
By Carrettas'
YABANCI
"Nefes kesen
paranormal bir macera."
—ISABEL STERLING
MEZARLIK
ÇOCUKLARI
AIDEN THOMAS

"Kitabın sonunda resmen hüngür hüngür ağladım ama kesinlikle üzüntüden değil. *Mezarlık Çocukları*'nı herkes mutlaka okumalı." —MARK OSHIRO

"Aiden Thomas'ın ilk kitabı her yaştan okuru büyüleyecek. Karakterlerin her birini daha da sevilesi kılan laf dalaşlarına bayılacaksınız." —*Booklist*, starred review

"Thomas, paranormal romans türünü yenilikçi bir yaklaşımla, oldukça detaylı bir Latinx kültürüyle harmanlıyor. Aynı zamanda kültür yağmacılığı, sınır dışı edilme ve sınıf konularına da değinmeden geçmiyor." —*New York Times*

"Bu kitap büyüleyici, nazik, sevgi dolu ve çok ama çok önemli. *Mezarlık Çocukları*'ı kalbimi çaldı." —MASON DEAVER

"*Mezarlık Çocukları* canlı, enerjik Latinx kültürüyle kabul görme, sınır dışı edilme, sömürgecilik ve yetkili kurumlar içindeki ırkçılık gibi ağır konuları mükemmel bir şekilde dengeliyor." —*TeenVogue.com*

"Thomas, dokunaklı olduğu kadar muhteşem de olan bu romantik kitapta harikalar yaratmış."
—*Publishers Weekly*, starred review

"İki karakter arasındaki aşk keyifli ve çığır açan bir temsil sağlıyor." —*Kirkus*

2020 BRAM STOKER ÖDÜLÜ
En İyi Genç Yetişkin Romanı Adayı

2020 GOODREADS OKUR ÖDÜLLERİ
En İyi Fantastik & Bilimkurgu Genç Yetişkin ve En İyi Çıkış Romanı Adayı

2020 AMERİKAN ULUSAL KİTAP ÖDÜLÜ Gençlik Edebiyatı Adayı

2021 LOCUS ÖDÜLÜ
En İyi Çıkış Romanı Adayı

2021 LODESTAR ÖDÜLÜ Adayı

2021 YALSA En İyi Genç Yetişkin Romanı İlk On

2022 RHODE ISLAND GENÇLİK KİTAPLARI ÖDÜLÜ Adayı

2023 DEUTSCHER JUGENDLITERATURPREIS
En İyi Genç Yetişkin Romanı Adayı

2023 LINCOLN ÖDÜLÜ Adayı

MEZARLIK ÇOCUKLARI

için Övgüler

"*Mezarlık Çocukları*'nın hayranlık uyandıran bir sanat eserinden eksik kalır yanı yok. Aiden Thomas, kabul görme ve kendin olma hedefiyle çıkılan bu iç ısıtan yolculukta aile, arkadaşlık ve aşk konularını ustaca birbirine bağlıyor." —C.B. LEE

"Sınırlı kaldığı sayfalardan çok daha büyük bir hikâye. *Mezarlık Çocukları* hepimizin bunca zamandır beklediği macera." —KAYLA ANCRUM

"*Mezarlık Çocukları*, okumayı bitirir bitirmez bu zevki paylaşabilsinler diye tüm arkadaşlarınızı okumaya zorlayacağınız türden bir kitap." —*Buzzfeed*

"Kalbinizin tam şu anda ihtiyacı olan şey." —*TOR.com*

"Thomas, Yadriel'in yaşadığı zorlukları büyük bir hassasiyetle ele alıyor – göğüs korsesini takmamanın getirdiği özgüvensizlik, aile üyelerinin ölü ismini kullanması, ona yanlış cinsiyet zamiriyle seslenen insanları sürekli affetmesi... Bu gibi bazı ağır konulara rağmen, *Mezarlık Çocukları* romantizme dönüşen keyifli bir hayalet hikâyesi." —*BCCB*

"Bağ kurmanın kolay olduğu karakterler ölüm, kayıp, terk edilme ve reddedilme gibi temaları işleyen bu çıkış romanına mizah ve neşe ekliyor." —*Horn Book*

Mezarlık Çocukları
Özgün Adı | *Cemetery Boys*
Aiden Thomas

Yabancı Yayınları | 477

Yayın Yönetmeni | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Ece Yücesoy, Ece Çavuşlu
Düzelti | Elif Nihan Akbaş
Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Temmuz 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-88-9

© Aiden Thomas, 2020
© Yabancı Yayınları, 2023
Türkçe Çeviri © Alp Payaslıoğlu, 2023

Sertifika No: 63989

Bu eserin hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Macmillan Publishing Group, LLC'den satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ithakiyayingrubu.com

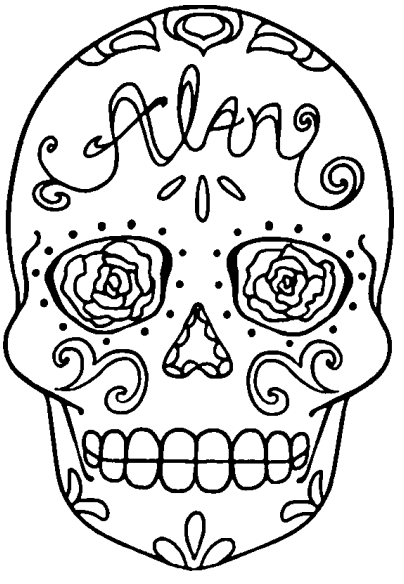
Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

AIDEN THOMAS

MEZARLIK ÇOCUKLARI

Çeviren
Alp Payaslıoğlu

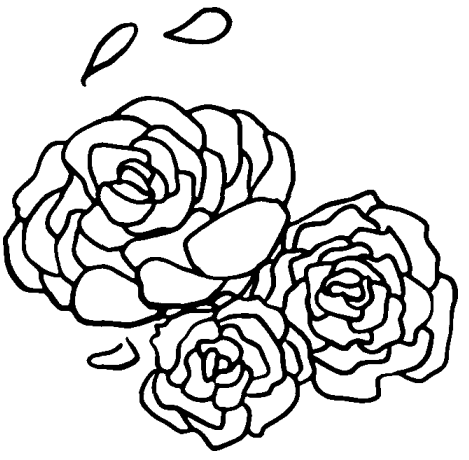

Yasımı tutma,
Benim için ağlarsan
Acının yasını ben çekerim,
Ama bana şarkı söylersen,
Her zaman yaşarım
Ve ruhum asla ölmez.

"La Martiniana," Meksika Halk Şarkısı

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

BİR

Yadriel teknik olarak haneye tecavüz ediyor sayılmazdı zira hayatı boyunca bu mezarlıkta yaşamıştı. Ama kiliseye zorla girmek ahlaki açıdan biraz muğlaktı.

Yine de eğer bir brujo* olduğunu sonunda kanıtlayacaksa geçiş törenini Ölüm Leydisi'nin huzurunda yapmalıydı.

Ve o da kilisenin içinde Yadriel'i bekliyordu.

Mezarlığın önündeki ailesine ait küçük evin yanından gizlice geçerken içi tavuk kanı dolu siyah termos Yadriel'in kalçasına çarpıyordu. Tören için gereken diğer malzemeler sırt çantasının içindeydi. O ve kuzeni Maritza, kafalarını pervaza çarpmamaya dikkat ederek pencerenin önünden eğilerek geçtiler. Perdelerde içeride kutlama yapan brujx** siluetleri dans ediyordu. Gülüşleri ve müzik sesi mezarlığa yayılıyordu. Yadriel duraksadı ve etrafta kimsenin olmadığına emin olmak için gölgelere sığındı, ardından verandadan atlayıp koşmaya başladı. Maritza onu yakından takip ediyordu, taş yollardan ve su birikintilerinden koşarlarken ayak sesleri aynı tempoda yankılanıyordu.

Yadriel'in kalbi güm güm atıyordu, mezarlıkta görev yapan brujolardan bir iz ararken parmakları güvercinlikli ıslak duvara sürtündü. Ölülerin ruhlarının bela çıkarmadıklarından emin ol-

---

* (İsp.) Erkek cadı *–çn*

** (İsp.) Cadı, cinsiyetten bağımsız olarak hem tekil hem de çoğul olarak kullanılabilir. *–çn*

mak için mezarlıkta bekçilik yapmak erkeklerin görevlerindendi. Ruhların maligno'ya* dönüşmesi sık görülmediğinden brujoların mesaileri genelde dışarıdan birinin içeri girmediğinden ve mezarların yabani otlarla kaplanmadığından emin olmak gibi genel bakım işleriyle geçiyordu.

İleriden bir gitar sesi duyunca Yadriel, Maritza'yı da kendisiyle sürükleyerek bir lahitin arkasına saklandı. Köşeden göz attığında Felipe Mendez'i bir mezar taşına yaslanmış hâlde vihuela** çalıp şarkı söylerken gördü. Felipe, brujx mezarlığının yeni sakinlerindendi. Öldüğü gün, bir haftadan biraz daha önceydi, yanındaki mezar taşında yazıyordu.

Brujx bir ruhun yakında olduğunu bilmek için onu görmek zorunda değildi. Topluluktaki erkekler de kadınlar da sanki havadaki soğuk bir esintiymiş ya da zihinlerindeki bir kaşıntıymış gibi onları hissedebiliyorlardı. Leydileri tarafından onlara bahşedilmiş yeteneklerden biri buydu. Ölüm ve yaşamın güçleri: yaşayanlardaki hastalığı veya yarayı hissetmek ve ölüleri görüp onlarla iletişim kurabilmek.

Bu yetenek ruhlarla dolu bir mezarlıkta pek işe yaramıyordu tabii. Brujx mezarlığında gezmek Yadriel'i aniden üşütmek yerine boynunda sürekli soğuk bir gıdıklanma hissi yaratıyordu.

Karanlıkta, Felipe'nin neredeyse şeffaf görüntüsünü zar zor seçebiliyordu. Parmakları vihuelanın tellerini çekerken hayaletimsi bir bulanıklık içinde hareket ediyordu – vihuelası onu bu dünyaya bağlayan en önemli eşyasıydı, onu yaşayanlar diyarında tutuyordu. Felipe öteki dünyaya geçmeye henüz pek de hazır değildi.

Zamanının çoğunu mezarlıkta müziğini icra ederek ve hem ölü hem diri brujaların*** ilgisini çekerek geçiriyordu. Kız arkadaşı Claribel onları sürekli kovalamak zorunda kalıyordu ve ikili

---

* İspanyolcada "kötü huylu" anlamını taşıyan bu kelime, metinde kötüye dönüşen ruhlar için kullanılmaktadır. –*çn*

** Gitara benzer bir çalgı. –*çn*

*** (İsp.) Kadın cadı –*çn*

sanki ölüm onları hiç ayırmamış gibi mezarlıkta saatlerce vakit geçiriyorlardı.

Yadriel gözlerini devirdi. Ona sorarsanız tüm bunlar fazla dramatikti. Felipe öteki dünyaya geçmiş olsa çok iyi olurdu, bu sayede o da Felipe ve Claribel'in didişmelerine ya da daha kötüsü, Felipe'nin berbat *Wonderwall* yorumlarına uyanmak zorunda kalmazdı.

Ama brujx, ruhları geçişe zorlamaya karşıydı. Ruhlar barışçıl oldukları ve maligno'ya dönüşmedikleri sürece brujolar onları rahat bırakırdı. Yine de hiçbir ruh sonsuza kadar kalamazdı. Eninde sonunda, kendilerinin daha karanlık ve zalim hâllerine dönüşürlerdi. Yaşayanlar ve ölüler diyarları arasında bir yerde olmak ruhlarını yoruyor ve yavaş yavaş insanlıklarından götürüyordu. Onları insan yapan parçaları sonunda tamamen solup gidiyordu ve bu durumda brujoların onların bağlarını koparıp öteki dünyaya geçmelerini sağlamaktan başka yapabilecekleri bir şey kalmıyordu.

Felipe onları görmesin diye Maritza'ya eliyle onu yan patikalardan birine doğru takip etmesini işaret etti. Etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra Maritza'nın gömleğinin manşetini çekiştirdi ve ona başıyla onay verdi. Öne doğru atıldı ve ona doğru uzanan parmaklardan birine sırt çantasını takmamaya dikkat ederek meleklerin ve azizlerin heykelleri arasından koştu. Yerüstü lahitleri ve koca bir ailenin sığabileceği anıtmezarlar vardı burada. Yadriel bu yolu yüzlerce kez yürümüştü ve mezarlardan oluşan labirenti uykusunda bile geçebilirdi.

Elim sende oynayan iki küçük kızın ruhuna denk gelince yeniden durmaları gerekti. Birbirlerini kovalarlarken koyu kıvırcık saçları ve birbirleriyle uyumlu elbiseleri uçuşuyordu. Yakılmış kalıntıların bulunduğu, kuş yuvasına benzer küçük mezarların arasından koşarak geçerken çılgınca kıkırdadılar. Mezarlar parlak renklerle elle boyanmıştı ve altın sarısı, güneş ışığı turuncusu, gök mavisi ve deniz köpüğü yeşili kalabalık sıralar hâlinde dizilmişti. Cam kapılar içerideki kil çömlekleri gösteriyordu.

Yadriel, Maritza ile saklandıkları yerde topuklarının üzerinde yaylandı. Ölmüş iki kızın ruhunu etrafta koşuştururken görmek muhtemelen çoğu kişiyi ürkütürdü ama minik Nina ve Rosa tamamen başka sebeplerden ötürü korkunçtu. İkisi de koca ispikçilerdi ve onu babasına ispiyonlamayacaklarına güvenemiyordu. Kızlar kirli çamaşırlarınızı öğrendiler mi bunu kafanıza kakar ve sizi aklınızın almayacağı seviyede işkencelere maruz bırakırlardı.

Mesela, bedensizliklerinden faydalanarak sürekli hile yaptıkları, saatlerce süren saklambaç oyunları gibi; sizi sıcak bir Los Angeles öğleden sonrasında, saklandığınız leş kokulu çöp konteynerinin arkasında sobelenmeyi bekler hâlde kasten bırakıp giderlerdi. O ikisine borçlu olmaya kesinlikle değmezdi.

Kızlar sonunda koşarak uzaklaştığında Yadriel hedeflerine varmak için hiç zaman kaybetmeden fırladı.

Köşeyi döndüler ve kilise bahçesine açılan kapıyla yüz yüze geldiler. Yadriel yukarı baktı. Önünde üst üste dizilmiş kireç badanalı tuğlalar bir kemer oluşturuyordu. "EL JARDÍN ETERNO" kelimeleri siyah boyayla zarif bir el yazısıyla yazılmıştı. Sonsuz Bahçe. Boya solmuştu ama Yadriel, kuzeni Miguel'in Día de Muertos* kutlamaları başlamadan önce orayı boyamakla görevlendirildiğini biliyordu. Ağır, sürgülü bir kilit istenmeyen misafirleri dışarıda tutuyordu.

Anahtarlar, brujx ailelerinin lideri olduğu için Yadriel'in babası Enrique'deydi ve o da anahtarları sadece o gün mezarlıkta bekçilik yapma sırası hangi brujo'daysa ona veriyordu. Yadriel'in anahtarı yoktu, bu da sadece gün içinde ya da ritüeller veya kutlamalar için oraya girebildiği anlamına geliyordu.

"Vámonos!"** Maritza'nın sert fısıltısı ve manikürlü parmaklarından birinin yan tarafını dürtmesiyle Yadriel sıçradı. Kızın kısa, gür saçları rüzgârdan dağılmıştı. Pastel pembe ve mor buk-

---

* (İsp.) Ölüler Günü. 5 Nisan'da İspanyollar ve Latin Amerikalılar tarafından ölülerini anmak için yapılan bir festival. *–çn*

** (İsp.) Hadi gidelim! *–çn*

leleri kalp şeklindeki yüzünü çevreliyor, kahverengi teniyle tezat oluşturuyordu. "Biri bizi görmeden içeriye girmeliyiz!"

Yadriel kızın elini vurarak uzaklaştırdı. "Şşş!"

Kendi uyarılarına rağmen, Maritza belaya bulaşmaktan endişeleniyor gibi görünmüyordu. Hatta düpedüz heyecanlı duruyordu. Koyu gözleri fal taşı gibi açılmış, Yadriel'in çok yakından tanıdığı şeytani gülümsemesi yüzünü kaplamıştı.

Yadriel kapının soluna doğru gizlice süründü. En sondaki dövme demir parmaklık ve duvar arasında tuğlaların göçtüğü bir boşluk vardı. Yan dönüp o aradan sıkış tepiş geçmeden önce çantasını duvarın üstünden karşı tarafa fırlattı. Polyester-elastan göğüs korsesine rağmen parmaklık göğsüne sürtünerek canını acıttı. Diğer tarafa vardığında korsesinin tokalarını gömleğinin altından yan tarafına batmayacak şekilde düzeltmek için durakladı. Kaşındırmadan ve boğacak kadar sıkı olmadan görünüşünü maskülenleştiren bir göğüs korsesi bulması biraz zaman almıştı.

Sırt çantasını omzuna atıp arkasına döndüğünde Maritza'nın ona kıyasla zorlandığını gördü. Kızın sırtı tuğlalara yapışmış, kendini sürükleyerek geçmeye çalışırken parmaklığa ata biner gibi oturmuştu. Yadriel kahkahasını bastırmak için elini yumruk yapıp ağzına götürdü.

Maritza kıçını kurtarmaya çalışırken ona pis bir bakış attı. Sonunda sendeleyerek çıkmadan önce dişlerinin arasından, "¡Cállate!"* diye tısladı. "Yakında buraya girmenin başka bir yolunu bulmamız gerekecek." Kot pantolonuna bulaşmış toprağı silkeledi. "Fazla büyüdük."

"*Kıçın* fazla büyüdü," diye sataştı Yadriel. "Pastelito** yemeyi kesmen gerekiyordur belki de." Sırıttı.

"Yaa, sonra bu kıvrımlarımı kaybedeyim, öyle mi??" diye sordu Maritza ellerini belinden aşağı doğru kalçalarında gezdirerek. Yadriel'e alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Teşekkürler ama

---

* (İsp.) Kapa çeneni. –*çn*

** İçi tatlı veya tuzlu doldurulmuş bir tür Küba hamur işi. –*çn*

ölmeyi yeğlerim." Kiliseye doğru yönelmeden önce Yadriel'in kolunu yumrukladı.

Yadriel ona yetişmek için koştu.

Taş yolun iki tarafı da sıra sıra çuhaçiçeğiyle –flores de muerto*– kaplıydı. Uzun, turuncu ve sarı çiçekler sarhoş arkadaşlar gibi birbirlerine sarılmıştı. Día de Muertos'un yaklaştığı aylarda iyice coşmuşlardı. Düşen yapraklar yerde konfeti gibi görünüyordu.

Kilise beyaza boyanmıştı ve çatısı kildendi. Büyük meşe kapının iki tarafında kemerli pencereler vardı. Üstündeyse, yarım daire şeklindeki duvarın oluşturduğu nişte başka bir haç daha duruyordu. Her iki tarafta da içinde demir çanlar olan bölmeler vardı.

"Hazır mısın?" Yadriel'i izlerken Maritza'nın yüzünde kaygıdan eser yoktu. Işık saçıyordu resmen ve heyecandan dans etmek üzereymiş gibi kıpır kıpırdı.

Yadriel'in nabzı damarlarında gümbür gümbür attı. Kaygı midesini altüst etti.

Maritza'yla çocukluklarından beri mezarlığa geceleri gizlice giriyorlardı. Küçükken kilisenin bahçesi saklambaç oynamak için ideal bir yerdi. Lita onları yemeğe çağırdığında duyabilecekleri kadar eve yakındı. Ama daha önce hiç kilisenin *içine* girmemişlerdi. Bunu yaparlarsa sayısız brujx kuralını çiğnemiş olacaklardı.

Bunu yaparsa, geri dönüşü olmayacaktı.

Yadriel kaskatı kesilmiş bir şekilde başını salladı, elleri yumruk hâlinde yanında duruyordu. "Hadi yapalım."

Ensesindeki tüyler diken diken olduğu anda Maritza yanında titredi.

"Neyi yapalım?"

Kükrer gibi sorulan soru ikisini de yerinden zıplattı. Maritza geriye doğru öyle bir sıçradı ki Yadriel onu düşürmesin diye kızı kollarından tutmak zorunda kaldı.

Tam sollarında, şeftali rengi bir mezarın yanında bir adam duruyordu.

---

* (İsp.) Ölüm çiçekleri –*çn*

"Hasiktir, Tito." Yadriel soluğunu verdi, bir eli hâlâ kapüşonlusunun önünü tutuyordu. "Ödümüzü kopardın!"

Maritza öfkeyle burnunu çekti.

Bazen Yadriel ve Maritza bile hayaletleri fark etmeyebiliyorlardı.

Tito, bordo rengi bir Venezuela futbol forması ve şort takımı giyen tıknaz bir adamdı. Başında yıpranmış, hasır bir şapka vardı. Çuhaçiçeklerine doğru eğilirken şapkasının altından Maritza ve Yadriel'e baktı. Tito uzun süredir mezarlığın bahçıvanıydı.

Şey, tabii, *eskiden*. Tito dört senedir ölüydü.

Hayattayken çok yetenekli bir bahçıvandı. Tüm brujx kutlamalarının yanı sıra Doğu Los Angeles'taki büyüsüz insanların düğün, tatil, cenaze gibi toplanmalarına çiçek temin ederdi. Yerel bitpazarında kovalardan çiçek satarak başladığı iş sonunda büyüyerek bir dükkâna dönüşmüştü.

Uykusunda öldükten ve bedeni gömüldükten sonra, hayatının çoğu boyunca titizlikle baktığı çiçeklerine bakmaya devam etmeye kararlı bir şekilde yeniden belirmişti. Yadriel'in babasına hâlâ yapması gereken bir iş olduğunu ve başka kimseye güvenmediğini söylemişti.

Babası da Tito kendisi olarak kaldığı sürece devam edebileceğini söylemişti. Yadriel, Enrique denese de adamın düpedüz inadının Tito'nun ruhunu öteki dünyaya serbest bırakmasına engel olur muydu diye merak ediyordu.

"Neyi yapalım?" diye tekrarladı Tito. Kilisenin turuncu ışıklarının altında oldukça cismani görünüyordu, sadece elindeki oldukça gerçek bahçe makasına kıyasla biraz daha transparandı. Ruhların etrafı bulanık olurdu ve etraflarındaki dünyaya kıyasla renkleri bir tık daha soluk kaçardı. Doygunluğu azaltılmış ve odaklanmadan çekilmiş bir fotoğraf gibiydiler. Yadriel kafasını biraz çevirse, Tito bulanıklaşıp arka planda kaybolurdu.

Yadriel kafasında kendini tekmeledi. Endişesi Tito'yu daha erken hissetmesini engelleyecek kadar kafasını kurcalamıştı.

"Siz ikiniz neden diğerleriyle evde değilsiniz?" diye sordu Tito ısrarla.

"Ah, kiliseye girecektik de," dedi Yadriel sesi cümlenin ortasında titreyerek. Boğazını temizledi.

Vahşi kaşlarının tekini kaldırışına bakılırsa Tito buna kanmamıştı.

"Erzak kontrolü için, bilirsin ya." Yadriel omuz silkti. "Her şeyin... hazır olduğundan emin olmak için."

Bir *çıt* sesiyle Tito solmuş bir çuhaçiçeğini sapından kesti.

Maritza, Yadriel'i dirseğiyle dürttü ve kafasını bir mesaj vermeye çalışır gibi eğdi.

"Tabii ya!" Yadriel sırt çantasını güçbela çıkardı ve bir süre içini kurcaladıktan sonra bohça yapılmış beyaz bir mutfak havlusu çıkardı. "Sana bir şey getirdim!"

Felipe kız arkadaşıyla, Maritza ve Yadriel'in neyin peşinde olduğunu umursamayacak kadar meşguldü ve Nina'yla Rosa'nın yanından gizlice geçmek çok kolaydı ama Tito biraz tahmin edilemez biriydi. Yadriel'in babasıyla iyi arkadaşlardı ve saçmalığa hiç tahammülü yoktu.

Ama yemekle bahşiş verildiğinde başını öteki yana çevirmeye meyilliydi.

"Lita daha yeni yaptı, hâlâ sıcaklar!" Yadriel örtüyü açıp içindeki conchayı* sundu. Leziz, tatlı ekmeğin üstü kıtır kıtırdı ve deniz kabuğuna benziyordu. "Senin için yeşil olanlardan aldım, en sevdiğin!" Tito eğer Yadriel'in beceriksiz yalanına inanmadıysa belki en azından pan dulce** onu ikna ederdi.

Tito elini sallayarak onu başından savdı. "Siz iki buscapleito*** neyin peşindesiniz umurumda değil," diye homurdandı.

Maritza dramatik bir edayla derin bir nefes alıp elini göğsüne götürdü. "*Biz* mi? Biz asla böyle bir şey..."

---

* Meksika'ya özgü geleneksel bir tatlı ekmek rulosu. –*çn*

** Tatlı ekmek anlamına gelse de çeşitli Meksika hamur işlerinin genel adıdır. –*çn*

*** (İsp.) Baş belası –*çn*

Yadriel, Maritza'yı susması için itekledi. Baş belası olduklarını düşünmüyordu, hele ki daha genç diğer brujx'e kıyasla, ama aynı zamanda çok masummuş havalarının Tito'ya işlemeyeceğini de biliyordu.

Şanslılardı ki Tito onlardan kurtulmak istiyor gibiydi. "Pa' fuera,"* dedi başından savarcasına. "Ama sakın kadife çiçeklerime dokunmayın."

Yadriel'in bu emri tekrar duymasına gerek yoktu. Maritza'nın kolunu kaptığı gibi kiliseye yönlendi.

"Conchayı bırakın," diye ekledi Tito.

Tito çuhaçiçeklerini budamaya dönerken Yadriel de conchayı şeftali rengi mezar taşının üzerine bıraktı.

Maritza peşinde, son hız kilisenin basamaklarını tırmandı. Sert bir ittirmeyle ağır kapılar gıcırtıyla açıldı.

Yadriel ve Maritza koridoru gizlice geçti. İçerisi sıradandı. Normal bir kilisenin aksine çok fazla sıra yoktu ve arkada da oturabilecek hiçbir yer görünmüyordu. Brujx ritüel ve törenler için buluştuğunda, herkes açık alanda bir çember oluşturacak şekilde ayakta dururdu. Uzun üç pencere kilisenin apsisini oluşturuyordu. Gün içinde, Kaliforniya güneşi renkli, karmaşık desenli camlardan içeri süzülürdü. Ana sunak onlarca sönük mumla doluydu.

Duvarın ortasındaki çıkıntıda, yaratıklar ve tanrılar binlerce yıl önce Latin Amerika ve Karayipler'de kol gezerken brujx'e özel güçlerini bahşetmiş olan kutsal tanrıçanın bir heykeli duruyordu: Ölüm Leydisi.

İskelet beyaz taştan oyulmuştu. Kemikli parmakları, otuz iki diş gülümsemesi ve boş gözleri ortaya çıkarılacak şekilde siyahla boyanmıştı. Ölüm Leydisi geleneksel, beyaz dantelli bir huipil** ve katlı etek giyiyordu. Başındaki örtü omuzlara doğru dökülüyordu. Elbisesinin boyun kısmına ve örtünün kenarına altın ip-

---

* (İsp.) Dışarı –*çn*

** Meksika ve Orta Amerika'daki Maya kadınlarının giydiği sırmalı bol bluz. –*çn*

likle zarif çiçekler işlenmişti. Kemikli ellerindeyse Tito'nun yeni bıraktığı çuhaçiçekleri duruyordu.

Farklı isimleri ve yorumlamaları vardı – Santa Muerte*, la Huesuda**, Gölgelerin Tanrıçası, Mictecacihuatl***. Hepsi kültüre ve dile göre değişse de tüm suretleri ve görüntüsü aynı kapıya çıkıyordu. Ölüm Leydisi tarafında kutsanmak, kendi portaje'sine sahip olmak ve ona hizmet etmek Yadriel'in bu hayatta en çok istediği şeydi. Diğer brujolar gibi kayıp ruhları bulup öteki tarafa geçmelerine yardımcı olmak istiyordu. Sıkıcı bir mezarlık görevi yüzünden bütün gün ayakta kalmak istiyordu. Hatta eğer halkı tarafından bir brujo olarak kabul edileceği anlamına gelecekse, saatlerini yabani ot sökmeye ve mezarları boyamaya bile harcardı.

Yadriel hizmet etme arzusuyla Leydi'ye doğru çekilirken tam burada quinces'ini**** gerçekleştirmiş nesiller önceki atalarını düşündü. Eski tanrıların güç bahşettiği, buraya dünyanın her yanından –Meksika ve Küba, Porto Riko ve Kolombiya, Honduras ve Haiti, hatta antik Aztek, İnka ve Maya uygarlıklarından– gelmiş sayısız kadını ve erkeği. Muhteşem incelikleri olan canlı kültürlerin tamamı birleşmiş ve toplumlarını bir bütün hâline getirmişti.

Bir brujx on beş yaşına girdiğinde Ölüm Leydisi'ne sunulur ve onun rızasını alarak güçlerini portaje adı verilen seçtikleri bir objeye bağlarlardı. Kadınların portajeleri genelde tespih –Latin Amerika'da Katolikliğin yayılmasıyla anlamı değişen törensel kolye– biçiminde olurdu. Bu aksesuar hem göze çok batmıyordu hem de ucundaki tılsımda az da olsa adaklık hayvan kanı saklanabiliyordu. Haç en sık görülen sembollerden biri olsa da bazı brujaların tespihlerinin tılsımında bir kalp ya da Ölüm Leydisi'nin bir heykelciği de bulunabilirdi.

Erkeklerin portajeleri genelde bir çeşit hançer olurdu çünkü ruhları dünyaya bağlayan altın ipliği kesmek için bıçak gereki-

---

* (İsp.) Azize Ölüm –*çn*

** (İsp.) Kemikli –*çn*

*** Aztek inanışında ölülerin tanrısı –*çn*

**** (İsp.) On beş yaş töreni. –*çn*

yordu. Brujolar bu bağı keserek ruhların öteki tarafa geçmesini sağlıyordu.

Portaje'nin şahsına verilmesi her brujx için yetişkinliğe atılan önemli bir adımdı.

Yadriel hariç herkes için.

Onun quinces'i süresiz olarak ertelenmişti. Geçtikleri temmuz ayında on altı yaşına basmıştı ve beklemekten bıkmıştı.

Onların rızası olsun olmasın, ailesine gerçekte ne *–kim–* olduğunu gösterebilmesi için bu töreni yapması gerekiyordu. Babası ve brujx ona başka bir çare bırakmamıştı.

Yadriel'in sırtından ter akıyordu ve bu ürpermesine sebep oldu. Hava gergindi, yer ayaklarının altında enerjiyle uğulduyor gibiydi. Ya şimdi ya hiç.

Ölüm Leydisi'nin önünde diz çökerek ritüel için gereken malzemeleri çıkardı. Dört dua mumunu, dört rüzgârı temsil etmesi için eşkenar dörtgen şeklinde yerleştirdi. Ortalarına, toprağı simgeleyen kil bir kâse koydu. Día de Muertos ofrendalarının* bulunduğu kutuların birinden, minik bir şişe Cabrito marka tekila aşırmıştı. Kapağını açmak için birkaç saniye cebelleştikten sonra içkiyi kâseye döktü. Kokusu burnunun direğini titretti. Yanına da küçük bir kavanoz tuz yerleştirdi.

Kot pantolonun cebinden bir kutu kibrit çıkardı. Mumları yakarken ateş titreşiyordu. Dalgalanan ışık, Ölüm Leydisi'nin örtüsündeki altın iplikten yansıyor, katlara ve oyuklara vuruyordu.

Hava, toprak, rüzgâr ve ateş. Kuzey, Güney, Doğu ve Batı. Ölüm Leydisi'ni çağırmak için gerekli her element.

Son malzemeyse kandı.

Ölüm Leydisi'ni çağırmak için kan sunulması gerekiyordu. İçinde yaşam barındırdığı için sunulabilecek en güçlü şeydi. Ölüm Leydisi'ne kanını vermek ona dünyevi bedeninden ve ruhundan bir parça vermekti. O kadar güçlü bir adaktı ki sunulan kanın birkaç damladan fazla olmaması gerekiyordu; öteki türlü

---

* (İsp.) Adak. *–çn*

adak brujx'in hayat enerjisini emebilecek kadar güçlü olurdu ve kaçınılmaz ölüme sebebiyet verirdi.

Brujx'in kendi kanını sunmasının gerektiği sadece iki ritüel vardı. Doğduklarında kulakları delinir ve bir iğnenin ucu kadar kan damlatılırdı. Bu, ölülerin ruhlarını duyabilmelerini sağlıyordu. Yadriel'in kulakları da delikti ve siyah, plastik tünel küpeleri vardı. Obsidyen veya yeşim gibi değerli taşlarla kulakmemelerini büyüten brujx atalarına saygılarını göstermek hoşuna gidiyordu. Yıllar içerisinde kulağındaki delikleri yaklaşık on kuruşun sığabileceği kadar genişletmişti.

Brujx'in kendi kanını adak olarak sunduğu diğer tek ritüel ise quinces'ti. Adak, dillerinden yapılırdı ki diosa* ile konuşabilsinler ve Ölüm Leydisi'den rızasını ve korumasını isteyebilsinler.

Bu kesiği de portajeleri ile yaparlardı.

Maritza kendi sırt çantasından bir kumaş tomarı çıkardı ve alması için ona uzattı.

Yadriel tomarın iplerini çözerken, "Yapmam haftalar sürdü," dedi. "Kendimi yaklaşık sekiz kere yaktım ve neredeyse parmağımı koparıyordum ama sanırım babam demirhaneye girmemi engellemeye çalışmaktan vazgeçti." Sanki bir önemi yokmuş gibi omuz silkti ama dik duruyordu ve dudaklarının kenarları gururlu bir gülümsemeyle seğiriyordu. Yadriel, bunun onun için önemli bir olay olduğunu biliyordu.

Maritza'nın ailesi onlarca yıldır erkekler için silah dövüyordu, babası bu ticareti Haiti'den getirip sürdürmeye devam etmişti. Maritza ondan yoğun bir ilgiyle bıçak yapmayı öğrenmek istiyordu. Kan bir oğlanın quinces'ine kadar hançerlerde kullanılmadığı için bu, Maritza'nın prensiplerinden ödün vermeden topluluklarına ait hissedebilmesinin bir yoluydu. Annesi bunun kızı için uygun bir kariyer olmadığını düşünse de Maritza bir şeyi kafasına taktı mı onu yolundan saptırmak imkânsızdı.

"Diego'nunki kadar şatafatlı ve absürt bir şey değil," dedi Yadriel'in abisine değinip gözlerini devirerek.

---

* (İsp.) Tanrıça -çn

Yadriel son kumaş katını da açtı ve içerisine yerleştirilmiş hançere baktı. "Vay canına," diye fısıldadı.

"Kullanışlı," diye açıkladı Maritza, Yadriel'in omzunun üstünden bakarak.

"*Havalı*," diye düzeltti Yadriel ağzı kulaklarında.

Maritza kocaman sırıttı.

Hançer önkolu uzunluğundaydı, düz bir bıçağı ve yan dönmüş S şeklinde kıvrımlı bir balçağı vardı. Cilalı ahşaptan kabzasına Ölüm Leydisi titizlikle çizilmişti. Yadriel hançeri elinde tuttu; sağlam ve güven verici hissettiriyordu. Ölüm Leydisi'nden saçılan ince, altın rengi çizgilerde başparmağını gezdirerek fırçanın her darbesini hissetti.

Bu onun hançeriydi. Onun portajesi.

Yadriel'in ihtiyacı olan her şey yanındaydı. Şimdi tek yapması gereken ritüeli tamamlamaktı.

Buna hazırdı. Başka kimse bunu onaylamasa da Ölüm Leydisi'nin huzuruna çıkmaya *kararlıydı*. Ama yine de tereddüt ediyordu. Elinde sıkı sıkı tuttuğu portajesiyle tanrıçasına bakarken altdudağını emdi. Şüphe kanına işliyordu.

"Hey."

Maritza elini güven verici bir şekilde omzuna koyduğunda Yadriel yerinde sıçradı. Kızın kahverengi gözleri onun yüzünü incelerken bakışları yoğundu.

"Sadece..." Yadriel boğazını temizledi, gözleri odanın her köşesini taradı.

Maritza'nın kaşları endişeyle çatıldı.

Bir brujx için quinces hayatının en önemli günüydü. Yadriel'in babası, abisi ve büyükannesi yanında duruyor olmalıydı. Sert, taş zeminde diz çöktüğünde boşluk etrafını sarmaladı. O kadar sessizdi ki huzursuz mum alevinin çıkardığı statiği duyabiliyordu. Ölüm Leydisi'nin oyuk gözlerinin altında Yadriel kendini küçük ve yalnız hissetti.

"Ya... ya işe yaramazsa?" diye sordu. Neredeyse fısıldamış

olmasına rağmen sesi boş kilisede yankılandı. Kalbi sıkıştı. "Ya beni reddederse?"

"Escúchame."* Maritza onun omuzlarını sertçe sıktı. "Bu iş sende, tamam mı?"

Yadriel onu başıyla onayladı ve kurumuş dudaklarını ıslattı.

"Kim olduğunu sen biliyorsun, *ben* biliyorum ve Leydimiz de biliyor," dedi Maritza, sesinde en ufak bir şüphe olmadan. "O yüzden diğerlerini siktir et!" Yadriel'e gülümsedi. "Bunu neden yaptığımızı hatırla."

Yadriel kendine çekidüzen verip elinden gelen en cesur sesle, "Bir brujo olduğumu görmeleri için," dedi.

"Evet ama bunun haricinde?"

"İnat?"

"İnat!" diye heyecanla onayladı Maritza. "Onlara günlerini gösterdiğinde kendilerini aptal gibi hissedecekler. O ânın tadını çıkarmalısın, Yads! Gerçekten" –burnundan derin bir nefes alıp ellerini göğsünde kavuşturdu– "haklı çıkmanın tatlı mı *tatlı* keyfini yaşamalısın!"

Yadriel'in boğazından bir gülümseme kaçtı.

Maritza gülümsedi. "Yapalım şunu, brujo."

Yadriel şapşal gülümsemesinin yeniden suratına döndüğünü hissedebiliyordu.

"Sadece beceremeyip de tanrıçanın seni yıldırım gibi bir şeyle çarpmadığından emin ol yeter, tamam mı?" dedi birkaç adım geri giderek. "Ailenin kara koyunu olma rolünü tek başıma üstlenemem."

Trans ve gey olması, Yadriel'in brujx arasındaki Baş Kara Koyun yerini garantilemişti. Gerçi aslında, Yadriel'in gey olmasını daha rahat kabullenmişlerdi ama bunun tek sebebi, erkeklerden hoşlanmasının Yadriel'in onların gözünde hâlâ heteroseksüel olduğu anlamına gelmesiydi.

Ama Maritza kendi yerini kendi başına, brujx topluluğun-

---

* (İsp.) Beni dinle. –*çn*

daki tek vegan olarak kazanmıştı. Yadriel'den bir yaş daha küçüktü, quinces'i bu senenin başlarında gerçekleştirilmişti ama iyileşmeyi reddetmişti çünkü bunu yapılabilmesi için hayvan kanı kullanılması gerekiyordu. Yadriel'in Maritza'yla ilgili ilk anılarından biri, annesi bir çocuğun kırık bacağını iyileştirmek için domuz kanı kullandığında kızın teselli edilemeyecek şekilde ağlamasıydı. Maritza, başka bir canlıya zarar vermek anlamına geliyorsa iyileşmenin ona göre olmadığına oldukça erken karar vermişti.

Yadriel kilisenin loş ışığında Maritza'nın portajesinin –ucunda adak kanı bulunmayan gümüş bir haç olan, pembe kuvarstan bir tespih– boynunda asılı olduğunu görebiliyordu. Maritza, güçlerini kullanmayı reddetse de diosalarına ve atalarına hâlâ saygı duyduğunu açıklamıştı.

Yadriel prensipleri olmasına saygı duysa da bu prensipler sinirlerini de bozmuyor değildi. Onun tek istediği kabul görmekti – bir portaje sahibi olmak, ona da diğer tüm brujolara davranıldığı gibi davranılması, aynı sorumlulukları yüklenmek. Öte yandan, brujx'in tüm imkânları Maritza'nın önüne serilmiş olmasına rağmen kız onları reddetmeye karar vermişti.

"Hadi, prisa!*" dedi Maritza sabırsızlıkla devam etmesini işaret ederek.

Yadriel rahatlamak için derin bir nefes aldı.

Daha sıkı tuttuğu su şişesinin metali terli avuçlarını serinletirken büzdüğü dudaklarından nefes verdi.

Daha sakin bir kafayla şişenin kapağını açıp tavuk kanını sunak kabına döktü. Yadriel hakkını vermeliydi, Maritza iğrendiğini belli etmemek için elinden geleni yaptı.

Koyu kırmızı sıvı tekilayla karıştığında kilisede ani bir rüzgâr çıktı. Mum alevleri titreşti. Odadaki hava, sadece Maritza'yla ikisinin orada bulunduğunu bilmesine rağmen, sanki içerisi tıklım tıklımmış gibi ağırdı.

---

* (İsp.) Acele et. *–çn*

Yadriel'in damarları adrenalinle doldu ve heyecandan kollarındaki tüyler diken diken oldu. Konuştuğunda sesinin sakin ve gür çıkması için elinden geleni yaptı.

"Santísima Santa Muerte, te pido tu bendición,"* diyerek Ölüm Leydisi'nden rızasını istedi.

Bir hava dalgası yüzüne çarptı ve parmaklar gibi saçlarında gezindi. Mumların alevi titredi ve Ölüm Leydisi'nin heykeli bir anda canlıymış gibi geldi. Hareket etmemiş ya da değişmemişti ama Yadriel bir şeyin kendisine doğru bastırdığını hissedebiliyordu.

Bir kibrit yakıp kâseye bıraktı. İçindeki sıvı alevler saçarak tutuştu. "Prometo proteger a los vivos y guiar a los muertos,"** diyerek brujoların sorumluluklarını yerine getireceğine dair yemin etti. Portajesini daha sıkı tutarken elleri titriyordu.

"Esta es mi sangre, derramada por ti."*** Yadriel hançeri tutup ağzını açtı ve bıçağın ucunu dili kesilene kadar bastırdı. İrkildi ve portajesini önüne getirdi. Kırmızı ince bir şerit, mumların yaydığı sıcak ışıkta bıçağın ucunda parlıyordu.

Hançeri yanan kâsenin üzerinde tuttu. Ateş metale değdiği anda kan cızırdadı ve alevleri uzayan ve güçlenen mumlar, âdeta gürül gürül yanan bir meşaleye döndü. Sıcaklık dalgası yüzüne çarpınca Yadriel'in gözlerini kısması gerekti.

Portjesini ateşten uzaklaştırdı ve son sözlerini söyledi.

"Con un beso, te prometo mi devoción,"**** diye fısıldadıktan sonra dilini dudaklarında gezdirdi. Hançerin kabzasını avucunda dengeledi ve Tanrıça'nın temsilini öptü.

Hançerin ucundan kabzaya, oradan da eline altın bir ışık hızla saçıldı. Işık, parmaklarından koluna tırmanırken cildi parıldıyordu. Sonra bacaklarından aşağı inip ayak parmaklarının etrafına kıvrıldı. Yadriel, yaşadığı heyecanın nefesini kesmesiyle titredi.

---

* (İsp.) Kutsal Azize Ölüm, senden beni kutsamanı istiyorum. *–çn*

** (İsp.) Yaşayanları koruyacağıma ve ölülere rehberlik edeceğime söz veriyorum. *–çn*

*** (İsp.) Kanımı senin için akıtıyorum. *–çn*

**** (İsp.) Bu öpücükle sana kendimi adıyorum. *–çn*

Büyünün yoğun uğultusu kilisenin içinde başladığı gibi bitti. Aynı anda mumların alevleri kendiliğinden söndü. Odanın içindeki hava durgunlaştı. Yadriel kapüşonlusunun kolunu sıyırdı ve altın ışığın sönüp geriye bıraktığı normal, kahverengi tenine baktı.

Başını kaldırıp Ölüm Leydisi'ne baktı. "Hasiktir," diye fısıldadı ellerini yanaklarına bastırarak.

"Hasiktir!" diye tekrarladı. "İşe yaradı!" Göğsüne dokunduğunda, kalbinin avucunun altında deli gibi attığını hissedebiliyordu. Emin olmak için başını hızla Maritza'ya çevirdi. "İşe... işe yaradı mı?"

Kâsedeki ateş gözlerinde oynaşıyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Yadriel'in boğazından bir kahkaha koptu, rahatlama ve adrenalin onu neredeyse delirtmişti. "Doğru."

Eğer Ölüm Leydisi onu kutsayıp brujx güçlerini bahşettiyse kayıp bir ruhu çağırabilirdi. Eğer kayıp bir ruhu çağırıp onu öteki tarafa gönderebilirse de kendini herkese kanıtlamış olurdu –brujx'e, ailesine ve babasına. Onu olduğu gibi görürlerdi. Bir erkek ve bir brujo.

Yadriel, portajesini dikkatlice göğsünde tutarak ayaklandı. Dudaklarını emdi ve kalan son birkaç damla kanın tadını aldı. Dili acıyordu ama kesik küçüktü. Ocaktan yeni alınmış cezveden içtiği kahvenin yakması kadar acıtıyordu ancak.

Maritza kan dolu, yanan kâseden bariz bir şekilde kaçınarak mumları toplarken Yadriel, Ölüm Leydisi'nin heykeline yaklaştı. Boyu neredeyse bir buçuk metre olduğundan, girintide duran heykeli görebilmesi için boynunu iyice geriye yatırması gerekiyordu.

Onunla konuşabilmeyi diledi. Onu gerçekten olduğu gibi görebiliyor muydu? Ailesinin göremediği şekilde? Yadriel yıllarca Maritza hariç kimse tarafından anlaşılmamıştı. Üç yıl önce, ona trans olduğunu söylediğinde kız kılını bile kıpırdatmamıştı. *Ay, sonunda!* demişti bıkkın bir tavırla ama gülümseyerek. *Bir şey söylemek istediğinin farkındaydım ama kendin dökülmeni bekledim.*

O süre zarfında Maritza güvenilir bir sırdaş olmuştu; Yadriel kendini hazır hissedene kadar, yalnızlarken ona erkek zamiriyle hitap ederken diğerlerinin yanında kadın zamirine dönme konusunda hiçbir sıkıntı çekmemişti.*

Ailesine açılabilmek için cesaretini toplaması bir yılını daha almıştı, o zaman on dört yaşındaydı. Maritza'yla olduğu kadar kolay geçmemişti ve hâlâ brujx'in ona doğru adla hitap etmesi için çabalıyordu.

Maritza haricinde ona en çok destek olan annesi Camila'ydı. Eski alışkanlıklarından kurtulması biraz sürmüştü ama şaşırtıcı derecede hızlı ayak uydurmuştu. Annesi, Yadriel başkalarıyla uğraşmak zorunda kalmasın diye onları kibarca düzeltme görevini bile üstlenmişti. Küçük küçük birikerek ağırlaşan bu yükün birazını omuzlarından kaldırmıştı.

Okulda ya da kendi toplulukları içinde, olduğu kişi olmak için verdiği savaş yüzünden kendini kötü hissettiği zamanlarda annesi onu kanepeye oturturdu. Onu kendine çekerdi, o da başını annesinin omzuna yaslardı. Her zaman karanfil ve tarçın kokardı, sanki daha yeni torta bejarana** yapmış gibi. Parmaklarını nazikçe Yadriel'in saçlarında gezdirirken ona *Mijo****, *Yadriel'im*, diye mırıldanır, asla tamamen bitmeyen acısını yavaşça hafifletirdi.

Ama annesi yaklaşık bir yıl önce ölmüştü.

Yadriel burnunu çekip yumruğuyla burnunu sildi, boğazı yanıyordu.

O gittiğinden beri geçirecekleri ilk Día de Muertos'u olacaktı. 1 Kasım'da gece yarısı geldiğinde kilise çanları çalacak ve göçüp gitmiş brujx'in ruhlarını mezarlığa açık kollarla davet edecekti. İşte o zaman, Yadriel onu tekrar görebilecekti.

Ona *gerçek* bir brujo olduğunu gösterecekti. Gurur duyabileceği bir oğlu olduğunu... Ölüm Leydisi'nin evlatları olarak ba-

---

* İngilizcede kadınlar için "she" erkekler için "he" zamirleri kullanılır. –*çn*

** Ekmek parçaları, fırınlanmış muz, beyaz peynir, kurabiye bisküvisi ve şurupla karıştırılmış, susam ve baharatlarla tatlandırılmış tatlı. –*çn*

*** (İsp.) Oğlum. –*çn*

basının ve onun babasının yerine getirdiği görevleri üstlenecekti. Yadriel kendini herkese kanıtlayacaktı.

"Hadi, brujo," diye seslendi nazikçe Maritza, ileri gitmesi için elini sallayarak. "Birisi bizi görmeden buradan çıkmalıyız."

Yadriel ona dönüp sırıttı.

Brujo.

Eğilip yerdeki kâseyi alacaktı ki ensesindeki tüyler diken diken oldu. Yadriel donakalıp Maritza'ya baktı, o da adımının ortasında durmuştu.

Yanlış bir şeyler vardı.

"Bunu hissettin mi?" diye sordu. Fısıldamış olmasına rağmen sesi boş kilisede yüksek sesle yankılandı.

Maritza başıyla onayladı. "Neydi o?"

Yadriel başını iki yana salladı. Yakınlarda bir ruh varmış gibi bir hisli ama tam değildi de. Yadriel'in daha önce hissettiği her şeyden daha güçlüydü. Açıklanamaz bir korku karnında düğümlendi.

Maritza'nın titrediğini gördüğü esnada bir karıncalanma hissi omurgasından yukarı tırmanıyordu.

Bir an hiçbir şey olmadı.

Ardından, Yadriel'in göğsüne katlanılmaz bir ağrı saplandı.

Çığlık attı, hissin gücü onu dizlerinin üstüne düşürdü.

Maritza da boğuk bir acı çığlığıyla yere düştü.

Acı katlanılmazdı. Yadriel göğsünü tutarken solukları kesik kesikti. Gözleri doldu ve tepeden ona bakan Ölüm Leydisi'nin görüntüsünü bulanıklaştırdı.

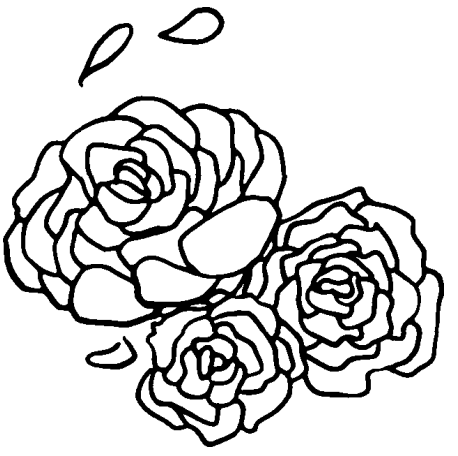
Daha fazla dayanamayacağını, acıdan kesin öleceğini düşünmeye başlamıştı ki acı birden kesildi.

Gergin kaslar gevşedi, yorgunluktan ağırlaşmış kolları ve bacakları hamur gibiydi. Derisi terden yapış yapış olmuştu. Havayı içine çekmeye çalışırken vücudu titriyordu. Yadriel'in eli göğsüne, tam kalbinin üstüne, zonklayan acının yerini hafif bir sızıya bıraktığı yere götürdü. Maritza'nın bir eli yerde, dizlerinin üstündeydi. Rengi atmış, derisini bir ter katmanı kaplamıştı.

Nefeslerini düzene sokmaya çalışırken birbirlerine baktılar. Hiçbir şey söylemediler. Bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. İliklerine kadar hissediyorlardı.

Miguel gitmişti. İçlerinden biri ölmüştü.

İKİ

"Ne oldu? Ne *sikim* oldu?" Maritza, Yadriel'in yanında mezarlıkta koşarken nefes nefeseydi. Sanki ona musallat olmuş bir mantraymış gibi bunu tekrar tekrar sorup duruyordu.

Yadriel onu daha önce hiç bu kadar sarsılmış görmemişti ve bu, işleri daha da kötüleştiriyordu. Gergin anlarda arkadaşı konuyu bir espriyle geçiştirirken genelde paniğe kapılan kendisi olurdu. Ama şu anki durumun gülünecek bir yanı yoktu.

Tito'dan eser yoktu. Yadriel mezarlık boyunca yükselen çıldırmış sesleri duyabiliyordu. Kafası karışık görünen birkaç ruhun yanından koşarak geçtiler.

Felipe endişeyle vihuelasının sapını kavramıştı ve yanından koşarak geçerlerken Yadriel'e, "Neler oluyor?" diye sordu.

Yadriel'in söyleyebildiği tek şey, "Bilmiyorum!" oldu.

Brujx ölüme ve yaşama, ruhlara ve hayattakilere o kadar sıkı sıkıya bağlıydı ki kendilerinden biri öldüğü zaman bunu hepsi hissederdi.

Bu, Yadriel'in başına ilk defa geldiğinde henüz beş yaşındaydı. Gecenin bir yarısı sanki bir kâbustan uyanmış gibi kalkmıştı ve aklında sadece abuelitosu* vardı. Yataktan çıkıp büyükannesiyle büyükbabasının odasına emeklediğinde dedesi hareketsiz

---

* (İsp.) Büyükbaba –çn

yatıyordu. Abuelitası* dedesinin yanında elini sıkıca tutmuş oturuyor, kırışık yanaklarından yaşlar akarken dualar okuyordu.

Yatağın diğer tarafında ise babası, kollarında Diego'yla ayakta duruyordu. Babasının yüzü ifadesiz ve düşünceliydi, koyu gözlerinde derin bir üzüntü vardı. Yadriel'in annesi onu kollarına yatırmıştı ve dedesiyle vedalaşırken nazikçe sırtını ovmuştu.

Abuelitosu uykusunda ölmüştü. Nazik ve acısız bir ölüm olmuştu. Yadriel'in uyanmasının tek sebebi, sanki karnına soğuk su damlıyormuş gibi hissettiren ani bir kayıp duygusuydu.

Ama bu farklıydı. Miguel'in başına her ne geldiyse kesinlikle dedesininki gibi nazik bir ölüm değildi.

Bir yanlışlık olmalıydı. Hiç mantıklı değildi. Hissetmiş olmasına ve bunun ne anlama geldiğini bilmesine rağmen Miguel'in *ölmüş* olması imkânsız geliyordu.

Miguel, Yadriel'in alt tarafı yirmi sekiz yaşındaki kuzeniydi. Yadriel onu mezarlıktaki mesaisine başlamadan sadece birkaç saat önce, Lita'nın conchalarından aşırmaya gittiğinde görmüştü.

Bir kaza mı olmuştu? Belki de Miguel mezarlıktan çıktığında ona bir araba çarpmıştı? Mezarlıktayken öldürülmüş olması mümkün değildi, değil mi?

Eve koşup Miguel'i bu hayattan vahşice koparan şeyin ne olduğunu öğrenmeliydiler.

Maritza'nın bacakları Yadriel'inkilerden uzundu ve Yadriel'in göğüs korsesi kaburgalarını sıkıyordu o yüzden kıza yetişmekte zorlanıyordu. Sırt çantasına yerleştirdiği portaje, olduğundan daha ağır geliyordu.

Köşeyi döndüklerinde karşılarına patlak veren kaos çıktı. Yüksek sesler. Koşarak eve girip çıkan insanlar. Perdelerin arkasında hareket eden gölgeler.

Maritza tel örgünün kapısını açtı ve merdiveni hızla çıktı, o da hemen arkasındaydı. Yadriel ön kapıdan hızla çıkan birisine çarpıyordu neredeyse ama bir şekilde içeri girmeyi başardı.

Ev zaten küçüktü ve Día de Muertos'un yaklaştığı haftalarda

* (İsp.) Büyükanne –çn

"sıkış tıkış" demek bile yetersiz kalırdı. Tüm yüzeyler, yaklaşan kutlamada kullanılacak süslemeleri depolamak için kullanılıyordu. Tehlikeli bir şekilde üst üste dizilmiş dua mumlarıyla dolu kutular, ipekten yapılmış kral kelebekleri ve titizlikle kesilmiş rengârenk yüzlerce konfeti yıpranmış deri koltuğun üstüne yığılmıştı. Yemek masası duvara yaslanmıştı ve üstü, süslenmeyi bekleyen beyaz şekerden kafataslarıyla doluydu.

Senenin en önemli kutlaması için hazırlık yapılıyor olması gerekirken karşılaştıkları sahne çılgın bir panikti. Maritza, kalabalıkta iteklenirlerken Yadriel'e yakın kalmak için arkadan kapüşonlusuna tutundu.

Miguel'in annesi Claudia yemek masasında oturuyordu. Yadriel'in abuelitası onun yanındaydı ve etraflarında diğer brujalar vardı. Claudia'nın kollarını okşuyor, İspanyolca nazik bir şeyler söylüyorlardı ama Claudia avutulabilecek hâlde değildi.

Keder dalgalar hâlinde üzerinden yayılıyordu. Yadriel bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu. İlkel yas çığlıkları ürpermesine sebep oldu. Bu ağlamaları çok yakından tanıyordu. Aynısı onun da başına gelmişti.

Abuelitası büyüsünü konuştururken Yadriel'in tek yapabildiği onu izlemekti.

Büyükannesi, Claudia'nın kulağına sakince konuşmaya devam ederken portajesini rengârenk çiçek işlemeli siyah bluzunun yakasından çıkardı. Ahşap boncuklardan yapılma, ucunda kalaylı, kutsal kalp olan bir tespihti. Lita becerikli parmaklarla tılsımın tepesini çevirerek açtı ve kutsal kalbe tavuk kanı sürdü. "Usa mis manos,"* dedi yumuşak, sağlam bir sesle Ölüm Leydisi'ne seslenerek. O mırıldanırken tespih altın bir ışıkla parıldıyordu. "Te doy tranquilidad de espiritu."**

Lita tespihin ucunu Claudia'nın alnına bastırdı. Birkaç saniye sonra Claudia'nın ağlaması kesilmeye başladı. Yüzünü kırıştıran acı dolu ifade yok oldu. Yadriel, Claudia'nın acısının yerini ya-

* (İsp.) Ellerimi kullan. –*çn*

** (İsp.) Ruhuna huzur veriyorum. –*çn*

vaşça ince bir sızıya bıraktığını hissedebiliyordu. Uzuvları ağırlaşmış, omuzları çökmüş hâlde sandalyesinde arkasına yaslandı. Ellerini kucağında birleştirdi, yüzü kıpkırmızı olmasına ve gözyaşları akmaya devam etmesine rağmen çektiği acı şiddetini azaltmıştı.

Lita'nın tespihinin ışığı yavaşça yerini kalay ve ahşaba bırakana kadar soldu.

Yadriel bir keresinde annesine neden üzgün kişinin acısını *tamamen* dindirmediklerini sormuştu. Annesi de ona insanların sevdikleri için yas tutmasına izin vermenin önemli olduğunu açıklamıştı.

Yadriel büyükannesine, diğer tüm brujalara ve sahip oldukları muazzam güce saygı duyuyordu. Ama bu güçler hiçbir zaman onun olmamıştı.

Lita alnından tespihi çektiğinde Claudia'nın kırıştırdığı alnında kırmızı bir iz kalmıştı ve göğsü hıçkırıklarla inip kalkıyordu. Diğer brujalardan biri Claudia'ya bir bardak su verdi, bir diğeri de yanaklarındaki gözyaşlarını bir mendille kibarca sildi.

Lita ağır aksanıyla, "Día de Muertos'a sadece birkaç gün kaldı," diye hatırlattı Claudia'ya. Ufak bir gülümsemeyle Claudia'nın elini sıktı. "Miguel'i tekrar göreceksin."

Haklıydı haklı olmasına ama Yadriel bunun Claudia'ya şu anda yardımının dokunduğunu düşünmüyordu. Lita, annesi öldüğünde Yadriel'e de aynısını söylemişti. Bu yönden şanslı olduklarını anlıyordu, ölen yakınlarını tekrar görebiliyorlardı ama o zaman bu, Yadriel'e kendini daha iyi hissettirmemişti. Sevdiklerini yılda bir kere sadece iki günlüğüne görmek, onların sürekli etrafta olduğu zamanı asla telafi edemezdi.

Ve bir problem daha vardı: Eğer Miguel henüz ölüler diyarına geçmediyse –hâlâ bu dünyaya bağlıysa– Día de Muertos'ta geri dönemezdi.

Ona ne olmuştu?

Mutfaktan aceleyle çıkan biri Yadriel'e çarptı ve babasının sesi dikkatini çekti. Gözlerini Claduia'dan ayırıp insanların ara-

sından sıyrıla sıyrıla mutfağa doğru gitti, Maritza da hemen peşindeydi.

Mutfakta, birkaç brujo grup hâlinde ayakta duruyordu ve dikkatleri Yadriel'in babasının üzerindeydi. Enrique Vélez Cabrera uzun bir adamdı –Yadriel'in boyunu ondan almadığı ortadaydı– ve ortalama bir cüssesi vardı. Göbeği, kot pantolonuna soktuğu kırmızı ekoseli gömleği zorluyordu. Yadriel kendisini bildi bileli Enrique hep aynı muhafazakâr saç kesimini kullanırdı ve çalı gibi bir bıyığı vardı. Eskisinden tek fark artık şakaklarındaki saçların grileşmeye başlamış olmasıydı.

Yadriel'in dedesinin vefatından sonra Enrique Doğu Los Angeles brujx'inin başına geçmişti. Lita da onun sağ koluydu ve ailenin kadın reisi, cadıların ruhani lideriydi. Enrique saygı gören ve örnek alınan bir insandı. Odadaki tüm erkekler pürdikkat onu dinliyorlardı, özellikle de yanında durup babalarının verdiği tüm direktiflere hızla başını sallayan abisi Diego.

"Miguel'in portajesini bulmalıyız. Eğer ölüler diyarına geçmediyse ona bağlı olacaktır," dedi Enrique gruba, küçük ahşap masanın kenarına tutunmuştu. Sesi kısık ve boğuktu, bakışları yoğundu. Yadriel etrafa bakındı, brujoların hepsinin yüzünden şokun farklı seviyeleri okunuyordu.

"Birkaç kişi zaten mezarlığı araştırmaya başladı –bugün Miguel'in mesaisi vardı– ama Claudia ve Benny'nin evine gitmek için daha çok kişiye ihtiyacım var," dedi Enrique onlara. Miguel yirmilerinin sonlarında olmasına rağmen engelli babasına bakmak için ebeveynleriyle yaşıyordu. Miguel kibar ve sabırlıydı ve Yadriel'e her zaman iyi davranmıştı. Boğazı düğümlendi. Yadriel yutkunarak o düğümü çözmeye çalıştı.

Enrique, "Biriniz gidip Miguel'in gömleklerinden birini alsın ve Julio'yu uyandırsın, köpeklerine ihtiyacımız olabilir," diye ekledi ve brujolardan biri koşarak mutfaktan çıktı.

Julio huysuz, yaşlı bir brujoydu ve pitbullarını kokuların izlerini sürmeleri için yetiştirmişti. Bu yetenek, cesetleri ve kayıp ruhların bağlarını bulmakta oldukça yardımcı oluyordu.

"Her yeri arayın!" Enrique kalabalık mutfağı gözüyle tararken dimdidk duruyordu. "Şeyi gören oldu mu?.."

"Baba!" Yadriel insanları iterek öne çıktı.

Enrique'nin başı hızla ona döndü, yüzünden şok olmuş bir rahatlama ifadesi geçti. "Yadriel!" Onu tutup sertçe göğsüne bastırdı ve kollarını sıkıca etrafına doladı. "¡Ay, Dios mío!"* Yadriel'in yüzünü güçlü ellerinin arasına aldı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu.

Yadriel bu ani fiziksel temasa karşı kasıldı ve refleks olarak karşı koydu.

Babası omuzlarını tuttu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana bir şey oldu diye endişelendim!"

Yadriel bir adım geri çıkıp babasının tutuşundan kurtuldu. "Ben iyiyim..."

"Siz ikiniz *neredeydiniz*?" diye buyurdu Diego, gözleri Maritza ve Yadriel arasında gidip geliyordu.

Yadriel tereddüt etti. Maritza sadece omuz silkti.

Yadriel'in portaje törenini gizli saklı yapmalarının bir sebebi vardı. Maritza'nın ona hançeri bu kadar uzun sürede, kendi babasından habersiz yapmasının da. Brujx eski geleneklere bağlı bir topluluktu. Bu geleneklere karşı gelmek kutsala hakaret olarak görülürdü. Yadriel quinces'inde bir bruja olarak Ölüm Leydisi'nin huzuruna çıkmayı reddetmişti ve bir brujo olarak çıkmasına izin vermeleri de imkânsızdı. Söz konusu bile olamazdı. Sırf kendisi erkek olduğunu söylüyor diye Ölüm Leydisi'nin kutsama şekli değişmeyecekti.

Denemesine izin bile vermemişlerdi. Geleneklerin arkasına saklanmak, kendi inançlarını ve cadı toplumunun nasıl işlediğine dair anlayışlarını sorgulamaktan daha kolaydı.

Bu, Yadriel'in olduğu kişiden utanmasına sebep olmuştu. Açıkça reddedilmek ona kişisel bir saldırı gibi gelmişti çünkü *öyleydi*. Olduğu kişiyi apaçık reddetmişlerdi – topluluklarında kendi yerini bulmaya çalışan trans bir erkek.

---

* (İsp.) Aman Tanrım. –*çn*

Ama haksızlardı. Ölüm Leydisi ona cevap vermişti. Şimdi tek yapması gereken bunu kanıtlamaktı.

Orlando, Enrique'nin dikkatini çekerek mutfağa hızla girdi.

"Onu buldunuz mu?" diye sordu Enrique.

Orlando başını hayır anlamında salladı. "Mezarlığı gözden geçirmeye devam ediyoruz ama henüz ondan bir iz yok," dedi beyzbol şapkasını çıkarıp elinde buruşturarak. "Onu hissedemedik bile – sanki birden ortadan yok olmuş gibi!"

"Baba!" Yadriel kendini daha uzun göstermeye çalıştı. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Herkesin gözü onun başının üstüne odaklanmıştı.

"Sokaklarda daha fazla kişi arama yapsın, ana girişten sokaklara dağılın," dedi Enrique, ağır eli hâlâ Yadriel'in omzundaydı. "Mesaisini sebepsiz yere bırakıp gitmezdi."

Orlando başıyla onayladı ve kapıya doğru döndü. Yadriel onu takip etmek için hareketlendi ama babasının eli omzunu sıkıca tuttu.

"Sen hariç, Yadriel," dedi sakince ama net bir şekilde.

"Ama yardım edebilirim!" diye ısrar etti Yadriel.

Başka bir brujo mutfağa girdi ve Yadriel göğsünde umudun yeşillendiği hissetti.

Tío* Catriz babasının abisiydi, gerçi bunu onlara bakarak söylemek pek kolay değildi. Enrique Vélez Cabrera geniş ve yuvarlak hatlıyken, Catriz Vélez Cabrera uzun ve keskin hatlıydı. Uzun, siyah saçlarını ensesinde topuz yapardı. Çıkık elmacıkkemikleri ve kemerli bir burnu vardı. Geleneksel, tünel küpeleri yeşim taşındandı ve yirmi beş kuruş büyüklüğündeydi.

"Sonunda geldin, Catriz," dedi Enrique iç çekerek.

"Tío," dedi Yadriel, sonunda sayıca azınlık hissi azalmıştı.

Catriz, Yadriel'e hafifçe gülümsedikten sonra kardeşine döndü. "Hissettiğim gibi geldim," dedi nefes nefese. İnce kaşları çatıldı. "Miguel, o?.."

---

* (İsp.) Amca –*çn*

Yadriel'in babası başıyla onayladı. Catriz yavaşça, üzüntüyle başını iki yana salladı. Odadaki birkaç brujo istavroz çıkardı.

Yadriel öylece ayakta durmaya katlanamıyordu. Bir şeyler yapmak istiyordu. Yardım etmek istiyordu. Miguel ailedendi ve iyi bir adamdı – ailesinin geçimine katkıda bulunurdu ve Yadriel'e hep kibar davranmıştı. Yadriel'in en sevdiği çocukluk anılarından biri Miguel'in arkasında motosikletle etrafı gezmekti. Yadriel'in ebeveynleri o şeyin yakınına bile gitmesine izin vermezken, eğer yeterince yalvarırsa Miguel'in dayanmayacağını bilirdi. Miguel ona mahalleyi, beş kilometrenin üstüne dahi çıkmadan gezdirirken kaskın çok büyük ve ağır olduğunu hatırlıyordu.

Onu bir daha canlı göremeyeceğini fark edince yeni bir keder dalgasına boğuldu.

"Ya onu bulamazsak?" diye sordu Andrés sessizliği bozarak. Sıska, çilli suratlı bir çocuktu ve aynı zamanda Diego'nun en yakın arkadaşıydı.

Babasının çenesi kasıldı. İnsanlar birbirine baktı.

"Aramaya devam edin. Portajesini bulmamız gerekiyor," dedi Enrique. "Eğer ruhunu çağırabilirsek ona ne olduğunu sorabiliriz." Yumruğuyla alnına masaj yaptı. Görünüşe bakılırsa babası, Miguel'in öteki tarafa huzurla geçtiğini düşünmüyordu. Yadriel ona katılıyordu, ölümünün ne kadar şiddetli bir acı hissettirdiğini hatırladıkça böyle bir şey olabileceğini hiç sanmıyordu. "Umarım bedeniyle birliktedir."

Miguel'in cansız bedenini mezarlığın bir köşesinde bulma fikri Yadriel'in karnını ağrıttı.

Andrés'in yüzü etkileyici bir yeşil rengini aldı. Yadriel, eskiden ondan hoşlandığına inanamıyordu.

Enrique tezgâhın üstünden portajesini aldı. Avcı bıçağı, Yadriel'inkinden daha büyük ve keskindi ama yine de daha genç brujoların portajelerine göre daha sıradan bir tarzdaydı.

Mesela Diego ve Andrés'inkiler. Onların bıçakları daha uzundu, kıvrımlıydı, kullanışlı olamayacak ve kolayca saklanamaya-

cak kadar büyüktü. Bıçaklara adlarını kazıtmış ve göze çarpan aksesuarlar eklemişlerdi. Andrés'inkinin kabzasında yaklaşık iki buçuk santimlik bir zincire bağlı küçük bir haç vardı. Digeo'nunkinde ise altın kaplamalı bir calavera*. Maritza onlara, "Zevksiz," derdi. Aksesuarlar oldukça kullanışsız ve kesinlikle gereksizdi.

Enrique'nin, "Harekete geçmeliyiz," demesiyle herkes hareketlendi.

Şansı buydu.

Miguel'i bulmalarına yardım edecek ve kuzenini brujx mezarlığında huzura erdirecekti. Brujoların görevi buydu, o yüzden bunu yapacaktı. Artık kendi portajesi de olduğu için belki Yadriel, Miguel'in ruhunu öteki tarafa gönderen kişi bile olabilirdi.

Yadriel babasının peşine takılmak için adım attı ama Enrique onu durdurmak için kolunu kaldırdı.

"Sen değil. Sen burada kal," diye emretti.

Yadriel'in midesi düğümlendi. "Ama yardım edebilirim!" diye ısrar etti.

"Hayır, Yadriel." Yüksek sesli bir zil sesi Enrique'nin cebinden telefonunu çıkarmasına sebep oldu. Başparmağını ekranda kaydırdı ve telefonu kulağına götürdü. "Onu bulabildiniz mi, Benny?" diye sordu gergin bir ifadeyle.

Gruptaki herkes donakaldı. Yadriel telefondan hızlıca İspanyolca konuşan Benny'nin sesini duyabiliyordu.

Ama babasının omuzları düştü. "Hayır, biz de bulamadık." Derin bir iç çekti ve alnını ovuşturdu. "Aramaya yardım etmeleri için daha fazla kişi toplamaya çalışıyoruz..."

Yadriel bu fırsatı kaçırmadı. "Yardım edebilirim!" diye tekrar etti.

Babası ondan uzağa dönüp telefona konuşmaya devam etti. "Hayır, henüz..."

Yadriel kaşlarını çattı, hayal kırıklığı kanını kaynatıyordu. "Baba!" dedi ısrarla, önünü keserek. "Yardım etmeme izin ver, ben..."

---

* (İsp.) Kafatası –çn

"*Hayır*, Yadriel," diye tısladı Enrique, telefondaki sesi duymaya çalışırken kaşlarını çattı.

Yadriel normalde babasına kafa tutan bir tip değildi ama bu önemliydi. Onu dinleyecek bir brujo arayarak odaya baktı ama herkes tek tek çıkmaya başlamıştı bile. Ona kafası karışmış bir bakış atmakta olan Tío Catriz dışında.

Babası ön kapıya döndüğünde kendinden emin bir kararlılıkla onun önünü kesti.

"Beni *bir kez olsun* dinlesen..." Yadriel sırt çantasını omzundan çıkarmakla cebelleşti ve fermuarı açtı.

"Yadriel..."

Elini çantaya daldırdı ve portajesinin kabzasını tuttu. "Bak..."

"*¡Basta!*"*

Enrique'nin bağırması Yadriel'i yerinden sıçrattı.

Babası sakin birisiydi. Kendini kaybetmesi veya sinirlenmesi gerçekten çok zordu. Onu iyi bir lider yapan özelliklerden biri de buydu. Babasının yüzünü bu kadar kırmızı, sesini bu kadar keskin duymak oldukça sarsıcıydı. Enrique'nin tam arkasında duran Diego bile hazırlıksız yakalanmıştı.

Oda sessizleşti. Yadriel herkesin ona baktığını hissedebiliyordu.

Ağzını kapadı. Dilindeki kesik acıdı, keskin ve metalik...

Enrique parmağını salona doğru salladı. "Burada, diğer kadınlarla birlikte kalacaksın!"

Yadriel irkildi. Utançtan bütün kanı yanaklarına akın etti. Hançeri bırakıp sırt çantasının dibine geri düşmesine izin verdi. Sert ve kafa tutar görünmeye çalışarak babasına baktıysa da gözleri yanıyor ve elleri titriyordu.

"Diğer kadınlarla ha," diye tekrarladı, kelimeleri sanki zehirmiş gibi tükürerek.

Enrique gözlerini kırpıştırdı, kızgınlık yerini, sanki Yadriel önünde aniden belirmiş gibi bir kafa karışıklığına bıraktı. Tele-

---

* (İsp.) Yeter. –*çn*

fonu kulağından çekti. Omuzları düştü, yüzü gevşedi. "Yadriel," dedi ona uzanıp iç çekerek.

Ama Yadriel durup onu dinleyecek değildi.

Maritza onu durdurmaya çalıştı. "Yads..."

Yüzündeki acıma dolu ifadeye katlanamıyordu. Onun ulaşamayacağı bir yere geçti. *"Yapma."*

Yadriel dönüp onları seyredenleri ite kaka geçip garaja açılan kapıdan kaçtı. Kısa merdiveni ayaklarını vura vura inmeden önce kapıyı arkasından çarptı ve kapanmadan önce duvara vurdu. Işıklar cızırdayarak açıldı ve düzenli bir kaosu ifşa etti. Bir tarafta babasının arabası park hâlindeydi.

Öfkeden köpürerek yağ lekeli betonda volta atıyordu, göğsü korsesinden dolayı genişleyemediği için nefesi kesik kesikti. İçinde öfke ve utanç savaş hâlindeydi.

Çığlık atmak ya da bir şeyler kırmak istiyordu.

Ya da ikisini birden yapmak.

Babasının Yadriel'e ne söylediğini fark ettiğindeki pişmanlık dolu yüzü aklına geldi. Yadriel sürekli insanları duyarsızlıklarından ötürü affediyordu. Ona kadınmış gibi davrandıklarında ya da ailesinin ona verdiği isimle seslendiklerinde... Canını yaktıklarında onlara hep ikinci bir şans tanıyor ya da insanların alışkanlıklarından zor kurtulduklarına kendini inandırmaya çalışıyordu.

Açıkçası, Yadriel bundan yorulmuştu. Affetmekten yorulmuştu. Sadece *var olmak* ve kendi olmak için savaşıp durmaktan yorulmuştu. Çıkıntı olmaktan yorulmuştu.

Ama ait olmak, kim olduğunu reddetmesi anlamına geliyordu. Olmadığı biri gibi yaşamak onu neredeyse içten dışa parçalamıştı. Ama ailesini ve topluluğunu da seviyordu. Dışlanmak yeterince kötüydü; ya onu olduğu gibi kabul edemez ya da etmezlerse?

Hayal kırıklığı göğsünü doldurdu. Postalıyla arabanın tekerini tekmeledi ama ama bunun tek sonucu ayağına saplanan keskin bir acı oldu.

Yadriel bağırarak küfretti ve eski bir tabureye doğru topalladı. Suratını buruşturdu ve bütün ağırlığını tabureye bıraktı.

Aptalca bir hareket.

Kaşlarını çatıp siyah sedana baktı, ön camdaki kızgın yansıması ona geri bakıyordu. Koşuşturmacadan saçları dağılmıştı. Yanları kısa, üst kısmıysa yumak hâlindeydi, Yadriel saçına şekil vermek için çok zaman harcardı. Saçları, görüntüsüyle ilgili kontrol edebildiği nadir şeylerden biriydi. Gömlek giydiğinde üstüne tam olmasalar da –ya göğüs ve kalça kısımları çok dar olurdu ya da genel olarak komik derecede bol gelirlerdi– en azından saçını kestirebilir ve aldığı azıcık harçlıkla da Suavecito pomadı alabilirdi. Siyah, kalın telli kıvırcık saç topağıyla ancak bu pomatla başa çıkabiliyordu. Yuvarlak yanaklarını zayıflatamazdı ama kaşlarını daha kalın ve koyu yapabilirdi. Postalları pratik oldukları kadar estetikti de. Boyunu birkaç santim uzatıyorlardı ki bu, her ne kadar az da olsa, kendini diğer on altı yaşındaki erkeklere kıyasla daha kısa olmanın verdiği yetersizlik hissini hafifletiyordu. Diego ve arkadaşlarının nasıl giyindiklerini ve saçlarını nasıl yaptıklarını gözlemleyip uygulayarak yaptığı bu birkaç ufak değişiklik, kendini bedeninde evindeymiş gibi hissetmesini sağlıyordu.

Köşeden tıkırtılar geldi ve ardından da meraklı, tiz bir miyavlama. Karton kutuların arkasından küçük bir kedi çıkageldi. Gerçi, bir kulağındaki koca çentik ve kısık sol gözüyle daha çok bir kedi karikatürü gibiydi. Kaburgaları sayılabiliyordu ve biraz eğriydi. Kuyruğunun ucu neredeyse tüysüzdü ve arka bacağını garip bir açıda tutuyordu.

Derin bir iç çekişle Yadriel'in göğsündeki öfkenin birazı vücudunu terk etti. "Gel buraya, Purrcaso," diye seslendi elini uzatarak.

Kedi mavi tasmasındaki zili şıngırdata şıngırdata mutlu bir miyavlamayla Yadriel'in yanına topallayarak geldi. Bütün bedenini Yadriel'in bacağına sürttüğünde siyah kotta gri tüyler bıraktı.

Yadriel, parmaklarını kedinin yamuk omurgasından tam sevdiği gibi çenesinin altına getirdiğinde kedinin yüksek sesli mırlamasıyla ödüllendirilince küçük de olsa gülümsemeyi başardı.

Purcasso aileye Yadriel on üç yaşındayken katılmıştı. O sıralarda annesi ona iyileştirmeyi öğretmeye çalışıyordu. Brujalar genelde büyüyü kullanmayı portaje töreninden önce, ailenin kadınlarından adım adım öğrenirlerdi.

Yadriel'in annesi ona ufaktan iyileştirmeyi öğretmeye çalışıyordu ama on üç yaşında olmasına rağmen Yadriel bunun işe yaramayacağını biliyordu. Bruja olmadığını biliyordu. Maritza'ya çoktan açılmıştı ama annesine açılacak cesareti henüz bulamamıştı. Quinces'i yaklaştıkça daha da paniklemişti.

Herkes onun geç açılanlardan olduğunu ya da yaklaşan tören hakkında endişeli olduğunu düşünmüştü. İşte bu yüzden bir gün annesiyle okuldan eve yürürlerken küçük, gri bir kedi gördüklerinde annesi bunu ona ders vermek için iyi bir fırsat olarak görmüştü.

Kedinin topalladığını görmeden bile yaralı olduğunu hissedebiliyorlardı. Belki bir araba çarpmıştı ya da bir köpekle veya geceleri sokaklara hükmeden korkunç rakunlarla kavga etmişti. Yadriel aklının bir köşesinde minik bir sızı hissetti, kedinin bacağından yayılan acıyı hissedebiliyordu. Çocukken brujx'in başkalarının acısını hissedebilme gücünden nefret ediyordu. Zaten fazlasıyla empatikti ve dünyadaki acıları da hissedebilmek onu fazlasıyla etkiliyordu.

Annesi onu kaldırıma oturtup kediyi uçuşan eteklerine koymuştu. İlk bakışta Bakire Guadalupe'ye* benzeyen ama yakından iskelet olduğunu görebildiğiniz bir tılsımı olan yeşim tespihi bileğinden çözdü. Annesi tılsımın kapağını açtı ve tavuk kanının parmağına birkaç damla akmasına izin verdikten sonra Ölüm Leydisi'nin heykelciğine sürdü. Kelimeleri söylemeye başladı ve altın renginde bir ışık tespihi sardı.

Ufak bir hayvanda minik bir yara iyileştireceklerdi. Yadriel, annesinin yardımıyla kolayca iyileştirebilmeliydi. Annesinin sıcak gülümsemesi ve cesaret verici nazik sözlerinin teşvikiyle Yadriel tespihi kedinin bacağına tuttu. Bir şeylerin ters gitmesin-

* Hz. Meryem'in Katolik unvanlarından biri. –çn

den ya da daha kötüsü, büyünün işe yaramasından ve böylece bir bruja olduğunu kanıtlamasından korkarak elleri titredi. Annesi elini onunkinin üstüne koydu ve hafifçe elini sıktı.

Yadriel son kelimeleri söyledi ama ters tepti.

Annesinin beyaz eteğindeki kan kırmızısını hâlâ gözlerinde canlandırabiliyordu. Berbat haykırışı. Zavallı kedinin ani, keskin acısını kafasında hissedişini. Annesinin yüzündeki şaşkın bakışı. Kediyi hızla tutup kendi iyileştirmeden önce birkaç saniyeden fazla sürmüş olamazdı.

Göz açıp kapayıncaya dek berbat ses durmuştu. Acı kesilmişti. Küçük kedinin gözleri kapanmış, annesinin kucağında bir tüy yumağı hâline gelmişti.

Yadriel bir anlığına zavallı canlıyı öldürdüğünden korktuğu için avutulamaz durumdaydı. Annesi onu yanına çekip kulağına kibarca konuşmuştu.

Şşş, her şey yolunda. O iyi, sadece uyuyor, gördün mü?

Ama Yadriel'in tek görebildiği başarısızlığıydı; tek hissedebildiği yapamayacağını bilmenin ağır yüküydü. Ama bunlardan öte, *bu* o değildi, biliyordu. O bir bruja değildi.

Annesi serin parmaklarını yüzünde gezdirmiş, gözlerine düşen saçlarını kenara itmişti. *Her şey yolunda,* demişti, sanki o da biliyor gibi.

Annesi kediyi tamamen toparlayamamıştı. İşlerin ters tepmesi annesinin bile iyileştiremediği birkaç kalıcı hasara yol açmıştı ama kedi acı çekmiyordu. Onu eve götürdüklerinde Yadriel titizlikle kedinin yemek yediğinden ve ilgiye doyduğundan emin olmayı görev edindi. Şimdi bile kedi hâlâ Yadriel'in odasında uyurdu ve o da kediye akşam yemeğinden kalan chorizo* ve tavuk artıklarını gizlice getirirdi.

Annesi kedinin adını sevgiyle, Picasso'nun yamuk yumuk eserlerine olan benzerliğinden dolayı Purrcasso koymuştu.

Purcasso kediden öte bir yoldaş gibiydi. Yadriel annesini özlediğinde Purcasso bunu anlayabiliyor gibiydi. Karnında o boş-

* Sert ve baharatlı bir domuz sucuğu çeşidi. –*çn*

luk hissi oluştuğunda Purcasso kucağına çıkar ve gürültülü bir şekilde mırlardı. Annesinin büyüsünün hâlâ yaşamayı sürdürdüğü, sıcaklık ve huzurdan ibaret bir toptu o.

Puracasso ayakkabısının ucuna ilişti. Yadriel, kehribar rengi gözleri kapanana kadar kulağının arkasındaki yumuşak tüyleri okşadı.

Annesi onu bir daha iyileştirme büyüsü yapmaya zorlamamıştı. Bu kadar sağlam inançlar üzerine kurulmuş bir topluluk için Yadriel'in iyileştirmeyi beceremediği haberi büyüsü olmadığına yorulmuştu. Quinces töreni süresiz olarak ertelenmişti.

Brujx, bunun soylar arasında aktarılırken büyünün azalmasından kaynaklanan bir durum olduğunu düşünmüştü. Ama Yadriel ve annesi gerçeği biliyorlardı.

Annesi ona ilk göğüs korsesini internetten almış, abisiyle babasına açılmasına yardım etmişti. Kendisini ve kimliğini sadece ailesine değil topluluklarının tamamına açıklamak zordu. Hâlâ anlamış değillerdi, bu ortadaydı ama en azından annesi etraftayken beraber çabalıyorlardı.

Annesi Yadriel'in bir brujo quinces'i olması için de çabalamıştı, olduğu kişinin –bir erkek– toplulukları tarafından kabul görmesini istemişti. Babasına onun bir brujo olduğunu açıklama görevini bile üstlenmişti. Yadriel bir erkekti.

Bir gece Enrique'nin, Camila ile tatlı kahve eşliğinde mutfakta karşılıklı konuşurlarken, *Brujo olmayı öylece kendi seçiveremez*, dediğini duymuştu. Sakin ama sert bir sesle, *Bu bir seçim değil*, diye cevaplamıştı annesi. *Olduğu kişi.*

Yadriel'e, diğerlerinin onu anlaması için sadece biraz zamana ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Ama annesi, yandaşı ve savunucusu, bir seneden kısa bir süre önce ondan koparılmıştı. Onsuz, Yadriel'in arkasında duracak kimsesi yoktu. Ona artık büyü gücü olmayan bir brujx gibiymiş gibi davranılıyordu. Ruhları görebilen ve acıyı hissedebilen ama topluluğun asla tam anlamıyla bir parçası olamayacak biri gibi.

"Ne karmaşa ama..."

Ses, Yadriel'i yerinden sıçrattı. Kafasını kaldırdığında Catriz kapıda, elinde bir puroyla duruyordu. Yorgun görünüyordu, ifadesi anlayışla doluydu.

Yadriel'in duruşu gevşedi. "Tío," dedi iç geçirerek. Gözleri tekrar kapıya kaydı, babasının da amcasının peşinden gelip gelmediğini merak etti.

"Merak etme," dedi Tío Catriz purosundan nefes çekip basamakları inerken. "Baban ve diğer brujolar çoktan gitti." Plastik bir bahçe sandalyesi çekip Yadriel'in yanına oturdu. "Sadece sen ve ben varız." Catriz elini Yadriel'in başına koydu ve gülümsedi. "Como siempre."*

Yadriel nefes vererek güldü. Küçük bir yanı babasının gelip ondan özür dilemesini umut ediyordu. Ama amcası haklıydı, brujx topluluğunun sınırlarında gezen sadece o ikisi vardı. En azından birbirlerine sahiptiler ve Catriz, dışlanmayı hiç umursamayan ve brujx'in bir parçası olmaya hevesli olmayan Maritza'nın aksine onun içindeki özlemi anlıyordu. Maritza çıkıntı olmaktan memnun gibiydi.

Yadriel ellerini siyah kapüşonlusunun cebine soktu. "Miguel'in... İnanamıyorum." Cümlesini bitiremedi, kelimeleri söylemek istemedi.

Catriz başını yavaşça iki yana salladı ve purosundan derin bir nefes daha çekti. "Çok genç, çok ani," dedi burnundan duman çıkararak. "Keşke yardımcı olabilseydim ama..." Şekilli omuzlarını silkti. "Beni pek işe yarar bulmuyorlar."

Yadriel kısa bir kahkaha patlattı. Evet, bu hissi iyi biliyordu. "Başına ne gelmiş olabilir?" diye sordu Maritza'nın önceki sözlerini tekrarlayarak.

Catriz derin bir iç çekti. Amcasının bakışlarını, ardından diğerlerinin boğuk seslerini duyabildikleri kapıya doğru takip etti. "Seslere bakılırsa baban çoktan neler olup bittiğini anlamak için neferlerini saldı bile."

Yadriel kaskatı kesilmiş bir hâlde başını salladı, babasıyla az

* (İsp.) Her zamanki gibi. –*çn*

önce yaşadıkları olay yeniden etkisini göstermeye başlamıştı. "Tüm brujoları," diye homurdandı Purcasso'nun kuyruğuyla oynayarak.

"Eh, *hepsini* değil," diye belirtti Catriz kayıtsız bir tavırla.

Yadriel kendi düşüncesizliğinden irkildi.

Catriz uzun süredir brujolara ve görevlerine dahil edilmemişti. Ölüm Leydisi, brujx'e güçlerini bahşedeli binlerce yıl olmuştu. En başta brujx'in güçleri, diosa'nınkilerle yarışırdı. Kadınlar koskoca bir kolu yeniden çıkarabiliyor, uzun bir bölme işlemine harcayacağınızdan biraz fazla bir odaklanmayla ölümün kıyısındaki insanları hayata döndürebiliyorlardı. Erkeklerin en güçlüleri, bruja'nın erişiminin ötesindeki ruhları çekip hayata geri döndürebiliyorlardı.

Ama artık, zamanla soydan soya aktarılan büyünün seyrelmesinden dolayı güçlerini bu denli kullanmaları imkânsızdı. Büyü, dibi olmayan bir kuyu değildi. Gücünü kullanarak yaşayanları iyileştirmek ya da ölülere yol göstermek de bu kuyudan su çekiyordu ve bu tekrar doldurmak zaman istiyordu.

Brujx gün geçtikçe güçsüzleşiyordu ve kimileri o kadar sığ kuyularla doğmuşlardı ki ölüm tehlikesi atlatmadan basit bir işi halletmeleri bile mümkün değildi.

Mesela Catriz gibi.

Yadriel, annesi haricinde onu gerçekten anlayan tek kişinin amcası olduğunu hissediyordu. Brujolar ikisine de aynı davranıyordu. İkisinin de quinces'i olmamış, ikisi de Día de Muertos'ta aquellare'ye* sunulmamışlardı.

Día de Muertos'un ikinci günü, geçmiş brujx ruhlarının öteki dünyaya dönmeden önce yaşayanlar düzleminde geçidikleri son günde kilisede büyük bir aquelarre partisi düzenlenirdi. On beş yaşına girmiş her genç brujx, kendilerinden önce gelen atalarının da yaptığı gibi Ölüm Tanrıçası'na ölümle yaşam arasındaki dengeyi koruyacaklarına dair quinceslerinde yemin ederdi. Ardından da resmî olarak topluluklarına tanıtılırlardı.

---

* (İsp.) Cadılar meclisi –ç*n*

Yadriel de Tío Catriz de diğerlerinin büyü yapmasını izlemeyi, kendileri bir şey yapamayacak kadar aciz olduklarından kenarda oturmayı iyi bilirlerdi.

Ama artık Yadriel büyü yapabildiğini *biliyordu*.

Tíosu Catriz'in böyle bir lüksü yoktu. En büyük oğul olarak, Yadriel'in abuelitosu öldüğünde brujx lideri Catriz olmalıydı. Ama büyü yapamadığı için bu görev onun küçük kardeşine verilmişti – Yadriel'in babası Enrique'ye. Bu anlaşmaya uzun süre önce, ikisi de daha çocuklarken varılmıştı ama Yadriel babasına Doğu LA brujx lideri olduğunu resmîleştiren kutsal başlık sunulduğunda tíosunun yüzünde beliren ifadeyi asla unutamayacaktı.

Acı ve özlem.

Yadriel bu hisleri çok iyi biliyordu.

"Üzgünüm Tío, demek istediğim..." diye özür dilemeye başladı aceleyle.

Tíosunun kıkırdayışı sıcak ve affediciydi. "Sorun değil, sorun değil." Eliyle Yadriel'in omzuna vurdu.

"Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz," dedi kirli sakalını kaşıyıp başıyla onaylarken. "Onlar alışkanlıklarına çok bağlılar, geleneklerine, eski kurallara uymaya. Güçlerim olmadan beni yararsız görüyorlar."

Catriz bunu öfkeli bir şekilde değil olağan bir şeymiş gibi söylemişti. "Ve sen, mi sobrino..."*

Yadriel'in göğsüne bir sıcaklık yayıldı ve dudaklarında bir gülümseme belirmeye cesaret etti.

Catriz iç çekti ve Yadriel'in omzunu sıktı. "Sana bir şans dahi vermeyecekler."

Yadriel'in gülümsemesi düştü. Kalbi çöktü.

Mutfağın kapısı açıldı ve Yadriel'in abuelitası ayaklarını sürüye sürüye garaja girdi.

Yadriel ve tíosu aynı anda iç çekti. Birçok jenerasyonun birlikte yaşadığı bir Latinx evinde yaşamak özel anların her an bitebileceği anlamına geliyordu.

---

* (İsp.) Yeğenim. –*çn*

"İşte buradasınız!" diye duyurdu Lita Rosamaria bir oflamayla, ardından önlüğünün kenarını abartılı bir hareketle silkti. Gri saçlarını her yemek yaptığında olduğu gibi topuz hâlinde toplamıştı. Yani, her zamanki gibi.

Yadriel içinden homurdandı. Abuelitası tarafından fırça yemeyi hiç istemiyordu şu an. Purrcaso'yu kaldırıp koluna yerleştirdi ve ayağa kalktı. Catriz oturmaya devam etti ve purosundan bir nefes daha çekti.

Lita bir elini geniş kalçasına koydu ve uzun parmaklarından birini Yadriel'e salladı. "Öyle kaçamazsın!" diye azarladı. Lita bodur bir kadındı, Yadriel'den bile kısaydı ama azarlamaya bir başladığında en kibirli brujo'yu bile yerine mum edecek bir enerjisi vardı. Her zaman Royal Violets parfümü kokardı ve bu koku birbirlerine sırt kütletecek kadar sıkıca sarıldıkları her sefer Yadriel'in üstüne sinerdi. Güçlü bir Küba aksanı ve ondan da güçlü bir kişiliği vardı.

"Evet, Lita," dedi Yadriel homurdanarak.

"Tehlikeli! Zavallı Miguel'e olanlar..." Cümlesini bitirmedi, istavroz çıkarıp dios'a hızlıca dua etti.

Belki bencillik ediyordu. Durumu kendisiyle alakalı kılmaya çalışmıyordu. Kendisi için savaşmaya hakkı yok muydu? Ama belki de şu an bunun zamanı değildi.

Yadriel somurttu. Tío Catriz bakışlarını yakalayıp gözlerini devirdi – Lita bakmazken abarta abarta.

"Bir işe yarayın," dedi Lita raflara gidip kutuları karıştırmaya başlayarak.

"¿Dónde está?"* dedi kendi kendine, ağır Küba aksanıyla o kadar hızlı konuşuyordu ki kelimelerinin sonundaki s harflerini yuvarlıyordu.

Garaj envai çeşit parça ve eşyaya evsahipliği yapıyordu. Camekânlar ve sağlam ahşap kutuların içinde antik silahlar ve oymalar vardı. Kutsal eşyalar ve tüy işleri evde cafcaflı kutular-

* (İsp.) Nerede? –*çn*

da, ışıktan uzakta saklanır ve Día de Muertos gibi özel günlerde ortalığa çıkarılırlardı.

Yadriel'e sık sık Lita'nın aradığı bir parçayı bulmak için raflara tırmanma ve kutuları indirme görevi verilirdi.

Aramasına devam ederken bir kutu chachayotesi kenara itti. Sert kabuklar bir deri şeridine dikilirdi ve törensel danslarda ayak bileklerine takılınca çıngırdardı. Purrcaso'nun kulakları, Yadriel'in kolunda oturduğu yerden dikledi. Arayışa yardım etmek için yere atladı.

"Ne arıyorsun, Mamá?*" diye sordu Catriz ama yerinden kımıldamadı.

"¡La garra del jaguar!**" diye çıkıştı Lita sanki açıkça belliymiş gibi. Sonra döndü, şaşkınlık kırışık suratını buruşturmuştu.

Yadriel jaguar pençesinden haberdardı, çoğunlukla Lita'nın asla unutmasına izin vermemesinden dolayı. Dört ritüel hançerinden ve jaguar kafası şeklindeki bir tılsımdan oluşan eski bir setti. Ritüel hançerleri, eski zamanlarda hâlâ insan kurban etmenin karanlık sanatı yaygınken kullanılmışlardı. Dört insanın kalbini deştiklerinde hançerler o insanların ruhlarının enerjilerini tılsıma dolduruyor, tılsımı hangi brujx kullanıyorsa ona yoğun –ama karanlık– bir güç veriyordu. Lita, özel günlerde –buna Día de Muertos dahil– hançerleri çıkarmayı ve onları genç brujx'e güçlerini kötüye kullanmanın ihanetini anlatmak için kullanmayı severdi.

"Onları gördün mü?" diye sordu Lita.

Catriz bir kaşını yukarı kaldırdı ama yüz ifadesi sabitti.

"Aye, yi, yi,***" dedi Lita elini boş ver dercesine sallayarak.

Lita ona baktığında Yadriel omuz silkmekle yetindi. Yardımcı olacak ruh hâlinde değildi.

Kadın yüksek sesle iç çekti ve dilini şaklattı. "Baban şu an çok stres altında, nena****," dedi Lita üzgünce.

---

* (İsp.) Anne –çn

** (İsp.) Jaguar pençesi –çn

*** (İsp.) Ay, tamam, tamam –çn

**** (İsp.) Küçük kız –çn

Yadriel can acıtıcı kelimeyle ürperdi. Cinsiyet temelli bir dilde zamirlerle başa çıkmak, mayın tarlasında yürümek gibiydi.

"Ah, zavallı Claduia ve Benny," diye kederlendi Lita kendini yelpazelerken, Yadriel'in tepkisini fark etmemişti bile.

Yadriel'in derisinin altında yeniden öfke kaynamaya başladı.

Kadın ona sert bir bakış attı. "Bu, erkeklerin görevi ve bu işi onlara bırakmalıyız. Ven!*" Lita onlara kapıyı gösterdi. "Mutfakta pozole** var, gelin ısının..."

Ağzından Yadriel'in ölü ismi çıkmıştı.

İrkilip bir adım geri çekildi. "¡Soy *Yadriel*, Lita!***" diye patladı, öyle aniydi ki hem Purrcaso hem de Lita yerinden sıçramıştı.

Catriz ona baktı. Yüzündeki şaşkınlık hızla gurura döndü.

Lita bir an ona gözlerini kırptı, eli boğazına gitti.

Yadriel yüzünün ısındığının hissedebiliyordu. Neredeyse refleks olarak özür dileyecekti ama dilini ısırdı.

Kadın iç çekip başıyla onayladı. "Sí****, Yadriel," dedi.

Yadriel'e bir adım yaklaşıp nazikçe yanaklarını ellerine aldı. Lita alnına bir öpücük kondurduğunda göğsüne umut doldu. "Pero siempre serás mijita," dedi Lita kıkırdayıp gülümseyerek.

Ama sen her zaman benim küçük kızım olacaksın.

Umudu bin bir parçaya ayrıldı.

Lita dönüp eve girdi, arkasında Yadriel'i basamaklarda bıraktı.

Yadriel elleriyle yüzünü ovuşturdu ve titremesini engellemek için çenesini kastı. Diğer brujolarla dışarıda Miguel'i arıyor olması gerekirdi. Portajesini kullanmak, onlara güçsüz olmadığını göstermek istiyordu. Miguel'i bulmalarına yardımcı olabilirdi. Onlara bir *gösterebilse*...

"Çok üzgünüm, Yadriel." Tíosunun eli omzunu kavradı.

Yadriel'in elleri yanlarına düştü ve Tío Catriz'in yüzüne baktı. Amcasının yüzü acı doluydu. Farklı sebeplerden dolayı dışlan-

---

* (İsp.) Hadi gelin. –*çn*

** Mısır lapası –*çn*

*** (İsp.) Adım Yadriel, Lita! –*çn*

**** (İsp.) Evet. –*çn*

mış olsalar da Yadriel'in ne yaşadığını bir tek o anlıyordu. Maritza hariç, onu anlamak için çaba sarf eden tek kişiydi. Brujx'in geri kalanı onu görmezden geliyor gibiydi. Ona yanlış isimle ya da zamirle seslenmekten o kadar korkuyorlardı ki ondan hepten kaçınıyorlardı.

Ama tíosu değil.

"Keşke annen hâlâ burada olsaydı," diye itiraf etti Catriz.

Annesine duyduğu ezici özlem Yadriel'in her bir zerresine akın etti. Bazen hafifti, aklı oraya kaydığında bir batma hissi gibiydi. Diğer zamanlar ise yakıcıydı.

Yadriel onsuz bocalıyordu.

"Ne yapacağım?" diye sorduğunda sesinin bu kadar çaresiz ve yenilmiş çıkmasından nefret etti.

"Bilmiyorum," dedi Catriz.

Abuelitasının içeriden, "*¡Catriz!*" diye bağırdığını duydu. "*Más frijoles* lazım!*"

Catriz burnundan soludu. "Görünüşe göre sadece üst raflara uzanmaya yarıyorum," dedi kuru kuru. Catriz kapıyı açtı ve mutfaktan acı soslu tavuk kokusu yayıldı.

Catriz içeri girmeden bir kez daha ona dönüp yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Keşke onlara ne kadar hatalı olduklarını gösterebilmemizin bir yolu olsaydı."

Catriz içeri girdiğinde Yadriel arkasından kapalı kapıya bakakaldı.

Elleri yumruk oldu.

Tekrar eve girdi ve kimseye bakmadan doğrudan mutfağı geçip basamakları tırmandı.

Maritza arkasından, "Yads!" diyes seslense de durmadı.

Odasındaki tek ışık kaynağı komodininin üstündeki küçük lambaydı. Yadriel sırt çantasını yapılmamış, pencerenin köşesine yerleştirilmiş yatağına attı. Dizlerinin üstüne çöküp yatağın altına kolunu soktu ve plastik el fenerini arandı.

---

* (İsp.) Daha çok fasulye –*çn*

Maritza'nın arkasından içeri girdiğini duydu. "Yads?" diye sordu. "Ne yapıyorsun?"

"Malzeme topluyorum," dedi. Parmakları feneri kavradığı gibi çekip çıkardı.

Kız ona somurtarak baktı, kollarını kavuşturmuştu. "Ne için?"

"Eğer beni dinlemeleri için kendimi kanıtlamam gerekiyorsa ben de kanıtlarım o zaman." Pillerin hâlâ çalıştığından emin olmak için feneri açtı. "Miguel'in ruhunu bulup ona ne olduğunu öğrenebilirsem ve Día de Muertos'a yetişebilecek şekilde onu öteki dünyaya gönderirsem, aquelarre'nin bir parçası olmama izin vermek *zorunda* kalırlar." Fenerin ışığını kıza doğrulttu. "Var mısın?"

Kızın bordo boyalı dudaklarına kocaman bir gülümseme yerleşti. "Ah, kesinlikle *evet*."

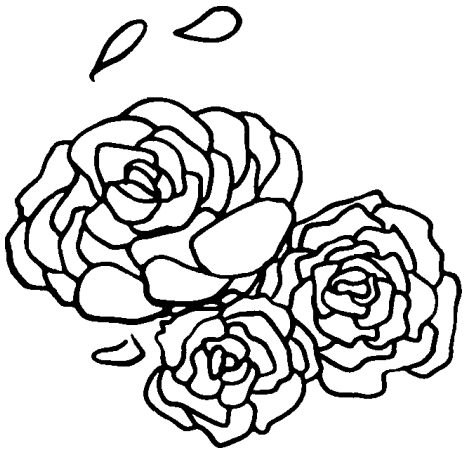
Yadriel de ona gülümsedi. Kendini tehlikeli ve elektrik yüklü hissediyordu, parmak uçları adrenalinden karıncalanıyordu. "Güzel." Feneri Maritza'ya fırlattı, kız kolayca havada yakaladı. Yadriel bir LED kamp lambası ve bir kutu kibriti de çantasına attı ve mumların, kâsenin ve geri kalan tekilanın hâlâ orada olduğunu yeniden kontrol etti.

Portajesini aldı ve Maritza'nın onun için hazırladığı deri kesesinden çıkardı. Hançeri ellerinde döndürüp dengeli ağırlığını hissetti ve başparmağını Ölüm Leydisi çizimi üstünde gezdirdi.

Birkaç kısa gün sonra annesi Día de Muertos için geri dönecekti. Onu görebilecek ve onunla konuşabilecekti. Ona portajesini gösterecekti, böylece annesi başardığını öğrenecekti. Tek yapması gereken Miguel'i bulmaktı.

Yadriel, Maritza'ya döndü. "Hazır mısın?"

Kız gülümsedi ve başıyla kapıyı işaret etti. "Arkandayım."

ÜÇ

Aşağı inebildiklerinde bütün brujolar Miguel'i aramaya yardım etmek için dağılmıştı. Lita mutfakta yeniden çalışmaya başlamışken bir avuç kadın Claduia'nın etrafında toplanmıştı. Yadriel ve Maritza kapıdan hızla çıkarken onları seve seve görmezden geldiler. Brujx mezarlığı Doğu LA'in tam ortasındaydı, etrafını saran uzun duvarla meraklı gözlerden uzaktaydı. Yadriel uzakta köpeklerin havladığını ve geçen bir arabadan bangır bangır çalan ağır baslı reggaeton müziği duyabiliyordu.

Hâlâ Miguel'i arayan birkaç brujx'in yanından geçtiler.

"Bir şey çıktı mı?" diye sordu daha yaşlı olan.

"Doğu güvercinliğinin arkasında bir şey yok," diye cevap verdi diğeri.

"Ailesinin mezarlarının yakınında da iz yok," dedi genç bir bruja'nın ruhu, hafif transparan yüzünde endişeli ama kararlı bir ifade vardı.

"Plan nedir?" diye sordu Maritza, uzun bacakları Yadriel'in adımlarına rahatça yetişmesini sağlıyordu. Çiçek vazoları ve fotoğraf çerçevelerine dikkat ederek mezarlıkların arasından geçiyordu.

"Miguel'in portajesini bulup ruhunu çağırmak ve neler olduğunu öğrendikten sonra Día de Muertos başlamadan ruhunu bu dünyadan özgürlüğe kavuşturmak," dedi Yadriel, canlı renkler-

le boyanmış bir dizi mezar taşının önünden koşarak geçerken. "Bu şekilde, hem o brujx'in geri kalanıyla partiye katılabilir hem de ben bu seneki aquelarre'deki yerimi garantilemiş olurum."

"I, planında birçok boşluk var," dedi Maritza.

"*İyi* bir planım olduğunu söylemedim."

"Nereye bakacağız?"

"Ailesinin evine." Görünüşe göre brujx'in şansı mezarlıkta yaver gitmemişti, bu da demek oluyordu ki sıradaki en mantıklı yer yaşadığı yerdi. Oraya giden en kısa yol, mezarlığın en eski kısmındaki terk edilmiş arka kapıdandı.

İlk mezarlığa yaklaştıkça mezar taşları eskiyordu. Eski kiliseyi görebildikleri yere vardıklarında mezarlığın büyük bir kısmı sade, basit haç şeklindeki mezarlardan ibaretti. Çoğunun üzerindeki isim dahi okunmuyordu.

Yadriel ve Maritza yavaşlayarak durdular. Eski kilise önlerinde onlara tepeden bakıyordu.

Brujx, Los Angeles'a ilk göç ettiğinde inşa ettikleri tek şey küçük bir kilise ve mezarlıktı. Ama toplulukları genişledikçe mezarlık da genişlemiş ve eninde sonunda küçük kilise herkese yetmemeye başlamıştı. Sonunda, onlarca yıl önce, Yadriel'in de eviyle birlikte yenisi inşa edilmişti.

Diğerine kıyasla eski kilise antik bir harabe gibiydi. Yabani sarmaşıklar kilisenin arkasında kesişen iki tuğla duvarı kaplamış, binanın arka planını yoğun, gölge yaratan bir yeşillikle donatmıştı. Yakınlarda sokak lambası yoktu ama Doğu LA'de yaşıyorlardı, burada güneş sanki hiç batmıyor gibiydi. Kir ve şehir ışıklarının karışımı havaya gecenin bir yarısında bile turuncu bir parlaklık veriyordu.

Kilise, birbirlerine kille yapıştırılmış farklı şekillerden renkli renkli taşlarla döşenmişti. Ahşap kapının tam üstünde küçük bir çan kulesi vardı ama artık içinde gerçek bir çan varmış gibi görünmüyordu. Bel hizasına gelen, dövme demirden küçük bir çit etrafını kaplıyordu. İç mezarlıktaysa birkaç sıra mezar daha vardı.

"Mira*, işte," Yadriel, Maritza'yı dürttü ve arka kapıyı işaret etti. Mezarlığın eski girişinde, sarmaşıkların oluşturduğu örtünün arasından geçilebilecek bir kısım vardı. Çitin kenarından girişe doğru koşarlarken Yadriel gülümsemeden edemiyordu.

"Gördün mü?" Yadriel bir avuç sarmaşığı iteledi. Demir parmaklıklar önlerinde yukarılara uzanıyordu. İki kapı kulpu, brujx olmayanları dışarıda tutmak ve sırlarını gizlemek için oraya konulmuş sağlam görünümlü bir kilitte birleşiyordu. "Kestirme!"

Maritza kısık bir ıslık öttürdü. "Etek giymediğim iyi olmuş," diye homurdanarak bir ayağını demirlerden birine atıp kendini kaldırdı.

Yadriel sırt çantasının kayışlarını sıkılaştırdı, kızın arkasından tırmanmaya hazırdı ki arkasında birisinin olduğunu hissetti. Ani bir farkındalıktan ziyade ensesindeki tüyleri diken diken eden yavaş bir histi. Arkasına döndü ama tek görebildiği mezarlar ve kiliseydi. Uzaktan arabaların motor sesleri ve bir arabanın alarmı duyuluyordu.

Başını iki yana sallayıp kapıya geri döndü. Önündeki işe odaklanmalıydı. Süslü kapı koluna tutunup kendini yukarı çekecekti ki baskı uygulamasıyla kol hareket etti.

Kapı açılırken aceleyle yolundan çekildi. Maritza ciyakladı. Yadriel kahkahayı patlattı ve elini ağzına götürdü, Maritza neredeyse düşecekti. Kapı gıcırdayarak açılıp durduğunda kız çoktan tepeye giden yolu yarılmış ve hayatı pahasına kapıya tutunuyordu.

"Kilitli *değil* miymiş?" dedi sarmaşıkların arasından sinirle tıslayarak, suratını parmaklıklara yapıştırmıştı.

"Görünüşe göre?" Yadriel göğsü titreye titreye gülmeye devam etmesine rağmen kaşlarını çattı. Kolu aşağı, yukarı hareket ettirerek kilidi kontrol etti. "Bekle, neden kilitli değil ki?"

Brujx yabancıların mezarlıklarına girmemeleri için her yola başvururdu.

Maritza pek de zarif olmayan bir şekilde onun yanına iniş

* (İsp.) Bak. *¬çn*

yaptı. "Sersemin teki muhtemelen kilitlemeyi unuttu," diye homurdandı altdudağını bir somurtuşla sarkıtarak.

"Ama birisi neden bu kapıyı *kullansın* ki?" diye sordu Yadriel. İnsanların mezarlığa girip çıkmak için ailesinin evinin yanındaki ana girişi kullanması gerekiyordu.

Maritza ona döndü, kollarını kavuşturmuştu ve profesyonelce çizilmiş kaşlarından birini kaldırdı. "Yani gecenin bir yarısı evden kaçmak haricinde mi?"

Yadriel ona bir bakış attı. "Ama..."

Omurgasını çöken soğukluk ciğerlerindeki havayı söküp aldı.

Maritza ile aynı anda terk edilmiş kiliseye doğru döndüler. Yadriel'in gözleri biraz da oradan onlara bakan birini görmeyi bekleyerek pencerelerde gezindi ama hepsi taş duvardaki siyah boşluklardan ibaretti.

"Bunu hissettin mi?" diye sordu Maritza fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

Yadriel onu başıyla onayladı, bakışlarını kiliseden ayıramıyordu, gözünü kırpıp bir şey kaçırmaktan korkuyordu. Ensesindeki ve kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Maritza ona doğru sokuldu. "Bu bir ruh mu?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bir şeyler tuhaf..."

Ruhani bir varlık hissetmek doğaldı; sonuçta mezarlık ruh kaynıyordu. Los Angeles trafiğinin uğultusu gibi bir arka plan sesine dönüşmüştü hatta; uzun süre maruz kalınca varlığını artık fark etmiyordunuz.

Ama bu bambaşka bir histi. Ruhani bir varlık etrafınızdayken hissettiğinize benzer tuhaf bir karıncalanmaydı ama aynı zamanda kafasının içindeki belli bir yere batıyor, acı uyandırıyordu.

"Miguel mi?" diye sordu merakla Yadriel, ne sezdiğine odaklanmaya çalışırken gözleri kısıldı.

Maritza'ya, "Bir bakıp geleceğim," dedi ve kiliseye yöneldi. Miguel değilse bile, her kimse –ölü ya da diri– başı dertte olabilirdi.

Kısa çiti atlamak için kendini kaldırırken omzunun üzerinden arkasına baktı, "Eğer bir brujoysam kayıp ruhların öbür tarafa geçmesini sağlamak benim sorumluluğum, değil mi?"

Maritza o kadar emin görünmüyordu ama yine de onu takip etti.

Yadriel, eski binaya doğru giderlerken eğik mezar taşlarına dikkatle bakarak bir hareket, ipucu, herhangi bir şey görmeye çalıştı. Karıncalanma hissi artık derisinin altına yerleşmiş, düzenli bir titreşimdi, hani telefonunuzun cebinizde çaldığını sandığınız ama aslında kapandığı zamanki his gibi.

Maritza yanında kolunu ovuşturarak, "Burası beni ürkütüyor," dedi. "Ya hayaletli falansa?"

Yadriel burnundan güldü. "Tabii ki hayaletli, ruhlarla dolu bir mezarlıktayız," dedi kendi endişesini dindirmek için alaycılığı kullanarak.

Maritza onun koluna bir yumruk attı. "Bir *canavar* falan gibi kastetmiştim."

"Canavar diye bir şey yoktur." Uzun pencerelerden birine yöneldi ama tişörtünün koluyla camı silmesine rağmen içeride karanlıktan başka bir şey görünmüyordu.

Maritza durdu ve ona gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde baktı. "Az önce bunu söylemedin – gerçekten bunu söyledin mi?" dedi kollarını havaya savurarak. "Bu tam bir *klişe* korku filmi başlangıcı repliği ve sen bunu evrene gönderdin!"

"Aman Tanrım, çok dramatiksin," dedi Yadriel ona. "Gidip kontrol edeceğim," dedi en çok da kendine. "İstersen burada bekleyebilirsin ya da benimle içeri gelebilirsin."

Kilisenin basamaklarına kadar gelmişti ki Maritza'nın fısıltılı bir küfür savurup peşinden gelmeye başladığını duydu.

Kilisenin ahşap kapısı koyu ve bükülmüştü. Yadriel yavaşça basamakları tırmanırken neredeyse eski, paslı bir çiviye takılacaktı. Etrafa saçılmış birkaç çiviyi daha ayağıyla yana itti ve sol tarafa dizilmiş tahtalar olduğunu gördü.

Kapı kolunu denedi ve elinin baskısıyla kapı kolayca açıldı.

Kaşlarını kaldırıp Maritza'ya baktı, o da karşılığında somurttu. Biraz çabayla kapıyı açtı. Taşa sürtünürken ahşap kapı gıcırdadı.

Kapıdan kilisenin derinliklerine doğru karanlık yayılıyordu. Toz, ıslak toprak ve nemli küf kokusu burnunu gıdıkladı. Yadriel sırt çantasından kamp lambasını çıkarana kadar Maritza çoktan fenerin ışığını açmıştı. Parmakları portajesinin soğuk metaline değince onu da çıkardı. Elinde ağırlığını hissetmek içini güvenle dolduruyordu. Eğer kilisede kötücül bir ruh geziyorsa onu serbest bırakmak için portajesine ihtiyacı olacaktı.

Ve eğer kaçak bir suçluysa da işe yarardı.

"Önden buyur, korkusuz brujo," dedi Maritza abartılı bir hareketle.

Yadriel boğazını temizleyip çenesini kaldırdı ve içeri girdi.

Kamp lambası her şeyi soğuk, mavi bir ışığa bürüdü. Kızın fenerinin ışığı kilisenin önüne kadar uzanan birkaç sıra oturağın üzerinde gezindi. Yadriel arkalarından kapıyı kapadığında fazla sessiz oldu. Ağır taş kapı, şehirde yaşamanın beraberinde getirdiği sürekli kuru gürültüyü kesmişti.

Yadriel göğsündeki, sanki birisi kaburgalarına ip bağlamış da onu kilisenin daha içine çekiyormuş gibi hissettiren tuhaf baskıyı umursamamaya çalıştı.

Koridor boylu boyunca halıyla kaplıydı. Muhtemelen bir noktada kırmızıydı ama artık bakıra çalan bir kahverengiye dönmüştü. İnce detaylı pervazlara oturtulmuş kemerli pencereler duvarları kaplıyordu. Ahşap kirişler tavanın zirvesine doğru bir kemer oluşturarak uzanıyordu, öyle yüksektelerdi ki kamp lambasının ışığı yetişemiyordu.

Kilise oturaklarının arasından dolaşırlarken Maritza, "Uzun süredir buraya gelmemiştim," dedi, ona hiç uymayan yumuşak bir sesle.

"Ben de öyle."

İleride, mihrapta duran birkaç cam dua mumu mavi ışıkla parladı. "Annen bizi burada saklambaç oynarken yakalayıp 'saygısız' davrandığımız için cezalandırdığından beri," diye ekledi.

Maritza şefkatle güldü. "Doğru ya, bunu unutmuşum," dedi, fenerin ışığını apsisin sol tarafındaki kapıya çevirmişti. Sağda da birebir aynısı vardı.

"Eğer Bahlam belirip bizi Xibalba'ya sürüklerse, *aşırı* sinirleneceğim," dedi Maritza dişlerinin arasından.

Yadriel gözlerini devirdi. "Evet, eminim jaguar yeraltı tanrısı Bahlam bu eski kilisede takılıyor, birkaç gencin içeri girmesini bekli–"

Yadriel'in göğsündeki his ona daha acil bir çağrı gönderir gibi artınca sözleri yarıda kaldı.

Mihrabın ortasında karanlık bir figür duruyordu ama Yadriel ne olduğunu çıkaramadı.

Maritza'yı dürttü. "O da ne?"

"Ne ne?.."

Fenerin ışığı mihrapta dolandı. Bir çift boş göz onlara bakıyordu.

"*Santa Muerte*," dedi Maritza dişlerinin arasından.

Süslü altın şamdanlarda, çeşitli yüksekliklerdeki tozlu mumlar yarım daire şeklinde duruyordu. Ortasında koyu bir kefen içindeki figür vardı. İskelet siyah bir cüppe giyiyordu. Kumaşı güvelere yem olmuştu, altın rengi bir iplik dantelli şekiller oluşturarak cüppenin kenarlarını ve kollarını vurguluyordu.

Yadriel, Maritza'nın onun kolunu tuttuğunu ancak kız kolunu bırakınca fark etti.

Huzursuz bir rahatlama Yadriel'i güldürdü ve kıza sırıttı. "Bugün çok korkasın."

Bu sözleri koluna hızla inen iki yumruk olarak geri döndü.

Kızın uzanamayacağı bir yere sıçradı. "Buranın ilk inşa edildiği zamanlardan kalma orijinal Ölüm Leydisi sadece," dedi lambasını kaldırıp kadını mavimsi bir ışığa bürüyerek. Eskiden kalma bir tasvirdi, daha çok antik sembol barındırıyordu. Bir elinde oldukça gerçek bir tırpan vardı ve yukarı dönük avucunda da kilden bir küre.

İskeletin kendisi pürüzsüzdü ve sararmaya başlamıştı. Çenesi olabildiğine açıktı ve birkaç dişi eksikti. Yadriel kemiklerin gerçek olup olmadığını ve bunun gerçek bir iskelet olup olmadığını merak etti.

Ama kadının başındaki örtü dikkatini dağıtmıştı. Kat kat benekli baykuş tüyleri iç taraftaki küçük yarım daireyi oluşturuyordu. Bu tüyler, altından yapılma hilal şeklindeki küçük plakalarla neredeyse düğme edasıyla birbirine tutturulmuştu. Baykuşunkilerin altındaki tüyler kesinlikle kutsal küesal* tüyleriydi. Yanardönerli, içinde mavilikler olan yeşil bir rengi vardı, bir tavus kuşununkine benziyorlardı ama iki kat daha parlak ve canlılardı.

Maritza, "Onu neden burada terk edip gitmişler ki?" diye sordu arkasından bir yerden.

Yadriel omuz silkerek, "Bence terk edilmemiş," dedi, kibarca Ölüm Leydisi'nin üzerindeki örümcek ağlarını temizlerken. "Bence bu kilise onun evi."

Kendisini gülümserken yakaladı. Bu klasik hâlini daha çok beğenmişti.

Yadriel heykele yaklaştığında, bir gayzerin üstünde duruyormuş da ayağının altından akın akın su geçiyormuş gibi bir enerji hissetti.

"Bunu sen de hissediyor musun?" diye sordu Maritza.

Yadriel başıyla onu onayladı. "Burada daha güçlü," dedi. Onları buraya hangi ruh getirdiyse ona yaklaşıyorlardı.

Yadriel bir adım geri çıktı ve ayağının altında bir şey çatırdadı. Yana sıçrayıp tozlu yerde gümüş zincirli, küçük bir kolye buldu.

Maritza yakınlaştı. "O ne?"

"Sanırım bir kolye," diye mırıldandı Yadriel ve kamp lambasını yere bıraktı.

Kolyeyi dikkatle yerden aldı. Parmakları değer değmez bütün vücudundan bir ürperti geçti. Kolyeyi ışığa doğru tuttu. Başparmağının tırnağından sadece biraz büyük bir madalyon

* Güney Amerika'ya özgü bir kuş. –*çn*

zincire asılıydı. Madalyonun üst tarafında, SAN JUDAS TADEO*, altındaysa RUEGA POR NOSOTROS** yazıyordu. Ortada ise bir elinde asası, ötekiyle göğsüne bir kitap bastıran uzun cüppeli bir adam duruyordu.

Madalyonun feci şekilde temizlenmesi gerekiyordu. Gümüşü hasar görmüştü ama kesinlikle onca süredir bu terk edilmiş kilisede duruyormuş kadar da eski görünmüyordu. Sadece Aziz Jude'un kabartması, sanki birisi sürekli parmağını üstünde gezdirmiş gibi parlak kalmıştı.

Yadriel madalyona uzandı ve parmakları soğuk gümüşe değer değmez damarlarına bir elektrik akımı yayıldı. Keskin bir nefes aldı. Ayağının altında bir şey kalbinin ritmiyle gümlüyordu.

Maritza, "Sorun ne?" diye sordu Yadriel nefesini düzenlemeye çalışırken.

"Bu bir bağ," dedi ve adrenalin patlaması başını döndürdü.

Bir ruh bir objeye bağlandığında ondan çok fazla uzaklaşamazdı ki bu yüzden hayaletli köşkler vardı ama bütün şehri gezen bir ruh hikâyesi yoktu. Ruh ancak dünyevi tüm varlıklarından arındıysa brujolar onu sonsuz huzura ereceği yere gönderebilirdi.

Yadriel bir ruhun bağını daha önce hiç elinde tutmamıştı. Çok güçlüydüler. Kimi brujx, eğer bir bağı yanlış kullanırsan lanetleneceğine inanırdı.

Ama Yadriel daha önce kimsenin gerçekten çarpıldığını duymamıştı ve bu bağa saygısızlık etmeye de niyeti yoktu.

"Ama Miguel'in değil, bu onun portajesi değil," dedi Maritza sanki dokunacakmış gibi uzanıp son anda aklı başına gelirken.

Yadriel'in kuzenini bulma umudu mantığıyla savaşıyordu. "Miguel'in *olabilir*," diye kılıfına uydurmaya çalıştı. Madalyonu elinde sıkıca tuttu. Avucunun içinden koluna doğru bir sıcaklık yayıldı.

Gülümseyerek kıza döndü. "Bunu öğrenmenin sadece bir yolu var."

---

* (İsp.)Yehuda –*çn*

** (İsp.) Bizim için dua et. –*çn*

Maritza ona şüpheci bir bakış attı.

"Denemek zorundayım – ya Miguel'in ruhu portajesi yerine buna bağlandıysa?" dedi zinciri parmaklarında bükerek.

Maritza terk edilmiş kiliseye imalı bir bakış attı ve "Bir maligno'ya da bağlı olabilir," dedi.

"O zaman bunun bende olması iyi bir şey, değil mi?" dedi Yadriel portajesini çıkarıp.

Maritza hançere bir bakış attı ama sonra gülümsedi. "Pekâlâ, ıjo, konuştur büyünü."

Ölüm Leydisi'nin önünde diz çökerken hissettiği heyecan içini kıpır kıpır etti. Belki elinde hançer, belki de damarlarında ıtığını artık bildiği büyüdendi ama her nedense Yadriel kendini ·ı cesur hissediyordu.

ıtasını kurcaladı ve kil kâseyi çıkardı. Kalan tekilayı lan tavuk kanını hızlıca içine döküp kibrit kutusunu ıyağa kalktı, derin bir nefes almaya çalıştı ama heyecandan ·eredeyse titriyordu. Avuçları terli olduğu için zar zor olsa da ıbriti sonunda yaktı.

Maritza'ya baktı ve kız onu cesaretlendirmek için başını salladı.

Yadriel daha önce babasının ruh çağırdığını görmüştü. Ne yapacağını ve nasıl yapacağını biliyordu. Tek yapması gereken sözcükleri söylemekti.

Ateş parmak uçlarına doğru meyletti, kendinden şüpheye düşmenin zamanı değildi.

Kolunu öne uzattı, madalyon eline sardığı zincirin ucunda sallanıyordu. Loş ışıkta parıldadı.

"Te–" Yadriel boğazını temizledi ve orada oluşan düğüme rağmen nefes almaya çabaladı. "¡Te invoco, espíritu!"*

Kibriti kâseye bıraktı. Bir saniyeliğine, kan ve alkolün içinde cızırdadıktan sonra bir sıcaklık ve altın rengi bir ışık patlaması oldu. Yadriel dumandan öksürerek geri zıpladı.

---

* (İsp.) Sana sesleniyorum, ruh! –*çn*

Kâsedeki alev sakince yanıyor, bir çocuğu turuncu bir ışıkla sarmalıyordu. Çocuk, Ölüm Leydisi heykelinin önünde göğsünü tutmuş, elleri ve dizlerinin üstüne çökmüştü.

Yadriel gözlerine inanamıyordu. "İşe yaradı!"

Ruhun yüzü buruşmuştu, parmakları sıkıca tişörtünü kavramıştı. Beyaz tişörtünün üzerine kapüşonlu, siyah, deri bir ceket, altına rengi solmuş kot pantolon ve bir çift Converse giymişti.

"Bu Miguel *değil*." Maritza fısıldamaya çalışmıştı ama bu konuda hiçbir zaman başarılı olamamıştı.

Yadriel homurdanarak eliyle yüzünü sıvazladı. İşe iyi yanından bakmak gerekirse, gerçekten bir ruh çağırmıştı.

Kötü yanından bakmak gerekirse, yanlış olanı çağırmıştı.

"*Belli ki*," diye tısladı Yadriel, gözlerini nefes almaya çalışırken boyun kasları gerilen çocuktan alamıyordu. Diğer tüm ruhlar gibi kenarlardan saydamdı. Çocuğun gözleri onlara çevrildi. Yakışıklı ama çok öfkeli bir yüzü vardı, yüzünü buruşturması yerini dudağını küçümsemeyle bükmeye bırakmıştı.

"En azından maligno bir ruh değil?" diye denedi Maritza.

Çocuk sendeleyerek ayağa kalktı, dik duruyordu ama dengesini tam sağlayamıyordu. "Siz de kimsiniz?" dedi öfkeyle, koyu gözleri keskin obsidyenler gibi parlıyordu.

Yadriel bir anda nasıl mantıklı cümle kurulduğunu unuttu ve "Iıı," diyerek pek de yardımcı olmayan bir cevap verdi.

Çocuk yüksek bir sesle, "Neredeyim?" diye sordu etrafını incelerken. "Bir *kilisede* miyim?" Bakışları onları suçlar gibi Maritza ve Yadriel'e döndü. "Bir *kiliseye* girmeme kim izin verdi?"

Yadriel'in aklının bir köşesinde aşinalık belirdi, zihnindeki çarklar çocuğun gür sesini ve güçlü hatlarını oturtmaya çalışarak hızla dönüyordu.

"Ah... şey... şöyle ki," diye kekeledi Yadriel durumu nasıl açıklayacağını bilemeyerek ama cümlesini bitirme fırsatı olmadı.

Çocuğun gözleri Yadriel'in elinde sallanan madalyona takıldı. "Hey!"

Yadriel, sinirleri tepesine çıkmaya başlayan çocuğun omuzlarını geriye attığını ve ona doğru yürümeye başladığını gördü. Çocuk ayaklarını yere vura vura yanına geldi. "Bu *benim*..."

Madalyonu almak için uzandı ama eli içinden geçti. Tekrar denedi ve eli tekrar içinden geçince donakaldı, gözlerini kırpıştırdı ve elini sağa sola salladı.

Gözleri kocaman oldu ve korku dolu bir çığlık atarak geriye doğru sendeledi. "N-*ne*..." diye kekeledi, gözleri, eliyle iki arkadaş arasında gidip geliyordu, "...sikim oluyor?"

"Vay canına, bu epey garip oldu," dedi Yadriel ensesini kaşıyarak.

Maritza daha az endişeli görünüyordu. "Artık bir brujo olmadığını iddia edemezler," dedi ilgiyle çocuğun etrafında dönerek.

Çocuk ona kötü kötü baktı. "Sen kimsin ve kolyemle ne yapıyorsun?" diye buyurduktan sonra cevap almak için bakışlarını Yadriel'e çevirdi.

"Şöyle ki, kolyeyi seni çağırmak için kullandım," diye denedi Yadriel.

Çocuk kalın kaşlarından birini kaldırdı. "Çağırmak mı?"

"Evet, bunun Miguel'e ait olduğunu düşündük." Birisine ölü olduğunu söylemenin en kibar yolu neydi?

"Kuzenimiz," diye netleştirdi Maritza.

Çocuk, Miguel'in kim olduğunu daha az umursayamazdı. "O *benim*," dedi ısrarla hırlayarak. "Bak, üstünde ismim yazıyor, gördün mü?" dedi parmakları talebiyle beraber kıvrılırken.

Yadriel madalyonu ters çevirdi ve arkasında gerçekten de bir isim yazılı olduğunu gördü. Gözlerini kırpıştırdı. "Ah." Zarif bir el yazısıyla JULIAN DIAZ yazıyordu. Yadriel'in gözleri fal taşı gibi açıldı, tekrar çocuğun yüzüne baktı. "*Ah.*"

Julian Diaz. Onu tanıyordu, daha doğrusu onu *biliyordu*. Aynı liseye gitmişlerdi. İki bin beş yüzden fazla öğrencisiyle büyük bir okuldu ama Julian'ın bir itibarı vardı. Dersleri çok asardı ama koridorlarda dolaştığında onu fark etmemek elde değildi. Öyle bir varlığı vardı ki sormasına gerek bile kalmadan herkesin il-

gisini üzerine talep ediyordu. Julian, gürültülü, neredeyse hiçbir şeyi ciddiye almayan ve başı sık sık derde giren biriydi. Onu gözden kaçırmak mümkün değildi, elmas yüz şekliyle aşırı derecede yakışıklıydı. Dar, inatçı bir çenesi ve bahçedeki herkesin sesini bastırabilen, keskin bir sesi vardı.

"'Çağırmak' derken?" diye sordu Julian tekrar. Sanki bir bulmaca çözmeye çalışır gibi saydam ellerine bakıyor, onları döndürüp duruyordu.

"Buraya nasıl geldiğini biliyor musun?" diye sorarak yeni bir yöntem denedi Yadriel nazik olma çabasıyla.

Julian ona kötü kötü baktı. "Hayır!" diye çıkıştı. "Tek hatırladığım sokakta arkadaşlarımla yürüyordum..." Soğuk kilisede onları bulmaya çalışır gibi etrafına baktı. "Sonra bir şey... birisi..." Somurttu. "Oldu? Bilmiyorum. Sadece düştüğümü hatırlıyorum, belki de gaspa uğramışımdır." Julian fark etmeden göğsündeki aynı yeri ovuşturdu. "Sonra bir bakmışım siz ikinizle bu *kilisedeyim*."

Julian'ın gözleri bir anda kocaman açılana kadar aradan üç saniye geçti. "Öldüm, değil mi?" Sesindeki sertlik geçmişti, şimdi küçük ve zayıf çıkıyordu. "Öldüm mü?"

Yadriel yüzünü buruşturdu ve başıyla onu onayladı. "Evet..."

Julian sendeleyerek bir adım geriledi, vücudu, sanki odaklanmaya çalışan bir kamera gibi birkaç saniye boyunca varlıkla yokluk arasında gidip geldi. "Ah, Tanrım." İki elini de yüzüne koydu. "Abim beni *öldürecek*," diye homurdandı avuçlarına doğru.

"Sanırım birisi ondan önce davrandı," dedi Maritza, Julian'ın dirseğinden geçirmek için parmağını uzatarak.

"Kes şunu!" diye bağırdı Julian kolunu çekerek. Somurtkan suratını yeniden Yadriel'e çevirdi. "Ne yani, şimdi ben bir hayalet miyim?"

Yadriel onu çözemiyordu. Julian kızgın ya da tedirgin görünmüyordu. En fazla, sinirleri bozulmuş gibiydi, sanki bu onun için küçük bir zorluktu.

"Ruh," diye onu düzeltti Yadriel.

Julian, etrafında sinek gibi gezen Maritza'yı eliyle kovalarken, "Aralarındaki fark ne ki?" diye sordu.

Yadriel elindeki kolyeyle oynayarak, "Eh, bir *fark* var mı bilmiyorum," diye girişti. "Ama sanırım 'hayalet' kelimesi biraz... argo?"

Julian ona ağzı dümdüz bir çizgi hâlinde, tek kaşını kaldırarak dik dik baktı.

"Biz 'ruh' kelimesini kullanıyoruz," diye ekledi Yadriel.

"'Biz' derken?"

"Ah, tabii. Bu, Maritza..." dedi arkadaşını işaret ederek.

Maritza parmaklarını oynatarak el salladı.

Julian ondan bir adım daha uzaklaştı.

"Ve ben de Yadriel ve şey..." Yadriel beyninin içinde doğru kelimeleri aradı. Daha önce hiç kimseye brujx'in ne olduğunu ya da ne yaptıklarını açıklamak zorunda kalmamıştı, zira bu hayatları pahasına korudukları kutsal bir sırdı.

Ups.

"Biz brujxiz – brujolar ruhları görebilir ve, şey, onların sonraki hayata devam etmesine yardımcı oluruz," diye açıkladı.

"Brujalar da insanları iyileştirebilir," diye ekledi Maritza.

"Yani sizler cadısınız," dedi Julian şüpheci bir bakışla.

Yadriel başını iki yana salladı. "Hayır."

"Çünkü cadı gibi giyinmişsin de."

Maritza burnundan güldü.

Yadriel kendine bir baktı. Siyah bir kot pantolon, en sevdiği postallar ve siyah, bol bir kapüşonlu vardı üzerinde. Kulağındaki diskler ve önlerindeki kâsede yanan ateşin de pek yardımı olmuyor gibiydi. Yadriel'in yanakları yanıyordu.

"Brujxiz," diye düzeltti.

Julian kaşlarını çattı. "Bu tam anlamıyla cadı demek..."

"Hayır, 'cadı'..."

"Argo mu?" diye tahmin yürüttü Julian, dudaklarında neşeli bir gülümseme belirmeye başlamıştı.

Somurtma sırası Yadriel'deydi.

Julian, Maritza'ya baktı. "Yani sen insanları mı iyileştirebiliyorsun?"

"Ah, hayır ben iyileştirmiyorum," dedi Maritza rahat bir tonda. "Onun için hayvan kanı kullanmak gerekiyor, ben veganım."

"Peki." Tekrar Yadriel'e döndü. "Ve belli ki sen de ruhları çağırıp onları öteki tarafa, artık bu her ne demekse, gönderiyorsun."

"Evet... Yani hayır..." Yadriel kendini açıklamaya çalışırken bocaladı. "*Henüz* gönderme kısmını hiç yapmadım..."

"Vay canına," dedi Julian kelimelerini uzata uzata, bakışları Maritza ve Yadriel arasında giderken başını yukarı aşağı sallıyordu. "İkiniz de boktan cadılarsınız."

Yadriel sinirlendi. "Bak, bu benim ilk denemem, tamam mı?"

Julian hiç etkilenmemiş gibi yavaşça gözlerini kırpıştırdı.

"Senin gibi ruhlar bazen yaşayanlar ve ölüler diyarları arasında sıkışıp kalabilir," diye açıklamaya çalıştı.

Julian gözlerini devirdi. "Eee?"

"Ruhlar bir şeye bağlanırlar" –Yadriel kolyeyi kaldırdı– "bu da onları yaşayanlar diyarına bağlar, tek yapmam gereken bunu yok etmek..."

"Hayır, imkânı yok!" Julian başını reddederce salladı ve kollarını savurdu. "Bu kolyeyi bana dedem vermişti!" Kolyeyi Yadriel'in elinden almaya çalıştı ama eli yine içinden geçip boş havayı kavradı.

Maritza kıkırdadı.

"Hayır... bir *dinle*." Yadriel portajesini çıkardı.

Julian alaycı bir tavırla güldü, Yadriel aklı başında herhangi bir insanın onlara bıçak çekildiğinde böyle bir tepki vermeyeceğini sanırdı.

"Ne yapacaksın, *beni bıçaklayacak* mısın?" Julian parmağıyla şakağına vururkenki kahkahası keskindi. "Zaten ölüyüm, hatırladın mı?"

"Hayır, seni *bıçaklamayacağım*!" Gerçi geçen her saniye bu fikir daha da çekicileşiyordu. "Bunu seni buraya bağlayan şeyi yok etmek için kullanacağım..."

Julian karşı çıkmak için ağzını açtı ama Yadriel devam etti.

"Kolyeyi yok etmeyeceğim! Sadece seni kolyeye bağlayan bağı koparacağım ve öteki tarafa gidip orada huzur bulabileceksin, tamam mı?" diye çıkıştı.

"Tamam, olmaz." Julian omuzlarını dikleştirdi. "Bana uymaz."

Yadriel inledi. Tabii ki çağırdığı ilk ruh rızasıyla gitmeyecekti. Hayır, payına davranış problemleri olan bir ruh düşmek zorundaydı.

"Hayaletlerin öteki tarafa geçmeden önce yarım kalmış işlerini tamamlamaları gerekiyor, değil mi? Eh, benim de yarım kalmış bir işim var," dedi Julian kaşlarını çatarak. "Arkadaşlarımı kontrol etmek istiyorum. Öldüğümde benimleydiler. İyi olduklarından emin olmak istiyorum."

İfadesi sinir ve endişeye benzer bir his arasında gidip geldi. "Hem belki beni kimin hakladığını da biliyorlardır," diye ekledi aklına gelince.

"Bunu cidden yapmam gerekiyor, şey, hem de şimdi," dedi Yadriel. Kendini bu konuda iyi hissetmiyordu ama pek de bir seçeneği yoktu. "Hâlâ Miguel'i bulmamız gerekiyor ve ayrıca, eğer burada çok uzun süre kalırsan kötü ve şiddete meyilli birine dönüşürsün ve insanlara zarar vermeye başlarsın."

O bunun oldukça mantıklı bir açıklama olduğunu düşünüyordu ama Julian kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır."

Yadriel yardım için Maritza'ya baktı ama kız omuzlarını silkti.

"Bak, işlerin bu noktaya gelmesini istemezdim," dedi Julian'a. Dikleşti ve hançerini sıkıca tuttu. "Ruhları zorla göndermeyi sevmeyiz..."

Kalın kaşlarından biri kalktı. "Bunu daha önce yapmadığını söylemiştin diye hatırlıyorum ama?"

"Ama bana başka bir seçenek bırakmadın." Yadriel kolyeyi daha da kaldırdı.

Julian olduğu yerde, hiç kıpırdamadan meydan okurcasına durdu ama gözleri Yadriel ve kolyesi arasında gidip geliyordu.

"¡Muéstrame el enlace!"* diye bağırdı Yadriel. Portajesi, kiliseyi sıcak bir ışığa bürüyerek üçünün de gözlerini kısmasına neden olacak kadar parladı. Havada, Aziz Jude madalyonundan Julian'ın göğsünün ortasına uzanan altın bir iplik belirdi. Julian kaçmaya çalıştı ama iplik onu takip etti.

Yadriel derin bir nefes alıp kutsal sözleri söylemeye hazırlandı. "¡Te libero a la otra vida!"**

Julian darbeye hazırlanarak gözlerini sıkıca kapadı.

Yadriel altın ipliği hedef alarak portajesiyle havayı yardı. Ama onu kesmek yerine hançerin kenarı ipliğe takıldı. Hançer elinde titredi ve iplikle temas ettiği yerden kıvılcımlar çıktı. İplik bükülmedi bile.

Gözünün ucundan Julian'ın rahatladığını gördü. Yüzünde beliren sinir bozucu, kendini beğenmiş gülümsemeyi hissedebiliyordu.

Ama pes etmeyecekti. Yadriel kolunu kaldırıp tekrar kesmeyi denedi. Hançerin temasla birlikte aniden durması kolundan omzuna bir titreşimin tırmanmasına neden oldu. Testere gibi kesmeye çalıştı ama bu yalnızca daha fazla kıvılcımın saçılmasına yaradı.

Portajesinin ışığı, hançer yeniden gri çelik hâlini alana kadar söndü. Hayal kırıklığı Yadriel'in karnına yer etti. "Hasiktir."

"Adamım, bu işte gerçekten berbatsın," dedi Julian kendinden pek memnun bir ifadeyle.

Yadriel, Maritza'ya döndü. Kalbi kulaklarında çarpıyordu ve sanki boğazı kapanıyor gibi hissediyordu.

Göğsündeki ani ağrı onu bütün bütün yutmakla tehdit ediyordu.

"*¡Mira!*" Maritza ânında yanındaydı, kız onun kollarını sıkıca kavrarken sesi sakin ve huzur vericiydi. "Kafana takma, bu senin suçun değil!" Başıyla Julian'ı işaret etti. "Muhtemelen o öteki tarafa geçmeyecek kadar inatçı..."

"Hey!"

---

* (İsp.) Bana bağı göster! –*çn*

** (İsp.) Seni öteki hayata gönderiyorum! –*çn*

Maritza, Julian'ı umursamadı. "Tito gibi, hatırladın mı?"

"Belki de," diye mırıldandı Yadriel, yanakları utançtan ısınmıştı. Belki de açıklaması buydu ama ya değilse?

"Bakın," diye seslendi Julian bir adım öne çıkarak. "Tüm bunları göz ardı edip sizinle bir anlaşma yapmaya varım."

Yadriel ve Maritza ona döndüler.

Şu an daha sakin görünüyordu, dikkati göğsündeki altın ipliktedi. "Eğer arkadaşlarımı bulup onların iyi olduğundan emin olmama yardımcı olursanız, cadı işini yapmana ve *rızamla* beni öteki tarafa, ya da her neyse, yollamana izin veririm." Merakla ipliğe dokundu. Çoktan solarak kaybolmaya başlamıştı.

Julian, Yadriel'e baktı ve avuçlarını açtı. "Anlaştık mı?"

Yadriel de Maritza'ya baktı. Çoktan başından büyük işlere kalkışmıştı ve içinde bu işin Julian'ın söylediği kadar basit olmayacağına dair bir his vardı.

Maritza ona, "Fazla seçeneğimiz olduğunu düşünmüyorum," dedi.

Ya Julian'a yardım edip bunu tek başına yapabilirdi ya da babasına gidip neler olduğunu açıklayabilirdi. Gizlice kaçtığı, brujx geleneklerine karşı çıktığı ve eski yöntemlere saygısızlık ettiği için Yadriel'in başı çok derde girerdi.

Ve daha kötüsü, aquelarre'nin bir parçası olmasına asla izin vermezlerdi.

"Peki," diye kabullendi Yadriel istemeye istemeye.

Julian'ın tatmin olmuş gülümsemesi gamzelerini ortaya çıkardı.

"Ama ben ne dersem onu yapacaksın," dedi Yadriel, Julian'a doğru portajesini salladı ve sonra çantasına koydu.

"Anlaştık, patrón*."

"Sabah geri gelir seni alırım..." diye başladı Yadriel, madalyonu Ölüm Leydisi'nin olduğu mihraba koymak için hareket ederek.

---

* (İsp.) Patron –*çn*

"Bekle, *ne*?" Julian'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Beni burada bırakıp gidemezsin!"

"Seni eve götüremem, birisi seni görür!" dedi Yadriel ona.

"Beni hayaletli bir kilisede terk etmene izin veremem..."

"Hayaletli falan değil!"

"Eğer ben buradaysam ve bir hayaletsem demek ki hayaletlidir!" dedi Julian.

Yadriel homurdandı. "Öyle değil..."

"Ve o çok ürkütücü!" Julian elleriyle Ölüm Leydisi'ni gösterdi.

"Ürkütücü falan değil!" dedi Yadriel savunmaya geçtiğini hissederek. "Maritza bana biraz yardım et..."

Ona döndü ama Maritza, yüzünde eğlenen bir ifadeyle kenarda öylece duruyordu. "Aslında haklı. Onu ölümden geri getiren *sendin*, o yüzden senin sorumluluğunda sayılır."

Yadriel kızgınca kekeleyince devam etti. "Yani, ona göz kulak olman daha güvenli olmaz mı hem?" dedi kulağa kayıtsızmış gibi gelmesi gereken bir tonla. Ama Yadriel onu tanıyordu.

Yadriel kızgın bir şekilde ona baktı, yanakları yanıyordu. Julian'ı kilisede bırakmak için, seksi bir çocuğu odasında saklamak istememesinden daha iyi bir bahane bulmaya çalışarak kolyeyle oynadı.

Seksi, *ölü* bir çocuk.

Yadriel inledi. Bunu kabul etmek üzere olduğuna inanamıyordu. "Ailemden saklanmak zorundasın ama tamam mı?"

Julian'ın yüzü zaferle parladı.

Yadriel kolyeyi boynuna yaktı. Julian'ı yanında istiyorsa bağını da yanına almalıydı. "Gizlice bir ruha yardımcı olduğumu öğrenmemeliler." Zor olacaktı ama diğer brujx'in etrafında onların Julian'ı sezemeyecekleri kadar takılırsa belki bu işi kıvırabilirdi. Zaten ailesiyle kaliteli zaman geçirmek de pek içinden gelmiyordu.

"Anlaştık." Julian kendinden emin görünüyordu ama gözleri Yadriel'in boynundaki Aziz Jude kolyesindeydi, kaşlarını sertçe

çatmıştı. "Bekle..." Başını hafifçe iki yana salladı. "Eğer hayaletleri görebiliyorlarsa onlardan nasıl saklanacağım ki?"

Yadriel gözlerini kırpıştırdı. "Iı..." Bir cevap vermesi için Maritza'ya baktı.

Kız kollarını havaya savurdu. "Bana bakma! Ben kimseyi iyileştirmeyi beceremeyen boktan bir cadıyım, unuttun mu?" Koridora döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Yadriel avuçlarının içini gözlerine bastırdı. Klasik.

Yadriel'in sağ tarafında ani bir soğukluk belirdi ve onu titretti. Gözlerini açtığında Julian'ı yanında buldu. Eğer ruh yaşıyor olsaydı omuzları birbirine değiyor olurdu. Julian ondan daha uzundu, en azından bu kadar yakın dururlarken kafasını eğmesi gerekeceği kadar. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Yadriel midesindeki kelebekleri bastırarak bir adım geri attı. "Ne var?"

"Hayaletler yemek yiyebilir mi?" Julian elini karnına bastırdı. "Çünkü açıklıktan ölüyorummm, adamım."

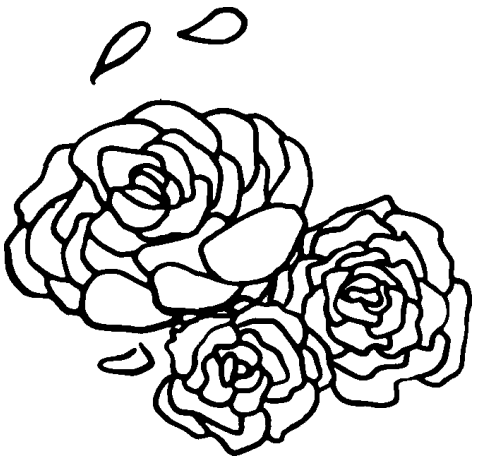
"Aman Tanrım." Yadriel sırt çantası taktı ve Maritza'nın peşinden gitti.

"Hey, ciddiyimmm!" diye mızmızlandı Julian.

Yine de peşlerinden gitti ve Yadriel kapıyı arkalarından kapamaya hamle yaptığında bir şey tereddüt etmesine sebep oldu.

Karnında hâlâ garip bir his vardı. Sanki bir şey unutmuş gibi sürekli aklının gerilerinde onu dürten bir his. Ayaklarının altındaki yer hâlâ enerji dolu geliyordu ona. Koridordan, Ölüm Leydisi'nin karanlık bir lekeden ibaret göründüğü mihraba doğru baktı. Durdu ve gölgeleri gözleyerek etrafı dinledi ama duyabildiği tek şey Julian'ın hâlâ çizburger istediği konusunda mızmızlanması ve Maritza'nın da kusuyormuş gibi yapmasıydı.

Yadriel birkaç saniye daha durdu ama bir şey olmayınca kapıyı arkasından kapayıp mezar taşlarının arasından onlara doğru koştu.

DÖRT

"Hangi cehennemdeyiz?" Maritza'yla ikisi ana kiliseye ve Yadriel'in evine doğru ilerlerken Julian etrafta yavaş daireler çizerek etrafını gözlemliyordu.

"Mezarlık," dedi ikisi aynı anda.

Julian gözlerini devirdi. "Onu biliyorum ama *nerede*?"

"Doğu LA," diye cevapladı Yadriel.

Sanki sıradan bir günmüş gibi ellerini ceketinin cebine sokmuş mezar taşlarının arasında volta atan Julian'ı izledi. Çocuğun gözleri etrafı tarıyor, her şeyi zihnine kazıyordu. Eğer ruh olmasaydı şimdiye kadar üç tane mezar taşına takılmış olurdu. Ama onu yerine, hiç sorunsuz içlerinden geçerek yürümeye devam etti.

"Gerçekten mi?" Julian başını ona doğru eğip şüpheci bir şekilde gözlerini kıstı. "Daha önce burayı hiç görmedim ve LA sokaklarını havucumun içi gibi bilirim," diye açıkladı.

"*Avucumun*," diye düzeltti Maritza.

Julian eliyle onu başından savdı. "Her neyse."

"Burası bir sır," dedi Yadriel, ikisinin arkasından takip ederken kendini biraz sersemlemiş hissediyordu.

"Doğru, doğru, doğru," dedi Julian başını peş peşe yukarı aşağı sallayarak. "*Cadıların* gizli cemiyeti."

Yadriel kendini çok garip bir rüyadaymış gibi hissediyordu. Nasıl bu kadar sakin kalabiliyorlardı? Julian ölü olduğunu öğrendiğinde gözünü bile kırpmamıştı. Maritza telefonuna bir şeyler yazdıkça lavanta rengi tırnaklarından tıkır tıkır sesler geliyor, lahitlerin ve kül küplerinin arasında hiç çaba harcamadan yürüyordu.

Yadriel anlamıyordu – bu büyük, kocaman bir olaydı! Bir *ruh* çağırmıştı ve şimdi Yadriel'in onu öbür tarafa gönderebilmesi için onun isteklerini gerçekleştirmesi gerekiyordu. Día de Muertos'a günler kalmıştı. Yadriel'in bir zaman sınırı vardı. Julian Diaz'a bebek bakıcılığı yaparken Miguel'i aramak için brujolara yardımcı olacak zamanı nasıl bulacaktı?

Eğer aquelarre'de yer almak için kendini kanıtlamak istiyorsa bu gizemi çözmeye başlamaları gerekiyordu, hem de hemen.

"Hatırladığın son şey ne?" diye sordu Julian'a yetişmek için adımlarını hızlandırırken. "Hani, şeyden önce yani" –elleriyle genel bir hareket yaptı– "ölmenden?"

Julian, Yadriel'in dobralığından kırılmışa benzemiyordu.

Omzunu silkti. "Arkadaşlarımla Belvedere Parkı'nda yürüyordum..."

"Ne zaman?"

"Salı akşamı."

"Hâlâ salıdayız." Yadriel telefonunu kontrol etti. Gece yarısını geçmişti. "Yani teknik olarak çarşamba sabahı."

Julian kaşlarını çattı. "Eğer en son Belvedere Parkı'nda olduğumu hatırlıyorsam kolyem sizin eski korkunç kilisenize nasıl geldi?" diye sordu sanki bu bir şekilde Yadriel'in suçuymuş gibi.

"Ben nereden bileyim?" Mantıklı bir soruydu ama bir cevabı yoktu. "Belki de buradaydın ama hatırlamıyorsun."

Julian ikna olmamıştı. "Burayı hatırlardım," diye mırıldandı. Başını iki yana sallayıp devam etti. "Ayrıca, birisinin beni gasp ettiğine eminim. Günbatımı civarları falandı ve King Taco'ya kestirmeden gitmeye çalışıyorduk..."

Maritza, "Orası *çok* iyi," diyecek kadar kafasını telefonundan kaldırdı.

Julian'ın yüzünde beliren kocaman sırıtış inci gibi dişlerini ortaya çıkardı. "Değil mi?" Elini düz karnına bastırdı. "Tavuk sopeleri*..."

"Sonra ne oldu?" diye lafını böldü Yadriel, birileri var mı diye sürekli etrafı gözlüyordu.

Yükselen sesler onu ileride birilerinin olduğuna dair uyardı. Julian ağzını açtı ama Yadriel onu susturdu.

"*Şşş, bekle!*"

Yadriel onları yaklaşan ikiliden –hırçın, yaşlı bir kadının ruhuyla kavga eden bir brujo– uzaklaştırdı.

"Senden almanı istediğim çiçekleri de mi almadın?" diye buyurdu kadın, eliyle Yadriel'in güzel güllerle dolu olduğunu düşündüğü, süslü bir melek heykelinin dibindeki vazonun içinde duran buketi işaret ederek. "Güllerden nefret ederim!"

"Ay, Mamá! Yapabildiğimin en iyisi buydu!" diye yakardı brujo. "Şu an seninle bu konu hakkında tartışamam – Miguel kayıp, insanlar tehlikede olabilir..."

"Ah, onlar kendi *mamá*'ndan daha önemli yani?" diye sordu kadın göğsünü kafa tutarcasına öne çıkararak.

Onlar duyma mesafesinden gizlice uzaklaşırken Yadriel adamın homurdandığını duydu en son.

Evine yaklaştıkça kendini daha da huzursuz hissediyordu. Hâlâ Miguel'i arayan insanların fenerlerinin ışıklarına dikkat kesilmişti ama öncekinden daha azdılar. Bu, çabalarını muhtemelen mezarlık dışında yoğunlaştırmaya başladıkları anlamına geliyordu.

Yadriel onlarla olmalıydı.

"Tamamdır." Julian'a hikâyesine devam etmesi için işaret verdi. "Devam et."

"Az önce de *dediğim* gibi otobanın karşısındaki yürüyüş yo-

* Meksika pizzası da denen, kızartılmış mısır hamurundan yapılan bir başlangıç yemeği. –*çn*

lundaydık," diye açıklamaya hemen geri döndü Julian. "Luca önden fırladı çünkü rampadan hızlı inmeyi sever..." Julian olduğu yerde donakaldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Hasiktir.*"

Maritza harekete geçti ve Yadriel onun birini gördüğünü düşünerek eğildi.

"Ne... Ne oldu?.."

"Kaykayıma ne oldu?" Julian başını geri atıp homurdanarak elleriyle yüzünü ovuşturdu. "O şeye yeni aks takalı ne kadar oldu ki!"

Yadriel, Maritza'ya tek kaşını kaldırdı ve kız da ona eğlenmiş bir bakış atarak karşılık verdi.

Julian kaşları çatık hâlde ona döndü. "Kaykayımı bulmalıyız!"

Yadriel gözlerini yavaşça kırpıştırarak ona baktı.

Bu çocuk ciddi miydi?

"Şu an ona ihtiyacın olduğunu sanmıyorum," diye belirtti Maritza ama Julian ayak diredi.

"Dostum, o adam aldıysa var ya!" Julian'ın dudakları ince bir çizgi hâline geldi, çenesindeki kaslar seğiriyordu. "Yemin ederim onu..."

"Hangi adam?" Julian yeniden öfke kusmaya başlamadan Yadriel onun sözünü kesti.

"Luca'yı gasp eden adam!" dedi Julian öfkeyle. Atlı kovalarcasına bir hızda konuşmaya ve geri geri yürürken ellerini çılgınca savurmaya başladı. "Luca bağırdı ve ona yetiştiğimizde, bir herif onu duvara sıkıştırmıştı. Muhtemelen onu soymaya falan çalışıyordu ki bu oldukça aptalca çünkü Luca'nın üstünde hiçbir zaman para olmaz." Burnundan güldü. "Ben de arkasından hızlıca yaklaşıp onu ittim. Onu düşürdüğümü zannetmiştim ama ben kaçamadan bana döndü..." Julian beline gelen taş bir lahtin içine girdi hiç fark etmeden. Sanki bir anda sönmüş gibi durdu. Omuzları düştü ve kaşları çatıldı. Bir saniyeliğine suya benzedi, sınırları biraz bulanıklaşmıştı. "Her şey siyaha döndü." Farkında olmadan göğsünü ovuşturdu. "Sonra bir baktım siz ikinizleyim."

Yadriel onun adına üzüldü. Öldüğünü yeni öğrenmiş birine

ne diyebilirdi ki? Deneme yanılma yoluyla, insanları sakinleştirmekte ve onları rahatlatmakta iyi olmadığını öğrenmişti. Bu, hiçbir zaman iyi olduğu bir konu olmamıştı. O, annesi gibi değildi.

Destek için Maritza'ya baktı. Kız altdudağını ısırdı ve omzunu hafifçe kaldırdı.

"Fazla bir ipucumuz yok aslında," diye itiraf etti Yadriel. Nereden başlayacaklardı?

Julian'ın cevabı hazırdı. "Gidip arkadaşlarımı bulmalıyız," dedi ısrarla, gözlerinde Yadriel'in geri adım atmasını sağlayan bir hararetle ona baktı. "İyi olduklarından emin olmalıyım. Eğer başlarına bir şey geldiyse ve bu benim suçumsa..." Julian lafının devamını getirmedi, birden gözleri ışıldamıştı. "Onlara mesaj atabilirim!" Aşağı bakıp ceplerini yokladı.

Nerede durduğunu fark ettiğinde boğazında boğuk bir çığlık düğümlendi. Deliye dönmüşçesine kıyafetlerine vurarak dengesiz adımlarla çekildi.

Julian'ın kafayı yiyişini eğlenerek izleyen Maritza, "Ne düşünüyorsun, Yads?" diye sordu.

"Gerçekten mi? Bana bir tabutun içinde durduğumu söyleyemez miydiniz?" diye bağırdı Julian göğsü hızla inip kalkarken.

"*Şşş!*" diye tısladı Yadriel.

"Üstüm başım ölü insan tozu oldu ya..."

"Bizi ele vereceksin," diye uyardı Yadriel onu.

Julian kaşlarını çatarak kollarını salladı. Cıkcıklayıp homurdandı. "Bu çok zalimce, adamım..." Ellerini ceplerine soktu. "Telefonum nerede?"

"Muhtemelen bedeninle birlikte," dedi Yadriel bunu ona nasıl nazik bir şekilde açıklayabileceğini bilemeden ama Julian, cesedinin bahsinin geçmesinden rahatsız olmuş gibi değildi pek, daha çok sinir olmuş gibi görünüyordu.

"Onları yarın okulda bulmaya çalışabiliriz," diye ekledi Maritza'nın sorusunu da cevaplayarak.

"Yarın mı?" Julian başını iki yana salladı. "Asla olmaz, onları bu akşam bulmalıyız..."

"Bu akşam gidemeyiz," dedi Yadriel.

Julian karşı çıkmaya yeltendi. "Ama..."

"Saat çoktan gece yarısını geçti," dedi Yadriel. "Ve eğer babam kuralları çiğneyerek çağırdığım bir ruhla bu saatte sokakta gezdiğimi duyarsa?" Başını iki yana salladı. "Kesin cezalandırır..."

"Cezalandırır mı?" diye tekrar etti Julian, sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi.

"Aquelarre'ye katılmama izin vermezler..."

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum..."

"Ve yarın *hiç* arama yapamayız," dedi Yadriel ısrarla. Artık evi görebiliyordu. Şimdi tek yapmaları gereken Julian'ı gizlice içeri sokmaktı. "Okul gecesi olması ve birkaç saat içinde tekrar kalkmam gerektiği de cabası..."

"*Okul* mu?" Julian aşağılanmış gibi baktı. "Şu an gerçekten *okulu* mu dert ediyorsun?"

Julian kızgın bir homurtu çıkardı ama tartışmaktan bir şekilde kaçındı. Bunun yerine ellerini ceketinin ceplerine soktu ve kaşlarını çatıp Yadriel'e dik dik bakmakla yetindi. Kendi kendine, "Telefonumun bir hayalet versiyonu falan da mı yok?" diye homurdandı.

"Maritza? Yadriel?"

Yadriel sıçrayıp döndü ve Diego'yla Andrés'i onlara doğru gelirken gördü. İkisinin de bir elinde fener, diğerinde kıvrımlı hançerleri vardı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Diego onlara kaşlarını çatarak. Julian'a sadece şöyle bir baktı. Mezarlıkta ruhların olması pek beklenmedik bir durum değildi. Eğer Yadriel kıvırabilirse belki de şüphelenmezlerdi.

"I," dedi boş boş abisine bakarak.

"Miguel'i aramaya yardım etmeye çalışıyorduk," dedi Maritza rahat bir tavırla. Yapmamaları gereken bir şey yaparlarken yakalandıklarında onları kurtaran hep Maritza olurdu. "Ruhlardan birini de bize eski kiliseyi ararken yardımcı olsun diye yanımıza aldık," dedi, başıyla Julian'ı işaret ederek.

Diego bu sefer ona dikkatlice baktı.

Julian birkaç saniye cevap vermedi. Brujolara ilgisizce bakmadan önce dikkati portajelerine kaymıştı. Sonunda çenesiyle, erkeklere özgü şekilde onları selamladı.

Yadriel'in, abisinin yüzündeki suçluluğu göreceği ya da göğsünde ona ihanet edercesine güm güm atan kalbini duyabileceğini düşündüğü bir sessizlik oldu.

Ama sonra Diego başıyla onayladı. "Peki, babama oraya bizim yerimize baktığınızı söylerim." Dikkati Yadriel'e döndü. "Lita sinirlenmeden eve dönmelisin."

Yadriel yanakları kıpkırmızı kesilmişken başıyla onaylamakla yetindi.

Diego ve Andrés dönüp yollarına devam ettiler.

Yadriel derin derin nefes verdi.

"Bu aptallar da kim?" diye sordu Julian burnunu kırıştırarak.

"Abim ve arkadaşı," dedi Yadriel elinin tersiyle alnını silerek. "En azından babamla ikisi evde değil, seni Lita'ya çaktırmadan eve soksak yeter." Yadriel, Maritza'ya döndü. "Sen de muhtemelen eve dönmelisin."

Kız mor-pembe kıvırcık saçlarını sallaya sallaya güldü. "Kesinlikle olmaz!" dedi yumruğunu beline koyup. "Bunun nasıl sonuçlandığını görmek istiyorum!"

"Annen sinirlenmez mi?" diye sordu, onun acısının kız için bir eğlence kaynağı olmasına gıcık kaparak.

"Çoktan mesaj attım, babacığınla kavga ettiğin için moral destek ihtiyacın olduğunu söyledim."

Yadriel somurttu. "Ah, teşekkürler."

"Sorun değil," dedi kız onun iğnelemesine gülümseyerek. "Ayrıca bu sıvışma ve yalan söyleme olaylarında bok gibisin. Eğer Casper'ı yakalanmadan odana sokacak biri varsa..."

"Tam burada duruyorum!" diye hatırlattı Julian.

"...o da benim."

"Lita görmeden onu *nasıl* içeri sokacağız?" diye sordu Yadriel, kaygısı zaten bozulmuş sinirlerini daha da laçka etmişti.

Maritza parmaklarını kıpırdattı. "Sıvışacağız." Yadriel ona ters ters baktığında kız kollarını yanına bıraktı. "Saat geç oldu, Lita muhtemelen televizyonun önünde Telemundo izlerken sızdı bile," diye belirtti.

Julian konuşmadan sıkılmış olacak ki, bir mezar taşının oraya gitmiş çuhaçiçeklerinden birini eline almaya çalışıyor ancak beceremiyordu.

Maritza haklıydı ama hâlâ düşünülmesi gereken başka faktörler vardı. "Tamam, peki, *şu an* Miguel'i arıyorlar ama eninde sonunda eve dönecekler, *o zaman* ne yapacağız?"

"Sakin, adım adım, Yads!" dedi kız. "Onu bir üst kata çıkaralım da. Yarınla yarın ilgileniriz."

Julian yanlarına geri geldi, o da eşit derecede şüpheci görünüyordu. "Yani bu kızla mı kalıyorum?" dedi parmağıyla Yadriel'i işaret ederek.

"*Erkekle*," diye düzeltti ikisi de aynı anda.

Julian kaşlarını çattı. "Erkekle mi?" Yadriel'e sanki görüşünü netleştirmeye çalışır gibi gözlerini kırpıştırarak baktı.

Yadriel'in teni bu yakından incelemeyle ısındı. Dikleşerek daha uzun durdu. Terli avuç içleri iki yanında yumruk oldu. İnatçı bir kararlılık yansıttığını umduğu bir bakışla çenesini kaldırırken vücudundaki tüm kaslar gerildi.

Maritza kollarını kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı. "Bu bir problem mi?"

Julian yeterince hızlı cevap vermeyince Maritza parmaklarını onun önünde şıklattı.

Julian'ın dikkati yine ona döndü. "Hayır," dedi, yüzü kafa karışıklığı ve gücenmişlikle buruştu.

"Mükemmel." Kız yüzünde mutlu bir gülümsemeyle Yadriel'e döndü. Eve yönelmeden önce "Hadi gidelim!" dedi.

Yadriel elleriyle yüzünü ovuşturdu. Bu kadar kısa sürede nasıl olmuştu da bu kadar belaya batmıştı? Tükenmişlik kamyon gibi üzerinden geçti.

Julian yanında boğazını temizledi. "Şey, ıı..." Etrafa bakınarak topukları üzerinde yaylandı. "Evin nerede?"

Yadriel içini çekti ve Maritza'yı alçak anıtmezarların çevrelediği patikada takip etti. "Orada," dedi başıyla uzaktan görünmeye başlayan kiliseyi işaret ederek. "Kilisenin yanındaki evde yaşıyoruz." Yamuk bacadan hâlâ duman tütüyordu.

"Dostum! *Mezarlıkta* mı yaşıyorsun?" diye sordu Julian inanamıyormuş gibi.

Yadriel sırt çantasının ağırlığını diğer tarafa verdi. Okuldakilerin, onun mezarlıkta yaşayan garip çocuk olduğunu öğrendiklerinde attığı kahkahalara ve garip bakışlara alışkındı. Açıkça trans olduğu da hesaba katılırsa dik dik bakılmaya ve dalga geçilmeye *fazlasıyla* alışkındı. "Evet," dedi benzer bir tepki bekleyerek.

Onun yerine Julian'ın dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Havalı," dedi başıyla onaylayarak.

Yadriel'in göğsünden şaşkın bir kahkaha kaçtı. Julian'a meraklı bir bakış attı ve o kiliseye bakarken profilini inceledi. Çocuğun kaşları gürdü ve alnıyla dümdüz hizalı eğik bir burnu vardı. Klasik bir yakışıklılığı vardı. Kilisenin girintilerini süsleyen taş heykeller gibi görünüyordu. Reenkarnasyona uğramış bir Aztek savaşçısı gibi.

Julian onu kendisine bakarken yakalayınca hızlıca gözlerini kaçırdı.

"Ah!" dedi Julian sanki bir anda bir şey hatırlamış gibi. "Yemeğiniz var, değil mi?" diye sordu. "Çünkü açım derken şaka yapmıyordum."

Yadriel sinir olarak nefes verdi. "Önce seni abuelita fark etmeden odama götürmeliyiz." Julian'a onu takip etmesi için işaret etti. "Ama bütün gün yemek pişirdi."

"Büyükanne eli değmiş *ev* yemeği mi?" diye heyecanla bağırdı Julian kendini tutamayarak.

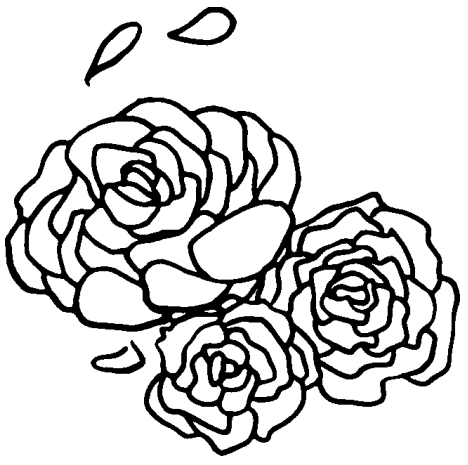
"*Şşş!*"

"Ah..." Sesini alçalttı. "Pardon."

Yadriel'e yaklaştı. Yadriel'in ensesini bir soğukluk gıdıkladı.

"Dur, hayaletler yemek yiyebilir mi?" diye sordu Julian büyük bir endişeyle kulağına fısıldayarak.

Santa Muerte, yardımcım ol.

BEŞ

Yadriel yavaşça basamakları tırmandı, Maritza ve Julian da hemen peşindeydi. Mavi ışık, ön pencerenin dantelli tüllerinde oynaşıyordu.

Yadriel, en azından babasının hâlâ dışarıda olduğunu biliyordu ki bu da onu çok rahatlatıyordu; sadece burnunun dibinden eve bir ruh sokmaya çalıştığı için de değil. Önceki tartışmalarından sonra Yadriel hâlâ onunla karşılaşmaya hazır değildi. Babasının garip özür girişiminin düşüncesi midesini düğüm düğüm ediyordu.

Julian aslında hoş bir dikkat dağıtıcıydı ve ailesinden kaçmak için iyi bir bahaneydi.

Söz konusu ölü çocuk şu anda sanki dünya umurunda değilmiş gibi ön verandada, pencerelerin çok yakınında geziniyordu. Julian tenteden sarkan rüzgâr çanına uzandı, parmakları parlatılmış cam parçalarının arasından geçti.

"Hey! Buraya gel!" diye tısladı Yadriel onu eliyle geri çağırarak.

Parmak uçlarına kalkan Maritza ön kapının üstündeki küçük pencereden içeriyi görebiliyordu. "Uyuyor," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Demiştim."

Yadriel yavaşça ön kapıyı itti ve kapı hafifçe gıcırdayarak açıldı. Birkaç saniye bekledikten sonra derinden gelen, zangır zangır horlamalar duyduğunda başlarının belaya girmeyeceğini anladı.

Kapının arasından geçti, Maritza ve Julian da sırayla peşinden geldiler.

Lita kafası geriye yaslanmış, ağzı açık hâlde televizyonun önündeki koltuktaydı. Yadriel kapıyı arkalarından olabildiğince sessiz bir şekilde kapadı.

Bu sırada Julian ise pata küte içeri daldı. "Vay be, parti nerede?" dedi kıkırdayarak etraftaki dekorasyonları incelerken.

Lita'dan gelen keskin bir horlama Yadriel ve Maritza'yı sıçrattı. Yadriel donakaldı, kalbi güm güm atıyordu ama kadın tekrar testere ritmiyle horlamaya başlamadan önce sadece biraz kırpırdandı. Televizyonda bir pembe dizi oynuyordu.

"*Santa Muerte,*" diye fısıldadı Maritza elini alnına bastırarak.

"*Julian, kapa çeneni!*" Yadriel ona dik dik baktı ve elini havada savurdu.

Julian, Yadriel'in elinden kaçmak için eğildi ve teslim olur gibi ellerini kaldırdı.

Küçük mutfak hâlâ tarçın, tatlı ekmek ve pozolenin kokusuyla sıcacıktı. Lavabonun yanında kocaman bir elektrikli yavaş pişirici fokurduyordu. Tezgâhın büyük bir kısmı tepsi tepsi pan de muerto* ve renkli conchalar ile doluydu. Önceden pişirilmiş café de olla** büyük bir kil kapta ocaktaydı.

Julian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve keskin bir nefes aldı ama o yeniden taşkınlık yapmadan önce Yadriel ona bir bakış atıp parmağını dudaklarına götürdü. Çocuk onu başıyla onayladı ve gözleriyle tüm yemekleri süzdü.

"Cidden, tüm bunlar ne için?" diye sordu fısıldayarak. Ya da en azından Julian standartlarında fısıldayarak, ki bunun fısıldamakla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Día de Muertos," dedi Yadriel yemekleri istiflerken. "Bizim için oldukça önemli bir gün."

---

* Día de los Muertos'un yaklaştığı haftalarda Meksika'da geleneksel olarak pişirilen bir hamur işi türüdür. *–çn*

** Meksika'ya özgü geleneksel kahve pişirme yöntemi. Toprak çömleklerde hazırlanır ve tarçın ile şeker kamışı tadı baskındır. *–çn*

"Aa, doğru, doğru, doğru," diyerek başıyla onayladı Julian.

Maritza ocağa gidip elektrikli tencerede ne olduğuna baktı. "Bunların herhangi biri vegan mı ki?" diye sordu pozoleyi koklayarak.

"Sanırım hepsinin içinde tavuk var."

Kız burnunu kırıştırdı. "Ben gözcü olayım en iyisi," diyerek salona döndü.

Julian pan de muertonun başında durmuş, yuvarlak tatlı ekmeğin hayaliyle resmen ağzı sulanarak bekliyordu. Tüm somunlar bir çeşit kemikle süslüydü. Bazısı tarçınlı şeker, diğerleriyse pembe şekerleme kaplamalıydı. Yadriel bunun Julian'ın yiyebileceği tek şey olduğu kanısındaydı. Pozoleyi bıraktı. Bir ruha çorba içirmenin iyi sonuçlanmayacağından emindi.

"Ailen de kutlar mı?" diye sordu biraz pan alırken. Hâlâ sıcaktılar. Karnı guruldadı.

"Hayır, pek dindar sayılmayız," dedi Julian omuz silkerek ve köşedeki bağlanmış şeker kamışlarına doğru yürüdü.

Yadriel buzdolabına gitti ve boş bir bardağa birkaç buz küpü koydu. Dilindeki kesik kabarmış ve zonklamaya başlamıştı.

Bir kucak dolusu yiyecekle oturma odasına geri döndü. Maritza'nın dikkatini çekmek için yan tarafını dürttü ve başıyla merdiveni işaret etti. Julian'a da onu takip etmesi için işaret verdi. "Bu taraftan," dedi ona. "Odam soldaki son kapı..."

Lita'nın koltuğundan gelen gıcırtı Yadriel'in olduğu yerde donakalmasına sebep oldu ama bu sefer kadın uykuya dönmedi. Yorgun bir homurdanmayla koltukla doğruldu.

Maritza gözlerini kocaman açarak ona baktı ve Yadriel ikisini çılgınca merdivene doğru itti. Panikle, Julian'ı itmek için hamle yaptı ama kolu ruhun sırtına gömüldü.

Soğuk suya dalmak gibiydi, conchalardan biri yere düşerken ciğerlerinden keskin bir nefes koptu.

"¿Quique?" diye seslendi Lita babasının lakabını kullanarak. Sesinden uyku akıyordu.

"Benim, Lita," diye seslendi Yadriel, damarlarından buz akarken nefesi kesilmiş bir şekilde.

Lita esneyip yerinden kalktı.

Merdiveni hızla çıkan Julian'a çılgınca elini salladı. Maritza da onun peşinden gitti.

Lita, Yadriel'in conchaları tek kolunda dengede tuttuğu yere doğru topalladı.

Kadın ona somurtarak baktı. "Endişelendim."

Yadriel suçlu görünmemek için hızla çarpan kalbini yavaşlatmaya çabaladı. "Özür dilerim." Yere düşen conchayı almak için eğildi. "Biraz şeye ihtiyacım vardı..." Cümlesini nasıl bitireceğini bilemedi ve ekmeği havada salladı.

Lita başını anlar gibi salladı ve ellerini beline koydu. "Biliyorum, biliyorum," dedi ona.

Yadriel bundan gerçekten şüpheliydi.

Lita bir şey söylemek için ağzını açtı ama durup titredi.

Yadriel'in kalbi taklalar attı.

Kadın kaşları çatık hâlde kolunu ovaladı.

Yadriel merdivendeki arkadaşlarına bakmamaya çalışarak nefesini tuttu. Eğer Lita, Julian'ın evde olduğunu ve Maritza'yla gizli gizli yukarı çıktığını görürse hapı yutmuşlardı.

Ani bir hareketle Julian son basamakları da çıktı.

Yadriel derin bir nefes aldı.

Kadın o tarafa baktığında Julian tam köşeyi dönmüştü.

Geride, basamaklarda garip bir şekilde çömelmiş hâlde duran Maritza kalmıştı.

"Maritza?" diye sordu Lita karanlıktan gözlerini kısarak.

Kız ayağa sıçradı ve gülümsedi. "¡Hola, Lita!"* dedi neşeyle el sallayarak.

Yadriel nefesini bıraktı.

Lita, Maritza'ya sert bir bakış attı. "Ah, ah! Es muy tarde,"**

---

* (İsp.) Merhaba Lita. *–çn*

** (İsp.) Saat çok geç. *–çn*

dedi Lita parmağını Yadriel'le ikisi arasında onaylamaz bir tavırla sallayarak. "Sabah okulunuz var. Eve gitme zamanı!"

Maritza'nın altdudağı dışarı fırladı ve merdivenden yukarı baktı ama Yadriel ona imalı bir bakış attı. Zaten neredeyse yakalanıyorlardı. Şanslarını zorlamak istemiyordu.

"Ama..." diye mızmızlanmaya başladı kız.

Lita sözünü kesti. "Gel," dedi Maritza'ya aşağı inmesini işaret ederek. "Papá'nı* arayalım da seni almaya gelsin." Kız ayaklarını vura vura merdivenden indi.

"Sabah görüşürüz," diye teskin etti Yadriel kız ön kapıya ilerlerken.

"Bana mesaj atsan iyi olur," diye tehdit etti Maritza.

Yadriel ona, eğer olayı kaçırmak istemiyorduysa Julian'ı kendi evine götürmesini söylemek istiyordu ama bunun için artık biraz geçti.

Lita çocuğun kolundaki kaçak mallara baktı ve gülümsedi. "Ah! Sonunda yemek yiyor!" Kıkırdadı. "Bueno, bueno."** Lita gerinerek sırtını dikleştirdi. "Yemeğini ye ve hemen yatağa git. Dinlenmeye ihtiyacın var," dedi ona.

Yadriel zoraki bir kahkaha attı. Yarın okula uykusuz gidecek olması şu anki dertlerinde son sıradaydı. "Sí, Lita."

"Mañana***, la garra del jaguar için çatı kirişlerine bakmanı istiyorum," diye oflayarak devam etti.

"Peki, Lita."

"Nereye gittiklerini bilmiyorum..."

Yadriel tam merdivene dönmüştü ki kadın peşinden seslendi.

"Ah!" Yanağını işaret etti. "Un besito, por favor."****

Yadriel homurdanmasını bastırarak kadının sıcak, yumuşak yanağına bir öpücük kondurdu.

---

* (İsp.) Baba –çn

** (İsp.) Güzel, güzel. –çn

*** (İsp.) Yarın –çn

**** (İsp.) Bir öpücük lütfen. –çn

Maritza ön kapıdan sırıttı ve Yadriel üst kattan boğuk bir kıkırdama duyduğuna yemin edebilirdi.

"Buenas noches, mi amor."* Lita gülümsedi. "¡Pa' fuera!"** dedi Maritza'yı kovalayarak.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Yadriel basamakları hızla çıktı. En üst basamağa varınca koridordan odasına doğru baktı ama Julian'dan hiçbir iz yoktu. Kaşlarını çattı. "Julian?" diye fısıldadı koridorda ilerlerken.

"Ne var?"

Yadriel etrafında döndü.

Julian koridorun karşı ucunda duruyordu. Suntalı bir kapıyı işaret etti. "Bu bir dolap," dedi Yadriel'e eleştirel bir bakış atarak.

"*Sol* dedim, sağ değil." Başını sağa çevirdi ve Julian peşinde yatak odasına girdiler.

İkisi de girdiğinde kapısını kapadı ve keşke kilidi olsaydı diye iç geçirdi.

Julian odasının ortasında durmuş, etrafına bakınıyordu. Yadriel odanın ne kadar dağınık olduğunu fark etti; giysiler oraya buraya saçılmıştı, çekmeceler yarı açıktı ve yataktaki mavi çarşaflar karmakarışıktı.

Kendini mahcup ve garip hissediyor, ne kendisiyle ne de odasındaki ruhla ne yapacağını biliyordu.

Julian rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, hatta fark etmemiş gibiydi. Bütün dikkati Yadriel'in tuttuğu yiyeceğe kilitlenmişti. "Yiyebilir miyim?" diye sordu, koyu gözlerini yukarı çevirerek.

"Ah, evet." Yadriel hızla eski ofis koltuğunun üzerindeki bir yığın temiz giysiyi itti. "İşte." Masanın üzerinde panı koyabilecek yer açmak için ders kitaplarını, tütsülüğünü ve otobüs kartını el altından çekti. "Al bakalım," dedi ve bir buz küpü koparıp ağzına atmadan önce kollarındaki şeker tozlarını silkeledi. Dilini bastırdığında soğuk ânında rahatlamasını sağladı.

---

* (İsp.) İyi geceler, aşkım. –*çn*

** (İsp.) Dışarı! –*çn*

Julian'a ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Kendini sandalyeye attı ve avuçlarını birbirine sürttü, yüzünü bir gülümseme aydınlattı. Ama elleri çöreklerin üzerinde geziniyordu. "Bekle, eğer bir şeylere dokunamıyorsam bunları nasıl yiyeceğim?"

Yadriel buz küpünün diline dolamış hâlde, "Bu, pan de muerto," dedi ama Julian sadece kaşlarını çattı. "Bunun anlamı..."

"Ne anlama geldiğini biliyorum," diye lafını kesti Julian gözlerini devirerek. "İspanyolca konuşabiliyorum, konuşmamayı seçiyorum."

Bu, söylemesi garip bir şeydi.

Yadriel bununla ne demek istediğini sormak istedi ama Julian'ın sinir olmuş bakışları ona bunu yapmamasını söylüyordu. "Bu yiyeceği ruhlar *için* yapıyoruz," diye açıkladı Yadriel merakını bastırarak. "Yani tabii biz de yiyebiliyoruz ama Día de Muertos'ta ruhları karşılamak için ofrenda yerine kullanıyoruz." Omuz silkti. "Bu, ruh yemeği."

Julian'a ikinci kez söylenmesine gerek yoktu.

Bir çörek kapıp kocaman bir ısırık aldı. Julian başını geriye atıp muzaffer bir kahkaha koyuverirken Yadriel kendini sırıtırken buldu.

"Ah, adamım." Julian takdirle mırıldanarak ağzına iki lokma daha attı. Masanın altında ayağını sallıyordu ve ağzına daha fazlasını tıkıştırmadan önce güçlükle yutkundu. "Çok iyi," diye mırıldandı Julian, gözleri kendinden geçmiş bir hâlde geriye kayarak. Birkaç dakika içinde üç parça panı mideye indirmişti bile.

Yadriel'in annesi her zaman Lita'nın pan de muertosunun ölü bir adamı sırf tadına bakabilmek için diriltecek kadar güzel olduğunu söylerdi. Görünüşe göre haklıydı. Belki de daha fazla almalıydı.

Emdiği buz küpü eridikçe soğuk su Yadriel'in boğazından aşağı aktı. İlgisiz görünmek için elinden geleni yaptı ama bu, topuklarının üzerinde sallanıp Julian'ı izlemeye dönüştü. Yadriel kendi kendine başını iki yana salladı. Julian yemek yerken ona bakmak tuhaftı. Nasıl normal davranacağını hatırlayamıyordu.

Oturmak soğukkanlı bir davranış gibi göründüğünden Yadriel kendini yatağının kenarına bıraktı.

Cıvıl cıvıl bir miyavlama onu yerinden sıçrattı, yüreği ağzına geldi. Julian sandalyede döndü. Battaniye yığını hışırdadı ve Purrcaso sürünerek dışarı çıkıp kendini silkeledi.

"Tanrım, ödümü patlattın," dedi Yadriel küçük kediyi dikkatle kucağına alırken. Parmaklarını kedinin sivri omurgasında gezdirdiğinde kedi takdirle mırıldanıp hemen onu bağışladı. Kedinin küçük varlığı omuzlarındaki gerginliğin biraz gevşemesini sağladı.

"Vay anasını," diye güldü Julian, karnından gelen derin bir kahkahayla. "Bu kedi berbat görünüyor!"

"Kapa çeneni!" Yadriel, Purrcaso'yu kendine doğru çekerek onu tersledi. "Onunla dalga geçme." Kedinin coşkulu mırıltıları göğsünde yankılanıyordu.

Julian kendini savunmak için avuçlarını havaya kaldırdı. "Hey, hey, hey, saygısızlık etmek istememiştim! Ama bir baksana..." Kıkırdamaları yeniden başladı ve Julian onları zaptetmekte çok kötü bir iş çıkarıyordu. "*Oldukça* komik görünüyor."

Yadriel ona ters ters baktı ama Purrcaso etkilenmemişti. Yadriel'in elinden kurtuldu ve beceriksizce yere sıçradı. Titrek sesli bir miyavlamayla topallayarak Julian'ın yanına gitti.

Çocuk parmaklarındaki şekeri emdi. "Naber, ufaklık?" diye sordu Yadriel'e dönmeden önce. "Beni görebiliyor mu?"

"Kediler küçük ruh koruyucuları gibidir," dedi omuz silkerek. "Her zaman mezarlıkta takılırlar. Annem onların iyi şans getirdiğini söylerdi. Kediler ruhları görebilir ve yakınlarda olduklarını hissedebilirler, tıpkı bizim gibi."

Julian uzandı ve parmakları kedinin tüylerine değdiğinde yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Onu sevebiliyorum!" Julian onun kulaklarının arkasını kaşıdı ve Purrcaso gözlerini kapayarak dokunuşuna doğru eğildi.

Yadriel kedinin ona bu kadar çabuk alışmasına şaşırmıştı.

Purrcaso genellikle kendisi ve annesi dışında kimseyle ilgilenmezdi ama işte buradaydı, Julian tüylü çenesini kaşırken ağzının kenarında salyalar birikiyordu.

"Büyürken hiç evcil hayvanım olmadı ama kedileri oldum olası sevmişimdir," dedi Julian ona.

Yadriel'in aklında bir fikir belirdi. "Peki ya ailen?"

Julian'ın omuzları gerildi. Ona bakmadı. "Ne olmuş onlara?"

"Onlarla da konuşmak istemez misin?" Kulağa ne kadar rahatsız edici gelse de, Julian'ın arkadaşları için bu kadar endişelenip ailesinden hiç bahsetmemiş olması garipti. "Ailen için endişelenmiyor musun?"

"Annem babam yok," dedi Julian kısa keserek. Aksi bir tavırla. Purrcaso, Julian'ın ayakkabı bağının çözülmüş ucuna pati attı.

Yadriel gözlerini kırpıştırdı. "Ah..." Çok kuşaklı bir aileyle beraber büyümüş ve büyük bir Latinx topluluğunun parçası olan biri için ailesizlik hem yabancı hem de üzücü bir kavramdı. "Ama abinden bahsettin. O endişelenmeyecek mi?"

Julian keskin, havlamaya benzer bir kahkaha attı. "İnan bana, benim ölmüş olmam onun için *iyi* bir şey. Muhtemelen omuzlarından bir yük kalkmıştır. Başına gelebilecek en iyi şey." Kelimeler acıymış gibi tükürerek söyledi.

Yadriel kaşlarını çattı. Kulağa... korkunç geliyordu. Kendi ailesi mükemmel olmaktan uzaktı ama Yadriel onlarsız daha mı iyi olurdu? Ya da ailesi onsuz?

"Eşyaları hareket ettirmeye ne zaman başlayabilirim?" diye sordu Julian sonunda başını kaldırarak. Aile konusu açıkça kapanmıştı.

Purrcaso topallayarak Yadriel'in yerdeki kapüşonlarından birinin yanına gitti ve kıvrılıp yeniden uyumaya başladı.

"Eşyaları hareket ettirmeye mi?"

"Evet, bilirsin ya..." Julian ayağa kalkıp odada volta atmaya koyuldu. Olduğu yerde oturamıyordu ve bir şeylere dokunmaya çalışmaktan kendini alıkoyamıyordu. Masanın üzerindeki bir yığın kitabı karıştırdı ve parmaklarını dolap kapısına vurdu. "Ka-

pıları çarpmak, sandalyeleri istiflemek gibi şeyler," diye açıkladı ve Yadriel'in şifoniyerindeki sunağın önünde durdu.

Sunak üç basamak yüksekliğindeydi ve bir zamanlar annesine ait olan turuncu, eflatun ve kraliyet mavisi bir şalla örtülüydü. Farklı renk ve boyutlarda yarı yanmış mumlarla süslenmişti. En alt basamakta akrabalarının siyah beyaz fotoğrafları vardı; dedesi ve anneannesi Meksika'daki sarı boyalı evlerinin önünde duruyordu, baba tarafından dedesi gözlüğünün üzerinden ona doğum günü için aldıkları yeni cep telefonuna bakıyordu.

Julian yanmayan tütsüyü koklamak için eğildi.

Yadriel homurdandı. "Bu 'hayalet' olayını gerçekten ciddiye alıyorsun."

Julian çenesini öne eğdi ve Yadriel'in sadece kendini beğenmişlik olarak tanımlanabileceği şekilde sırıttı. "Yeni yaşam tarzıma kendimi adadım." Yadriel'in göğsünde şaşkın bir kahkaha yükseldi.

Kimdi bu çocuk?

Yadriel omuz silkerek, "Pratik yapmalısın," diye cevap verdi. Aklına Tito'nun değerli çuhaçiçekleriyle ilgilenmek için kullandığı büyük metal makaslar geldi. "Konsantre olmalı ve odaklanmalısın."

Julian dudaklarını birbirine bastırarak, "Hımm," diye mırıldandı. "Tam olarak güçlü yanlarım sayılmaz."

"Fark ettim."

Julian başını kaldırdı. "Ne?"

Yadriel boğazını temizledi. "Şanslısın ki, Día de Muertos yaklaştıkça ölüler daha güçlü hâle geliyor," dedi. "Ona da sadece birkaç gün kaldı, yani kısa süre içinde eşyaların yerini değiştirmeye başlarsın. *Ona dokunma*," diye ekledi Julian Ölüm Leydisi'nin heykeline uzandığında.

Julian elini geri çekti. "Onu tanıyorum," dedi işaret ederek. "Santa Muerte, değil mi?" diye sordu Yadriel'e dönerek.

Yadriel şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "I, evet." Ayağa kalkıp Julian'ın yanına gitti.

En üst basamakta, Meksika'nın Tepito kentine yaptığı bir gezi sırasında aldığı boyalı küçük bir Ölüm Leydisi heykeli duruyordu. Beyaz kilden yapılmıştı ve boyun kısmında gökkuşağı renklerinde çiçekler olan beyaz bir huipil giyiyordu. Etekleri kat kat kırmızı ve beyazdı. Beline altın bir kuşak bağlanmış, yağlı siyah saçları örülüp bir omzunun üzerinden atılmıştı ve minik çizilmiş kadife çiçekleriyle vurgulanmıştı.

Yadriel, huipil'i ve eteği içindeki iskeleti sevgiyle düzeltirken, "Biz ona Ölüm Leydisi diyoruz; o bizim koruyucu tanrıçamız," diye açıkladı. "Bize güçlerimizi o verdi. O bizi kollar biz de ona ölümle yaşam arasındaki dengeyi sağlamakta yardım ederiz."

"Yani hem ana Tanrıçanız ve patrónunuz."* Julian kendi zekâsından oldukça memnun bir şekilde sırıttı ve Yadriel'in sızlanmasını tamamen duymazdan geldi. "Bizim de azizlerimizden biridir," dedi Yadriel'e, başını onaylar gibi sallayarak. "Bir sürü insanın onun için küçük sunakları var. Partilerde birileri hep onun için mezcal** döker. Arkadaşlarımdan biri göğsüne onun büyük bir dövmesini yaptırdı. Kardeşimin kolunda da bir tane var." Kendi pazusuna dokundu. "Ben her zaman Aziz Jude'a daha düşkün olmuşumdur." Julian'ın gözleri Yadriel'in boynuna kaydı, kaşları çatıldı.

Aziz Jude. Yadriel neredeyse unutmuştu. Parmaklarını boğazındaki madalyona bastırdı – Julian'ın madalyonuna. Kilisede bu madolyana karşı ne kadar sahiplenici davrandığını hatırladı. Belli ki onun için çok şey ifade ediyordu.

Julian aniden Yadriel'in annesinin fotoğrafını göstererek "Bu kim?" diye sordu. Fotoğraf annesinin ölümünden önceki Noel'de çekilmişti. Annesi gülüyordu, kırmızı bir elbise giymişti ve arkasında Noel ağacının ışıkları parlıyordu. Kulakla-

---

* "Patron" kelimesi İngilizcede koruyucu anlamına gelirken, İspanyolcadaki "patrón" kelimesinin doğrudan patron anlamını taşımasından doğan bir kelime şakası. *–çn*

** Meksika'da yetişen agave bitkisinin özsuyundan üretilen yüksek alkollü bir Meksika içkisidir. *–çn*

rından rengârenk sinekkuşu tüylerinden yapılmış zarif küpeler sarkıyordu. Yüzü kalp şeklindeydi ve her zaman doğal dalgalar hâlinde açık bıraktığı kahverengi saçları vardı.

Yadriel geriye doğru büyük bir adım attı. "Annem." Bunun yirmi soru daha soramayacağı bir konu olduğunu belli ettiğini umarak kısa kesmişti.

Julian ellerini hızla geri çekti ve ikisini de cebine soktu. "Aa."

Yadriel esas soruya geri döndü. "Bunu denemek için fazla vaktin olmayacak – yani *Paranormal Activity* oynamak için. Yakında her şeyi yoluna koyacağımızı umuyorum; arkadaşlarının iyi olduğundan emin olup neler yaşandığını çözeceğiz." Kollarını kavuşturdu ve masaya yaslandı. "Mesela cumadan önce."

"Cadılar Bayramı mı?" Julian sırıtarak başıyla onayladı. "Harika. Oldukça tematik."

"Día de Muertos 31 Ekim'de gece yarısı başlıyor" diye açıkladı Yadriel. "Ruhların gelişine hazırlanmak için mezarlıktaki mezarları temizleriz, tıpkı aile ziyarete gelmeden önce evi temizlemek gibi. Herkes portajelerine özel bir özen gösterir..."

Julian sanki her şeyi çok iyi anlıyormuş gibi başını yukarı aşağı sallıyordu. "Doğru, doğru, doğru."

"Dönen brujx için ofrenda hazırlarız. Onların fotoğraflarını, favori yiyeceklerini ya da oyuncaklarını çıkarırız, ufak tefek hatıralar gibi. Bunlar ruhlara yaşayanlar diyarına doğru yol gösterirler, bu yüzden mumlar ve çuhaçiçeklerinki gibi parlak renkler kullanırız. Ve tabii ki yemek kokusu."

Julian sanki pan de muertonun tadını hatırlamış gibi karnını ovuşturdu.

"Sonra da gece yarısı, kutlamayı resmen başlatan ve ruhların gelişini işaret eden çan çalınır. 2 Kasım'da günbatımı sona erene kadar kalabiliyorlar. İki gün süren bir parti gibi ve herkesi görebiliyorsun."

"Annen gibi mi?" diye sordu Julian gözleri fotoğrafa kayarak.

Yadriel'in midesi düğümlendi. "Evet." Birkaç gün içinde an-

nesini görecek olması onu hem heyecanlandırıyor hem de kaygılandırıyordu. O zamana kadar başarması gereken çok şey vardı.

Julian yoğun bir ifadeyle sunağı inceledi. "Peki... herkes için mi?" Konuşurken Yadriel'e bakmadı.

"Nasıl yani?" diye sordu Yadriel soruyu anlamayarak. Çocuğun sürekli daldan dala atlayan düşüncelerini takip edemiyordu.

Julian'ın eli boynuna gitti, parmakları boğazını yokladı. "Normal insanlar da geri geliyor mu?" Kaşları çatıldı ve alnında derin çizgiler oluştu. "Brujx olmayanlar?"

"Ah, hayır." Yadriel huzursuzca kıpırdandı. "Sadece brujx." Görmek istediği biri mi vardı?

Julian başını onaylayarak salladı. "Beni dirilttiğinde..."

"Ruhunu çağırdım, sen bir zombi değilsin..."

Julian gözlerini devirdi. "Her neyse ondan işte. Benim başkası olduğumu sanmıştın. Miguel miydi?"

Yadriel'in kalbi sıkıştı. "Evet, kuzenim," dedi.

"O nasıl öldü?"

"Bilmiyoruz," diye itiraf etti Yadriel omuzlarını silkerek.

"Bekle." Julian başını iki yana salladı. "O zaman öldüğünü nereden biliyorsun?"

"Bu brujx'e özgü bir şey. Eğer içimizden biri ölürse hepimiz hissedebiliriz."

Julian hâlâ kafası karışmış görünüyordu. "Ama ne olduğunu bilmiyor musunuz?"

Yadriel başını iki yana salladı. "Sadece... kötü bir şekilde olduğunu biliyoruz." Hissettiği keskin acıyı hatırladı. Göğsünü nasıl da delip geçtiğini. Bu düşünce tüylerini diken diken etti. Kaşlarını çattı. Kendini çaresiz ve hüsrana uğramış hissediyordu. Brujx'in Miguel'i bulmasına yardım etmesi gerekiyordu. "Umarım onu bulurlar. Onu bulmamız *gerek*," diye düzeltti. "Bildiğimiz kadarıyla her yerde olabilir. Yanılıyorsak ve ruhu bağlanmayıp da öteki tarafa geçmeyi başardıysa, en azından ruhu Día de Muertos sırasında geri dönecek, böylece neler olduğunu bize kendisi anlatabilecek," dedi Yadriel. "Ama yine de

onu ne kadar erken bulursak o kadar iyi. Bir ruhun etrafta tek başına dolaşması iyi bir şey değil."

Julian daha dik oturdu. "Neden?"

"Ruhlar eğer yaşayanlar diyarında uzun süre kalırlarsa maligno –karanlık ve kötü– olabiliyorlar." Bunun Miguel'in başına gelebileceği düşüncesi yeniden midesini bulandırdı.

"Ne kadar süre?" diye sordu Julian sesinde sert bir tonla.

"Değişir," dedi, bunun pek yardımcı olmayacağını bile bile. Bunun gerçekleştiğini hiç yakından görmemişti. Brujolar her şeyi kontrol altında tutuyordu ve zaten Yadriel'in serbest bırakma ritüelini gerçekleştirmesine izin verilmiyordu. "Bazen çabuk olur – ruh kendini kaybeder ve şiddete meyilli hâle gelir," dedi omuz silkerek.

Julian'ın yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve Yadriel ilk başta ne olduğunu çıkaramadı. Çenesi kasılmış, vücudu kaskatı kesilmişti; ağzı keskin bir çizgi hâlindeydi ve Yadriel'e dik dik bakarken burun delikleri genişlemişti.

Sonunda anladı, Julian korkmuştu.

"Ama bu senin başına gelmeyecek!" dedi hızla, geri adım atmaya çalışarak. "Demek istediğim, bazen bunun gerçekleşmesi yıllar yıllar alır!"

Julian rahatlamış görünmüyordu.

"İşte bu yüzden yarın arkadaşlarını bulmalıyız," diye aceleyle devam etti Yadriel. "Bunu ne kadar çabuk yaparsak, bir şeyler ters gitmeden önce ruhunu serbest bırakmamız o kadar hızlı olur."

Julian'ın yüz ifadesi kuşkuluydu. "Evet, ben *Exorcist*'e* dönüşmeden önce o bıçağını üzerimde kullandığından emin ol," dedi kısık sesle, bir kaşını kaldırarak. "Anlaştık mı?"

Yadriel kahkahasıyla beraber bir soluk verip onayladı. "Anlaştık."

Julian'ın omuzları biraz gevşedi. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve Yadriel bu kadar duyarsız olduğu için kendini gerçek bir pislik gibi hissetti.

---

* Dilimize "Şeytan" olarak geçmiş bir korku filmi. –*çn*

Boğazını temizledi. "Bu gece yapabileceğimiz başka bir şey yok. Diğer herkes dışarıda Miguel'i arıyor." Belki de onu çoktan bulmuşlardı ve sabaha gizem tamamen ortadan kalkmış olacaktı. "Sana yatacağın bir şeyler getireyim." Yadriel dolabına gitti ve eski uyku tulumunu aradı.

"Sen niye onlarla aramıyorsun? Diğer brujolarla yani," diye sordu Julian. Sandalyeye dönmüş, bacağını sallıyordu.

"Şey, izin vermiyorlar," dedi Yadriel yoluna çıkan bir kutu eski kıyafeti iterek.

Julian sandalyede kendi etrafında döndü. "Neden?"

"Çünkü gerçek bir brujo olduğumu düşünmüyorlar."

Julian daha hızlı döndü. "Neden?"

Yadriel o yüzünü göremediği için memnundu. Yanakları cayır cayır yanıyordu.

"Çünkü transım."

Julian ayaklarını yere koyup aniden durdu ve sandalyede hafifçe sallandı. "Ah." Durdu. Gözlerini kırpıştırdı. "*Ahhh.*"

Yadriel'in eli sonunda uyku tulumunun kaygan malzemesini buldu ve onu çekip çıkardı. Onu göğsüne bastırdı ve onu yargılamasını beklermiş gibi Julian'a döndü. Belki de kahkaha atmasını beklemişti.

Bunları yapmak yerine Julian ona somurttu ve sinirlenmiş gibi dudağını büktü. "Bu çok kötüymüş, dostum."

Kelimeleri gerçeğin ta kendisiydi. Doğrudan konuya dalmıştı. Hiç numarasız.

Yadriel bunu beklemiyordu. Nefes verdi, omuzları düştü. "Evet, gerçekten öyle," diye ona katıldı. "*Gerçekten* çok kötü." Dilini tutarak ve sadece Maritza'ya içini dökerek o kadar çok zaman geçirmişti ki bunları bir başkasına yüksek sesle söylemek iyi gelmişti. "Benim gerçek bir erkek olduğumu düşünmedikleri için bana kendi portajemi vermiyor ya da brujo quinces'i yapmama müsaade etmiyorlar..."

Julian kaşlarını çattı. "Bu ne kadar boktan böyle?"

"Değil mi?" dedi Yadriel nefes vererek. "Kendi yöntemlerine ve *geleneklerine* o kadar bağlılar ki denememe bile izin vermediler." Yadriel uyku tulumunun tokasını açtı ve bir hamlede tulumu silkeledi. "O yüzden de Maritza bana bir portaje yaptı ve bağlayıcı seromoniyi *kendim* yaptım."

Julian onaylayan bir tavırla sırıttı. "Havalı."

Yadriel kendini ona geri gülümserken buldu. Tam ritüeli bitirir bitirmez Miguel'in ölmesinden dolayı, olan biteni sindirecek zamanı henüz olmamıştı. Gerçekten *havalıydı*, her ne kadar diğer brujx'e ve babasına karşı gelmişse de.

"Bu yüzden *sana* arkadaşlarını bulmanda yardımcı olacağım," diye devam etti Yadriel uyku tulumunu yere sererken. "Sen de *bana* seni öteki tarafa göndermeme izin vererek yardımcı olacaksın, bu sayede benim brujo olduğumu kabul etmek *zorunda* kalacaklar." Yatağın kenarına oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Día de Muertos'un ikinci gecesinde, o yıl quinces'i olan brujx'in takdim edildiği bir aquelarre düzenleriz. Bu yıl benim de bunun bir parçası olmama izin vermeleri gerekecek," dedi Yadriel sert bir kararlılıkla.

Julian'ın yüzü birdenbire asıldı. "Bir saniye bir saniye, onlara bir brujo olduğunu mu yoksa bir erkek olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyorsun?"

Sorunun açıksözlülüğü Yadriel'i hazırlıksız yakaladı. Kendinden memnun yelkenlerindeki rüzgârın bir kısmını alıp götürdü. "Aynı şey," dedi Yadriel sinir olmuş bir şekilde.

"Çünkü eğer brujo olduğunu kanıtlamaya çalışıyorsan beni çağırmayı başararak bunu zaten yapmadın mı?" diye sordu Julian.

Yadriel bir oflamayla güldü. "İşlerin nasıl olduğunu anlamıyorsun," dedi kollarını kavuşturarak. "Bu yeterli değil."

"Kim için yeterli değil?" diye sorguladı Julian. Bu konuda ısrarcı davranmıyordu, en azından niyeti bu değildi. Sadece meraklı görünüyordu, bu da Yadriel'i daha da sinirlendiriyordu. "*Onlar* için mi yeterli değil yoksa *senin* için mi?"

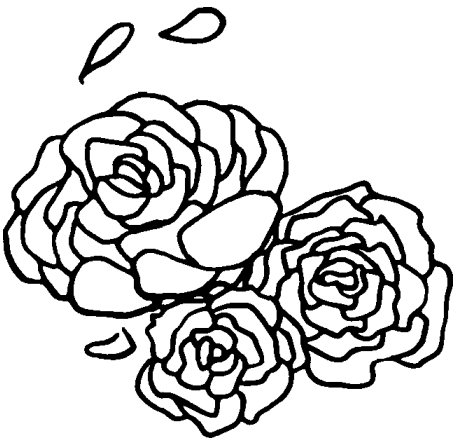
Yadriel dondu kaldı. Soru göğsüne saplanıp kalmıştı. "Aynı şey," diye tekrarladı ama öyle miydi gerçekten? Yadriel başını iki yana salladı. Yorgundu ve Julian'ın bitmek bilmeyen soruları yalnızca kafasını karıştırıyordu.

"Anlamıyorsun çünkü bizden biri değilsin," diye ısrar etti. "Al." Julian'a yatağından bir yastık fırlattı.

Julian onu havadan kolayca yakaladı. "Hey!" Muzaffer bir gülümsemeyle dişlerini göstererek yastığı salladı. "Yakaladım!"

Yadriel kendini yatağa attı. "Aferin. Şimdi uyu. Çünkü" –telefonuna bakıp homurdandı– "üç saat içinde okul için kalkmam gerekiyor."

ALTI

Yadriel banyoya gidip kıyafetlerini ve göğüs korsesini çıkararak bol tişört ve pijama altı giydi. Odasına döndüğünde beceriksizce yorganının altına girdi. Korsesi olmadan görülmekten hoşlanmıyordu ve bu özellikle Julian için geçerliydi.

Şansına, Julian umursamıyor ya da en azından ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

"Hayaletler uyur mu ki?" diye sordu yerde ellerini başının arkasına kavuşturmuş şekilde rahatça yatarken.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Yadriel yorganını çenesine kadar çekerek.

Julian öylece kabullenmeyi reddetti. Yadriel zifiri karanlık odada tavana bakarken, Julian'ın iç çekişleri ve oflamaları yerden süzülüyordu. Hemen ardından da Yadriel'in sabahın üçünde katlanmak zorunda kaldığı en saçma sorular geldi.

"Eğer bir hayalet olsaydın nereye dadanmak isterdin?"

"Bilmiyorum."

"Whittier'daki Jack in the Box'un lanetli olduğuna eminim."

"Hımm."

"Bir keresinde otoparkta takılıyorduk ve çöp kutusundan kesinlikle lanetli-hayaletvari sesler geliyordu."

"Hımm."

"Ama rakun olduğu ortaya çıktı."

"Güzelmiş."

"Neredeyse beni ısıracaktı."

"Vay canına."

"Oha, yatağının altını en son ne zaman temizledin?"

Ve böyle devam etti. Yadriel'in cevap vermeyi reddettiği noktada Julian kendi kendine konuşmaya başladı. Yadriel birisinin ağzı ve beyni arasında bu kadar filtresiz bir iletişim olabileceğini hiç düşünmezdi. Julian konuştuğunda sanki bilinçaltından geçen her şeyi söylüyor gibiydi.

Sabahın körü olmasına rağmen Yadriel uykuya kolay dalamayacağını biliyordu. Uykuyla ilişkisi en iyi ihtimalle zayıf olmuştu hep. O gece yaşananlar içinde huzursuzca uğulduyordu.

Birkaç saatlik bir süre içinde kendi portajesine kavuşmuş ve Ölüm Leydisi tarafından brujo güçleriyle kutsanmıştı. Ve hâlâ Miguel için endişeleniyordu. Kuzenini kaybetmenin acısı henüz gerçek gibi gelmiyordu. Tüm bunların üzerine, bir ruh çağırmıştı ve şimdi odasında ölü bir çocuğu misafir ediyordu.

Yadriel başının üzerine bir yastık koyup da Julian'ın yağmur yağdığında hayaletlerin ıslanıp ıslanmadığını merak eden sesini boğana kadar uykuya dalmayı başaramadı. Birkaç kez, ortalığı karıştıran sesler Yadriel'i neredeyse uyandıracak gibi oldu ama sonra her seferinde tekrar uykuya daldı.

Sabah alarmı çaldığında Yadriel koluna doğru inledi. Uykuya dalmadan önceki hâlinden bile bitkin hissediyordu. Yuvarlandı, eli körlemesine telefonundaki erteleme tuşuna uzandı. Çaba sarf ederek bulanık gözlerini açılmaya zorladı.

Ona bakan siyah bir çift gözle karşılaştı.

Yadriel çırpınarak geri çekildi ve başını pencerenin kenarına çarptı. O panikle yanlışlıkla Purrcaso'yu yatağın ucundan tekmelemişti. Alarm çalmaya devam ederken Purrcaso yerden çığlık attı.

"*SONUNDA!*" diye patladı Julian, ayağa sıçrarken siniri bozuktu ama gülümsüyordu. "Beklemek –dostum, çığlık atmayı kes– *SONSUZLUK* gibi geldi."

Yadriel'in kalp atışları göğsünü canını yakacak kadar hızla dövüyordu ve Julian'ın söylediği hiçbir şeyi anlayamıyordu. Telefonunu kaptığı gibi alarmı kapadı. Purrcaso kızgın miyavlamasını kesti ve şifoniyerin üzerine oturup patisini temizlemeye başladı. Yadriel gözlerini sımsıkı kapadı ve başındaki zonklamanın durmasını diledi.

Bağırışını duyan birileri olup olmadığını merak ederek ailesine dair herhangi bir işaret duymak için kulak kabarttı ama mutfaktan sadece abuelitasının Tejano müziği süzülüyordu.

"Beni dinliyor musun ki?" diye sordu Julian.

"Hayır." Yadriel bir gözünü kısarak açtı ve ona baktı. Uyku mahmuruyken, onun bir ruh olduğunu hatırlaması birkaç dakikasını aldı. Odasının ortasında, kollarını kavuşturarak duran Julian *oldukça* gerçek ve canlı görünüyordu. Ama gözlerini kırpıştırdığında ve bakışlarını odakladığında işaretleri görebiliyordu: bulanık kenarlar ve etrafındaki havanın serinliği.

"*Dedim* ki, pratik yapıyordum!" dedi Julian homurdanarak. Sabahın köründe bu kadar enerjik olması yasadışı olmalıydı.

Yadriel doğruldu ve gözlerine gelen karışık koyu saçlarını itti. "Pratik mi?" diyebildi kurbağa gibi bir sesle.

Julian'ın siniri hemen yerini keskin bir gülümsemeye bıraktı.

Duyguları arasında o kadar hızlı gidip geliyordu ki, Yadriel'in başının dönmesi kaçınılmazdı.

"*Bak!*" Julian sandalyeye çökerek masanın üzerine eğildi ve parmaklarını buruşturulmuş bir kâğıt topunun etrafına sıkıştırdı. Bu, Yadriel'in bir gün önceki başarısız matematik ödevi denemelerinden biriydi.

"Bak, bak, bak!" Yüzü odaklanmaktan buruşmuş hâlde yavaşça kâğıt topu kaldırdı. Yadriel'e döndü, yüzünde muzaffer bir sırıtış vardı. "*Gördün mü?*"

Julian'ın gözleri vahşi bir enerjiyle yanıyordu. Yadriel bunun bütün gece süren bir hezeyandan çok, eh, Julian'ın ta kendisi olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Aferin," diye homurdandı ve dikleşip gelmekte olan baş ağrısını savmak için şakaklarını ovuşturdu.

Kâğıt top tekrar masaya düştü. Julian kaşlarını çattı. "Bunun için *bütün gece* çalıştım, dostum!"

"Ne var? 'Aferin' dedik ya," diye cevapladı Yadriel telefonuna önemli bir bildirim gelip gelmediğini kontrol ederken. Miguel'den haber yoktu. Endişe baş ağrısını artırdı. Onu gerçekten hâlâ bulamamışlar mıydı?

Julian cık cıkladı. Karamsar bir ruh hâliyle sandalyeye çöktü ve ayakkabılarını şiltenin üzerine koydu. Converselerinin beyaz plastik kenarları kirlenmiş ve çatlamıştı, bir tanesinin altında da büyük bir delik vardı.

Yadriel yatağının kenarına kayıp ayaklarını yere koyduğunda keskin bir şeye bastı. "*Aah*... Ne halt?.." Yadriel odasının hâlini nihayet idrak ettiğinde gözleri yuvalarından fırladı.

Eh, işte şimdi uyanmıştı.

Odada bomba patlamış gibiydi. Ya da belki de adı Julian Diaz olan insan fırtınasından kaynaklanıyordu.

"Burada ne halt oldu?" diye buyurdu Yadriel ayağına batan ataşı çıkarırken. Halıya saçılmış belki iki düzineden sadece biriydi.

"Sıkıldım," dedi Julian rahat bir tavırla.

Yadriel enkazın arasından yolunu buldu. Gerçekten de tüm bunlar boyunca uyuyacak kadar yorulmuş muydu? "Doğru ya." Odası biraz dağınıktı elbette ama düzenli bir kaostu. Julian'ın yarattığı dağınıklık ise sadece... kaostu.

"Boktan bir müzik zevkin var bu arada," dedi Julian ona, Yadriel'in buruşuk uyku tulumunun üzerinde duran eski iPhone'unu başıyla işaret ederken sesi kulağa ifadesiz geliyordu. Kulaklıklar kirliydi ve sesi çok açtığında cızırtı yapıyordu. Abisinden kalma elden düşme bir telefondu ve Yadriel yeni telefonunda yeterli yer olmadığı için onu müziklerini depolamak için kullanıyordu.

"Hiç de bile!" derken kendini tuhaf bir şekilde savunmacı

hissederek telefonu tekrar çekmeceye tıktı. Yıllığı ve eski defterleri, bir Sharpie ve daha fazla kâğıt topun yanında, dağınık yatağının üzerindeydi.

Yadriel yırtık pırtık defterleri kaldırdı ve Julian'a ters ters baktı. "Eşyalarımı mı karıştırdın?"

Julian gözlerini kırpıştırdı. "I... ne?" Kulakları kıpkırmızı olmuştu.

Bu, Yadriel'in şimdiye kadar gördüğü en suçlu yüz ifadesiydi.

"Eşyalarımı karıştırma!"

"Karıştırmadım!" diye geveledi Julian.

"Berbat bir yalancısın," dedi Yadriel sinirle ve defterlerini raftaki yerlerine geri yerleştirdi.

"Yapacak başka bir şeyim mi vardı sanki?" diye yakındı Julian ayaklarını yatağa koyarak.

"Ayakkabılarını yatağıma değdirme!" diye patladı Yadriel.

"Bunlar *hayalet ayakkabılar*, yatağını kirletemezler!" diye belirtti Julian.

Eğer yapabilseydi, Yadriel Julian'ın ayaklarını iterdi. Ama ona öldürücü bakışlar atmakla yetinmek zorundaydı.

"Ee, plan ne, patrón?" diye sordu Julian umarsızca.

Yadriel kalkıp dolabına gitti. "*Plan*, benim okula gitmem," dedi temiz bir üst ararken. "Ve senin de burada kalman."

"Dur, dur, dur – *ne*?" diye sordu Julian. "*Ciddi misin*? Niye okula gidiyorsun ki? Arkadaşlarımı bulmalıyız."

"Onları okulda ararım."

Julian ona bezdirici bir bakış attı. "Okulda olmayacaklar!"

Yadriel onu duymazdan geldi ve karmaşayı az da olsa düzenlemeye uğraştı. Yerden kot pantolonunu alıp silkeledi. Mezarlık tozuyla kaplıydı ama onun haricinde yeterince temizdi.

"Hey, beni dinliyor musun?" Julian ayağa kalktı. "Eğer beni bütün gün burada tutmaya kalkışırsan *kafayı yerim*!" Bir parmağını kaldırdı. "Sana musallat olayım mı istiyorsun? Çünkü Tanrı'ya yemin ederim ki eğer beni burada bırakıp gidersen sana sonsuza kadar musallat olurum!"

"Şu an aşırı dramatik davranıyorsun," dedi Yadriel başını iki yana sallayarak.

Julian inledi ve avucuyla alnını tokatladı. "Hâlime bir bak! *Okula* gitmek için *yalvarıyorum*!" Kendini yatağa bırakıp koluyla yüzünü kapadı.

"Biliyorsun ki," dedi Yadriel birkaç ayakkabıyı dolabına doğru tekmeleyerek. "Eğer seni *serbest bırakmama* izin verirsen her şeyi şu an sonlandırabiliriz."

Julian burnundan ofladı.

"Arkadaşlarını kontrol etmek istediğini biliyorum ama maligno'ya dönmene de izin veremeyiz, tamam mı?" diye uyardı Yadriel, onu bariz şekilde görmezden gelen Julian'a bakarak. Yadriel somurttu. "Artık sen olmayacaksın, bir... canavara dönüşeceksin."

Julian kolunun altından ona baktı. "Zaten bir canavar olmadığımı varsayman büyük cesaret."

Yadriel ona baktı, ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Julian gözlerini kırpmadan onun bakışlarına karşılık verdi.

Tak, tak.

İkisinin de kafası kapıya dönüverdi.

Yadriel'in gözleri kocaman açıldı. Lita olmalıydı. Artık biliyordu. Odada bir ruh olduğunu hissedebilirdi. Yadriel boku yemişti. Lita eğer Julian'ı öğrenirse bunu Yadriel'in babasına söylerdi ve onun kurallarına karşı gelip arkasından iş çevirdiği için başı büyük derde girerdi – Aman Tanrım, brujx geleneklerine karşı çıktığı için onu topluluktan atarlar mıydı?

Yadriel panikledi. "Bir dakika!" diye seslenerek uyku tulumunu yerden kaptığı gibi Julian'ın üstüne attı ama tulum çocuğun içinden geçip sandalyeye yığıldı.

Julian kaşlarını kaldırdı ve kendini işaret ederek, "Hayaletim, unuttun mu?" diye fısıldadı.

"*Şşş!*" diye tısladı Yadriel hiç faydası dokunmayan bir şekilde kollarını ona doğru sallayarak. "*Şeyde saklan...*"

Yatak odasının kapısı açılıverdi.

Maritza kapı eşiğine yaslandı.

Yadriel derin bir nefes verip göğsünü tuttu. "*Tanrı aşkına,* Maritza!"

"Günaydın!" dedi kız neşeyle onlara selam vererek. Gözleri ikisinin arasında gidip geldi – Julian yatakta yatıyor Yadriel pantolonunu tutuyordu. Toz pembeye boyanmış dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Pijama partisi nasıldı?"

Yadriel onu odaya sürükledi ve kapıyı sertçe kapadı. "Senin yüzünden yakalanacağız!"

"Sakin ol, Yads!" Kız güldü ve odayı geçip komidine oturdu.

Julian ayağa kalkmıştı. "Okula gitmek zaman kaybı!" diye tekrar etti sanki Yadriel unutabilirmiş gibi.

"Hayır, değil," dedi Yadriel temiz iç çamaşırıyla göğüs korsesini komidinden alarak. "Matematik sınavım var..."

Julian alaycı bir tavırla güldü.

"Ayrıca sen ve arkadaşlarının aksine ben notlarımı önemsiyorum." Yadriel sertçe çekmeceyi kapadı ve Julian'a döndü.

"O zaman beni de götürmelisiniz!"

"İmkânı yok, seni okula falan götürmüyoruz."

"Beni buraya terk edemezsiniz!" diye mızmızlandı Julian.

Yadriel çenesini sıktı, sabrı tükeniyordu. "Bak..." dedi destek için Maritza'ya dönerek. Kızın yüzünde çok eğleniyormuş gibi bir ifade vardı. "Oylayalım!"

"Bu adil değil," dedi Julian kaşlarını çatarak.

Yadriel onu duymazdan geldi. "Maritza."

Kız cevap olarak ona tek kaşını kaldırarak baktı.

"Sence biz okuldayken Julian burada mı kalmalı?" diye sordu gayet mantıklı ve sakin bir tonla.

"Tabii ki senin tarafını tutacak!" diye itiraz etti Julian elini kolunu çılgına dönmüş gibi sallayarak. "Oylama falan yok!"

"Aslında..." Maritza düşünceli bir tavırla pembe bir bukleyi parmaklarına doladı. "Bence bizimle gelmeli."

Julian kolları havada, gözlerini kırpıştırdı. Yüzünü kendin-

den memnun bir gülümseme kapladı. "Eh, bruja'yı duydun!" Kendini sandalyeye bıraktı ve ellerini kafasının arkasında kenetledi. "Ben de geliyorum!"

Tükürükler saçma sırası Yadriel'deydi. "*Ne?!*" Kıza bakarak başını iki yana salladı. Onu yanlış anlamış olmalıydı. "Sen ciddi değilsin."

Kız omuz silkti. "Yads, en mantıklısı bu..."

"*Hain*," diye tısladı.

Maritza gülmemeye çalışıyor gibi görünüyordu. "Mira! Onu yanımızda götürmeliyiz."

Julian sırıttı.

"Onu burada bırakırsak yakalanır," diye akıl yürüttü Maritza. "Çok gürültücü ve biz yokken başını belaya sokmayacağına güvenemeyiz."

Julian'ın sırıtışı çabucak kayboldu.

Yadriel inledi ve yüzünü sıvazladı. "*Yapamayız...*"

"Burada kalırsa yüzde yüz Lita'ya yakalanır," diye belirtti Maritza. "O, Kübalı bir abuelita ve evde takılıp bir ev dolusu oğlanın arkasını toplamaktan başka yapacak bir şeyi yok."

Yadriel bunu kabul etmek istemiyordu ama kız haklıydı. Neredeyse her gün okuldan eve döndüğünde odası toplanmış, çamaşırları temizlenmiş ve yatağının üzerine katlanmış olurdu.

En azından Lita'nın bugün bolca işi olacaktı.

Julian'a baktı, umutlu görünüyordu ama daha çok çaresiz gibiydi. Mantığı Maritza'nın haklı olduğunu biliyordu. Julian'ı evde başıboş bırakmanın tehlikeli olduğunu da biliyordu ama yine de...

"Belki onu mezarlığa bırakabiliriz," diye şansını denedi, Julian'ın homurdanmaları yeniden başladı.

"Yads," dedi Maritza kendinden emin bir şekilde ve durduğu yerde dikleşip somurttu. "Sorun ne?"

Yadriel'in boğazı yanmaya başladı. "Onu okula götürmek istemiyorum."

"Ama *neden*?"

"Lisa'yla olanlar yüzünden!" diye patladı.

Maritza'nın omuzları çöktü. "Yads..." Yüz ifadesi yumuşayarak acımaya dönüştü. Bu onun tüylerini diken diken etti.

Bu arada Julian sinirli bir şekilde etrafına bakınıyordu. "I, şey, Lisa'nın kim olduğunu bilmem gerekiyor mu?" diye sordu sabırsızlıkla.

"İlkokuluma musallat olan ölü bir kızdı," diye tersledi Yadriel onu.

Julian'ın kalın kaşları sıfıra vurulmuş saçlarına doğru kalktı.

"Ama onun ölü olduğunu *bilmiyordum*," diye devam etti, kelimeler ağzından bir bir dökülüyordu. "Yani ben kendi kendine konuşan, mezarlıkta yaşayan *ve* hiç arkadaşı olmayan tuhaf çocuktum!" Yadriel ellerini yumruk yapıp Julian'a döndü. "İşte, bu yeterince iyi bir sebep mi?" diye sordu.

Julian arkasına yaslandı. "Ah," dedi ses tonu garip ve kısıktı, yanakları kızarıyordu.

"Yads," dedi Maritza nazikçe, koluna dokunmak için hamle yaptı ama Yadriel hızla onun uzanamayacağı bir yöne çekildi.

"Ben giyineceğim," dedi. Kollarında tuttuğu giysilerle banyoya girdi. Kapıyı arkasından kapadığında, omuzlarındaki bütün gerginliği atmaya çalışarak uzun bir nefes verdi. Gözlerini kapadı ve alnını aynaya yaslayarak soğuk camın kafasındaki zonklamayı yatıştırmasına izin verdi. Lisa'yı düşünmeyeli uzun zaman olmuştu.

Henüz yedi yaşındayken ve brujx'in ne olduğunu ve diğerlerinden nasıl farklı olduklarını yeni yeni anlamaya başlamışken Lisa adında küçük bir kızla arkadaş olmuştu. Teneffüslerde sahada birlikte oynuyor ve sınıfta boş zamanlarında takılıyorlardı. Lisa doldurulmuş hayvanlarla oynamayı çok seviyordu. En sevdiği ise sarkık kulaklı benekli bir köpekti. Yadriel ailesine ondan bahseder ve resim yaparken hep ikisinin resimlerini çizerdi. Okuldaki diğer çocuklar onunla alay ettiğinde nedenini anlamazdı.

Birkaç hafta sonra, öğretmeni anne babasıyla bir toplantı yap-

mıştı. Ebeveynleri eve döndüğünde ona Lisa hakkında sorular sormuşlardı.

Şimdi bile, Yadriel birisine baktığında ruh olduğunu anlayamayabiliyordu. Özellikle dikkat etmiyorsa gözden kaçırmak kolaydı. Küçükken fark etmesi daha da zordu.

Lisa bir yıl önce, aşırı gripten dolayı sadece birkaç gün içinde vefat etmişti. Bu ani ve beklenmedik bir ölümdü. Sarkık kulaklı köpek onun ruhunun bağı olmuştu.

Yadriel teselli edilemez şekilde kederlendiğini, ağladığını, annesine sarıldığını ve Lisa'yı öldüreceğini düşünerek babasının rahatlatmalarını reddettiğini hatırlıyordu. Camila onu kucağında sallayıp sırtını yavaş daireler çizerek ovarken Enrique elinden geldiğince açıklamaya çalışmıştı.

Babası ona Lisa'nın çoktan öldüğünü ama bunun sorun olmadığını söylemişti. Huzurlu ruhları öbür tarafa geçmeye zorlamıyorlardı. Yadriel'e aslında Lisa'ya yardım ettiğini söylemişti – artık Enrique onu bildiğine göre, onu kontrol edebilir ve iyi olduğundan emin olabilirdi. Eğer "hastalanmaya" –Yadriel küçükken maligno ruhları tanımlamak için kullandığı tabirdi– başlarsa o zaman öbür tarafa geçmesine yardım edebilirdi. Acısız olacaktı ve Lisa da mutlu olacaktı.

Ancak Yadriel ertesi gün okula geri döndüğünde Lisa'nın bir ruh olduğunu anlamaması mümkün değildi. Sınıf arkadaşları onunla dalga geçiyordu çünkü onlara göre kendi kendine konuşuyor ve hayali bir arkadaşla oynuyordu. Yadriel, Lisa'yı görmezden gelmeye karar vermişti. Lisa onu etrafta takip ediyor, bazen kızıyor ama çoğunlukla sadece ağlıyordu.

Sonunda, Yadriel onu görmeyi bıraktı. Bunca zaman sonra bile onun kendi kendine mi öbür tarafa geçtiğini yoksa babasının onun ruhunu serbest mi bıraktığını bilmiyordu. Sarkık kulaklı köpeğin yanına bir daha hiç yaklaşmadı.

Julian'ı okula götürme fikri Lisa'yla olan kötü anılarını canlandırıyordu. Ya unutursa? Ya birisi onu Julian'la konuşurken yakalarsa? İstediği en son şey, üstüne daha çok ilgi çekmekti.

Giyinmek, yüzünü yıkamak ve saçlarını şekillendirmek gibi sıradan işlerin yıpranmış sinirlerini yatıştırmasına izin verdi.

Yadriel kapıyı açtığında Maritza ellerini kalçalarına dayamış, Julian'a bakıyordu. Julian ellerini kucağına koymuş, çenesini göğsüne bastırmış oturuyordu. Yadriel içeri girdiğinde ikisi de başını kaldırdı.

Kollarını kavuşturdu. Biraz utanmış olsa da daha sakindi.

"Konuştuk ve bir uzlaşmaya vardık," dedi Maritza.

"Beni lanetlemekle tehdit etti," diye ekledi Julian.

Maritza saçlarını salladı ve sanki Julian hiçbir şey söylememiş gibi devam etti. "Julian uslu duracağını ve sorun çıkarmayacağını söylüyor."

Yadriel'in şüpheciliği yüzünden okunmuş olacak ki, "Yoksa sonuçlarına katlanır," diye ekledi.

Julian gözlerini kısarak Maritza'ya baktı. "Bunu yapabileceğine inanıyor muyum bilmiyorum." Sonra Yadriel'e, "Bunu yapabilir mi?" diye sordu.

"Muhtemelen en iyisi şansını zorlayıp öğrenmemek," dedi Yadriel.

Julian'ın dudaklarının köşesi bir sırıtışla yukarı kalktı.

"*Anlaştık* mı?" diye araya girdi Maritza.

"Evet, evet, evet." Julian ayağa kalkıp eliyle kızı savuşturdu. "Ellerimi kendime saklayacağım, hayalet işleri falan yok, baş belası olmak yok falan filan. Artık gidebilir miyiz *lütfen*? Bu odada yeterince kapana kısıldım!" Yadriel, Julian'ın bastırılmış enerjisinin ondan dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordu.

Evet, onu burada bırakmak kesinlikle bir afetle sonuçlanırdı.

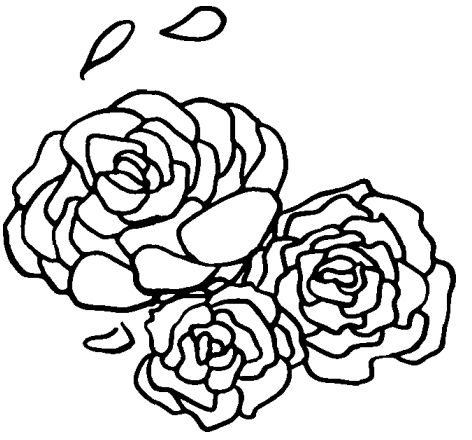
"Pekâlâ," dedi kabullenen bir iç çekişle. Julian'ın yüzü parıldadı. "Bir saniye ama." Sırt çantasını aldı ve içindeki mezcali ve portajesini çıkardı. "En son ihtiyacım olan şey okul güvenliğinin beni alkol ve bıçakla yakalaması." Portajesini bir tişörte sardı ve komidinin çekmecesinin altına yerleştirdi. Lita'nın uzak duracağını tek bildiği yer orasıydı.

"Tamam, hadi gidelim." Yadriel kapıyı açtı ama Julian daha

adımını atamadan parmağını kaldırdı. "Ben Lita'nın dikkatini dağıtırken siz ikiniz ön kapıdan gizlice çıkın, tamam mı?"

Maritza başıyla onayladı. "Hadi gidelim, ölü çocuk," dedi Julian'a dönerek.

Julian sanki gücenmiş gibi görünmeye çalıştı ama bir kereliğine olsun dilini tuttu ve sessizce kızı takip etti. Belki de gerçekten lanetlenmekten korkuyordu.

YEDİ

Alt kattaki mutfaktan Lita'nın Tejano müziğinin sesi yükseliyordu. "Sizinle dışarıda buluşacağım," diye fısıldadı Yadriel.

Julian bir selam çaktı ve Maritza onu kapıya doğru götürürken Yadriel mutfağa girdi.

Ocakta pişen pirinç ve fasulye kokusuyla karşılandı. Metal bir espresso demliği ocağın üzerine yerleştirilmiş, havayı esmer şeker ve kahve kokusuyla dolduruyordu. Sandalyenin üzerindeki teypten yayılan yüksek sesli müzik, eski hoparlörler yüzünden kulağa tenekemsi bir tınıyla geliyordu. Lita her sabah uyandığında aynı CD'yi tekrar tekrar dinlerken café cubano* demler ve yemek pişirirdi.

Bu sıradan rutin, son on iki saatte gerçekleşen olağanüstü olaylar göz önünde bulundurulduğunda çok garip geliyordu ona.

Lita eviyenin başında bulaşık yıkıyordu. Şarkıya eşlik eden yüksek perdeden feryatları Yadriel'in irkilmesine neden oldu. *"¡Como la flor!"***

Şarkı tekrar etti.

*"¡Con tanto amor!"****

---

* Küba'ya özgü bir espresso çeşidi. Küba'ya espresso makinesi ihraç edilmeden önce kahve pamuklu bir kumaşla filtrelenir ve tadını yumuşatmak için şeker eklenirdi. *–çn*

** (İsp.) Çiçek gibi. *–çn*

*** (İsp.) Sevgiyle. *–çn*

"Günaydın Lita!" diye seslendi gürültüden sesini duyurmaya çalışarak.

"*Vas a estar tarde a la escuela,*"* diye şarkıya eşlik etti büyükannesi. Yaşına başına rağmen Lita hâlâ şarkıya ayak uydurabilecek kadar hareketliydi, poposunu müziğin ritimine göre sallıyordu.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Yadriel.

Yiyecek bir şeyler almak için hamle yaptı ama Lita onun bileğini yakaladı ve şaşırtıcı bir güçle onu kendine çekti. Onu sıkıca tutarak dans etti ve yüksek sesle mırıldanmaya devam etti. Yadriel ürperse de büyükannesinin nakarat boyunca onu mutfak masasının etrafında sürüklemesine izin verdi. En azından bu sefer tanık yoktu.

Mutfakta şarkı söylemek ve dans etmek eskiden annesinin önderlik ettiği bir grup etkinliğiydi. Her zaman kahkahalar ve tabii ki onun ve Diego'nun mızmız direnişini içerirdi. Yadriel gizliden gizliye bundan hoşlansa da abisi onun bir aptal olduğunu düşünmesin diye numara yapıyordu.

Ama şimdi, yakınlık ve Lita'nın sıkı sarılışı boğucu geliyordu. Lita sonunda onu serbest bırakana kadar debelendi.

Yadriel tahta kaşığı kaptığı gibi biraz pirinç ve fasulye aldı. Büyük bir ısırık almıştı ki, yemek diline değdiği anda keskin bir acı kesiği yaktı. Gözleri yaşararak kendini çabucak yutmaya zorladı. Açlıktan ölüyordu ama aynı zamanda acele edip Maritza'yla Julian'a yetişmesi gerekiyordu, bu yüzden saklama kaplarının bulunduğu çekmeceyi karıştırdı. Okula giderken yolda yiyebilirdi.

Tezgâhın üzerinde yerel İspanyol haber kanalının açık olduğu küçük, eski bir televizyon duruyordu. Yadriel durup dikkatle ekrana baktı, haber başlıklarını ve gelecek konuların listesini okudu. Haber sunucusunun yanındaki kutuda şehir merkezindeki canlı bir araç takibi gösteriliyordu. Los Angeles için canlı araç takibi, saatlik hava durumu güncellemesi kadar güvenilirdi.

Julian ya da parktaki gaspçılar hakkında hiçbir şey yoktu.

---

* (İsp.) Okula geç kalacaksınız. –*çn*

Tamam, belki gaspçılar manşete çıkamayacak kadar gündelik bir konuydu ama kayıp bir genç insanları alarma geçirmez miydi? Telefonuna bir AMBER alarmı* bile düşmemişti. Şimdiye dek birileri Julian için kayıp ilanı vermemiş miydi? Arkadaşları? Abisi?

Peki ya Miguel'e ne olmuştu?

"Ay!" Poposuna doğru kamçı gibi şaklatılan bir mutfak havlusu darbesiyle sıçradı. "Yemeğini al ve hareketlen!"

Yadriel, turuncu lekeli küçük bir saklama kabı seçerken, "Babam ve Diego nerede? Hâlâ dışarıda Miguel'i mi arıyorlar?" diye sordu.

Lita başıyla onaylayarak derin bir iç çekti. "Sí, bütün gece aradılar." Dudaklarını şaklatarak bir elini havada salladı. "Todavía nada."**

Hâlâ bir haber yok muydu?

Yadriel saklama kabına yemek koyarken somurttu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Köpekler de mi bir iz bulamamıştı? Miguel kendi mahallelerinde nasıl olur da kimse bir şey fark etmeden ölebilirdi? Sormak istediği çok soru vardı ama Julian ve Maritza onu bekliyordu ve Lita da onu yine kovalamaya başlamıştı.

Lita ona bir kaşık uzatıp yorgunlukla gülümsedi. "Al bakalım, şimdi okula git ve dikkatli ol, claro?***"

Yadriel zoraki gülümsedi. "Evet, Lita." Kadının yanağına bir öpücük kondurdu ve Lita'nın şarkıları eşliğinde dışarı yöneldi. Etrafta hiç brujx görmedi. Belki de arayışlarını mezarlığın çevresine genişletmişlerdi.

Maritza ve Julian onu ana girişin başında bekliyorlardı. Çocuk etrafta volta atarken kız, Bakire Guadalupe'nin aşınmış heykeline yaslanmış, telefonuna bakıyordu.

---

* Kayıp çocuklar için etkili ve hızlı bir arama sistemi. Çocuğun resmi, nerede aranması gerektiği ve diğer bilgilerini içeren duyuru ülke çapında yayımlanır. *–çn*

** (İsp.) Hâlâ hiçbir şey yok. *–çn*

*** (İsp.) Anladın mı, tamam mı? *–çn*

Julian, Yadriel'i görünce gülümsemesi gamzelerini ortaya çıkardı.

Yadriel'in midesinde *asla* hoşuna gitmeyen kelebekler uçuştu.

"Her şey yolunda ya?" diye sordu Julian kızın dikkatini de telefondan uzaklaştırarak.

"Evet, kimse bizi görmeden gitsek iyi olur," dedi Yadriel mezarlığa doğru kaçamak bir bakış daha atarak.

"Evet!" diyerek onayladı Julian. "Yürü, yürü, yürü!"

Maritza kapıyı açtığında Julian sanki hapishaneden erken salınmış bir mahkûm gibi hızlıca çıktı.

"Fazla uzaklaşma!" diye seslendi Yadriel peşinden.

"Tamam, tamam, tamam!" dedi ve sokakta onların önünden yürümeye başladı.

Yadriel gözlerini ovuşturdu, Maritza adımlarını onunkine uydurdu.

"Vay canına, bok gibi görünüyorsun," dedi küçük bir kahkahayla. "Ne oldu?"

"Julian oldu," diye homurdandı ve ellerini ceplerine sokmuş, kendi kendine ıslık çalarak, görünüşe bakılırsa dünyayı umursamadan yürüyen Julian'ın arkasından baktı.

"Anladığım kadarıyla pijama partisi güzel geçti?" diye sırıttı Maritza.

"Çok az uyuma oldu tabii," diye mırıldandı Yadriel. Maritza kıkırdadığında ona ölümcül bir bakış attı. "Çünkü çenesini *kapamak* bilmedi." Pirinç ve fasulyeyi kaşığına doldurdu ve ağzına atmadan önce kaşığa üfledi. Dilindeki kesik biraz yandı ama çok da değil.

Ergenlerle dolu külüstür bir Honda yanlarından geçerken dandik hoparlörlerinden müzik öyle yüksek sesle gümbürdüyordu ki, basın her vuruşunda plakası takırdıyordu. Caddenin karşısındaki bir kadın geri dönüşüm kutularını karıştırıyor, teneke kutuları ve plastik şişeleri çıkarıyordu.

"Ruhların uyumadığından oldukça eminim."

"Onu ben de fark ettim." Gidip en zor ruhu çağırmak zorun-

daydı sanki. Yorgun ve sinirliydi, okula yaklaştıkça da omuzlarındaki gerginlik katlanarak arttı.

"Pek yerinde oturup tıp oynayacak birine de benzemiyor," diye ekledi Julian'ı süzerek.

"Kesinlikle değil."

Julian başını bir o yana bir bu yana çevirerek, sokakta gözüne çarpan bir şey olduğunda dönüp bakarak ilerliyordu. Kaldırımda duran bir bira şişesine rastlayınca ona doğru koştu ve gol hedefleyen isteyen bir futbolcu gibi bacağını savurdu. Ama ayağı şişenin içinden geçerek dengesini bozdu ve elektrik direğine doğru yuvarlanmasına neden oldu. Sırtüstü yere düştü, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve ardından kahkahayı bastı.

Yadriel'in göğsü kahkahayla sarsıldı. Julian'ın hiç kontrolü yok muydu? Bu tatlı sayılırdı. Ama sadece biraz.

Julian ayağa kalkıp caddede ilerlemeye devam ederken Yadriel başını iki yana salladı. Önündeki pervasız çocuğu düşünerek boynundaki Aziz Jude kolyesiyle oynadı. Gerçekten de dünya umurunda değil gibi görünüyordu, değil mi? Özellikle de daha bir gün önce öldüğünü öğrenen biri için. Kendisi neredeyse uyanık olduğu her an endişeyle dolup taştığından, Yadriel bunu hiç anlamıyordu.

Julian tam bir muammaydı.

"Kesin akrep burcudur," dedi Maritza.

"Tanrım, Itza, burçlara hiç girme," diye homurdandı Yadriel.

Sokağın sonuna geldiklerinde, "Sola," diye seslendi Julian'a.

Julian sağa döndü.

"*Diğer* sola!"

Julian topuklarında döndü. "Anlaşıldı!"

"Ona *astroloji* deniyor ve kesinlikle mantıklı!" diye devam etti Maritza. "Koca, sinir bozucu akrep enerjisi senin huzurlu, güvenli yengeç alanını işgal ediyor!"

Yadriel bundan emin değildi. Aslında istediği, Miguel'e ne olduğunu bulmak, onu serbest bırakmasına izin vermesi için Julian'ın isteklerini yerine getirmek ve güzel bir gece uykusu

çekmekti. Kalp atışları, Día de Muertos'a doğru saniyeleri geri sayan bir saat gibi hissediyordu.

"Miguel hakkında bir şey duydun mu?" diye sordu Yadriel konuşmayı daha önemli bir noktaya çekerek. Pek mümkün olmasa da Maritza, Lita'nın bilmediği bir şeyler duymuş olabilirdi. Nasıl oluyorsa, abuelitaların haber yayma hızı cep telefonu elinden düşmeyen gençlerin hızından çok daha yüksekti.

Ne yazık ki verilecek hiç haber yoktu. "Annem dedi ki, babam Julio ve köpekleriyle cesedini aramaya gitmiş ama sadece mezarlık etrafında turlayıp durmuşlar."

"Sanırım bu mantıklı?" diye akıl yürüttü Yadriel. "Yani, en son mezarlık vardiyasına başlarken görüldüyse o zaman orada olmalıydı, değil mi?" Maritza'ya kaşığı uzattı.

"Vegan mı?" diye sordu kız.

Çocuk başıyla onaylayınca bir ısırık aldı.

"Ama ondan hiç iz bulamadık," dedi Maritza lokmasını çiğnerken.

Yadriel'in midesi çalkalandı. "Nerede acaba?"

Maritza kulağındaki altın halkayı çekiştirdi. "Ruh yok. Bağ yok. İz yok," diye mırıldandı uzaklara bakarak.

"Mantıklı değil," dedi Yadriel.

"Sence Julian olayla bir şekilde alakalı mı?"

Başta bu soru çok ani gelmişse de düşününce...

"Belki de." Yadriel somurttu. "Aynı gece öldüler, belki de sadece birkaç saat arayla."

"Bir tür bağlantı olabilir ama ne?"

Miguel yetişkin bir adamdı. Yaşlı ebeveynlerine bakmaya çalışan iyi bir adamdı. Hayatında motorsikletiyle hız yaptı diye bile ceza aldığını hiç sanmıyordu Yadriel.

Diğer taraftaysa Julian vardı ki o... Aslında Yadriel'in onun hakkında, okulda başını çok belaya soktuğu haricinde bir şey bildiği de yoktu. Julian'ın kavgaya karıştığı için en az bir kez uzaklaştırma aldığından emindi ve yerel çetelerden birine bağlı olduğuna dair dedikodular da vardı.

Julian ve Miguel'in ölümleri nasıl bağlantılı olabilirdi ki?

Yadriel sinirli bir homurtuyla eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bilmiyorum ama bugünü ne kadar çabuk atlatırsak Julian'ı arkadaşlarına o kadar çabuk götürebiliriz."

"Belki onların cevapları vardır," diye ekledi Maritza ama sesi kulağa hiç kendinden emin gelmiyordu.

Okula yaklaştıkça kaldırımlar kalabalıklaşıyordu. Julian duvara yaslanmış sohbet eden bir kız ve oğlana doğru yöneldi. Elini yüzlerinin arasında salladı. Gözlerini bile kırpmadan birbirleriyle konuşmaya devam ettiler. Julian güldü.

Yadriel sırt çantasını omzunda daha yükseğe kaldırdı ve adımlarını hızlandırdı. "*Julian,*" diye tısladı.

Maritza arkasından kıs kıs güldü.

"*Hey!*"

Julian sonunda döndü. "Ne?"

Yadriel elini havada sallayarak ona yaklaşmasını işaret etti. "Şunu keser misin? Buraya gel," diye çıkıştı, çiftin dikkatini çekmemeye çalışarak.

Julian isteksizce geri çekildi.

Maritza güldü.

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Julian onlara doğru dönerken Yadriel kıza ters ters baktı.

"Hey, o senin hayaletin."

"Okula gideceğim için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım." Julian onların yanına geri dönerken gülümsedi.

"Yakınımızda durmalısın," dedi Yadriel ona sertçe. "İnsanların kendi kendime konuştuğumu düşünmelerini istemiyorum."

"Anlaşıldı." Julian, Yadriel'in omzunun hemen arkasındaydı.

Soğuk, Yadriel'in boynundan beline süzüldü. Yadriel titredi. "*Bu kadar* yakın durmana gerek yok."

Julian bir adım geri çekildi. "Anladım, anladım, anladım," dedi ve okulun ön kapısına doğru ilerleyen insan denizine karışırlarken başını sallayarak onayladı. İki katlı, soluk bir bej tonunda, büyük bir beton binaydı.

Maritza omzunu Yadriel'inkine vurdu. "Bir yolunu bulacağız, bu kadar endişelenme," dedi.

"Sanki beni bilmiyorsun."

Kız gülerek onu itekledi.

Koridorlarda yürürken her birkaç adımda bir diğer insanlar tarafından itilip kakılmamak imkânsızdı. Çok fazla öğrenci vardı ve okul çok küçüktü.

"Bu gerçekten çok garip," dedi Julian bir kız onun içinden geçerken. Kız ürpererek kollarını kendine doladı. İşin iyi yanı, yılın bu zamanında Julian'la çarpıştıklarında insanların bunun ekim sonu ayazı olduğunu düşünecek olmalarıydı. Hava on beş derecenin üzerinde olsa da Los Angeles'taki öğrencilerin kabarık paltolar ve kürklü botlarla dolaşmasına yetecek kadar soğuktu.

Maritza'nın sınıfının bulunduğu köşeye vardılar. "Pekâlâ, siz ikiniz uslu durun," dedi koridordan aşağı ilerlerken. Omzunun üzerinden sırıtarak el salladı. "Uslu durun ve bir şeyler öğrenin!"

Julian, Yadriel'in yanına yaklaştı." Gerçekten de derslere dikkatimi vermek zorunda değilim, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandı Yadriel sessizce, dikkat çekmemek için ağzını mümkün olduğunca az oynatmaya çalışarak ama tıpkı diğer günlerde olduğu gibi herkes onu görmezden gelmekten oldukça memnun görünüyordu.

"İyi," dedi Julian. "Çünkü ben o kadar uzun süre hareketsiz oturamam."

"*Şok* oldum."

Yadriel ilk dersine girdi ve Julian da onun peşinden koştu.

"O kadar uzun süre" hareketsiz oturmanın, Julian'ın beş dakika sonra kalkıp sınıfta dolaşması anlamına geldiği ortaya çıktı. Yadriel, Birleşik Devletler hükümetinin yargı organları hakkında not almak için elinden geleni yaparken, Julian pencereden dışarı bakarak ve insanlar dikkat etmezken kalemlerini oynatarak zaman geçiriyordu.

Bir noktada, Julian bir çocuğun önünde çömeldi ve yüzüne doğru olabildiğince yüksek bir sesle bağırdı.

Tabii ki çocuk kılını bile kıpırdatmadı. Kitabını yere düşürecek kadar sertçe sıçrayan Yadriel'in aksine tabii, sonra herkes dönüp ona baktı. Yadriel'in yüzü kıpkırmızı kesildi. "Özür dilerim." Kitabı almak için çırpınırken Julian'a ters bir bakış fırlattı.

Julian elleriyle ağzını kapadı, koyu renk gözleri irileşmişti. "*Çok* özür dilerim," dedi ama Yadriel ellerinin kenarından onun gülümsediğini görebiliyordu. Gözlerinin kenarının nasıl kırıştığını gördü, bastırdığı kahkahalarıyla titreyen omuzlarından bahsetmeye gerek bile yoktu.

Öğle yemeği zili çaldığında Maritza onlarla fen binasının arkasında buluştu. Öğrencilerin yarısı öğle yemeği için kampüs dışına çıktığından ve geri kalanı da avluda takıldığından, her zaman ıssız olan bir açık hava koridoru vardı. Burası biraz mahremiyet için iyi bir yerdi.

Ve Yadriel'in Julian'a nutuk çekmesi için.

"Başımı belaya sokacaksın!" dedi Yadriel ona.

Maritza duvara yaslanmış bir paket Doritos Blaze cipsi yiyor, gözleri ikisi arasında gidip geliyordu.

"Amacım bu değildi!" Julian kendini savunmak için ellerini havaya kaldırdı, yüzünü ifadesiz tutmak için çok çabaladığı belli oluyordu.

Yadriel ters ters baktı. "Hiç komik değil!"

Julian dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı ama kahkahası burnundan kaçtı.

Yadriel, Maritza'ya döndü. "Bir şey yapacak mısın?" diye talep etti.

Maritza parmaklarında kalan Doritos tozlarını yaladı ve avuçlarını ovuşturdu. "Hemen mi lanetleyeyim?" diye sordu parmaklarını Julian'a doğru sallayarak.

Julian geri geri kaçtı. "Hey, hey, hey!"

Yüzündeki ani panik *oldukça* keyif vericiydi, Yadriel bunu itiraf etmek zorundaydı.

Maritza güldüğünde Julian kaşlarını çattı. "İkiniz fazla şakacısınız, hiç komik değil."

"Ah, *biz* mi çok şakacıyız?" Yadriel başını geriye attı. "Hah!"

"Bekle." Julian, Maritza'ya gözlerini kısarak baktı ve başını yana eğdi. "Büyü yapamadığını söylediğini sanıyordum?"

"Büyü *yapmadığımı* söyledim, yapamadığımı değil," diye açıkladı kız.

"Vegan olayından dolayı mı?"

"Evet, vegan olayından dolayı."

"En azından yerel kaynağımız var – Lopez ailesi kasabı işletiyor ve topluluğa hayvan kanı tedarik ediyorlar," dedi Yadriel.

"Bu durumu daha iyi yapmıyor." Maritza kaşlarını çattı.

"Neden kendi kanını kullanmıyorsun?" diye sordu Julian.

"Çünkü yasak."

Julian, Yadriel'e baktı. "Neden?"

"Fazla güçlü," dedi Yadriel sırtını duvara yaslayıp derin bir iç çekerek.

Julian bir kaşını kaldırdı. "Peki bu bir sorun mu?"

"Doğum günü mumlarını gazyağıyla yakmaya çalışmak gibi olur," diye açıklamaya çalıştı Yadriel. "Aşırı yükleme olur. Mumlar tutuşur ve ardından pasta bir anda alevler içinde kalır," dedi bir bir. "Ama sonra gazyağı senin yaşam gücüne bağlanır, böylece bütün enerjini ve büyü rezervlerini sadece birkaç aptal doğum günü mumunu yakmak için kullanırsın ve sonra *ölürsün*."

"Bu sanki kötü bir metafor oldu."

"Metafor değil, benzetme."

Julian eliyle onu başından savdı. "Artık arkadaşlarıma gidebilir miyiz?" diye sordu. "Okulda olmayacaklarını söylemiştim."

"Hâlâ matematik sınavım var," diye hatırlattı Yadriel belki de yüzüncü kere.

Julian şikâyet etmek için ağzını açtı ama bir ses lafını kesti.

"Hey!"

Yadriel yerinde sıçradı ve arkasını döndü.

Patrice koridorun sonunda durmuş, ona ve Maritza'ya meraklı bir bakış atıyordu. "Siz ne yapıyorsunuz?" Patrice arkadaşlarından biriydi, doğrusunu söylemek gerekirse daha çok

Maritza'nın arkadaşıydı. Yadriel öğle yemeği sırasında Maritza ve arkadaş grubuyla birlikte otururdu ve bu her zaman biraz garip bir ortam yaratırdı. Maritza'nın ondan çok daha fazla arkadaşı vardı, çoğu da kız futbol takımının diğer üyeleriydi. Yadriel de eskiden futbol oynardı ama artık oynamıyordu.

"Ah, bilirsin işte, sadece komplo kuruyorduk," dedi Maritza kayıtsız bir tavırla.

Yadriel bir ona bir Patrice'e baktı, kendisi her zaman soğuk terler dökerken Maritza'nın nasıl bu kadar sakin kalabildiğini ve baskı altında nasıl bu kadar kolay yalan söyleyebildiğini bir kez daha merak etti.

Patrice sadece güldü ve başını iki yana salladı. "Peki, ucube." Onları takip etmeleri için eliyle çağırmadan önce gülümsedi. "Hadi, avludaki piknik masalarından birini kaptık."

"Geliyoruz!" Maritza sırt çantasını aldı ve omzuna astı. Yadriel'e omuz silkti.

Yadriel iç çekse de peşlerinden gitti. Gitmemesi için bir sebep yoktu ve ayrıca, önümüzdeki yirmi beş dakika boyunca Julian'ı görmezden gelmek iyi bir fikir gibiydi.

Julian şikâyet ederek homurdandı ama ayaklarını sürüye sürüye peşlerine takıldı.

Kızlar avludaki bir piknik bankına dizilmiş, gülüşüp konuşurken Yadriel kenarda oturmuş, kendini teneffüste atıştırmalık stantlarından birinden aldığı sandviçi yemeye zorluyordu.

Julian masaya gölge düşüren ağaca yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve suratını asmıştı; koyu renk gözleri sürekli olarak yanlarından geçen öğrenci kalabalığını süzüyordu.

"*Herkes* sahildeki Cadılar Bayramı şenliğine gidecek mi?" diye sordu Alexa ve grupta heyecanlı bir sohbet patlak verdi.

Yadriel'in gözlerini devirmesi Julian'ın dikkatini çekti.

"Ne, yoksa şenlikleri sevmez misin?" diye sordu muzip bir sırıtışla.

Yadriel başını iki yana salladı ve hindili sandviçinden bir ısırık daha aldı.

"Yoksa partilerden genel olarak mı hoşlanmıyorsun?"

Yadriel'in gizlice Julian'a attığı ifadesiz bakışın ne anlama geldiği barizdi: *İkisi de.*

Cadılar Bayramı şenliği bir gelenekti. Yerel liselerdeki öğrencilerin çoğu orada olurdu. Yüksek sesli müzik, büyük kalabalık ve tabii ki yasadışı maddeler nedeniyle polisle kedi fare oyunu kaçınılmazdı. Sahilin tenha bir bölümü son dakikada belirlenir, mesaj yağmuruyla herkese duyurulurdu.

Maritza her zaman onu gitmeye ikna etmeye çalışırdı ama Yadriel bundan vebadan kaçar gibi kaçınırdı. Yapmak istediği son şey, ateşin *ve* gelgitlerin etrafında koşuşturan bir grup sarhoş ve kafası güzel aptalla takılmaktı.

Üstüne üstlük Día de Muertos da Cadılar Bayramı'nın gece yarısında başlardı ve mezarlıkta ailesine yardım etmesini gerektiren sorumlulukları vardı.

Julian kıs kıs güldü ve Yadriel'in yanına gitti. "Neden şaşırmadım acaba?"

Maritza bir anda Cadılar Bayramı kostümleriyle alakalı sohbeti bölerek, "Aranızda Julian Diaz'ı tanıyan var mı?" diye sordu.

Yadriel daha dik oturdu ama kulak kabarttığını da çok belli etmemeye çalıştı.

Öte yandan Julian bir grup genç kızın hakkında ne düşündüğünü duymak için oldukça hevesli görünüyordu.

Her zaman kaliteli postişler takan ve yüzünde sürekli asık bir ifade olan Alexa boğazının gerisinden tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Off, evet," dedi gözlerini devirerek. "Çok seksi bir yüzü var..."

Julian'ın kendini beğenmiş sırıtışı çekilmezdi.

"Ama *aşırı* iğrenç," diye ekledi.

Yadriel'in keskin kahkahası sandviçin boğazına takılmasına sebep oldu.

Julian kaşlarını çattı. "*Cık cık*, neyse ne," dedi kızgın bir tavırla oflayarak. "Önemli olan seksi olmam."

Letti ayakkabısının burnu ile dizi arasında bir futbol topunu atıp tutarken, "Diğer çocuk Omar'la erkek takımında oynuyordu, değil mi?" dedi. "En iyi arkadaş gibi bir şeydiler."

Omar mı? Yadriel kafasında bu isimle eşleşen bir yüz canlandırmaya çalıştı ama başaramadı. Julian'ı okul civarında gördüğünü hatırlıyordu ama arkadaşlarının neye benzediğini hatırlayamıyordu.

Maritza pembe kuvars tespihini boş boş parmaklarında çevirirken, "Aaa, o muydu?" dedi.

Patrice, Maritza'nın pembe-mor saçlarından bir tutamı örerken, "Evet çok sinir bozucuydu," diye katıldı. "Sürekli sataşıp topları sahanın bizim olan tarafına tekmeliyordu."

"Kulağa hiç de ben gibi gelmiyor," diye homurdandı Julian huysuzca.

"Bir keresinde kafama sert bir şut çekip sonra bir de üstüne *gülmüştü*," dedi Alexa.

"İşte *bu* kulağa benmişim gibi geliyor."

Yadriel kahkahasını öksürüğe çevirmek için elinden geleni yaptı ama Alexa fark etti ve sivri burnunu havaya dikerek öfkeyle burnunu çekti.

"Julian Diaz'ı neden umursuyorsun?" diye sordu Patrice.

Maritza omuz silkti. "Yadriel onu merak ediyordu."

Dört çift göz aynı anda ona çevrildi.

Yadriel'in yanakları kızardı. "Iıı." Yardım için Maritza'ya baktı ama kızın gözlerindeki muzip parıltıya bakılırsa onun kıvranmasından zevk alıyordu. "Bir, ah, bir grup projesinde eşleştik de," diye yalan söylemeyi başardı sonunda. "Ve ondan haber alamadım."

"Çok kolay gelsin." Alexa alaycı bir tavırla güldü.

Julian kaşlarını çattı. "Şunu hiç sevmedim," dedi.

"Çocuk sınıfa falan asla gelmiyor," diye açıkladı kız.

"Bu tam olarak doğru değil," diye kendini savunmaya çalıştı Julian.

"Şimdiye sınıfta kalmamış mıdır?"

"Islahevine gönderildiğini duydum."

"Hey!" diyerek lafı kesmeye çalıştı Julian. "Alt tarafı bir kez tutuklandım ve adam da zaten abim arabasını tamir etmeyi teklif edince şikâyette bulunmadı."

"Arkadaşlarından birinden numarasını almaya çalışacaktım," diye araya girdi Yadriel, konuşmayı faydalı bir tarafa yönlendirmeye çalışarak.

Letti yemi yuttu ve başını iki yana salladı. "Hayırrr, onlara bulaşmak istemezsin," diye uyardı. Alexa'nın aksine gerçekten endişelenmiş gibiydi.

Yadriel kaşlarını çattı. "Nedenmiş?"

"Onlar bir çete."

Julian karşı çıktı. *"Ne?"*

Yadriel ona kaşlarını çatan Maritza'ya baktı. Julian ve arkadaş grubu hakkında dedikodular duyduğunu hatırlıyordu. Dedikodular bir bir ortaya dökülürken oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Julian açıkça sinirleniyordu ama bu dedikoduların doğru olmasından mıydı?

Alexa iki anlama gelebilen bir tonla, "Ailesi ve kendisi *Kolombiya*'dan," dedi ama herkes ona dik dik bakmaktan başka bir tepki vermeyince ekledi, "Kolombiya'dan ne ihraç ettiklerini biliyorsunuzdur herhalde?"

Maritza sıkılmış bir sesle, "Kahve?" dedi.

"Uyuşturucu," diye cevapladı Alexa.

Julian ona renkli kelime seçimleriyle sövdü.

"Kokain olmasın o," diye sordu Patrice şüpheci bir bakışla.

"Farkı ne ki?"

"Anne tarafımdan yarı Kolombiyalıyım ve ailemde kimse torbacı değil," diye belirtti Letti.

Alexa onları başından savmak için elini salladı. "Siz sayılmazsınız. Onlar *sokak* çocukları."

Julian öfkeden kuduruyordu ve Yadriel gerildi.

"Abisi ailenin uyuşturucu ticaretini devraldı," diye devam etti Alexa. "Tamirci dükkânından yürütüyor."

"Rio uyuşturucu satıcısı *değil*!" diye bağırdı Julian ama tabii ki onu duyamadılar.

"Evet, adını hatırlamıyorum ama o da çok seksiydi."

"Liselileri avlayan bir uyuşturucu satıcısı olması çok kötü."

Julian bir adım öne çıktı. "Hayır, değil!"

"Evet, gerçekten onlara bulaşmamalısın," dedi Letti, ince kaşları endişeyle çatılmıştı.

Julian ona döndü. "Bunların hepsi saçmalık!" dedi ellerini havaya savurarak.

Yadriel ona kaçamak bir bakış attı. Bu iş çok hızlı kızışıyordu ama buna bir son verebilecek cesareti kendinde bulamıyordu. Julian öfkeleniyordu ve Yadriel bunun için onu suçlayamazdı ama aptalca bir şey yapmasını da istemiyordu.

Etrafında bu kadar insan varken Julian'a onu sakinleştirecek bir şeyler de söyleyemezdi.

Patrice parmağını düşünceli bir şekilde yanağına koydu ve "Sanırım ebeveynleri hapiste," diye ekledi.

"Hayır, sadece *annesi,* pendeja*."

"Annesi o daha bebek falanken kaçtı diye biliyordum?"

Julian gözle görülebilir bir şekilde soluklaştı.

Ah, olamaz. Bu sınırı aşmıştı. "Şey..." Yadriel konuşmanın yönünü değiştirecek bir şeyler bulmaya çalıştı ama kızlar kaptırmış gidiyordu.

"Bir yıl kadar önce, futbol oynamayı bıraktığı sıralarda tam bir pisliğe dönüştü," diye devam etti Letti, futbol topunu ayaklarının dibine koyarak. "Her zaman kavgalara karışıp sınıfta sorun çıkarıyordu. Biyoloji dersinde Pancho'nun burnunu kırdığı zamanı hatırlıyor musun?"

Julian şaşkınlığını üzerinden attı. Yüzü birkaç saniye içinde beyazdan parlak kırmızıya döndü. Serin bir rüzgâr yere düşmüş yaprakları savurdu.

"Ay, doğru." Patrice başıyla onayladı. "Bunu neredeyse unutuyordum."

---

* (İsp.) Aptal –*çn*

"Çünkü..." diye konuşmaya başladı Julian dişlerini göstererek, öfkeden köpürüyordu.

"Tehlike genleri ailede baskın olmalı," dedi Alexa saçlarını omzunun arkasına savurarak. "Babası da kafadan kontakmış. Los Angeles'a kaçmış ama onu yine de yakalayıp şeyde öldürmüşler..."

Julian'ın haykırışı cümlenin geri kalanını duymalarını engelledi. "KAPA ÇENENİ!"

Yadriel ve Maritza sıçradı. Diğer üçü fark etmemişti ama Julian hareket ettiğinde Yadriel'in nefesi kesildi. Julian bacağını savurduğunda hızlı bir rüzgâr esti. Ayağı futbol topuna değdi ve top kampüsün diğer tarafına doğru uçmaya başladı. Yadriel kalabalığın arasında topun nereye indiğini göremedi ama uzaktan gelen birkaç sinirli ses duydu.

Alexa, Letti ve Patrice şok olmuş hâlde olan biteni açıklayabilecek herhangi bir şey arayarak etraflarına bakıyorlardı.

Julian ardında serin bir rüzgâr bırakarak sahaya doğru ilerledi.

"Bu da neydi?" diye sordu Alexa rüzgârdan karışmış saçlarını parmaklarıyla açmaya çalışarak.

Yadriel yerinden kalktı. Maritza şaşkın gözlerle ona baktı.

"Gitmeliyim," dedi.

Julian'ın peşinden giderken Maritza'nın arkasından, "Azize Ana rüzgârları olmalı! Tam mevsimi," dediğini duydu.

Letti'nin sesi geldi, "Onlar çok manyakça oluyor!" dedi. "Bir keresinde tíom çatıdaki giderleri temizlerken onu yere çalmıştı!"

Yadriel, Julian'ı asfaltın sahayla buluştuğu yere kadar kovaladı. Julian'ın tribünlerin yanında kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturarak ve omuzlarını kulaklarına kadar çekerek çömeldiği yere vardığında yavaşlayarak durdu. Ağzını dirseğinin kıvrımına bastırmış, obsidyen gözlerini futbol sahasına dikmişti. Küçük rüzgârlar etrafında dönüyor, yaprakları ve sigara izmaritlerini hışırdatıyordu.

Yadriel nazikçe, "İyi misin?" diye sordu etraflarında kimsenin olmadığından emin olunca.

Julian sertçe, "Evet," dedi, sesi kolu yüzünden boğuk geliyordu.

Kesinlikle inandırıcı değildi.

Yadriel ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Bunun hakkında konuşmak... bu konuda konuşmak ister misin?"

"*Hayır.*"

Yadriel uzanıp onun omzuna dokunmak istedi ama Julian bir ruhtu ve eli içinden geçip gidecekti. Bunun yerine yere çöküp oturdu, söyleyecek bir şeyi olmasa bile en azından Julian'a arkadaşlığını sundu. Ara ara göz ucuyla ona bakarak otlarla oynadı.

Julian uzaklara bakmaya devam ederken kalın kaşları çatılmış, alnında derin çizgiler oluşmuştu. Yadriel onun bu kadar yakınındayken beyaz tişörtünün boyun kısmındaki yıpranmış kenarları görebiliyordu. Julian'ın küt kesilmiş saçları düzensiz ve biraz özensizdi, sanki kendi kesmiş gibi. Koyu renk saçlarından kulağının arkasına, ensesine doğru kıvrılan bir yara izi vardı.

Kızların Julian, arkadaşları ve ailesi hakkında söyledikleri her şey Yadriel'in kafasında dönüp duruyordu. Julian'ın bir çetenin üyesi olduğu ve uyuşturucu sattığı, hapse girmesine bir adım kaldığı iddialarına inandığından emin değildi. Julian'ın tepkisini düşündü. Yüzündeki o ifadeyi ve öfke patlamasını. Elbette, Yadriel onu çok az tanıyordu ama karşısındaki adam onların tarifine uymuyordu. Julian ona anne babası olmadığını söylemişti ama bu onların hapiste olduğu ya da rakip bir uyuşturucu karteli tarafından öldürüldüğü anlamına gelmiyordu. Eğer bu sadece bir dedikodudan ibaretse, Yadriel bunun nasıl bir şey olduğunu gayet iyi biliyordu.

Söylentiler doğru olsa bile, bunun bir önemi var mıydı? Yadriel, o bir çete üyesi ya da uyuşturucu satıcısı olduğu için ona yardım etme konusundaki fikrini değiştirecek miydi? Bu onu *biraz* endişelendiriyordu ama yine de.

Şu anda Yadriel onu olduğu gibi görebiliyordu; sadece arkadaşları için endişelenen ölü bir çocuk. İyi olduklarından emin

olmak istiyordu ve muhtemelen eve gitmekten başka bir şey istemiyordu.

Yadriel en azından bunlardan biri için ona yardım edebilirdi.

Uzaktan öğle yemeğinin bittiğini haber veren zil çaldı.

"Hey," dedi Yadriel.

Julian'ın gözleri sonunda ona döndü.

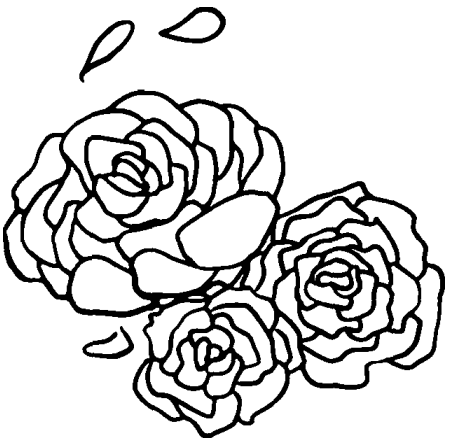
"Okulun geri kalanını da atlatalım ve arkadaşlarını bulmaya gidelim," dedi Yadriel ona. "Tamam mı?"

Julian ona baktı, bir saniyeliğine de olsa Yadriel onun herhangi bir tepki ya da cevap vermeyeceğini düşündü. Ama sonra Julian elinin arkasıyla ağzını sildi ve ayağa kalktı. "Tamam."

Yadriel de ayağa kalktı ve başıyla okulu işaret etti. "Hadi gel, matematik dersi bizi bekler."

Julian hiç şikâyet etmeden onunla geldi.

SEKİZ

Günün devamı olaysız geçti. Julian o kadar sessizdi ki Yadriel kendini, onun tekrar muzipliklerine geri dönmesini isterken buldu. Matematik öğretmeni Bayan Costanzo'nun Yadriel'e, gözlerini kendi kâğıdında tutmasını iki kere hatırlatması gerekmişti. Gözleri sürekli sınıfın arkalarında, bacaklarını sallayarak camdan sessizce dışarıyı izleyen Julian'a kayıyordu.

Okul nihayet bittiğinde Maritza'yla buluştular ve eve doğru yürümeye başladılar.

Julian önden gidiyordu. Yadriel ve Maritza endişeyle birbirlerine baktılar. Yadriel artık Julian'ın sessizliğine dayanamıyordu.

"Iıı..." dedi Yadriel ona yetişmek için birkaç adım koşarak. "Arkadaşların okulda değildi demek?" dedi onu konuşmaya çekmeye çalışarak.

"İyidirler," dedi Julian ama yüzündeki sıkıntılı ifadeye bakılırsa bu onun moralini düzeltmek için uygun bir yol *değildi.* "Sık sık okulu asarlar, anlarsın ya." Julian başını sanki kendi ikna etmeye çalışır gibi yukarı aşağı salladı. "İyidirler."

Yadriel, yönlendirmesi için Maritza'ya baktı ama kızın tek yaptığı omuzlarını abartılı bir şekilde silkmek oldu.

"Futbol topuna vurabilmen oldukça havalıydı," diye şansını denedi.

Julian sanki bunu yaptığını unutmuş gibi gözlerini kırptı.

Yadriel ona tuhaf bir kahkahayla, "Yakında kapıları çarpmaya ve mobilyaları yerinden oynatmaya başlarsın," dedi. "Día de Muertos'a birkaç gün kaldığına göre, yakında tam hayalet moduna geçeceksin. Yine de," diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi, "belki de artık brujx olmayanların önünde öfke patlamaları yaşamasan iyi olabilir?"

Julian'ın sırıtışı utangaç da olsa geri gelmişti. "Evet, benim hatam."

Henüz yüzde yüz normal hâline dönmemişti ama yaklaşıyordu ve Yadriel eline ne geçerse alacaktı. "Belki hazır başlamışken dürtülerini kontrol etmeye de başlarsın."

Julian kısa bir kahkaha attı. "Anlaşıldı."

"Harika, zırlama partisi bittiğine göre..." Maritza aralarına girdi. Julian kızın kafasının üzerinden Yadriel'e bakarak gözlerini devirdi ve Yadriel elinde olmadan sırıttı. "Eşyalarımı bırakabilmem için evime uğramamız gerekiyor. Kimya kitabım yanımdayken Doğu Los Angeles sokaklarında serseriler gibi koşuşturamam," dedi ve vurgu yapmak için sırt çantasını omzunda daha yükseğe kaldırdı.

Neyse ki Maritza'nın ailesi mezarlıktan bir blok ötede oturuyordu, bu yüzden yol üzerinde hızlı bir mola olacaktı. Etrafında tel örgüler olan bodur, sarı bir evdi. Kapısında DİKKAT KÖPEK levhası vardı ve anne babasının arabaları garaj yoluna park edilmişti.

Maritza, "Sen burada kal," dedi Julian'a, annesinin gümüş minivan'ını işaret ederek.

Julian mutsuz bir şekilde inledi. "İşiniz ne kadar sürecek?"

"Hemen girip çıkacağız."

Julian ikna olmuş görünmüyordu.

Yadriel ona, "Çok göze batma," dedi. "Ve eğer birisi sana bakarsa muhtemelen brujx'tir, ruh gibi davran."

Julian gözlerini kıstı. "Ben zaten ruhum..."

"Şüpheli görünme işte, tamam mı?"

Julian kendiyle ne yapacağını bilemez hâlde etrafına bakındı.

"Boş ver, sadece" –Yadriel ellerini ona doğru salladı– "sen minibüsün arkasına saklan, biz hemen döneceğiz!"

Julian gözlerini devirdi ama söyleneni yaptı ve tozlu karavanın yanına çömeldi. "*Bu* nasıl şüpheli görünmüyor anlamış değilim ama tamam," diye homurdandı.

Yadriel, Maritza'yı eve doğru iteklerken, "Hemen döneceğiz," diye tekrarladı.

Kız eve girdiklerinde, "Ben geldim!" diye bağırdı ve sırt çantasını koltuğa fırlattı.

"Buradayım!" diye seslendi annesi.

Yadriel kızın peşinden mutfağa girdi. Tía Sofia ocağın başında yapış yapış ve tatlı kokan kahverengi bir şurup karıştırıyordu. Yanında başka bir büyük metal tencere duruyor, iki tarafından da buhar çıkarıyordu.

Maritza'nın ablası Paola mutfak masasında oturuyordu. Bir defter, iki büyük ders kitabı açmıştı önüne. Paola yakınlardaki bir üniversitede tıp öğrencisiydi. Ne kadar acelesi olursa olsun, saçları her zaman kusursuz bir şekilde yapılmış olurdu. Not defterinin üzerine eğildiğinde siyah bukleleri yüzüne döküldü. Renklerine göre ayırdığı Post-itleri yapıştırmak, önemli yerlerin altını çizmek ve deli gibi not almak arasında gidip geliyordu.

Masanın diğer tarafı Tío Isaac'in diğer brujolar için tamir ettiği ya da yaptığı portajeler ile doluydu. Genç brujoların daha detaylı seçimlerinin arasında basit hançerler de vardı. Gürültülü, ritmik çınlamalar havayı yarıyordu. Arka bahçeye açılan açık kapıdan Tío Isaac'in tezgâhının başında bir bıçak dövdüğünü gördüler.

"Okul nasıldı?" diye sordu Tía Sofia şuruba piloncillo* rendelerken onlara bir bakış atıp. Yanındaki alüminyum folyoda turuncu calabanza en tacha –şekerlemiş balkabağı– dilimleri duruyordu.

"Her zamanki gibi sıkıcı," dedi Maritza hızla tepsiye ilerleyerek. Bir parça balkabağı alıp ağzına attı.

---

* Esmer şeker –*çn*

Tía Sofia, "¡Ay, ten cuidado!"* diye uyardı ama çok geçti.

Maritza olduğu yerde, elleriyle ağzını yelpazeleyerek dans etti ve "*Ah, sıcak!*" dedi. Kaynar balkabağını tükürdü ve ağzından çıkan balkabakları ıslak bir sesle Paola'nın ders kitaplarından birinin üzerine düştü.

Paola'nın nefesi kesildi, güzel yüzü hırçın bir ifadeyle çarpıldı. "*Cidden mi, Maritza?!*" Maritza'nın poposuna bir şaplak indirdikten sonra rahatsız edici balkabağını alıp lavaboya attı.

"*Ah!* Bilerek yapmadım!" diye kaşlarını çattı Maritza.

"Evet, *eminim* öyledir!" Paola sayfaya damlayan şurubu sildi.

"Bunu fazla ciddiye alıyorsun."

"Sense okulu *yeterince* ciddiye almıyorsun!" diye karşılık verdi Paola. "Eğer iyileştirmeyi bile beceremiyorsan okuldan sonra tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

Maritza sanki cevap çok açıkmış gibi, "Portaje ustası olmayı, babam gibi," dedi.

Paola gözlerini devirdi. "Hı-hı."

"Bu ne şimdi?!"

Tía Sofia, yüzünde bir gülümseme, elindeki kevgirde bir parça şekerli balkabağı tutarak Yadriel'e döndü ve "Bir parça ister misin, Yadriel?" diye sordu. Arkasında kızları vahşice didişiyordu.

Yadriel küçük bir gülümsemeyle, "Hayır, gracias**," dedi. Dili bütün gün canını sıkmıştı ve acısı daha yeni yeni diniyordu. Yarasına tuz basmak istemiyordu.

"Tabii ki istiyorsun!" Kadın sıcak bir kahkaha attı. "Al bakalım!"

Yadriel, Latinx bir annenin yemek teklifini ikinci kere reddetmeyecek kadar sağduyuluydu. Dikkatli bir şekilde bir ısırık aldı ve kesiğe gelmemesi için lokmayı yanağına bastırdı.

Tía Sofia beklentiyle baktı. "Güzel mi?"

Yadriel başıyla onaylayarak gülümsedi, herhalde güzeldi.

---

* (İsp.) Ay, dikkatli ol! –*çn*

** (İsp.) Teşekkürler –*çn*

Balkabağı yumuşamıştı ve şurubundaki esmer şeker oranı çok iyiydi, hafif bir portakal tadı da geliyordu.

"Güzel!" Tía Sofia yemek yapmaya dönmeden Yadriel'in yanağını okşadı. "Día de Muertos için heyecanlı mısın? Ay, elbette heyecanlısın! Tu mamá* da orada olacak!"

Yadriel onun parlak gülümsemesine karşılık vermek istedi ama bu kadar heyecanlı hissetmek zordu.

"Evet, gerçekten güzel bir yıl olacak..."

Tío Isaac işine bir saniye ara verip, "Portajelerin yanında kavga etmek yok!" diye seslendi. Haiti'deyken mesleği babasından öğrenmişti. Tío Isaac gür sakalını kaşıdı, toprak gibi yoğun kahverengi teninde teri parıldıyordu. Geniş göğsünü kabartarak derin bir nefes aldı.

Tío Isaac, Yadriel'e komplocu bir bıkkınlıkla, "Bir gün tartışmaları bıçak kavgasına dönüşecek, demedi deme," dedi. Dik kafalı boricualarla** dolu bir evde sayıca azdı ama bundan hiç şikâyet etmezdi. Üç Santima kadını kavgaya tutuştuğunda bile Tío Isaac sadece iç çeker ve başını iki yana sallardı. Yüksek sabır eşiği olan nazik bir adamdı.

"Muhtemelen haklısınız," diye onayladı Yadriel, dikkatle yerleştirilmiş portajelere bakarak. Eskiden Tío Isaac'i çalışırken hep izler, portajelere özlemle bakar, kendisinin de bir portajesi olmasını dilerdi.

Artık dilemesine gerek kalmamıştı.

"Akşam yemeğine kalacak mısın," diye sordu Tío Isaac. Çekiçle dövmekte olduğu hançer, suyla dolu kovaya girince cızırdadı.

Tía Sofia buharı tüten tencereyi işaret ederek, "Ta-ma-les*** yapıyorum," dedi şarkı söyler gibi.

"Aslında kalamayacağım..."

---

* (İsp.) Annen –*çn*

** (İsp.) Porto Rikolular –*çn*

*** Amerika kıtasında yaygın olarak tüketilen, içinde çeşitli malzemeler olan hamurun, mısır veya muz yaprağına sarılarak pişirilmesiyle hazırlanan yiyecek. –*çn*

Annesi, "Sana da rajas con queso* yaptım, Itza," dedi koca tencerenin kapağını kaldırarak. Tatlı masa** kokusu odayı doldurdu. "Umarım vegan peynir bu sefer erir," diye ekledi açılmamış mısır koçanlarına şüpheyle bakarak.

Tamales, Día de Muertos'un temel yiyeceklerindendi ve çok büyük yığınlar hâlinde hazırlanırdı. Eski zamanlarda kana batırılır ve Xibalba'nın jaguar tanrısı Bahlam'a adak olarak sunulurdu. Neyse ki Maritza –ve aslında herkes– için artık kan adağı söz konusu değildi.

"Eve döndüğümde mikrodalgada ısıtmam için bana da ayır!" dedi Maritza.

"Sana *sıfırdan* tamale yapıyorum ve sen onları *daha sonra mikrodalgaya* mı atacaksın?" dedi Tía Sofia kalbini tutarak. "Dün gece de babanın diri ak djondjonunu*** kaçırdın! Karidessiz yapmıştı hem de!"

"Yapacak *işlerimiz* var, akşam yemeğine kalmayacağız," diye açıkladı kız.

Tía Sofia oflayarak elini ona doğru kovarcasına salladı.

"Öyle mi, ne gibi *işler*?" diye sordu Paola.

Kız kardeşlerin birbirlerine attıkları bakışlara bakılırsa bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

"Takılacağız işte, meraklı! Anne, yağmurluğum nerede?"

"Esta allí,"**** dedi annesi elini salona doğru sallayarak.

"Bu pek yardımcı olmadı!"

"Bence siz ikiniz okuldan sonra tek başınıza çıkmamalısınız," dedi Tío Isaac, ellerini bir bez parçasına silerken iri cüssesiyle kapının pervazını dolduruyordu.

"Papán haklı," diye onayladı Tía Sofia. "Fazla tehlikeli. Hele ki Miguel..." Cümlesini bitiremedi ve istavroz çıkardı.

---

* Peynirli, krema ile dilimlenmiş poblano biberinden oluşan bir Meksika yemeği. –*çn*

** Hamur –*çn*

*** Haiti'nin yerel bir yemeğidir. Esasen djondjon adı verilen yenilebilir siyah mantarlarla yapılan pirinçten oluşan bir yemektir. –*çn*

**** (İsp.) Orada. –*çn*

Yadriel'in midesi düğümlendi. "Hâlâ haber yok mu?" diye sordu.

Tío Isaac başını üzüntüyle iki yana salladı. "Henüz yok."

Yadriel anlamıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Ve hatta" –Tía Sofia yumruğunu kalçasına dayadı ve kaşığını en küçük kızına doğru salladı– "hâlâ aquelarre için sana aldığım elbiseyi denemediğinden ve Día de Muertos için saçındaki renkleri çıkaracağını söylediğinden bahsetmiyorum bile!"

Yadriel, Maritza'ya sert bir bakış attı. Julian'ın arkadaşlarını bulup inatçı ruhu tatmin edecek cevaplar almalı ve tüm bunları Día de Muertos gelmeden tamamlamalıydılar.

Maritza, arkadaşının bakışının ne anlama geldiğini açıkça anlayarak başıyla onayladı. "Off, hadi ama millet!" diye mızmızlandı. "Elbiseyi daha sonra denerim ve saçımı tekrar boyayacağıma dair bir şey söylemediğime *eminim*..."

Tía Sofia karşı çıkmak için ağzını açtı ama Maritza sözünü kesti.

"Hakkında *düşünürüm* demiştim, düşündüm ve yapmamaya karar verdim."

Yadriel burun kemiğini sıktı. Elbiseler ve saçlar hakkında tartışmak Maritza'nın annesini kesinlikle hoşgörülü bir ruh hâline sokmayacaktı. "*Maritza*," diye tısladı.

Maritza onun orada olduğunu ve asıl meselenin ne olduğunu tamamen unutmuş gibi ona baktı. "Üstelik güneş altıya kadar falan gökyüzünde!" diye karşı çıktı. Bir an duraksadı ve sonra parmaklarını mutfak masasının üzerindeki bıçaklardan birine doğru götürdü. "Sanırım kendimizi savunmak için bunlardan birkaç tane olsaydı..."

"Hayır!" diye cevap verdi anne ve babası bir ağızdan.

Tío Isaac, "Aslında oğlanları yanlarına alabilirler?" diye önerdi karısına bakarak.

Maritza'nın gözleri büyüdü. "Baba, hay–"

Tía Sofia başıyla onayladı. "Evet, mi amor!"

Yadriel her zaman Porto Rikalıların yumuşak söylenen r harflerini l olarak söylemesini beğenirdi, kulağa *mi amol* gibi geliyordu.

"Bu fikri beğendim!"

"*Anne!*"

Paola kahkaha attı.

Maritza homurdanarak Yadriel'e döndü. "Sen eve git ve... şey... eşyalarını al. Seninle orada buluşuruz." Bununla birlikte, yumrukları kalçalarında sıkıca yerleştirmiş bir hâlde ailesine döndü. "ONLARI GÖTÜRMÜYORUM! SADECE AYAK BAĞI OLURLAR! VE KOKUYORLAR!"

Yadriel çok geç olmadan mutfaktan sıvıştı.

Dışarıda Julian onu bıraktıkları yerdeydi, karavana yaslanmıştı ve sıkılmış görünüyordu.

"Maritza nerede?" diye sordu, Yadriel'in hâlâ tartışmaları duyabildiği eve doğru bakarak.

"I, biraz işi çıktı," dedi Yadriel ona. Julian eğlenmiş görünüyordu. "Hadi, bizimle evde buluşacak."

Endişe Yadriel'in içini kemiriyordu. Eğer Maritza'nın ailesi bir göstergeyse, okuldan sonra gizlice dışarı çıkmaları çok zor olacaktı. Genel olarak, Yadriel'in babası sokak lambaları yandıktan sonra onun sokağa çıkmasından hoşlanmazdı ama şimdi? Miguel'in başına gelenlerden sonra yetişkinler sokağa çıkma yasağı koymak zorundaydı, özellikle de hâlâ *ne* olduğunu bilmedikleri için. Bu sadece bir zaman meselesi gibi görünüyordu.

Ekimin sonlarında oldukları için güneşin erken batacak olması da cabasıydı. Sadece birkaç saatleri kalmıştı.

Köşeyi dönüp caddenin karşısındaki mezarlığa giden yolu tuttu. Kapıdan geçmeden önce sakin olduğundan emin olmak için etrafı kontrol etti. Ön kapıyla evi arasında hiç brujx yoktu ancak uzakta mezarlarla ilgilenen birkaç figür görebiliyordu.

"Gidelim," dedi Julian'a, ona eliyle ilerlemesini işaret edip hızını artırırken gözünü brujx için açık tuttu. "Biri bizi yakalamadan..."

"Bekle, Yads!" Julian'ın eli onu yakalamak için fırladı ama tabii ki omzunun içinden geçerek soğuk bir şok yaşattı.

Bir sonraki saniyede Yadriel bir şeye çarptı. Çarpmanın etkisiyle tökezledi ve nefes kesici bir şiddetle sırtüstü yere düştü. Etrafında bir şeyler takırdadı. Yadriel inledi.

Başını kaldırdığında Julian'ın başında durmuş, eliyle ağzını kapayarak güldüğünü gördü.

"Dostum, iyi misin?"

Yadriel sinirle ona baktı.

"Sana yardım eli uzatırdım ama..." Julian tekrar güldü.

Yadriel, tekrar ayakları üzerine kalkarken dişlerini sıkarak, "Acı çekmemin sana bu kadar keyif vermesine sevindim," dedi.

"Bir yerin incindi mi?"

"Sadece gururum." Pantolonunun tozunu silkeledi ve neye takılıp düştüğünü görmek için döndü. Bir yığın süt kasası devrilmiş, büyük çuhaçiçeği demetleri yere saçılmıştı. Minik turuncu yapraklar her yerdeydi.

"O-oo," dedi Julian, Yadriel'in arkasına geçerek.

"Cempasúchitllerim!"* diye öfkeyle yanlarına geldi Tito. Yarı saydam bedeninin etrafındaki hava ısı dalgaları gibi hareketlendi. Çok sevdiği çiçeklerine baktı ve dizlerinin üzerine çökerek buketleri nazikçe kollarının arasına aldı.

"Çok özür dilerim, Tito!" diye özür diledi Yadriel. "Dur, yardım edeyim!" Sandıklardan birini almak için eğildi ama Tito onu uzaklaştırdı.

"Hayır! Dokunma!" Tito'nun yuvarlak, esmer yüzü bir anda parladı ve gözleri Yadriel ile Julian arasında gidip geldi. "Baş belaları!" diye bağırarak onlara bir parmağını salladı.

"Özür dilerim, Tito." Yadriel yüzünü ekşitti. Tito'nun Día de Muertos için mükemmel olduklarından emin olmak için bütün yıl boyunca kadife çiçeklerine ne kadar çok özen gösterdiğini biliyordu. "Biz sadece, ıı..."

Tito'nun bakışları bir adım geri çekilen Julian'a kaydı, omuz-

* Kadife çiçeği –*çn*

larını kulaklarına kadar çekmiş, yüzünde acı verici derecede suçluluk dolu bir gülümseme vardı.

"Ah, bu..." Yadriel ne diyeceğinden emin olamayarak sustu. Kesinlikle *doğruyu* söyleyemezdi. Ya Tito, Yadriel'in babasına kendisinin ve bir ruh çocuğun kadife çiçeklerinden bazılarını mahvettiğini söylerse? Babasının şüphelenmesine ya da sorular sormasına gerek yoktu. Sadece yalan söyleyebilir ve Julian'ın mezarlıkta yeni bir ruh olduğunu söyleyebilirdi, değil mi? Bunu fazla açıklamaya gerek olmazdı, değil mi? "Bu da... Yani o," diye kekeledi Yadriel mantıklı bir cümle kurmaya çalışarak. Tito'nun gözleri kısıldı. "O..."

Tito lafını bölerek elini kaldırdı, "Bilmek istemiyorum! Dertlerini de al git!" diye tersleyip kadife çiçeklerini toplamaya geri döndü ve çiçeklerine İspanyolca teselli sözcükleri mırıldandı.

Yadriel kesinlikle onunla tartışmayacaktı, bu yüzden eve doğru koştu, Julian da hemen peşindeydi.

"Sence bizi ispiyonlayacak mı?" diye sordu Julian kapıya vardıklarında.

"Umarım yapmaz," dedi Yadriel, kapıdaki pencereden içeri bakmak için zıplayarak. İçeride birilerini duymadı ya da perdelerin arkasında herhangi bir hareket görmedi. "Tito kendi işine bakmaya meyillidir."

Julian, Yadriel'e onaylamadığını belirten bir şekilde başını iki yana sallayarak, "Ama çiçeklerini *gerçekten* de mahvettin," dedi.

"İsteyerek yapmış değilim ya!" diye tısladı cevap olarak. Evden yemek kokusu da gelmiyordu, ki bu iyiye işaretti. Yadriel ana kapıyı açıp başını içeri soktu.

"Merhaba?" diye seslendi. "Evde kimse var mı?" Kulak kabartarak bir yanıt ya da döşeme tahtalarının gıcırtısını duymayı bekledi ama ev sessizdi.

Bugün en azından bir şey yolunda gidiyordu.

Yadriel merdivenden çıkıp odasına doğru ilerledi ve kapıyı arkalarından kapadı. Komodinine gitti. Çekmeceyi açtı, sarılı tişörtü aldı ve portajesini çıkardı. Hâlâ oradaydı, keşfedilmemiş

ve dokunulmamıştı. Ağır ağır yatağın kenarına oturdu ve hançeri göğsüne bastırarak rahat bir nefes aldı.

Sırrı hâlâ güvendeydi.

"Maritza'yı ne kadar beklemek zorundayız?" diye sordu Julian, kollarını kavuşturmuş hâliyle sabırsız görünüyordu.

Yadriel portajesini kalçasındaki kınına yerleştirirken, "Ailesini dışarı çıkması için ikna etmeyi başarana kadar," dedi. "Merak etme, hemen hemen her şeyden konuşarak kurtulabilir."

Julian sinirli bir homurtu çıkardı ve kendini yatakta onun yanına bıraktı.

Yadriel bir an için kaşlarını çatarak tavana bakan Julian'ı inceledi, yüzünde neredeyse sürekli akan duyguların gelgitlerini görmeyi bekliyordu ama şu anda sadece çok... yorgun görünüyordu. Gözlerinin altındaki kahverengi tenini koyulaştıran gölgeler vardı. Yadriel bunun bir ışık oyunu olup olmadığından emin değildi ama neredeyse daha solgun görünüyordu. Hayır, "solgun" doğru kelime değildi, sadece daha az katı? Dokunulmaz.

Julian sonunda, "Sadece arkadaşlarımı bulmak istiyorum," dedi.

Yadriel kendini biraz suçlu hissediyordu. Çoğunlukla, Julian şimdiye kadar kendisinden istenen her şeyi yapsa da Yadriel hâlâ pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmediğinden. Julian üzgündü ve Yadriel onun kendini daha iyi hissetmesini istiyordu ama şu anda bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Belki de dikkatini dağıtmak en iyi seçeneğiydi.

"Neden bana neye benzediklerini göstermiyorsun?" dedi Yadriel yere bıraktığı yıllığını alarak.

Genellikle ailesinin yıllık alacak parası olmazdı. Annesinin hemşirelik işinden elde ettiği gelir olmadan nakit sıkıntısı çekmelerine rağmen babası ona ilk kez ikinci yılında bir yıllık almıştı. Brujx'in lideri olmanın yanı sıra, babası geçinebilmek için bağımsız müteahhit olarak da çalışıyordu. Çalışanlarının çoğu

diğer brujolardı ancak nadiren projeleri olurdu. Ev halkının mali işlerini doktor, ebe, hemşire ve psikolog olarak çalışan brujalar idare ederdi.

Buna rağmen babası bir şekilde yıllık alabilmek için gerekli olan elli doları biriktirmişti. Yadriel parmaklarını parlak sayfaların üzerinde gezdirdi.

Beklentiyle, pes edip yanına oturmadan önce birkaç saniye inatla orada yatan Julian'a baktı.

"Ee, kimi arıyorum?" diye sordu Yadriel sayfaları karıştırırken.

"Flaca yıllıkta olmaz," dedi Julian. "Geçen senenin sonunda okuldan ayrıldı. Ama Rocky olmalı."

"Soyadı?"

"Ramos."

"Bizimle yaşıt mı?"

"Evet."

Yadriel sayfaları çevirip *R*'lere baktı, gözleri "Ramos" soyadını aradı ama Rocky adında bir çocuk göremedi.

"İşte," dedi Julian parmağını sayfaya bastırarak ama Yadriel bir sonraki sayfaya geçmişti bile. Sayfa Julian'ın elinin içinden geçti. Yadriel onun işaret ettiği yere bakmak için geri döndü.

"Bu, Rocky," dedi Julian.

Rocky, daha doğrusu Raquel Ramos, tepede şık bir atkuyruğu ve çarpıcı yüz hatları olan güzel bir kızdı. Septum piercingi ve sıkılmış bir ifadesi vardı. Yadriel onu hayal meyal tanıdı ama kesin bir şey söyleyemedi, binlerce öğrencisi olan bir liseye gittiğinizde bu nadir görülen bir şey değildi.

Julian'ın ağzı çarpık bir sırıtışla büküldü.

Yadriel onunla fotoğraf arasında bir bakış attı. "Çok güzel," dedi, nedenini tam olarak bilmeden. Hareket etti. "Kız arkadaşın falan mı?" diye sordu başarabildiği en rahat ses tonuyla.

Julian güldü. "Hayır." Dirseklerine dayanarak arkasına yaslandı. "Kız arkadaşlarla *işim* olmaz."

Yadriel gözlerini devirerek güldü. "Ne? Bir tür mujeriego* fa-

* (İsp.) Çapkın –*ç.n*

lan olduğun için mi? Sadece birini seçemeyecek kadar çok kadın mı var denizde?" diye sordu biraz kızgın bir ifadeyle.

"Hayır." Julian'ın sesi sertti, gözleri hâlâ sayfadaydı. "Çünkü ben *geyim*, pislik."

Yadriel gözlerini kırpıştırdı. İşte bunu beklemiyordu. Julian'a dik dik baktı. "Aa." Zihni, yanında oturan çocukla ilgili bu yeni bilgiyi oturtmak için hızla işlemeye başladı.

Julian ona baktı. "Bu bir sorun mu?" diye sordu sert bir bakışla ve tek kaşını kaldırdı.

"Ah... hayır, hayır, problem değil." Yadriel'in yanakları kızardı.

"Rocky de öyle," diye ekledi kayıtsız bir tavırla Julian. "Yani birbirimizi egale ediyoruz."

"Cidden mi?"

Julian başıyla onaylayarak, "Kuirler biraz kurtlara benzer," dedi. "Sürü hâlinde dolaşırız."

"Ben... ben de öyleyim. Yani..." Yadriel boğazını temizledi. "Ben de erkeklerden hoşlanıyorum." Julian'ın yanıtını beklerken göğsü sıkıştı.

Ama Julian sanki Yadriel'in daha ilginç bir şey söylemesini bekliyormuş gibi ona sadece yavaşça gözlerini kırpıştırarak baktı. Yadriel başka bir şey söylemeyince, "Harika," dedi.

Julian başıyla yıllığı işaret etti. "Luca Garcia."

Yadriel, Julian'ın kayıtsızlığı karşısında rahatladığından mı yoksa sinirlendiğinden mi emin değildi.

Boğazını tekrar temizledi ve göğsündeki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalışarak sayfaları çevirdi. Julian'a birkaç bakış fırlattı. Bu konuşmayı çok... "rahatça" doğru kelime olmayabilirdi ama "kolayca" yaptığı söylenebilirdi. Yadriel ne zaman birine açılacak olsa üzerine çok düşünür ve süreci uzattıkça uzatırdı. Birinin tepkisini görmeyi, onu reddedip reddetmeyeceklerini, hatta trans bir oğlanın gey olduğunu söylemesinin ne anlama geldiğini anlamalarını beklemek sinir bozucuydu.

Ama Julian için öyle değildi. Sanki neredeyse meydan okur gibi söylemişti. Karşısındakinin ne düşündüğünü umursamıyormuş gibi.

Bu hem göz korkutucu hem de etkileyiciydi.

Yadriel, Luca Garcia'yı buldu ama bir fotoğraf yerine, üzerinde beyaz renkle "FOTOĞRAF MEVCUT DEĞİLDİR" yazan siyah bir kutu vardı.

"Ah." Julian boş resme kaşlarını çattı. "O gün orada değildi, unutmuşum. Evde hastaydı." Bunu hızlıca söyledi ve göz teması kurmaktan kaçındı.

Yadriel ona tek kaşını kaldırdığında Julian'ın yanakları kızardı. Açıkça yalan söylüyordu ama Yadriel nedenini anlamamıştı. Yalan söylemek için önemsiz bir konu gibi görünüyordu bu.

"Omar'a bak," dedi Julian sayfayı çevirmesini işaret ederek. "O vardı. Omar Deye."

Yadriel cevap almak için onu sıkıştırmak istedi ama bunu yapmak yerine başını sallayıp *D*'lerin başına gitti.

"Biraz şey gibi..." Yadriel cümlesini bitirmedi.

"Pisliğin teki?" Julian güldü. "Evet, biliyorum," dedi yüzünde bir gülümseme ve sesinde bir şefkat tınısıyla.

Omar Deye fotoğrafında kaskatı oturmuştu, sırtı dik, çenesi öne çıkık, kameraya küçümseyerek bakıyordu. Koyu bir teni, yanları kısa üstleri uzun saçları ve düşünceli bir ifadesi vardı. Çenesindeki kaslar sanki dişlerini sıkıyormuş gibi gergindi.

"Isıran köpek havlamaz ifadesinin vücut bulmuş hâli," dedi Julian başını iki yana sallayarak.

"Havlayan köpek ısırmaz, olacak," diye düzeltti Yadriel onu. Tanıdık bir yüz dikkatini çekti. "Ve işte sen de buradasın," dedi parmağını "JULIAN DIAZ" yazısına bastırarak.

Julian eski kapüşonlu deri ceketini giymişti. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı; yanaklarında gamzeler oluşmuş, burnu ve gözlerinin kenarları kırışmıştı. Kameranın ötesine bakıyordu ve fotoğrafın bulanık kenarlarına bakılırsa kahkahasının ortasındaydı.

Gülümsemeden bakmanın mümkün olmadığı o fotoğraflardandı.

"Hey, benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Julian ama o da sırıtıyordu.

"Hayır!" Kahkahası Yadriel'in göğsünde kabardı. "Sadece biraz şey görünüyorsun..."

"Evet, evet, evet! Bir bakalım seninki daha mı iyi!" diye talep etti Julian sayfayı çevirmesini işaret ederek.

Yadriel'in kahkahası ânında kesildi. Yıllığı hızlı kapadı. "Yok, bakmasak daha iyi." Odayı birkaç adımda geçip yıllığı raftaki yerine kaldırdı.

Julian oturduğu yerde kaldı, kaşları çatıktı ve gülüşü huzursuz olmuş gibiydi, Yadriel'in aniden kalkıp gidişiyle kafası karışmıştı.

İşin gerçeği, Yadriel ona yıllığı göstermek istemiyordu çünkü fotoğrafının altında *Yadriel Vélez Flores* yazmıyordu. İsmini yasal olarak değiştirmediğinden –ki bu hem zaman hem de para gerektiriyordu– okul gerçek ismini kullanmayı reddetmiş, ölü ismini acı verici şekilde garip fotoğrafının altına sonsuza dek kazımıştı.

Sanki bu ânı bekliyormuş gibi cebindeki telefon titredi.

Dışarıdayız.

Julian heyecanlandı. "Şimdi mi?"

"Evet," diye sırıttı Yadriel. "Hadi, gidel–" Kapıyı açtığında alt kattan sesler ve pişen yemeğin kokusu geliyordu. "Kahretsin," diye tısladı. "Lita geri dönmüş." Her zamanki gibi sesi diğerlerininkini bastırıyordu.

Julian memnuniyetsizce homurdandı.

Yadriel, "Bir saniye bekle," dedikten sonra kapıdan sıvıştı. Alt katta neler olup bittiğine bakmak için ilk birkaç basamağı dikkatli bir şekilde indi. Lita, mutfağa malzeme kutuları taşıyan diğer üç bruja'ya patronluk taslıyordu.

Yadriel sinirleri bozuk hâlde telefonunu çıkarıp yardıma gelmesi için Maritza'ya mesaj attı.

Gelemem. Çocukların içeri girmesi yasak, unuttun mu?

"*Kahretsin.*" İşleri kendi başına çözmesi gerekiyordu o hâlde. Julian fark edilmeden kapıdan çıkana kadar dikkatlerini dağıtmalıydı. Yadriel odasına geri döndü. "Tamam, şöyle yapacağız..."

Julian sıçradı. Kucağındaki yıllığı bir çırpıda kapadı.

"Ne yapıyorsun sen?"

Julian gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Ne yapıyorsun?.."

"Hiçbir şey!" Al al olmuş yanakların eşlik ettiği, büyük gözlü ifadesi o kadar ben suçluyum diyordu ki neredeyse komikti. "Bak!" Julian, kapağı gelişigüzel açıp kaparken konuyu değiştirme fırsatına atladı.

Yadriel'in yüzü kafa karışıklığıyla kırıştı.

"Kaldırıp hareket ettirebiliyorum!" dedi Julian ona sırıtarak.

"Pekiii." Yadriel ona bir adım daha yaklaştı. "Neden?.."

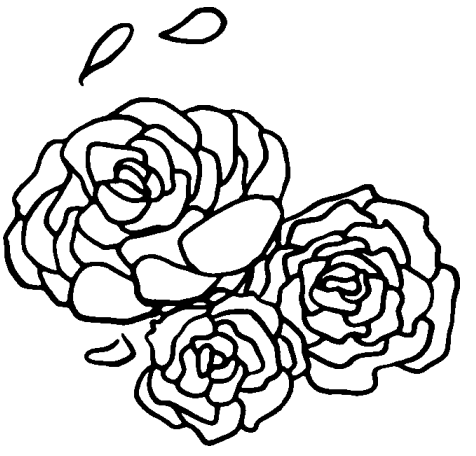
Julian hızlıca yataktan kalkıp yıllığı kenara fırlattı. Bir Sharpie kucağından düştü. "Maritza bizi beklemiyor muydu? Hadi," dedi kapıya ilerleyerek. "Gizlice çıkıp arkadaşlarımı bulma zamanı," dedi Julian koridora çıkarken.

Yadriel başını iki yana salladı ve yıllığı eline aldı. Yerine koymadan önce sayfaları çevirerek kendi resmini açtı. Kendi yüzü ona bakıyor, fiziksel acı çekiyormuş gibi görünmesine neden olacak şekilde gülümsüyordu. Aynı siyah kapüşonluyu giymiş, saçlarını özenle şekillendirmişti.

Tam kapağı kapayacaktı ki fark etti.

Fotoğrafının altındaki ölü ismi siyah keçeli kalemle boyanmıştı. Altında beceriksiz bir el yazısıyla YADRIEL yazıyordu.

DOKUZ

Merdivenlerin tepesinde durmuş bir plan yapmaya çalışırlarken Julian, "Pencereden atlayabilirim," diye önerdi.

Yadriel hızla ona döndü. Afallamış bir ifadeyle, "Ne?" dedi, bir yandan da Aziz Jude kolyesiyle oynuyordu.

Julian kolyeye baktı ve parmakları kolyesinin olması gereken yere gitti.

"Sen ciddi değilsin," dedi Yadriel.

Julian gözlerini Yadriel'inkilere kilitlemeden önce devirdi. "Ne olacak, öldürecek mi beni?"

"Sanırım daha büyük problem insanların pencereden düşen bir beden görmesi olur."

"O zaman sen bir şey düşün!"

"*Şşş!*" Yadriel durup dinledi ama aşağıdaki konuşma hız kesmeden devam ediyordu. "Seni pencereden atmak ne kadar çekici bir fikir olsa da..."

Julian'ın ağzı açıldı ama Yadriel konuşmaya devam etti. "En iyi şansımız ön kapıdan çıkmak bence."

"Az önce kimsenin beni görmesine izin veremeyeceğimizi söylüyordun..."

"Evet, o yüzden de gizlice yapmalıyız." Yadriel sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Ben mutfağa girip onların dikkatini dağıtayım sen de kapıdan çıkarsın, tamam mı?"

Julian şüpheci görünüyordu ama başıyla onayladı.

"Yakınımda dur," dedi ve yavaşça merdivenden inmeye başladı. Sanki buz gibi parmaklar omurgasında dolanıyormuş gibi titredi.

Serin bir esinti boynuna çarptı. "Tamamdır, patrón," dedi Julian kulağına.

Belki bu fazla yakındı.

Merdivenden indiler ve Julian mutfağın giriş kapısının yanındaki duvara yaslandı. Yadriel mutfağa girmeden önce ona keskin bir bakış attı.

"Merhaba Lita," dedi ve bir merhaba kakofonisiyle karşılandı. Tüm gözler Yadriel'e çevrilmişti ve Yadriel bu ani ilgi karşısında ezilip büzüldü.

Lita içeri girmesini işaret etti ve Yadriel mutfağı aşıp Lita ve brujaların oturma odasına sırtlarını dönmelerini sağlayacak bir noktaya geçti.

"Aç mısın?" diye sordu Lita. "Tamale yapıyoruz!"

Brujalar tezgâha sıralanmış ve seri üretime geçmişlerdi. Birisi masayı mısır yapraklarına yayıyor, diğeri içini dolduruyor ve üçüncüsü de yaprakları sarıp tamaleyi buharda pişmeleri için tencereye yerleştiren Lita'ya uzatıyordu.

"Ah," Yadriel ikilemde kaldı. Julian köşeden ona bakıyor ve talimatlarını bekliyordu. Kadınların dikkatlerini üzerine çekmeliydi.

Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Bana daha sonra yemem için biraz saklayın, olur mu? Aç değilim." Dört kadın da ona baktı. "Kendimi çok iyi hissetmiyorum."

Herkes etrafında toplanırken bütün odada bir konuşma patlak verdi. Ona nesi olduğunu sorarlarken bir yandan da hepsi ateşi olup olmadığını için yanaklarıyla alnına dokunuyorlardı ve Yadriel bu temastan kıpırdanarak kaçmamak için kendini zor tuttu.

"Çantamda vivaporú* var!"

* Mentollü vazelin –*çn*

"Biraz manzanilla* kaynatayım!"

Başıyla çaktırmadan Julian'a işaret çaktı ve Julian kapıya doğru ilerledi.

"Tişörtünü çıkar," diye emretti Lita. "Ben de bir yumurta getireyim!" Buzdolabına dönmek için harekete geçti ama Julian henüz sadece odayı yarılamıştı ve gözler önündeydi.

"*Hayır!*" diye bağırdı Yadriel ve Julian dahil herkes sıçradı.

Lita tespihine sıkıca sarıldı ve Yadriel'e baktı. "*Hayır* mı?" diye tekrarladı, açıkça gücenmişti.

"Ben... ben iyiyim, gerçekten," diye kekeledi Yadriel.

İşareti alan Julian kapıya doğru koştu ve dışarı çıktı.

Bir rahatlama dalgası Yadriel'in bütün vücuduna akın etti.

"Ama..." diye karşı çıkmaya başladı Lita.

"Gerçekten, iyiyim," dedi ona gülümseyerek. "Ve acelem var, Maritza'yla buluşmalıyım."

Lita somurttu.

"Okulla alakalı önemli işlerimiz var," diye ekledi çünkü bunun karşı çıkamayacakları bir bahane olduğunu biliyordu. "Büyük bir proje."

Brujalar Lita'ya döndü, o da dudaklarını büzüp birkaç saniyeliğine düşündükten sonra başıyla onayladı. "Peki..."

Yadriel kapıya fırladı.

"Karanlık çökmeden eve dön!" diye seslendi Lita arkasından.

"Döneriz!"

Sesi, Yadriel dışarı çıkıp merdivenden inmeye başladığında da peşini bırakmadı, "Ve eve döndüğünde vivaporú'yu süreceğiz!"

Julian onu mercan yeşili anıtmezarın önünde bekliyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu yanına geçerken.

"Evet, ama sanırım bu gece kendimi vazeline bulanmaya mahkûm ettim," dedi Yadriel.

"Ah." Julian sırıttı. "Latinlerin her derde devası."

"Gerçekten de," dedi Yadriel gülerek. Dikkatini çeken sesler

---

* (İsp.) Papatya çayı –*çn*

Yadriel'in başını sağa çevirmesine neden oldu. Babasının başının arkasını hemen tanıdı.

"Babam eskiden..."

"Dur!" dedi Yadriel dişlerinin arasından.

Julian başını hızla bir sağa bir sola çevirerek etrafı taradı. "*Ne?*"

"Eğil!" Yadriel bir lahtin arkasına çömeldi.

Julian ilk kez itirazsız itaat etti. "Ne?" diye tekrar sordu fısıldayarak. "Ne oldu?"

Yadriel, koca taşın arkasından başını çıkararak daha iyi bakmaya çalıştı. "Babam ve abim," diye mırıldandı.

Julian ona Yadriel'in yan tarafına buz kestirecek kadar yaklaştı ve o da bir göz attı.

İleride, Yadriel'in babası ve Diego yan yana duruyordu. Enrique kolunu büyük oğluna dolamıştı ve yüzleri iki kadına dönüktü. Yadriel yaşlı kadını tanıdı, Beatriz Cisneros'tu. Kısa beyaz saçları vardı, kalın bir şal takıyordu ve açıkça bir ruhtu. Yanında da kızı Sandra Cisneros duruyordu.

"Hazır olduğuna emin misin?" diye sordu Yadriel'in babası.

Julian'ın Yadriel'in kulağına fısıldayan sesi yumuşaktı, "Ne yapıyorlar?"

"Sanırım Diego onu bu dünyadan serbest bırakacak." Yadriel kıskançlık sızısı hissetti. Bir brujo on beş yaşına bastıktan sonra, ruh serbest bırakmasına izin verilmeden önce genellikle birkaç yıl daha yaşlı brujoların çıraklığında, onların yöntemlerini öğrenmek mecburiyetinde olurdu. Bu, Diego'nun ilk seferi olacaktı.

"Evet, eminim," dedi Beatriz sıcacık bir kıkırdamayla. "Sandra'yı tek başına bırakma konusunda çok endişeliydim ama konuştuk." Kızına gülümsedi, kız da ona gülümsemeye çalıştı ama çenesi titredi. "Birkaç gündür soğuğun geldiğini hissediyorum," dedi şalına daha sıkı sarılarak. "Bunu şimdi yapmalıyız, çok geç olmadan."

"Ne için geç olmadan?" Julian'ın sesi küçücüktü.

"Maligno'ya dönmeden," diye cevapladı Yadriel. Başıyla Beatriz'i işaret etti. "Ne kadar silik görünüyor baksana."

Renkleri sanki siyah-beyaz bir fotoğrafmış gibi soluktu. Görünüşü, ona buğulu bir pencereden bakmak gibiydi. Detayları bulanıktı ve hafifçe dalgalanıyordu.

"Ruhlar kendilerini kaybetmeye başladıklarında, maligno olmadan önce çoğu zaman bu şekilde solmaya başlarlar. Bazıları ise bu aşamayı direkt atlar ve hiçbir belirti göstermeden dönüşüverir." Yadriel bunun gerçekleştiğini daha önce hiç görmemişti ama yaşlı brujoların ara sıra bunun hakkında konuştuklarına kulak misafiri oluyordu.

Julian'a kaçamak bir bakış attı. Yüzü solmuştu ve Yadriel onun yutkunurken âdemelmasının hareket ettiğini gördü.

"İkimizin de devam etme zamanı geldi," dedi Beatriz.

Enrique başıyla onayladı.

Sandra ve Beatriz fısıldayarak konuşurken Diego portajesiyle oynayıp duruyordu. Beatriz uzanıp ruhani eliyle kızının yanağını tuttu. "Şapşal! Día de Muertos için döneceğim! Şimdi, hadi gidelim, kocam beni bekliyor."

Sandra, Diego'ya ilerledi ve ona kırmızı boncuklu bir tespih verdi. Bu, Beatriz'in portajesi, yaşayanlar diyarına bağı olmalıydı.

Yadriel'in babası Diego'nun omuzlarını cesaret verircesine sıktı ve kulağına bir şeyler söyledi. Diego bir adım öne çıktı. Bir elinde tespihi, diğerinde ise uzun, kavisli bıçağını tutuyordu. Altın calavera tılsımı kabzadan sallanıyordu ama eli sabitti.

"Muéstrame el enlace," dedi Diego, sesi güçlü ve sabitti. Yadriel bu sözleri Julian'ı ilk serbest bırakma girişiminde söylerken kendi sesinin ne kadar titrek ve şüphe dolu olduğunu hatırladı.

Altın iplik ışıldayarak canlandı ve tespihten Beatriz'in göğsünün ortasına doğru uzandı.

Kadın gülümsedi, yanaklarında onlarca yıllık yaşamla iyice derinleşmiş gamzeleri belirmişti.

"¡Te libero a la otra vida!"

Diego hançeri havada salladı.

Bıçak ipliği keserken Beatriz gözlerini kapadı. Altın bir ışık

çaktı. Beatriz, panldayan turuncu çuhaçiçeklerinin patlaması arasında kayboldu.

"Vay canına," diye fısıldadı Julian, parıldayan çiçekler yere dökülürken kara gözleri manzaraya sabitlenmiş ve dudakları aralanmıştı.

Işık, ardında sadece Beatriz'in mezarını kaplayan turuncu yapraklar bırakarak söndü.

Sandra iç geçirdi. Enrique, Dieoga'ya gülümsedi ve o da babasına sırıttı.

"Aferin, mijo," dedi Enrique büyük oğlunu sıkı bir kucaklaşma için kendine çekerek.

Yadriel'in boğazı düğümlendi ve gözleri yaşardı. "Hadi," dedi kalkıp giriş kapısına dönerek.

Julian lahtin arkasında saklanmakta olduğu yerden ona kafası karışmış bakış attı.

"Hadi gidelim buradan..."

"Yadriel?"

Birden durdu ve arkasına döndü. Babası kaşları çatılmış bir hâlde ona bakıyordu. Diego, Beatriz'in tespihini Sandra'ya geri verirken kadınla derin bir sohbete dalmıştı.

"Aa..." Gözleri Julian'a kaydı, o da gözden uzakta kalmak için olduğu yerde daha da eğildi. "Baba. Selam."

Enrique yaklaşırken Yadriel ne yapacağını bilemeden panikledi.

Julian ağzını oynatarak bir şey söyledi, Yadriel'in bu küfrü anlamak için dudak okumayı bilmesine gerek yoktu. Julian kendiyle kavga ediyor gibiydi. İğrenmiş bir ifadeyle yüzünü ekşitti, Yadriel'in onun ne yapmaya çalıştığına dair en ufak bir fikri yoktu, ta ki Julian öne doğru yuvarlanıp lahtin içinde kaybolana kadar.

Yadriel nefesini tutup Julian'ın gözden kaybolduğu yere baktı.

Babası lahtin yanında durdu. Yadriel'in sırt çantasına bakarak, "Gidiyor musun?" diye sordu.

"Ah, evet," Yadriel düşüncelerini toparlamaya ve odaklanmaya çalıştı. "Maritza'yla biraz takılacağız."

Babasının suratı daha da düştü. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum, güvenli değil..."

Yadriel gerildi. "İyi olacağız. Çocukları da getiriyor. Üzerinde çalışmamız gereken bir ödevimiz var," diye ekledi hızlıca.

"Ah." Bu, babasını sakinleştirmiş gibi görünüyordu ama azıcık. Yadriel babasının hâlâ dün geceki kıyafetlerini giydiğini fark etti. Ekoseli gömleği kırışmış ve yarısı pantolonundan çıkmıştı. Miguel öldüğünden beri uyumuş muydu?

"Gitsem iyi olacak..." Yadriel babasının arkasını dönüp gitmesini bekledi. O kımıldadı ama babası hareket etmedi.

"Seni kontrol etmek istedim..." Enrique beceriksizce sözünü yarıda kesti ve dağınık saçlarını kaşıdı. "Ve özür dilemek." Göz kapakları yorgunluktan sarkmıştı. "Anoche..."*

Yadriel onun lafını böldü. "Sorun değil." Şu an bunun hakkında konuşmak istemiyordu. Hele ki Julian duyabilecek mesafedeyken.

Gerçi taştan bir tabutun içinde akustik nasıl olurdu bilmiyordu.

"Öyle demek istememiştim..." Babası doğru kelimeleri ararken gözlerini kıstı.

Yadriel sertçe yutkundu. Babasının bu kadar kafası karışmış görünmesinin Yadriel'e kendini bu kadar suçlu hissettirmesi hiç adil değildi. Öfkesine tutunmak istiyordu. Kızmayı hak ediyordu, değil mi? Ama bu, suçluluk duymasını engellemiyordu. Babası ne kadar aptalca ve can yakan şeyler söyleyip yapsa da hâlâ babasıydı ve özellikle onu üzgün görmenin rahatsız edici bir yanı vardı.

Ama şu an, babasının gitmesi için bu konuşmayı hızlandırması gerekiyordu. "Bak, baba, cidden sorun değil..."

"Hâlâ öğreniyorum." Babası bir nefes verirken kısaca güldü. "Mamá'n bu konuda benden daha becerikliydi. Ve o olmadan..." Duraksadı, kaşları aniden çatıldı ve Yadriel'den uzağa baktı. "Onsuz..." diye tekrar denedi ama gözleri lahte kayarak sustu.

---

* (İsp.) Önceki gece –çn

Yadriel gerildi. "*Baba,*" dedi dikkatini tekrar kendine çekmeye çalışarak.

Enrique dalgınlığından çıktı ve gözleri tekrar Yadriel'e döndü.

"Bunu şimdi yapmasak olur mu?" Yadriel taş bloğun etrafından dolanarak babası ile Julian'ın saklandığı yer arasında durdu. "Acelem var."

Babası kaşlarını çattı, somurtuşuyla birlikte hemen bıyığının altında derin kırışıklıklar belirdi. "Ama..."

"Maritza beni bekliyor..."

"No quise lastimarte, Yadriel."* Enrique konuşurken sesi kısıktı ve bu da Yadriel'i duraksattı.

Parmakları yumruk hâlini aldı. Suçluluk, öfke ve utancın ekşi bir karışımı midesinde çalkalandı. Bakışlarını ayakkabılarına çevirirken yanaklarında utanç alev alev yanıyordu.

Hep yaptığı gibi refleks olarak, "Sorun değil," demek istemiyordu çünkü sorundu. Niyeti, babasının söylediklerini değiştirmiyordu. Yanlışlıkla olmuşsa bile böylesi dil sürçmeleri, özürlerinden daha çok şey anlatıyordu.

Yadriel neden her zaman insanları suçluluk duymalarından azat etmek zorundaydı? Anlayışlı olmak istemiyordu. Bu sefer içinden affedici olmak gelmiyordu.

Diego ve Sandra'nın sesleri mezar taşlarının arasından onlara yaklaşmaya başlayınca babasının sözleri cevapsız kaldı.

Yadriel babasının derin bir iç çektiğini duydu.

"Bu akşam birlikte yemek yiyeceğiz," dedi. "Hava kararmadan eve dön, tamam mı?"

"Tamam." Babası ona baktı, nihayet zoraki bir şekilde zayıfça gülümseyerek Diego ve Sandra'nın yanına dönmeden uzun bir süre geçti.

Yadriel, üçü en sonunda eve doğru yola koyulmadan önce kalbinin göğsünde saniyeleri geri saydığını hissederek bekledi.

Yadriel hızla döndü ve parmak eklemlerini lahtin kapağına

---

* (İsp.) Seni incitmek istememiştim, Yadriel. –*çn*

vurdu. "Julian!" dedi sert bir fısıltıyla. "Saklandığın yerden çıkabilirsin..."

Julian taşın içinden çıkıp sertçe sırtüstü düştü. Geri geri süründü ve kollarıyla bacaklarına vurarak boğuk bir şekilde ciyakladı. "*Üstümde mi?*" diye sordu. Gülünç görünüyordu, boynunu bir o yana bir bu yana çevirip kendini kontrol ediyordu, aradığı örümcek ağları da olabilirdi kemik tozu da, Yadriel hangisi olduğundan emin değildi.

"Üstünde bir şey yok," dedi gülmemeye çalışarak.

Julian'ın göğsü, beyaz tişörtünü gerecek kadar sert ve hızlı nefeslerle kabarıp iniyordu. Çılgına dönmüş koyu gözlerini Yadriel'e çevirdiğinde yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı. "Siktir," diye fısıldadı. "Bu *iğrençti*..."

"Ayağa kalk, biri bizi görmeden gitmeliyiz," dedi Yadriel ona ve bahçe kapısına yöneldi.

Julian hızla ayağa kalkıp kollarını ovuşturarak peşinden koştu. "*Karanlıktı* ve *kokuyordu* ve *yapış yapış* bir şeye dokundum..." Julian sertçe titreyince lafının devamını getiremedi. "Hasiktir, o ceset ne zamandır orada bilmiyorum ama belli ki yeterince uzun süredir değil!" İğrenerek yüzünü buruşturdu. "Sadece *iskelet* olsa olmaz mıydı ya?"

"Bunun olması için sekiz ila on iki yıl arası bir zaman geçmesi gerekir," dedi Yadriel bir columbaria'nın* etrafından dolanırlarken.

Julian tekrar titredi ve titrek bir nefes bıraktı. Ona yetiştiğinde, Yadriel çocuğun bakışlarını üstünde hissedebiliyordu.

Yadriel sıktığı dişlerinin arasından sertçe, "Ne var?" diye sordu sinirini belli ederek.

"Bu çok garipti," dedi Julian düzce.

Julian'ın ağzıyla beyni arasında hiçbir filtre bulunmaması Yadriel'in göğsünde şaşkın bir kahkahanın kabarmasına neden

---

* Merhumun yakılmış kalıntılarını tutan cenaze çömleğinin genellikle halka açık depolanması için bir yapıdır. –*çn*

oldu. Arsız dürüstlüğü biraz kabaydı ama yapmacıklıklarla uğraşmamak ferahlatıcıydı da.

"Evet, öyleydi," diye katıldı Yadriel. Yüksek bahçe kapısı açılırken gıcırdadı ve içinden geçtiler.

Julian ağzını açtı ve Yadriel bir yığın sorunun dökülmesini bekliyordu ki Maritza günü kurtardı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Kaşlarını çatmış, bir eli belinde, taş duvarın yanında durmuştu. Oğlanlar iki yanındaydı.

Julian ellerini havaya kaldırıp birkaç adım geri çekildi. "Hey, hey, hey!"

"Oğlanlar" elli kiloluk iki adet pitbulldu. Maritza'nın iki yanına oturmuşlardı; büyük, kare kafaları Maritza'nın kalçalarının ortasına kadar geliyordu. Kesilmiş kulakları ve gümüşi mavi kürkleriyle kıpırdamadan oturuyor, köpekten çok taştan heykellere benziyorlardı. Geniş deri tasmalar boyunlarını sarıyordu ve Maritza'nın belindeki kemere bağlı göğüs tasmaları vardı.

"İşimiz çıktı," dedi Yadriel, Julian'a dönmeden. "Ne oldu, köpeklerden korkar mısın?"

"Bunlar *köpek* falan değil!" dedi Julian onları işaret ederek.

Yadriel gözlerini devirip döndü. "Donatello, Michelangelo!" diye seslendi. İkisinin de çenesi saniyesinde açıldı ve dilleri mutlu mutlu sarktı.

"Ninja Kaplumbağalar gibi mi?" diye sordu Julian, hâlâ güvenli bir mesafede durarak.

"*Hayır,*" diye çıkıştı Maritza ona ters ters bakarak. "Rönesans sanatçıları gibi, pendejo*." İki köpek de Yadriel'e doğru atılınca kız tökezledi.

Julian ellerini kaldırdı. "Aman, özür dilerim."

"Sanki güzel köpeklerimi aptal birkaç çizgi film kaplumbağasından esinlenip isimlendirirmişim gibi," diye homurdandı Maritza.

Donatello ve Michelangelo Yadriel'i itip kakıyor, okşanmak için yaygara koparırken kot pantolonuna salyalarını bulaştırı-

* (İsp.) Pislik. –çn

yorlardı. O ve Maritza okuldan sonra şehirde takılmak istediklerinde, Maritza'nın ailesi genellikle oğlanları da yanlarına almalarını isterdi. Nazik devler olsalar bile, görünüşleri dehşet vericiydi. İnsanlar onları görmezden geliyor, kaldırımda yanlarından geçmektense karşı tarafa geçmeyi tercih ediyorlardı.

"Sizler büyük yufka yüreklilersiniz, değil mi?" diye yumuşak bir sesle mırıldandı Yadriel. "Julian koca bir *bebek*, değil mi?" Julian'a imalı bir bakış fırlattı.

Julian kaşlarını çattı ama yine de yerinden kıpırdamadı.

Maritza pis pis güldü.

"Ne yapacaklar, seni ısıracaklar mı?" diye belirtti Yadriel. "Her neyse, seni göremezler bile." Köpekler heyecanla onu yere düşürmeden kalktı.

"Öyle mi?" Julian dikkatli bir şekilde onlara yaklaştı. Sanki kontrol etmek istermiş gibi ellerini Donatello'nun gözlerinin önünde salladı. Koca köpek bir saniyeliğine havayı kokladı ama ardından Yadriel'in dizini yalamaya geri döndü. "Neden kedin görebilirken onlar göremiyor?" diye sordu.

Yadriel onlara baktı.

Michelangelo heyecandan bütün vücudunu öyle bir sallıyordu ki kendi kuyruğu yüzüne çarpıp duruyordu. Daha iri olan Donatello ise kalçalarının üzerine oturmuş, gözleri yarı kapalı, nefes nefese ve ağzından salyalar akarak mutlulukla Yadriel'e bakıyordu.

"*Bu* yüzden." Yadriel sırıttı.

Julian güldü ve omuzları her zamanki rahatlığına döndü.

"İma edilen şey hoşuma gitmedi." Maritza kızgınca burnunu çekti ve kalçasıyla Michelangelo'yu yolundan itti. "Babam bu ikisini, onları bir bakkalın önünde karton kutunun içinde satmaya çalışan güvenilmez bir adamın elinden kurtardı. Kulaklarını görüyor musun?" Başparmağını Donatello'nun sağ kulağından geriye kalan kısa çıkıntıya sürttü. "Buna savaş kesiği deniyor. İnsanlar köpek dövüşü için pitbull yetiştirirken bunu yapıyorlar," diye açıkladı. "Böylelikle rakiplerinin koparacak bir şeyi olmuyor."

Julian elini koyu, kısa saçlarında gezdirerek, "Ben de o yüzden saçımı kısa tutuyorum," dedi öylesine bir tavırla.

Yadriel ona baktı. Ciddi miydi acaba? Kulağının arkasındaki kıvrımlı yara izine tekrar baktı.

"Bağları bulmak için kullandığımız eğitimli köpeklerden olacaklardı," dedi Yadriel ona. "Ama sınavı geçemediler."

"Bu onları daha az sevdiğim anlamına gelmiyor," dedi Maritza sevgi dolu bir sesle ve koca, kare kafalarına birer öpücük kondurdu.

"Scooby tayfası olmamız için sadece uzun çizmeleri olan bir kızıla ihtiyacımız var," dedi Julian kendinden memnun bir şekilde.

"Benim *Velma* olduğumu mu iddia ediyorsun?" diye sordu Maritza. "Ben Fred'im!"

"Tabii ki ben Fred'im," diye devam etti Julian onu duymamış gibi.

Maritza homurdandı ve hangisinin daha Fred olduğunu tartışmaya başladılar.

Yadriel başını iki yana salladı. "Hey!" Ancak Yadriel parmaklarını şıklattığında, ona bakacak kadar sustular. "Ee, nereye gidiyoruz? Arkadaşların nerede takılır?"

"Bir sürü yerde." Julian bir süre düşündü. "Ama eğer gözden uzak olmaya çalışıyorlarsa..." Sanki cevaptan mutlu değilmiş gibi konuşmayı kesti. "Tren raylarının orada takılmayı sevdiğimiz bir alt geçit var; ilk orayı deneyelim."

"Yürüyerek gidilebilir mi?" diye sordu Yadriel. "Bu ikisiyle otobüse binemeyiz."

"Evet, elit otobüs kartlarımız yok."

Yadriel'in, ebeveynlerinin öğrenci indirimiyle aldığı kırılgan kart için son kullanacağı kelime "elit" olurdu.

"Her yere ya yürürüz ya da kaykayla gideriz." Sanki şimdi aklına gelmiş gibi ekledi, "Dostum, umarım kaykayımı bulmuşlardır."

Maritza, Yadriel'e yargılayıcı bir bakış attı. Çocuk omuz silkti.

"Hey, doğum günün önümüzdeki ay mı?" diye sordu Julian'a.

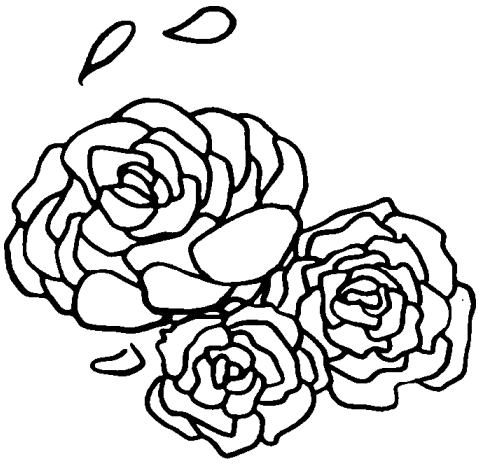
Çocuk gözlerini kırpıştırdı. "Evet, on üçü... Bekle, bunu nasıl?.."

Maritza'nın suratındaki ifade, kendi beğenmişliğin ta kendisiydi. "Gördün mü?" dedi Yadriel'e. "Demiştim." Lafını bitirdikten sonra arkasını döndü ve tren raylarına doğru yola koyuldu. Çıkık göğüsleriyle Donatello ve Michelangelo da gardiyanları olarak önünden gidiyordu.

"Ama nasıl?.." Julian, Yadriel'e döndü. "Bunu nereden bildi?"

Maritza omzundan arkaya doğru, "Cadı içgüdüsü diyelim!" dedi.

Yadriel ona yetişmek için hızlanırken gülmeden edemedi. Julian sorularını sıralamaya devam ederek peşlerinden koştu.

ON

Evden uzaklaştıkça Yadriel planı daha çok sorguluyordu. Öğleden sonra Los Angeles trafiği caddeleri tıklım tıklım doldururken, korna, siren ve derin bas hoparlörleri üstünlük için birbirleriyle yarışıyordu. Tren raylarını takip ederlerken anayollar tenhalaşmaya başladı ve trafik sesleri sadece uzaktan gelen bir uğultuya dönüştü. Önlerinde bomboş raylar uzanıyordu.

Yol kırık kahverengi şişeler, hazır yiyecek paketleri ve sigara izmaritleriyle doluydu. Maritza boş yere onları durdurmaya çalışırken Donatello ve Michelangelo çöpleri koklamaktan gayet memnun görünüyorlardı.

Ellerini ceplerine sokmuş, bol siyah ceketli bir adam onlara doğru yürüyordu. Donatello ve Michelangelo'yu fark edince sokağın diğer tarafına geçti ve yanlarından geçerlerken onlara dikkatle baktı.

Maritza, "Eğer soyulur ya da kaçırılırsak çok kızarım," dedi Yadriel'e.

Yadriel güldü ama bu omuzlarının kaskatı kesilmesine neden olan gerginliği hafifletmek için pek bir şey yapmadı. "Anlaşıldı."

Sıcak öğleden sonrası, Julian'ın içinden geçip gidiyor gibiydi. Gökyüzünü boyayan ve binaların duvarlarına sıçrayan yakıcı altın rengi ışık ona dokunmuyordu. Onun yerine, alacakaranlığın rengi olan donuk maviyle sarmalanmıştı.

Julian'ın hızı, Maritza ve Yadriel ona yetişmek için yarı koşmak zorunda kalana kadar arttı. Donatello ve Michelangelo, devasa patilerini kaldırımda sürüyerek ilerliyorlardı.

"Yaklaştık mı?" diye sordu Yadriel.

"Az ileride!"

Yadriel, Julian'ın kolyesini tişörtünün altına soktu. Julian'ın arkadaşları kolyeyi fark ederse bir açıklama yapmak zorunda kalmak istemiyordu.

Julian, "Buraya, buraya, buraya!" diyerek tren raylarından aşağı inen bir dizi merdivene doğru koşarken onlara çılgınca el salladı.

Sonunda panik tarafından alt edilmiş olan Yadriel, "Bekle!" diye seslenerek Julian'ın peşinden koştu.

Şansına çocuk merdivenin başında tam basamağı inmek üzereyken durdu, bir eli korkuluktaydı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Planımız nedir?" diye sordu Yadriel elleriyle oynayarak.

"Plan mı?" diye tekrarladı Julian, yüzü kafa karışıklığıyla çarpılmıştı.

"Evet, yani, onlara ne diyeceğiz?"

Julian elini başından savar bir tavırla salladı. "Hiçbir şey, sadece iyi olduklarından emin olmalıyım!"

"Off." Maritza, Yadriel'in yanına geldi. "Arkadaşlarının sığınağına öylece girip, 'Hey, sadece kontrol ediyorduk,' deyip sonra da yolumuza devam edemeyiz," dedi Julian'a.

Yadriel onaylayarak hızla başını salladı. Bir başkasının da mantıklı konuşuyor olmasından çok memnundu.

Sanki bir plan yapmak büyük bir zahmetmiş gibi homurdandı Julian. "Size ne demeniz gerektiğini o esnada söylerim!"

"Nasıl yani, *Cyrano de Bergerac*'taki* gibi mi?" dedi Yadriel ironik bir kahkahayla.

Julian gözlerini kırpıştırdı. "Iıı... Evet."

"Onun kim olduğunu biliyor musun ki?" diye sordu Maritza.

Julian kaşlarını çattı. "Evet!"

Kesinlikle yalan söylüyordu.

---

* Edmond Rostand tarafından yazılmış ünlü bir tiyatro eseri. –çn

"Bu onun için de işe yaramamıştı o yüzden bizim de işimize yarayacağını pek sanmıyorum," dedi Yadriel ikna etmeye çalışarak ama Julian'ın odağını çoktan kaybetmişti.

"Falan filan, falan filan! Sorun olmaz!" diye ısrar etti ve topukları üzerinde yaylanarak basamaklara yöneldi. "Hadi, hemen oradalar!"

"*Julian*," diye tısladı Yadriel ama çok geçti.

Yadriel onlara ulaştığında Julian basamakları yarılamıştı bile. İnebildiği kadar hızlı indi, sadece bir kez topuğu yamuk bir basamağa takılınca tökezledi. Merdivenin dibinden köşeyi döndüğünde Julian'ı rayların altındaki beton tünelde buldu. Eğri büğrü kaldırım taşlarının arasında otlar bitmiş, geniş sütunlardan küçük derecikler akıyordu. Asfalt, kemerin duvarına dayanana kadar her iki tarafta da yukarı doğru eğimliydi.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılan Julian, "*Şükürler olsun*," dedi nefesini bırakarak.

Küçük bir grup insan bir yığın eşyanın arasında oturuyordu. Ancak iki kişi alabilirmiş gibi görünen eski püskü bir çadır koli bandı parçalarıyla tutturulmuştu. Yarısı dolu su bidonları, muşambaya benzeyen bir şey ve birkaç eşya daha vardı.

Duvarın tamamı sprey boyayla boyanmıştı. Bir duvar resmi değildi ve kesinlikle Banksy tarafından yapılmamıştı ancak bazı renkli karalamalar; kimi İngilizce, kimi İspanyolca, kimi de tamamen anlamsız bir sürü kelime vardı. Yan tarafa neon mor, pembe ve mavinin farklı tonlarında sprey boyalarla büyük bir kafatası çizilmişti. Dişlerinin çoğu eksikti, olanlar ise çarpık ve altın rengiydi. Altında siyah, yamuk yumuk bir el yazısıyla, HAY NIÑAS CON PENE, NIÑOS CON VULVA Y TRANSFÓBICOS SIN DIENTES* yazıyordu. Alt köşede, Aziz J. imzası vardı.

Yadriel el yazısını tanıdı. Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı.

Yırtık pırtık, çiçek desenli bir kanepe duvara yaslanmıştı. Bir kız ayaklarını minderlere dayamış hâlde kanepenin tepesine

* (İsp.) Penisi olan kadınlar, vulvası olan erkekler ve dişleri olmayan transfobikler vardır. –*çn*

oturmuştu. Yadriel, yüksek atkuyruğundan ve burnundaki piercingden kızın Rocky olduğunu anlamıştı. Uyluklarının üzerine koyduğu kaykayı ile yüzünde yoğun bir ifade vardı, bir alçak bisikletin üzerinde oturan ve yüksek gidonu kavramış bir çocuğa bakıyordu. Çocuğun saçlarının yanları kazılıydı ve tepesinde küçük örgüler vardı. Omar'ın çenesi Yadriel'in yıllık fotoğrafında gördüğü gibi keskin hatlıydı.

Rocky'nin yanında, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, kanepenin köşesine sıkışmış zayıf bir kız oturuyordu. Gür siyah saçları, bir süper modelinkileri andıran elmacıkkemikleri ve kemerli bir burnu vardı. Kaşları deneyimli bir netlikle çizilmişti ve tırnakları koyu bir erik moruna boyanmıştı. Yadriel'in içini bir tanıdıklık hissi sardı. Onu tanıyordu; sadece Flaca olarak değil.

"Hey, pendejos!" diye seslendi Julian ağzı kulaklarında.

Üçlü kılını bile kıpırdatmadı.

"HEY!"

"Seni duyamazlar, unuttun mu?" diye fısıldadı Yadriel olabildiğince sessiz kalmaya uğraşarak. Maritza'nın dar merdivende Donatello ve Michelangelo'yla cebelleştiğini duyabiliyordu.

Julian somurttu. "Ah." Önce kendine, "Luca nerede?" diye sordu, sonra daha bir aciliyetle Yadriel'e dönüp, "Luca nerede?" diye tekrarladı.

Yadriel daha omuzlarını silkemeden Julian çoktan arkadaşlarına doğru ayaklarını vura vura yürümeye başlamıştı.

"LUCA!" diye bağırdığında sesindeki panik Yadriel'i adrenalinle doldurmaya yetti.

"Dedim ki," diye tısladı öne atılarak ama eli Julian'ın içinden geçince tüm damarlarına buz akın etti, "Seni duya–" Ama çok yüksek sesli konuşmuştu.

Üç çift göz Yadriel'e döndü. Topuklarında dönmek üzereyken donakaldı.

Flaca daha dik oturup ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Attığı bakış sürprizden tanımaya, tanımadan da meraka döndü. Rocky umursamaz, Omar ise düpedüz sinir olmuş gibi görünüyordu.

"Burası kapıldı," diye seslendi Omar.

"Luca'nın nerede olduğunu sor," dedi Julian.

Yadriel'in verebildiği mantıklı cevap, "Iıı," oldu.

Tam o sırada, hepsinin toplanmış olduğu sütunun köşesinden dördüncü biri belirdi. Kabarık, kumral saçların altından koca bir çift göz onlara baktı.

"Luca!" Julian'ın omuzları gevşedi. Dudaklarından kafayı sıyırmış gibi bir kahkaha döküldü.

Luca sütunun arkasından çıkıp Omar'ın omzunun üzerinden Yadriel'i süzdü. Boyu kısaydı ve üzerinde ona fazla bol gelen haki bir kazak vardı. Kazağın kolları ellerini âdeta yutmuştu. Dalgalı saçları yüzünü çevreliyor ve kulaklarının etrafında bukle bukle kıvrılıyordu. Burnunun kemerinde siyah bir leke, koltuk altındaysa yapıştırmalarla dolu bir kaykay vardı. "Kimsin?" diye sordu.

Omar bisikletinden kalktı, "Sağır falan mısın?" diye sordu ciddi bir ifadeyle. "*Dedim* ki..."

"*Tanrı aşkına!*" Maritza nefes nefese kalmış, salyaları akan Donatello ve Michelangelo'nun çekiştirmesiyle ortama giriş yaptı. "O merdivende neredeyse *kıçımı kırıyordum*," diyerek gelişini anons etti ve poposunu ovuşturdu. "Çok sağ olun!" İki köpeğe de pis birer bakış attı.

Donatello mutlu mutlu salladığı kuyruğuyla kendi yüzüne vururken Michelangelo da dilinden sarkan bir damla salyayla ona baktı.

Julian'ın dört arkadaşı da aynı anda harekete geçti. Flaca, Rocky ayağa fırlayınca kendini kanepeye daha da bastırdı, köpeklerle Omar arasında gidip gelen gözlerinde dizginlenmiş bir panik parıldasa da yerinde sağlam duruyordu.

Maritza pembe-mor saçlarını yüzünden uzaklaştırıp başını kaldırdı ve sonunda yalnız olmadıklarını fark etti. "Ah, merhaba," dedi ve selamlamak için elini kaldırdı.

Omar bir adım geri çekilince Luca onun arkasında tamamen kayboldu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Omar omuzlarını geriye atıp göğsünü kabartarak.

Julian'ın tabii ki onlara yardımcı olacak hâli yoktu. "Kaykayım!" Kanepenin koluna yaslanmış, oldukça yıpranmış görünen bir kaykayın yanına gitti. Üzerinde çatlaklar vardı ve kenarları aşınmıştı. Altında büyük neon yeşili harflerle Julian'ın adı yazılıydı. Çoğu neredeyse kazınmış olan birkaç çıkartmayla kaplıydı ama Yadriel Aziz Jude'un bir çıkartmasını tanıdı.

Julian kanepeyi ve çadırı süzdü. Arkadaşlarına kaşlarını çatarak bakmadan önce, "Yine burada mı uyuyorlar?" dedi kendi kendine.

Maritza takınabildiği en kayıtsız tavırla, "Bir şey istemiyoruz," dedi. "Sadece geçiyorduk." Julian'a bir bakış attı. "Kafa sayısı tam olduğuna göre gidebiliriz..."

Yadriel içinden homurdandı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Flaca. Dikkati Yadriel'e kaymıştı. Dudakları aralandı. "Seni okuldan tanıyorum," dedi.

Yadriel'in yüzü kızın bakışları altında yanmaya başladı. "Ah, evet, sanırım," dedi onu *kesinlikle* tanıyor olmasına rağmen.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Julian.

Flaca, Yadriel'in tanıdığı ilk açık transtı. Birkaç dersleri aynıydı ve bir ara beraber tarih projesi bile yapmışlardı. Flaca'nın okula ilk defa etekle geldiği günü hatırladı, nasıl da gözlerini dikip ona baktığını... Bunun hem çok cesur hem de çok korkutucu olduğunu düşünmüştü Yadriel.

Flaca, kimseye aldırmaksızın kendisiydi. Öğretmen tarafından kenara çekilip müdürün odasına gönderildiğinde yan yana oturuyorlardı. Öğretmen onu sınıftan çıkarırken diğer öğrenciler, "Ooo!" gibi naralar atıp onunla dalga geçmeye başlamıştı ama kız kimseye tek bir bakış bile atmadan sırasından kalkıp sakince dışarı çıkmıştı.

Rocky'yi de oradan tanıyordu. Flaca kadınlar tuvaletini kullanırken ona yanlış tek bakış dahi atmaya cesaret eden herkese öfkeyle kafa tutar gibi kapının önünde beklediğini görmüştü. Bir-

den çok defa, öğretmenler Flaca'yı müdürün odasına götürürken Rocky'nin onları bağırarak takip ettiğini görmüştü. Her seferinde Flaca başını bir heykel gibi dik tutmuş, özgüvenle yürümüştü.

Flaca'yı ve bu kadar korkusuz olduğunu görmek Yadriel'i okula ilk defa göğüs korsesiyle gitmeye yüreklendirmişti. Başka kimse fark etmemiş gibiyken Flaca'nın yanına oturduğunda kız onu baştan aşağı süzmüş ve gülümseyerek, "İyi görünüyor," demişti.

Yadriel'in yüzü kıpkırmızı olmuştu ama kız çok üstüne gitmemişti.

Geçtiğimiz senenin ortalarında okula gelmeyi kestiğinde Yadriel bunu fark etmişti.

Şimdi, Flaca onu baştan aşağı tekrar süzüyordu. "Adın ne?" diye sordu.

Basit bir soruydu ama Yadriel'in göğsü sıkıştı, sanki korsesi yaptığı baskıyla bütün havayı ciğerlerinden çıkarıyor gibi.

"*Gerçek* adın," diye düzeltti Flaca kendini.

Gerginlik balon gibi patladı. "Yadriel," dedi rahatlamayla iç geçirerek.

Flaca gülümsedi. "Çok daha iyi."

Yadriel ona geri gülümsedi.

Omar, Yadriel'in dikkatini tekrar o âna geri döndürerek, "Siz kimsiniz?" diye sordu. Hâlâ ona şüpheyle bakan üç kişi vardı.

Yadriel nasıl cevap vereceğini bilemeyerek tereddüt etti. Julian'a bir bakış attı.

"Ah," dedi Julian sanki işi yeni aklına gelmiş gibi. "Onlara arkadaşım olduğunu söyle."

Yadriel elinden geldiğince hızlı cevaplamaya çalıştı ama Julian'dan gelecek direktifleri beklerken oluşan duraksamalar garip ve çok uzundu. "Julian'ın arkadaşlarıyız," diye tekrarladı Yadriel.

"Hayır, değilsiniz," diye çıkıştı Rocky. Elindeki kaykayı daha sıkı tuttu. Tam olarak kaldırmış sayılmazdı ama Yadriel, kızın bu kaykayı daha önce silah olarak kullandığına ve aynısını tekrar yapmakta hiç tereddüt etmeyeceğine emindi.

Maritza, Yadriel'e baktı.

Julian tribünlerden izler gibi, "İşler çok iyi gitmiyor," diye gözlemini dile getirdi.

Pek yardımcı olmuyordu.

"Haklısın, daha çok tanıdık gibiydik," diye şansını denedi Yadriel. Kimse ikna olmuş görünmüyordu. Kötü bir şey olmadan şimdi kaçsalar iyi olurdu. Julian'ın arkadaşları olsalar da Yadriel haklarında hiçbir şey bilmiyordu.

"Özür dileriz, sizi rahatsız etmek istememiştik sadece burada olur diye düşündük." Merdivene doğru geriledi.

Flaca dikkatle, ölçüp biçercesine onu izliyordu.

"Ama belli ki burada değil, o yüzden bize müsaade..."

"Bekle!" Luca, Omar'ın arkasından çıktı. "Siz Jules'u gördünüz mü?" Sesi umut doluydu. Luca çenesini öne eğmiş, perçemleri arasından onlara bakarak konuşuyordu. Kazağının geniş yakası köprücükkemiğinden aşağı kaymıştı.

"*Luca,*" diye uyardı Omar ve kendinden daha ufak olan çocuğun kolunu yakaladı.

Yadriel yönlendirmesi için Julian'a baktı.

"Hayır, görmediniz," dedi Julian başını hiddetle iki yana sallayarak.

"Hayır, görmedik," diye tekrarladı Yadriel.

Luca'nın omuzları düştü. "Biz de görmedik. Şeyden beri... dün geceki..."

Omar onu çekiştirdi. "Onları tanımıyoruz..." diye tısladı ama Luca elinden ustalıkla kaçtı ve aniden çekilmesiyle Omar dengesini kaybetti.

"Onu arıyorduk."

Julian kasıldı. "Tanrı aşkına, Luca." Arkadaşına doğru ilerledi, sanki çenesi tutacakmış gibi uzandı ama durdu, muhtemelen ona dokunamayacağını hatırlamıştı.

Yadriel çocuğa daha yakından baktı, Julian'ın onu bu kadar üzecek ne gördüğünü bilmiyordu. Ama sonra dank etti.

Burnunun üstündeki leke kir değil morluktu. Ağzının kenarında da kırmızı bir kesik vardı. Ve altdudağı mı şişmişti?

"O kayıp," dedi Flaca sonunda.

Luca başıyla onaylarken Rocky ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve bakışlarını yere çevirdi.

"¡Cállate, Flaca!" diye uyardı Omar.

Flaca elini onu başından savar gibi salladı.

Bir süreliğine tüm maskeler ortadan kalkmıştı. En iyi arkadaşları için endişelenen dört çocuktular sadece. Yadriel gerginliğinin birazını bıraktı. Görebildiği kadarıyla herhangi bir uyuşturucu malzemesi, tabanca ya da silah yoktu. Aksine, pantolonun beline tutturulmuş bir hançer taşıyan *oydu*.

Eğer Julian'ın kayıp olduğunu sanıyorlarsa... "Ne oldu?"

Önce Flaca konuştu. "Parktayken gasp edildi."

"Onları tanımıyoruz bile!" Omar hâlâ sırlarını saklamaya çalışıyordu ama otoritesini kaybettiği ortadaydı. Julian hakkındaki endişeleri diğer her histen daha baskındı.

"Ben gasp edildim," diye düzeltti Luca. Omuzlarını kulaklarına kadar çekmişti. "Jules onları durdurmaya çalıştı. Karanlıktı, bize koşmamızı söyledi biz de dağıldık." Kazağının kollarıyla oynuyordu. "Onu bulamıyoruz."

Bu iyiye alamet değildi. Herhangi bir ipuçları yoktu. Eğer Julian'ın kayıp olduğunu sanıyorlarsa bu cesedini bulmadıkları anlamına geliyordu. Ki bu da...

"Öldüğümü bilmiyorlar."

Julian orada, kolları yanında gevşekçe sallanır hâlde kalakaldı. Luca'ya baktı ve ifadesi –kaşlarını kaldırması ve dudaklarındaki acı dolu somurtuş– Yadriel'in kalbini sızlattı.

"Tekrar buluştuğumuzda gelmedi o yüzden onu aramaya çıktık ama arkasında hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu," diye açıkladı Luca.

Arkasında hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Yadriel'in beyni hızla çalışmaya başladı, parçaları birleştiriyordu. Julian dün gece ölmüştü. Parkta gaspa uğramış ve arka-

daşları onu aramak için döndüğünde kaybolmuştu. Bedeninden eser yoktu.

Tıpkı Miguel gibi.

"Rodrigo'yla konuştunuz mu?" diye sordu Luca umut dolu bir tonla.

Julian kasıldı ama Yadriel ona bakmamaya çalıştı çünkü Omar'ın dikkatli bakışları hâlâ üzerindeydi.

"Abim," dedi Julian aksi bir tavırla.

"Hayır, konuşmadık," diye cevapladı Yadriel.

Flaca iç çekti. "Rio muhtemelen Jules'un da kaçtığını düşünüyor. Birkaç gün önce *fena* bir kavgaya tutuştular ve Jules henüz eve gitmemişti."

"*Bu onları ilgilendirmez,*" diye tısladı Omar.

Gürleyerek yaklaşan bir trenin sesi Yadriel'in kulaklarını doldurdu. Tren tepelerinden geçerken tekerlekleri yüksek sesle takırdıyor, havayı yarıyor ve buram buram mazot kokuyordu. Rocky, Flaca ve Omar tartışıyor gibiydiler ama trenin geçişiyle birlikte seslerini duymak imkânsızlaşmıştı. Luca orada ezilip büzülmüş, parmaklarıyla kulaklarını tıkıyordu.

Donatello ve Michelangelo tasmalarını şiddetle çekiştiriyordu, Maritza dizlerinin üzerine çökerek onları kaşıyıp teselli etmeye çalıştı.

Bütün bu kargaşa içinde Yadriel, Julian'a bir bakış attı. Oğlan yere bakıyordu, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Rüzgâr ceketini savuruyor ve beyaz tişörtünü çekiştiriyordu.

Tren geçip gittiğinde Omar da aynı şekilde huysuz görünüyordu ama ağzını sımsıkı kapamıştı.

"Birisinin Rio'ya neler olduğunu anlatması lazım," dedi Luca. "Ama..." diye başlayıp devamı getirmedi.

Hepsi kendilerinden utanmış görünüyordu, Omar bile.

"Evleri Belvedere'nin orada," diye açıklamaya çalıştı Flaca. "Ve hepimiz oraya dönmeye tırsıyoruz..."

Yadriel sessizce iç geçirdi. Onları korktukları için suçlayamazdı, değil mi? Ama aynı zamanda sinirleri de bozulmuştu.

Julian'ı tanıdığı kadarıyla, hiçbir şey onu arkadaşlarının iyiliğinden emin olmaktan caydıracak kadar korkutucu olamazdı. Ama yine de. Herkes Julian Diaz kadar umarsızca cesur olamazdı. En yakın arkadaşları bile.

Neredeyse Rio'yu neden aramadıklarını ya da mesaj atmadıklarını soracaktı ama kendini tuttu. Bunu henüz yapmamışlarsa, belli ki bunun nedeni onu arayacak ya da mesaj atacak cep telefonlarının *olmamasıydı*.

"Polise söylediniz mi?" diye sordu Maritza.

Omar'ın kahkahası bıçak kadar keskin ve kömür kadar karaydı.

"Bizi dinlemediler," dedi Flaca. "Bu sabah Julian gelmeyince polise haber verdik ama ona saldıran adamın eşkalini bile veremedik. Hava bir şey göremeyecek kadar karanlıktı."

"Ben de hatırlamıyorum," diye onayladı Julian aksi bir sesle.

Abisi hakkında Julian'ı bu kadar sinirlendiren şey neydi?

Yadriel, Julian'a bakınca Omar'ın gözleri onun neye baktığını anlamaya çalışarak kısıldı.

"Jules için kayıp ilanı bile vermediler," diye devam etti Flaca.

"Ne?" Yadriel başını iki yana salladı. "Nedenmiş?"

"Çünkü o, Doğu Los Angeles'ta yaşayan, ebeveyni olmayan Latino bir erkek," dedi Omar öfkeden köpürerek.

"Evden kaçtığına karar verdiler," diye açıkladı Rocky. "Bir çocuk kaybolduğunda, risk altında olduğunu varsayarlar, bu yüzden AMBER alarmı devreye girer ve medyaya haber düşer, polis de etrafı soruşturur. Ama ya bir kaçaksanız?" Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yapmazlar."

"Onunla konuşmayı deneyebiliriz..." diye söze girdi Yadriel.

Julian ona döndü. "Hayır!" diye gürledi.

Yadriel refleks olarak ona baktı. Hemen hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı ama Omar'ın gözleri iyice kısılmıştı. "Belki bir şey duymuştur."

"*HAYIR* dedim!" Julian o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki Yadriel de Maritza da yerlerinde sıçradı, soğuktan bir duvar

yüzlerine çarpmışa döndüler. İkisinin de odağı Julian'a kaydı. Çenesindeki kaslar gerilmiş, burun delikleri açılmıştı ve onlara dik dik bakarken vücudu kaskatı kesilmişti. Bedeni kenarlarından titreşiyordu.

Flaca, Luca ve Rocky onların neye baktığını anlamak için etraflarına göz attılar ve şaşkın şaşkın bakıştılar.

Ama Omar, Yadriel'e odaklanmıştı. "Ne?" diye sordu.

Yadriel gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Neye bakıyorsunuz?"

"Hiçbir şeye," dedi Yadriel gereğinden hızlı bir şekilde. Terlemeye başlamıştı.

"Sadece onu bulmak ve iyi olduğundan emin olmak istiyoruz," dedi Rocky, kaykayını göğsüne sıkıca bastırarak. "Bir daha geri dönmemecesine kaybolmasını istemiyoruz."

"Tıpkı diğerleri gibi," diye ekledi Luca mutsuzca.

Yadriel kaşlarını çattı. "Diğerleri mi? Ne demek bu şimdi?"

"Bir grup sokak çocuğu kayboldu – toplam sayıları üç oldu, değil mi?" Rocky onay için Flaca'ya bakınca kız da başıyla onayladı.

"*Üç* kayıp çocuk mu?" diye tekrarladı Maritza.

Luca avuçlarını gözlerine bastırdı. Yadriel, Omar onu görmesini engelleyecek şekilde Luca'nın önüne geçmeden önce çocuğun gamzeli çenesini bir anlığına görebildi.

"Bu yeni bir olay değil," diye ısrar etti Omar. "Çocuklar sürekli kayboluyor ama kimse fark etmiyor çünkü hepsi zaten sokakta yaşayan ya da aileleri tarafından kovulmuş tipler."

Flaca irkildi.

"Evet ama hepsi aynı bölgede kayboldu –Belvedere civarlarında– ve hepsine kaçak etiketi yapıştırdılar," dedi Flaca, tırnaklarını dirseklerinin içine batırıyordu. "Onlara her ne olduysa muhtemelen Jules'un başına da aynısı geldi."

"Kendileri için endişelenmeleri gerekirken benim hakkımda fazla endişeleniyorlar," dedi Julian gruba yaklaşarak. "*Buradan* daha güvenli bir yere gitmeliler," dedi kollarını savurarak.

"Bu olayların bitmesini bekleyebileceğiniz daha güvenli bir yer yok mu?" diye sordu Yadriel.

"Genelde bir şeyler olduğunda Rio bizi eve alırdı," dedi Flaca kısık, kederli bir ses tonuyla.

"Başka bir yer olmalı!" diye şalteri attı Julian'ın, sabrı bir kere daha taşmıştı.

"Kalabileceğiniz başka bir yer yok mu?" diye sordu tekrar Yadriel.

"Herkesin başı sıkıştığında kaçabileceği yerleri olmayabilir," diye dudak büktü Omar, sanki Yadriel'in hava attığını düşünüyormuş gibi.

Bu, Yadriel'i hazırlıksız yakaladı. "Birileri olmalı," dedi başını iki yana sallayarak. "Ebeveyniniz? Aileleriniz?"

"*Bu kadarız,*" diye çıkıştı Omar, elleriyle kendini ve arkadaşlarını işaret ederek. "*Biz* birbirimizin arkasını kollarız." Dik duruyordu ve inatçı bir tavırla çenesini öne çıkarmıştı.

"Akdin kanı," dedi Omar ellerini iki yana açarak.

Julian içini çekti ve yenik bir ses tonuyla, "Rahmetin suyundan daha yoğundur," dedi.

"Rahmetin suyundan daha yoğundur," diye tekrarladı Yadriel otomatik olarak. Kaşları çatıldı ve Julian'a baktı, başka bir kelime hatası için onu düzeltmekten kendini zorlukla alıkoyabildi. Yadriel'in dikkati o kadar dağılmıştı ki Luca, Flaca, Rocky ve Omar'ın ona baktığını fark etmedi.

"*Ne?*" diye tısladı Omar.

Yadriel sıçradı ve dikkatini tekrar onlara çevirdi. Hepsinin yüzünde farklı derecelerde şok ve kafa karışıklığı ifadesi vardı. "Ne?"

"Az önce ne dedin sen?" diye sordu Flaca hayalet görmüş gibi ona bakarak.

"Ah..." Yadriel mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştı. "Akdin kanı rahimdeki sudan daha yoğundur," dedi.

"Hayır, sen *rahmet* dedin," diye ısrar etti Rocky.

"Öyle mi dedim?" Gergin bir kahkaha atıverdi.

"*Siktir*, bunu söylememen gerekiyordu!" diye bağırdı Julian.

Yadriel kaşlarını çatarak ona baktı. İsteyerek yapmış değildi.

"Neye bakıp duruyorsun?" diye sordu Omar.

Yadriel geriledi. "Ben... şey..."

"Jules da hep böyle der," dedi Luca kafası karışmış bir şekilde.

"Böyle söylemen gerektiğini nereden biliyorsun?" diye bastırdı Omar.

Julian, bütün bedeni sanki fırtına bulutlarının arkasında çakan şimşekler gibi cızırdayarak, "Onlara söyleme!" diye bağırdı.

Sesi o kadar yüksek çıkınca Yadriel elinde olmadan ona döndü. Onlara zaten söylemeyeceğini anlatmak istedi. Eğer kendi istemiyorsa, Julian'ın ölü olduğunu ifşa edecek değildi, hele ki kendisinin ruhlarla konuşabildiğini hiç...

"HEY!"

Yadriel'in gözleri Omar'a döndü.

"Seninle konuştuğumda bana bak!" Omar bir adım daha ilerledi.

Donatello ve Michelangelo ânında başlarını eğdi, göğüslerinden derin homurtular yükseliyordu. Alt çeneleri geri çekilerek dişlerini ortaya çıkarmıştı, alarma geçmişlerdi.

"*Yads*," dedi Maritza, tasmaları sıkıca tutarken gözleri panikten kocaman açılmıştı.

"Onlara söyleme!" diye tekrarladı Julian sinirle.

Aynı anda çok fazla kişi konuşuyordu. Çok bunaltıcıydı bu. Panik boğazından tırmanmaya başladı.

Flaca ve Rocky geriledi. Omar, Luca'yı arkasına sürüklüyordu.

Yadriel tüm bu bakışlar altında yanıyordu.

Onları ürkütmek istememişti; sadece yardımcı olmaya çalışıyordu, köpekler de yalnızca Maritza'yla onu korumaya çalışıyorlardı. Olay hızla kontrolden çıkıyordu.

"*Böyle söylemen gerektiğin nereden biliyorsun?*" diye bağırdı Omar.

Maritza köpekleri geri çekmeye çalıştı.

Flaca, Omar'ın kolunu çekiştirdi.

Yadriel bocaladı, kendini yaptığı hatayı kapayacak *herhangi bir şey* söylemeye zorladı. "Ben... şey..."

"BENİ DİNLEYİN!" diye haykırdı Julian. Kanepeden kaykayını kaptığı gibi iki eliyle başının üzerine kaldırıp yere çarptı. Kaykay yerde şimşek gibi çakarak ikiye bölündü ve sesi alt geçitte yankılanıp doğrudan Yadriel'in kemiklerini titretti.

Herkes irkildi. Maritza tekrar kontrolü ele geçirmeye ve köpekler tarafından devrilmemeye çalışırken Donatello ve Michelangelo sızlayarak sindi.

Kaykay yere düştü, tekerlekleri dönüyordu.

Julian bir hışımla grubun arasından sıyrılıp merdiveni tırmanmaya başladı, peşinden bir soğuk dalgası takip ediyordu onu. Soğuk dalgası toprağı kaldırdı ve Yadriel'in yanaklarını ısırdı.

Bir an öylece kalakaldı, afallamıştı. Omar, Flaca, Rocky ve Luca birbirlerine sokulmuş, ona bön bön bakıyorlardı.

Yadriel'in yüzünü sıcaklık kapladı. İşleri nasıl bu kadar berbat etmişti?

"Be-ben... özür dilerim, ben..."

Omar yolu işaret ederek onun sözünü kesti. "Gidin. Hemen." Sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü.

"*Yads*," diye uyardı Maritza, köpekler kalçalarına yapışmış hâlde merdivene doğru geri geri gidiyordu.

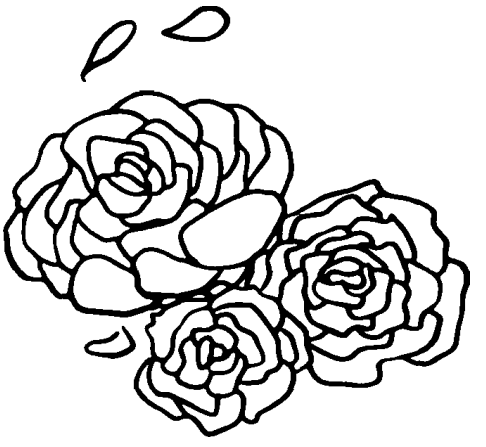
Yadriel grubun yüzlerindeki şok ve korku ifadesini gördü. Rocky titreyen Flaca'ya sarılıyor, sert görünmek için elinden geleni yapıyordu ama bu çatlamak üzere olan bir maskeydi. Luca, Omar'ın yanında zar zor görülebiliyordu, gözleri hâlâ kaykaydaydı. "Ben..."

"HEMEN!" diye bağırdı Omar.

Yadriel irkildi ama hemen itaat etti.

Maritza çoktan basamakları çıkmaya başlamıştı, Donatello ve Michelangelo da onu çekiştiriyordu. Yadriel ona yetişmek için acele ederken tek düşünebildiği Julian ve arkadaşlarıydı. Onların yüzleri. Yadriel bu iş için yaratılmamıştı. İşleri herkes için daha da kötüleştirmekle kalmıştı.

ON BİR

Maritza, Julian'a yetişmeye çalışırlarken, "Pekâlâ, bu daha iyi geçebilirdi," dedi. Donatello ve Michelangelo iki yanında, sanki hiçbir şey olmamış gibi mutlu mutlu yürüyorlardı.

"Komik değil." Yadriel'in içinde aşağılanma ve suçluluk duyguları bir savaş hâlindeydi ama aynı zamanda Julian'a çok sinirliydi. Yaşadığı duygu patlaması Yadriel'in aklına yatmıyordu. Bağırıp çağırmak bir şeydi ama sinirlenince ortalığı yıkmak bambaşka bir şeydi.

Julian yavaşlamayı ya da beklemeyi reddederek Yadriel ve Maritza'yı sokaklarda peşinde koşturdu. Yadriel kapüşonlusunun altında, omurgasından akan bir ter damlasını hissedebiliyordu. Los Angeles, ekimde bu koşuşturma için yeterince serin olmadığı gibi göğüs korsesi de yeterince nefes almasını engelliyordu.

Sokağı geçip mezarlığın demir kapısına vardılar. Julian'ın içeri dalması ve brujx'le diğer ruhların dikkatini çekmesi ihtiyaç duyduğu son şeydi.

Yadriel ileri doğru koşarak Julian'ın hızına yetişti. "Hey!" diye seslendi. "Bu ne tür bir maço zırvalığıydı?"

Öfkeliydi ve Julian'ın patlaması onu korkutmuştu, ki bu da onu *daha da* öfkelendirmişti.

Julian öyle aniden döndü ki Yadriel bir adım geri çekildi.

"Onlara öldüğümü söyleyecektin!" diye patladı dişlerini göstererek. Etrafında soğuk rüzgârlar esiyor, ceketini uçuşturuyordu.

Yadriel, çocuğun öldürücü bakışları karşısında dik durdu. Her ne kadar içgüdüsü ona geri çekilmesini söylese de. "Hayır, söylemeyecektim!" diye bağırdı elinden geldiği kadar sertçe.

Julian'ın kahkahası keskin, sırıtışı alaycı ve güvenmezdi.

Bu hâli tavrı Yadriel'in sinirine dokunmuştu, muhtemelen amacı da buydu. Karşılık verip patlamamak için sabrını sonuna kadar zorladı. "Bana onlara söylemememi söyledin, ben de söylemedim."

Julian'ın bakışlarına meydan okurcasına karşılık verdi. "*Yapmazdım,*" diye vurguladı.

Julian'ın sırıtışı bir saniyeliğine kayboldu. Bakışları yoğun ve sorgulayıcıydı, onu tartıyordu.

Yadriel kılını bile kıpırdatmadı. "İnsanları ifşa etmem," dedi ona.

Julian'ın sert ifadesi yavaşça yok olmaya başladı. Rüzgâr dindi. Serinlik azaldı. Gözünü kaçıran ilk Julian oldu.

Yadriel'in omuzlarındaki gerginlik gevşedi.

Julian uzun bir süre, güneşin ardında battığı tepelere doğru baktı.

Yadriel zihninin arkasında bir yerlerde, birazdan havanın kararacağını biliyordu. Eğer harekete geçmezlerse başları babası ve Lita'yla derde girecekti. Ama şu anda, giriş saatini kaçırmaktan daha büyük dertleri vardı.

"Onlardan temiz kopmak istiyorum," dedi Julian sessizce.

Yadriel bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu. Birinin Julian'ın yörüngesine girdikten sonra ondan temiz kopabileceğini hiç sanmıyordu.

Kendi de buna dahildi.

Yadriel onun profilini inceledi. Endişeyle çatılmış kaşlarını, güçlü burnunu ve çenesinin inatçı kıvrımını. Yanakları kıpkırmızıydı, çenesindeki kaslar seğiriyordu. Yavaş yavaş azalan ışık her şeyi soğuk pastel renklere boyuyordu. Julian sanki şehrin

üzerine gümüşi mavi tonlarında boyanmış gibiydi. Sudan bir yansıma gibi.

Götün tekiydi. İnatçı, fevri ve kesinlikle sinir bozucuydu. Ama Yadriel onun için önemli olan insanlara ne kadar şiddetle değer verdiğini net bir şekilde görebiliyordu. Julian arkadaşları uğruna ölürdü.

Muhtemelen ölmüştü de.

"Arkadaşlarını üzmek istemediğini biliyorum," dedi Yadriel bu sefer daha yumuşak bir tonla. "Ya da abini." Julian göz ucuyla ona baktı. "Ama bu artık *sadece* seninle alakalı bir durum olmaktan çıktı."

Julian karşı çıkmaya hazır görünüyordu, o yüzden Yadriel ona bu şansı tanımadan konuşmaya devam etti.

"Dün saldırıya uğradın ve kim yaptıysa seni öldürdü; bütün bildiğimiz bu. Ama sonra sen –bedenin– ardında hiçbir iz bırakmadan kayboldun," diye açıkladı. "Bundan birkaç saat sonra da Miguel öldü ve şimdi onu da bulamıyoruz."

Başta parçaları birleştirememişti. Julian'ın arkadaşlarıyla konuşup da onlar Julian'ın bilmediği ya da hatırlamadığı şeyleri anlatana kadar. Onlar boşlukları doldurmuşlardı ve ortaya çıkan resim korkunçtu.

"Miguel'in mezarlıkta bekçilik yapıyor olması lazımdı ve mezarlıkta *senin* kolyeni bulduk," diye vurguladı kapüşonlusunun altından Aziz Jude madalyonunu çıkararak.

Julian'ın odağı ânında kolyeye kaydı ve kaşları çatıldı. Parmakları sanki onu orada çaresizce geri isterlermiş gibi boynuna gitti.

"Bu bir tesadüf olamaz. Sana her ne olduysa, Miguel'in de başına aynısı gelmiş olmalı." Yadriel iç çekti, kolları yanlarına düştü. "Burada daha büyük bir olay dönüyor ama henüz ne olduğunu bilmiyorum."

Daha kelimeleri ağzından çıkarmadan Julian'ın tepkisini tahmin ederek söyleyeceğinde tereddüt etti. "Eğer senin evine gidebilirsek..."

"Abimi görmeye gitmek istemiyorum," diye tersledi Julian.

Yadriel'in içinde yorgunluk ve hayal kırıklığı alevlendi. "Biliyorum ama..."

Maritza bir adım ileri çıktı. "Eğer tişörtlerinden birine falan ulaşabilirsek bedeninin izini sürmeyi deneyebiliriz," diye önerdi omzunu hafifçe kaldırarak. "Donatello ve Michelangelo iz sürme testini geçememişlerdi ama elimizde sadece onlar var."

Julian'ın bakışları kız ve köpekleri arasında gidip geldi, birazcık bile ikna olmuşa benzemiyordu.

Öte yandan Yadriel umutluydu. "Onlara tişörtü verip gasp edildiğin yere dönebiliriz," dedi. "Kokuyu alıp bizi bedenine götürebilirler, belki Miguel'inkine de!" Tam bir plan değildi ama en azından bir başlangıçtı. Ve bu da elleri kolları bağlı oturmaktan iyiydi.

Şansını tekrar denedi. "Eğer Rio ile sadece bir saniye bile olsa konuşabilirsek..."

Julian hırladı, Yadriel'in hissettiği kadar sinirlenmiş görünüyordu. "*Hayır...*"

"Bir şeyler duyup duymadığını sorabiliriz. Belki polis cesedini bulmuş ve onunla iletişime geçmiştir," diye devam etti Yadriel. "Biz onun dikkatini dağıtırken sen de köpeklere kokunu alabilecekleri bir şeyler bulursun. Sonuçta ruh güçlerin üstüne çalışıyordun, öyle değil mi?" diye belirtti, Julian'ın odasında yarattığı dağınıklığı düşünerek.

Julian başını arkaya attı ve kobalt renkli bulutlara doğru bakarak hayal kırıklığı dolu bir ses koyuverdi.

Yadriel hemen karşı çıkmamasını iyiye işaret olarak algıladı. Belki de ikna edilebilirdi. "Bak, tek önemsediğin şeyin arkadaşlarının iyi olduğundan emin olmak olduğunu biliyorum," dedi ona. "Ama onlar da tehlikede olabilir."

Julian gerildi.

"Sana ne olduysa muhtemelen Miguel'e *ve* o kayıp çocuklara da oldu." Tüm bu bağlantılar tamamen tesadüf olamazdı. "Ve eğer sana bunu kimin yaptığını bulamazsak, bir sonraki hedef arkadaşların olabilir."

İşte bu dikkatini çekmişti.

Yadriel artan paniğini görebiliyordu. Julian'ın ellerinin nasıl yanlarında yumruk hâline geldiğini. Alternatif bir plan bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerinin nasıl etrafı taradığının.

Yadriel, Julian hayır derse ne yapacağını bilmiyordu. Bu onun bir brujo olduğunu kanıtlamaktan daha öte bir şeydi. Bundan çok daha büyük bir şeydi. Miguel'i bulup ona yardım etmek istiyordu. Diğerlerine yardım etmek istiyordu. Julian'ın, öldürüldüğü gerçeğine kayıtsız kalmasını istemiyordu. Julian ve Miguel'e bunu her kim yaptıysa, Yadriel yanlarına kâr kalmasına izin vermeyi reddediyordu.

"Yardımına ihtiyacımız var," dedi Yadriel. "*Benim* senin yardımına ihtiyacım var." Julian'ın gözlerini yakalamaya çalışarak öne eğildi.

Julian döndü. Alnı kırışırken dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Lütfen, Jules."

Julian irkildi ama sonra omuzları yenilgiyle çöktü. Julian'ın dudakları aralandığında Yadriel'in kalbinde bir umut çiçek açtı. "Ben..."

"Size yardım edeceğim," diye seslendi biri.

Yadriel, Julian ve Maritza irkilerek sese doğru döndüler.

Haki renkli, bol bir kazak giymiş bir çocuk, kolunun altına sıkıştırdığı kaykayıyla caddenin karşısında duruyordu.

"Ah, olamaz," diye mırıldandı Maritza.

Evet. Bu gerçekten koca bir "ah, olamaz" idi.

Julian'ın omuzları düştü. "Luca, seni aptal," dedi çocuk karşıdan karşıya geçip kaldırımın ucuna gelene kadar.

"Hey..." diye garip bir tavırla başlayıp sustu Yadriel. Konuşulanların ne kadarını duymuştu?

"Size yardım edeceğim," diye tekrar etti Luca. Korkmuş ya da üzülmüş görünmüyordu. Hatta her şeyden öte meraklı görünüyordu.

Maritza ve Yadriel bakıştılar.

Julian, Luca'nın önünde volta atarak, "Burada ne işi var?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "Bütün bu yolu tek başına gelmemeliydi."

"Bakın, az önce orada olanlar... çok garipti," dedi Luca ve dudaklarından gergin bir kahkaha kaçtı.

"Gerçekten bir soruna sebep olmak istememiştik," dedi Yadriel çünkü bu doğruydu ve bir açıklama borçlu olduğunu hissediyordu.

"Yardımcı olmak istiyorum," diye teklif etti Luca tekrar ve gözleri Donatello ile Michelangelo'ya dönüp dururken kaykayını bir elinden diğerine geçirdi.

Jules homurdanarak elleriyle yüzünü sıvazladı.

Maritza, Yadriel'e şaşkın bir bakış attı.

"Öyle mi?" Yadriel, Julian'a verdiği sözü tutacaktı o yüzden de Luca'nın neden bahsettiğini tam olarak anlamadan ya da ne kadar şey bildiğini –veya tahmin ettiğini– öğrenmeden ona bir bilgi sunmayacaktı.

Luca başıyla onayladı, Donatello bu ilgiyle kuyruğunu sallayınca dudaklarından zayıf bir gülümseme oynaştı.

"Gördünüz mü? İşte bu! Problemin tam da bu, Luca!" diye patladı Julian ellerini havaya kaldırarak.

"Jules öldü mü?"

Bunu o kadar beklenmedik bir anda ve öyle rahat bir tavırla sormuştu ki Yadriel konuşamadı, sadece bakakaldı.

"Hayaletlere inandığımdan emin değilim," diye itiraf etti Luca.

"Tanrım," diye homurdandı Julian.

"Ama kaykay." Luca başının arkasını kaşıdı. "Jules'un biraz ani parlayan bir öfkesi var."

"Yapma ya," dedi Maritza bıyık altından.

Julian oflayıp kapüşonunu başına geçirdi.

Luca onlara af dileyen bir gülümsemeyle baktı. "Ama niyeti kötü değil."

Julian kaşlarını kara gözlerinin üzerinde iyice çatarak ters ters baktı ama sanki Luca öfkesini dindiriyor gibiydi.

"Ama sinirlendiği zaman hep böyle bir şeyler fırlatır, biliyor musunuz? Gerçekten ürkütücüydü." Kemikli omuzlarını silkti. "Ayrıca, siz de havaya falan konuşuyordunuz." Luca belli belirsiz bir işaret yaptı. "Yani ya ikiniz de delisiniz ya da Julian öldü," diye tahmin etti. "Ve siz onu görebiliyorsunuz?"

Maritza, Yadriel'e baktı ama o çenesini kapalı tuttu. Onun yerine Julian'a baktı. Onun izni olmadan hiçbir şey söylemeyecekti.

Luca onun bakışlarını takip etti, havayı taradı ve başını yana yatırdı, sanki Julian'ın orada durduğunu görmek için doğru ışığa ihtiyacı varmış gibi.

Julian'ın gözleri kapüşonun altından görünmüyordu. Yadriel yüz ifadesini tam okuyamıyordu ama çenesinin kasıldığını görebiliyordu. Bir süre sonra kısa bir onaylamayla başını salladı. "Peki," dedi. "Söyle ona."

Yadriel düğüm düğüm olmuş boğazından sesini çıkarabilmek için yutkundu. "Evet," dedi.

Ve ânında pişman oldu.

Luca'nın ifadesi şaşkınlık ve hüzün arasında gidip geldi. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi dolmuş gözleri alacakaranlıkta parıldayarak. "Julian iyi bir sebebi olmasa bizi bırakıp gitmezdi, o..." Alnını ovuşturarak lafını kesti.

Yadriel, Luca'nın kederini hissedebiliyordu, çocuktan dalga dalga yayılıyor ve karnına vuruyordu.

Julian öylece duruyordu, bedeni kaskatı, yüz ifadesi hâlâ saklıydı.

Yadriel küçük çocuğu rahatlatacak kelimeler bulmaya çalıştı. Annesi burada olsaydı ne derdi acaba?

"Luca..." diye nazikçe söze girdi ama Luca bitirmesine izin vermedi.

"Evet, peki, şimdi, tek giderseniz Rio sizi görmez bile." Luca burnunu kazağının koluna sildi ve Yadriel'in dikkati yine orada-

ki morluğa kaydı. "Yabancılardan hoşlanmaz, insanlara güvenmez – Omar gibi ama daha beteri."

Yadriel bunun mümkün olabileceğini sanmıyordu.

"Ama eğer ben de gelirsem en azından kapıdan içeri alabilir," diye açıkladı Luca.

Julian kollarını göğsünde kavuşturarak başını iki yana salladı. "Seni küçük hain..." dedi ama sinirli değildi.

"Bilemiyorum..." dedi Yadriel, Julian'dan onay veya ret bekleyerek.

"Ona bunu borçluyum." Luca'nın yüzü buruşmuş ve ince kaşları çatılmıştı. Kazağındaki kaçmış bir iplikle oynuyordu. "Julian'a yani. Eğer öldüyse, bu benim yüzümden. Beni korumaya çalışıyordu, bense kaçtım ve..." Yutkundu.

Yadriel, Julian'a kaçamak bir bakış attı.

Julian kapüşonunu geriye itti, arkadaşına bakarken yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Luca..."

"Ne olduğunu öğrenmek istiyorum," diye devam etti Luca. "Rio'ya gitmekten çok korkuyorduk ama eğer bir şeyler biliyorsa ..." Konuştuğunda sesi daha sağlam, kendinden daha emindi. "Eğer elimden geliyorsa yardım etmek istiyorum." Sanki onlar da konuşmanın bir parçasıymış gibi yine köpeklere bakıyordu. "Bunu Jules'a ve Rio'ya borçluyum."

Julian yüzünü buruşturdu. "Bana bir bok borçlu değilsin," dedi sessiz bir iç çekişle. Küçük çocuk cevap beklerken Julian başını yana yatırıp Luca'yı izledi.

Yadriel hiçbir şey söylemedi. Julian'ın bunu kabul etmesini ne kadar istese de, bu onun seçimiydi, kendisinin değil.

Bu arada Luca'nın dikkati dağılmıştı. "Köpeklerini sevebilir miyim?" diye sordu Maritza'ya, kaşlarını umut dolu bir ifadeyle kaldırarak.

Maritza güldü. "Evet, tabii ki," dedi yaklaşarak. "Arkadaş canlısıdırlar."

Luca kaykayını ânında yere bıraktı ve yere çömeldi, kazağın uzun gelen kolları içindeki küçük kolları iki yanındaydı. Dona-

tello ve Michelangelo Luca'nın üzerine atılarak onu yere düşürdüler. Büyük köpekler onu sevinçle burunlarıyla dürtüp yalarken Luca'yı âdeta yuttular.

Gülerken bir yandan elleri ikisini de bir güzel kaşıyordu, Donatello'nun sallanan dili ona özellikle iyi bir darbe indirdi. Bununla beraber, Luca'nın kumral saçları geriye doğru yattı ve yüzünün yan tarafından aşağıya doğru uzanan büyük bir yara izini ortaya çıkardı. Kösele gibi bir deri parçasıydı.

Yadriel'in kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. Maritza'nın babasının kolunda da buna benzer yara izleri görmüştü. Yanıklar.

Kız da fark etmişti, yüzündeki sırıtış yerini şok ifadesine bıraktı.

Julian bir şey söylemedi.

Julian ve arkadaşları hakkında Yadriel'in hâlâ bilmediği çok şey vardı.

Julian sessiz kalınca Yadriel, "Onun Rio'yu görmemizi istediğini sanmıyorum," dedi.

Luca iri, koyu kehribar rengi gözleriyle Yadriel'e bakarken Michelangelo onun kulağını yaladı. "Yani onu duyabiliyor musunuz? Ve görebiliyorsunuz?"

Yadriel başıyla onayladı. "Evet."

Luca parmaklarını birbirine geçirerek etrafına bakındı. "Nerede o?"

Hem Yadriel hem de Maritza Julian'a baktılar.

Julian orada hareketsiz duruyor ve Luca'yı izliyordu. Sessizliği bile gürültülüydü. Hareketsizliği tedirgin ediciydi. Yadriel bundan hoşlanmamıştı. Julian'ın bağırmasını buna tercih ederdi.

Luca gözlerini kısarak boş havayı taradı, hatta bir adım daha yaklaşmayı bile göze aldı. "Beni duyabiliyor mu?"

"Evet, seni duyabiliyor," dedi Yadriel yumuşak bir sesle.

Luca tereddütle elini uzattı. "Bana dokunabilir mi?"

Julian'ın ifadesi boştu, kamburunu çıkarmıştı ve gözleri Luca'yı incelerken donuktu. Öne doğru bir adım attı ve elini

uzattı. Eli Luca'nınkinin hemen üzerinde durdu. Julian'ın yüzü konsantrasyonla gerilirken Yadriel nefesini tuttu.

Julian elini aşağı indirdi ve parmakları Luca'nın avucunun içinden geçti.

Luca titredi, kolu bol kazağın içinde şöyle bir ürperdi ama başka bir tepki vermedi.

"Bu işler pek öyle yürümüyor..." dedi Yadriel, Julian geri adım atıp başını başka tarafa çevirirken.

Luca'nın yanaklarında pembeleşti. Elini yanına indirdi ve kolunu ovuşturdu. Yine o özür dileyen küçük gülümsemesini takındı.

"Peki."

Julian'ın sesi o kadar kısıktı ki Yadriel önce doğru duyduğundan emin olamadı.

"Gerçekten mi?" Yadriel yüzüne bakmaya çalışarak sordu ama Julian yüzünü ona çevirmedi. Bunun yerine, sarsak bir şekilde başıyla onayladı.

"Ne?" diye sordu Luca tekrar etrafına bakınarak. "Ne dedi?"

"Evet dedi," dedi Yadriel. Üzerine çöken rahatlama o kadar iyi gelmişti ki gülümsedi.

Luca da gülümsedi. "Yarın sabah sizinle buluşabilirim, böylece düşünmeniz için de size bir gece vermiş olurum."

"Öğleden sonra olması gerek, okulumuz var." Yadriel başıyla Maritza'yı işaret etti.

"Ah, tamam. Öğleden sonra o zaman." Luca başını yukarı aşağı salladı. "Nerede buluşalım? Yakınlarda mı oturuyorsun?"

"Evet, orada oturuyorum," dedi Yadriel, büyük kapıyı işaret ederek. Evinin ışıkları yanıyordu. Diğer tarafta bütün heybetiyle kilise görünüyordu.

Luca'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Orada mı yaşıyorsun? Vay canına, hayaletleri görmene şaşmamalı."

Maritza güldü.

Yadriel sırıttı ve onu düzeltme dürtüsünü bastırdı.

"Bu arada ben Maritza," diye araya girdi arkadaşı. "Ve şu oğlan da Yadriel."

"Ah." Luca'nın gözleri hızla Yadriel'in göğsüne kaydı.

Yadriel içgüdüsel olarak kamburunu çıkardı, sıcaklık boynuna doğru tırmanırken kollarını etrafında sıkıca kavuşturdu. Bu bakıştan ve onunla beraber gelen utanç ve mahcubiyet karışımından nefret ediyordu.

"Ben de Luca." Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama muhtemelen Jules bunu size çoktan söylemiştir." Güldü. "Tamamdır, o zaman yarın öğleden sonra sizinle orada buluşurum."

Luca kaykayına atlarken Julian doğruldu. "Kendi başına geri yürüyemez, hava karanlık..."

"Gece kalacak bir yere ihtiyacın var mı?" diye sordu Yadriel hemen. Zaten *bir* çocuğu gizlice barındırıyordu, başka bir tanesini daha idare edebileceğini sanmıyordu ama Julian haklıydı; dışarısı karanlıktı ve eğer biri etrafta dolaşıp sokaktan çocuk topluyorsa...

"Benim evimde kalabilirsin," diye teklif etti Maritza tespihiyle oynayarak. "Eminim ailemle konuşursam..."

"Ah, hayır, sorun değil!" Luca ensesini ovuşturarak elini havada savurdu. "Ailem birkaç sokak ötede oturuyor..."

Yadriel, Julian'ın gerildiğini gördü.

"Bu gece orada kalacağım."

Yadriel'in aklına ikna edici bir şeyler gelmeden Luca kaldırımdan aşağı kayıp köşeyi dönmüştü bile.

Bir an için üçü de hiçbir şey söylemeden öylece durdular.

Julian'ın daha önce gösterdiği bütün şiddet tükenmiş gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, Yadriel de kavgacı olamayacak kadar bitkin hissediyordu kendini. "Julian..."

Julian topuklarının üzerinde döndü ve kapının demir parmaklıklarının arasından süzüldü.

Yadriel iç çekti.

Maritza onu kışkışladı. "Peşinden git. Annem beni öldürmeden önce eve gitmeliyim." Donatello ve Michelangelo onu sokağın aşağısına çekmeden önce kısa bir el salladı.

Yadriel, Julian'a yetişmek için mezar taşlarının arasından hızla koşturdu. Kiliseden sesler geliyordu ve pencerelerden brujx'in içeride toplandığını görebiliyordu. Kilisenin açık kapılarından sızan ışık, basamakları ve çuhaçiçekleri dizili yolu yıkıyordu. Birkaç kişi kiliseye doğru ilerliyordu.

Babasının o sabah ne dediğini hatırladı, ailece akşam yemeği yiyeceklerini söylemişti. Bir toplantıyı mı kastetmişti? Yoksa bu ani bir toplanma mıydı?

Her iki durumda da, ne olduğunu çözmeden önce Julian'ı güvenli bir şekilde odasına götürmesi gerekiyordu. İlk başta Julian'ın eve dalacağını düşündü ama kapıda durup Yadriel'in yetişmesini bekledi.

Yadriel dikkatli bir tavırla kapıyı araladı ve dinledi. Ne müzik ne de ses vardı. Herkes çoktan kiliseye gitmiş olmalıydı. Julian'a içeri girmesi için el salladı ve onu merdivenden yukarı çıkardı. "Kiliseye gitmem gerek," dedi Yadriel, mesajlarını kontrol etmek için telefonunu cebinden çıkarırken. "Lita beni öldürebilir eğer..." Sözünü yarıda kesti.

Julian o yokmuş gibi yaptı. Doğrudan basamakları çıkmaya koyuldu.

Yadriel onu basamakların dibinden izleyerek, "Hey," dedi.

Julian omzunun üzerinden baktı.

Yadriel ona kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

Julian ona alaycı bir bakış attı.

Bu aptalca bir soruydu. Ölmüştü –öldürülmüştü– ve arkadaşları için endişeleniyordu; elbette iyi değildi.

"Yadriel?" dedi mutfaktan gelen bir ses.

Yadriel donakaldı. Zemin gıcırdadı. Gözleri telaşla kocaman açıldı ama Julian'ı uyarmasına gerek yoktu. Catriz oturma odasına adım atmadan önce merdivenden çıkıp köşeyi dönerek gözden kayboldu.

"İşte buradasın," dedi Tío Catriz iç çekerek. "Baban seni aramam için beni gönderdi." Kaşlarını çattı ve boş odaya göz gezdirdi. "Kiminle konuşuyordun?"

"Ah." Yadriel telefonunu kaldırdı. "Sadece Maritza."

Tío Catriz bir an için onu izledi –normalden sadece üç saniye daha uzun olmasına rağmen rahatsız etmeye yetmişti– ama sonra dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Siz gerçekten de yapışık ikizler gibisiniz," dedi kıkırdayarak ve başını iki yana salladı.

Yadriel de onunla birlikte güldü, belki biraz fazla yüksek sesle.

"Hadi," dedi ve Yadriel'e onu takip etmesi için el salladı. "Baban herkesi toplantıya çağırdı. Dışlanmışları bile," diye ekledi Tío Catriz eğlenen bir sırıtışla.

"Evet." Dikkati tekrar Julian'a kaydı. "Sırt çantamı hemen odama atıp gelsem olur mu?" diye sordu Yadriel merdivene doğru ilerlerken.

Tío Catriz başıyla onayladı. Koyu renkli gömleğinin önünü düzeltirken, "Kara koyun uygun düşecek şekilde geç de gidebilir," dedi.

Yadriel aceleyle odasına gitti.

Julian yatağının kenarına oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı ve elleriyle oynuyordu.

Yadriel sırt çantasını masasının üzerine fırlattı. "Sen iyi misin?" diye sordu tekrar, biraz sertçe.

Julian ona bakmaya bile tenezzül etmeden, "İyiyim," dedi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Yadriel uzun bir süre onu değerlendirdi. Julian'a kızgındı ama aynı zamanda onun için üzülüyordu. Bu iki duygu birbiriyle savaş hâlindeydi ve Yadriel'in işin içinden çıkmasını zorlaştırıyordu. Tek istediği yardım etmekti. Sadece Miguel'e değil, Julian ve arkadaşları da dahil olmak üzere herkese yardım etmek istiyordu ama işler giderek daha karmaşık ve zor bir hâl alıyordu. Julian'ın ona biraz müsamaha göstermesini diliyordu.

Ama tabii, muhtemelen onun da Julian'a biraz müsamaha göstermesi gerekti.

Yadriel onunla empati kurmaya çalıştı. Eğer bir anda öldürülüp ruh olarak uyansa bununla nasıl başa çıkardı? Arkadaşlarıyla ve ailesiyle konuşamayacak olsa? Hem de tehlikede olduklarını düşünmesine rağmen?

Evet, o da kesinlikle pek iyi başa çıkamazdı. Muhtemelen Julian gibi tepki verirdi. Belki de daha kötü bir şekilde.

"Kiliseye gitmeliyim. Büyük bir toplantı var."

Julian cevap vermeyince kapıya ilerledi ve eli kulpta durdu.

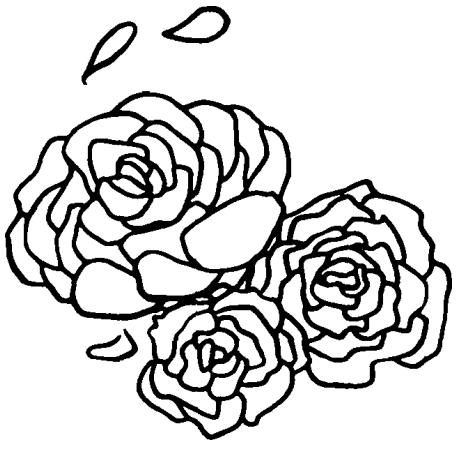
"Son bir şey."

Julian ona baktı.

"Eğer bir daha böyle bir öfke gösterisinde bulunursan ve birisine, özellikle de Maritza'ya zarar vereceğini düşünürsem?.." Julian'ın madalyonunu tekrar çıkardı ve başparmağından sarkıttı. "Bunu da seni de lağıma atarım. Anladın mı?"

Julian'ın kulakları kıpkırmızı oldu. Başıyla onaylayıp kamburunu çıkardı.

"Harika." Yadriel odadan çıktı ve kapının arkasından çat diye kapanmasına izin verdi.

ON İKİ

Bütün brujx kilisenin arkasındaki avluda toplanmıştı. Burada düğünlerden doğum günlerine kadar çeşitli kutlamalar düzenlenirdi. Taşa oyulmuş kemerler kiliseyle aynı renge boyanmıştı. Serape* runnerlarla kaplı uzun masalarla ve kâğıt mendilden yapılmış karanfillerle dolu kil vazolardan süslerle doluydu. Düzinelerce renkli papel picado,** kâğıt fenerlerle birlikte tepeye asılmıştı.

Yiyecek dolu masalar sütunların arasındaki dış kenarlara yerleştirilmişti. Pan de muerto, pirinç, fasulye ve ropa vieja*** ile dolu büyük alüminyum tabaklar vardı. Baharat ve kırmızı biberle pişirilmiş kıyma Lita'nın spesiyallerinden biriydi.

Lita tüm genç brujx'i belirlediği bir masaya yönlendirmiş ve hepsini işe koymuştu. Yaşları altı ila on dört arasında değişen sekiz brujx Día de Muertos için el işleri üzerinde çalışıyordu. Kalıplanmış şeker kafatasları süslenmeyi bekliyordu. Taze toplanmış çuhaçiçeği, krizantem ve koyu mor eflatunlarla dolu kasalar kenara düzgünce dizilmişti, havayı mis gibi tatlı elma kokusuyla dolduruyorlardı.

---

* (İsp.) Püsküllü –*çn*

** (İsp.) Ayrıntılı tasarımların kâğıt mendil tabakalarına kesilmesiyle yapılan geleneksel bir Meksika dekoratif sanatı. –*çn*

*** Küba'nın geleneksel yemeklerinden biri. İnce kesilmiş et parçaları, peynir, sos ve sebzeler tortilla veya pirinç üzerinde servis edilir. –*çn*

Yadriel tíosunun peşinden babasının etrafını saran kalabalığa doğru ilerlemeden önce bir tabak yemek aldı. Herkesin yüz ifadesi gergindi, konuşurken sesleri gitgide kısılıyordu. Tío Isaac'i gördü ama onu fark etmesi kolaydı. Uzun ve geniş boyuyla herkesten en az bir baş daha yüksek duruyordu. Ama Tía Sofia ya da Paola'dan hiçbir iz yoktu.

Bir eliyle tabağını dengeleyen Yadriel diğer eliyle telefonunu çıkardı ve Maritza'ya bir mesaj attı.

Herkes kilisede. Sen neredesin?

Maritza'nın cevabı neredeyse saniyesinde geldi.

Rehin tutuluyorum. Bana elbise denetiyorlar. Yardım gönder.

Yadriel kıs kıs güldü.

Dualarım seninle.

Yadriel'in babası ortada duruyordu, bıyıkları birbirine karışmıştı ve soru bombardımanına tutulurken başı bir oraya bir buraya çevriliyordu.

"Enrique," diye seslendi Tío Catriz. Yadriel'i işaret etti ve babası onu görmek için parmak uçlarında yükselmek zorunda kaldı.

Herkes ona bakınca Yadriel büzüldü.

Babası rahatlayarak derin bir iç çekti ve Yadriel suçlu suçlu gülümsedi. Yaklaşmak için brujx denizini aştı.

Babası, "Siz ikiniz neredeydiniz?" diye sorarken sesi sinirli olmaktan ziyade yorgundu.

Suçluluk sızısı Yadriel'i bir kez daha delip geçti. Babası bitkin görünüyordu, gözleri kıpkırmızıydı ve göz altları morarmıştı. Son yirmi dört saatte ne kadar uyumuştu? Çok olamazdı.

"Özür dilerim, baba," dedi Yadriel çünkü gerçekten öyleydi. Babasını endişelendirmek istememişti. Yadriel ona ekstra yük olmadan da babası yeterince stresliydi.

"Sürekli evden kaçıp geç geliyorsun," dedi Enrique soru sorar gibi.

Yadriel bahane uydurmaya çalıştı. Maritza olsa ne derdi? "Ben sadece..."

Tío Catriz, "Benimleydi, hermano*," dedi elini Yadriel'in omzuna koyarken takındığı gülümseme özür diler gibiydi. "Muhabbete dalıp zamanın nasıl geçtiğini anlamamışız. Seni endişelendirmek istememiştik," diye açıkladı kibar bir içtenlikle.

Yadriel şaşkınlıkla ona baktı.

Enrique somurttu ve kaşlarını çatmasıyla alnında derin kırışıklar belirdi. Gözlerinin ardında bir şeyler çalkalanıyordu ama Yadriel ne olduğunu çıkaramıyordu. Babasının bu cevaptan memnun kalmadığını hissediyordu ama sonunda kısaca başını sallayıp onaylamakla yetindi.

Şansına, nutuk dinlemeyecekti, en azından şu an. Babasının daha önemli işleri vardı.

Genç bir bruja, "Miguel'den nasıl hâlâ iz olmayabilir?" diye sorunca grup yeniden tartışmaya dalıp soru yağmuruna başladı. Tíosunu ve onu dışarı doğru itekleyerek yeniden babasının etrafına üşüştüler.

"Bunun için teşekkürler," dedi Yadriel, Tío Catriz'e. "Beni korumana gerçekten gerek yoktu." Yapmak istediği son şey, kendisini içine soktuğu bu karmaşaya bir başkasını, özellikle de tíosunu sürüklemekti.

Catriz kıkırdadı. "Sen söylemezsen ben de söylemem," dedi göz kırparak.

Yadriel de ona gülümsedi. Brujx'in tíosuna daha iyi davranmasını diledi. O iyi bir adamdı ve her zaman Yadriel'i kollardı. Brujx tarafından dışlanmak berbat bir şey olsa da, en azından bunu birlikte yaşayabileceği Tío Catriz'i vardı. Yadriel, onun bir brujo olduğunu gördüklerinde işlerin değişip değişmeyeceğini merak ediyordu. Bu, tíosuyla aralarına bir duvar örecek miydi? Tío Catriz üzülecek miydi? Üzüleceğini sanmıyordu.

En azından öyle olmamasını umuyordu.

---

* (İsp.) Erkek kardeş –*çn*

"Yemek ye, sobrino," dedi omzuyla Yadriel'i dürterek. "Ve başını beladan uzak tutmaya çalış."

Yadriel bu dediğini ikiletmeyecekti. Açlıktan ölüyordu ve ânında ağzına yemek tıkıştırmaya başladı. Konuşmaya iyice dalmış brujx grubunun etrafında dolaştı, dinlemeye ve yararlı olabilecek herhangi bir bilgi toplamaya çalıştı.

"Claudia ve Benny polise gitti mi?" diye sordu Tío Isaac pes sesiyle konuşmayı rahatça bölerek. "Miguel'in kayıp olduğu bildirildi mi?"

Yadriel'in babası başını sallayarak onayladı ve parmaklarıyla bıyıklarını taradı. "Bu sabah bildirdiler ama pek iyi gitmedi." Babasının dudaklarının kenarları aşağı doğru çekildi.

"Nasıl yani?" diye sordu Diego. O ve Andrés sanki çok önemliymişler de tartışmanın merkezinde olmaları gerekiyormuş gibi grubun ortasına doğru sokulmuşlardı.

Yadriel gözerini devirdi ve ropa viejasından bir ısırık daha aldı.

"Claudia ve Benny çok iyi İngilizce konuşamıyorlar," diye açıkladı Enrique. "Önemli bir detayı kaçırmak istemedikleri ve polise mümkün olduğunca fazla bilgi vermek istedikleri için bir tercüman talep edip durdular. Tabii ki bu da başlı başına karmaşık bir durum çünkü nasıl bildiklerini açıklamadan Miguel'in öldüğünü bildiklerini söyleyemiyorlar," dedi gruba.

Mırıldanmalar yükseldi.

Evet, Yadriel bunun işleri nasıl karmaşıklaştırabileceğini görebiliyordu.

"Ama polisler bir tercüman getirmediler ve onlara sorular sormaya devam ettiler." Babası başını iki yana salladı. "Ne olduğundan emin değilim ama yardım etmek için oraya gittiğimde polis onları tamamen başından savmış ve onların ya da Miguel'in ABD vatandaşı olup olmadığını sormaya başlamıştı."

Mırıldanmalar öfkeli bir tona büründü, Yadriel de sinirlendi. Son birkaç yıl içinde, topluluklarındaki –brujx olsun olmasın– çok fazla insan sınır dışı edilmişti. Aileler parçalanmış ve iyi

insanlar evlerinden koparılmıştı. İnsanlar polisten korkuyor ve ihtiyaç duyduklarında yardım istemekten çekiniyorlardı.

Böylece brujx bir araya gelmeye ve saflarını sıklaştırmaya çalışmıştı. Zaten birbirlerine sıkı sıkıya bağlı ve kendi işlerine bakan bir topluluk olarak, bu durum yabancılara karşı duydukları korkuyu daha da artırmıştı.

"Polisin onları sınır dışı etmek için bir sebep bulmasından korkup çıktılar. Polis raporunun gerçekten doldurulduğundan bile emin değilim ama geri dönmeye de çok korkuyorlar."

Catriz yavaşça başını iki yana salladı ve dudakları bir iğrenmeyle kıvrıldı. "İğrenç."

"Santa Muerte, los ayude,"* diye mırıldandı daha yaşlı bir brujo istavroz çıkararak.

"Miguel, Día de Muertos için dönecek," dedi genç bir kadın ısrarla. "Bize o zaman neler olup bittiğini söyler."

Bir başkası, "Ya geri gelmezse," diye sorunca herkes bir ağızdan, anlaşılmaz bir kakofoni oluşturarak konuşmaya başladı.

Yadriel boş tabağını sıkıca kavradı, aniden midesinin bulandığını hissetti. Ellerindeki tek yeni bilgi polisin Miguel'in cesedini bulamamış olmasıydı ki bu da pek bir şey ifade etmiyordu. O hâlâ kayıptı. Hâlâ onu bulmaları gerekiyordu.

Día de Muertos'a sadece iki gün kalmış olsa da, Yadriel'in Miguel ortaya çıkana kadar eli kolu bağlı oturmasına imkân yoktu. Ve eğer geri dönmezse, ruhu bir yerlere bağlanmış ve kapana kısılmış demekti. Miguel'in bir yerlerde sıkışıp kalması ve onlarla temas kuramaması fikrinden nefret ediyordu. Nereye gitmişti de kimse onu bulamıyordu? Doğu Los Angeles'ta düşecek kuyular yoktu ya. Aşağı atılabileceği uçurumlar da öyle. Eğer bir bina ya da başka bir şey çökmüş olsaydı haberlerde duyarlardı.

İz bırakmadan kaybolmuştu. Tıpkı Julian gibi.

Yadriel, biri neredeyse diğerinin de orada olduğundan emindi. O ve Maritza, brujx'in geri kalanından daha avantajlıydı. En azından Julian'ın nerede kaybolduğunu biliyorlardı ve yarın Do-

* (İsp.) Azize Ölüm, onlara yardımcı ol. –çn

natello ve Michelangelo'nun onun izini oradan sürüp süremeyeceklerini göreceklerdi.

"Ah, güzel, yemeğini bitirdin!"

Lita'nın sesi Yadriel'i düşüncelerinden uzaklaştırdı.

O daha cevap veremeden, Lita elindeki kâğıt tabağı almış ve onu küçük brujx'in masasına doğru çekmişti. "Bırak Miguel'i onlar düşünsün," dedi Lita sertçe.

Yadriel keskince, "Lita," dedi. Diğer çocuklarla aynı kefeye koyulup el işi yapmak istemiyordu. Yeri yetişkinlerin yanıydı. "Ben çocuk değilim..."

"Bunu biliyorum!" dedi Lita kasaların kenarında durup oflayarak.

Yadriel ona bir an için bile olsun inanmayarak kaşlarını çattı.

"Ama calavera dekorasyonunda kimse eline su dökemez!" diye karşı çıktı eteğini düzelterek.

Yadriel boş şeker kafatası kutularına ve masayı kaplayan neon rengi krema tüplerine baktı. Daha büyükçe çocuklar etrafta oturmuş, canları sıkılmış gibi görünüyorlardı, toplamda belki beş tane tamamlanmış calavera vardı ve en iyi ifadeyle sönüklerdi.

Bu arada, altı yaşındaki ikizler Leo ve Lena masanın ucuna oturmuş, birbirlerinin ağzına neon mavisi ve yeşili krema sıkıyorlardı. Kontrolsüzce gülüyorlardı, tamamen şekerin etkisi altında olduklarından gözleri fıldır fıldırdı.

Beyaz şekerden yapılmış küçük kafataslarını süslemek Yadriel'in Día de Muertos'un en sevdiği kısmıydı ama şu anda endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

"Lita, yapmak zorunda mıyım?" dedi, mızmız bir çocuk gibi görünmemek için çabalayarak.

"Día de Muertos'a sadece iki gün kaldı!" Lita masanın başındaki sandalyeye kendini bütün ağırlığıyla bırakarak hayıflandı. "Hâlâ pişirilecek ve fırınlanacak çok şey var!" diye devam etti.

Genç brujx kendi aralarında konuşmaya devam ediyordu. Leo ve Lena şimdi etrafta birbirlerini kovalıyor ve kollarına krema sürüyorlardı.

Yadriel oradan çıkmak ve eve geri dönüp Julian'la konuşmak istiyordu. Muhtemelen hâlâ kızgındı ama Yadriel sakinleşmek ve mantıklı düşünmek için üzerinden yeterince zamanın geçtiğini umuyordu.

Kimse cevap vermeyince Lita kaşlarını çattı. "Ay, yi, yi, sırtım nasıl da ağrıyor!" diye duyurdu, bu kez daha yüksek sesle ve derin bir iç geçirdi. Beklentiyle etrafına bakındı.

Büyük bir egosu ve ondan daha da büyük bir tavır sorunu olan on üç yaşındaki brujo Alejandro gözlerini devirdi. "Aman, Lita," dedi küçümseyici bir tavırla ve şeker kafatasından kocaman bir ısırık aldı.

Lita şaşırtıcı bir hızla terliğini eline aldı. "¡Cállate!" diye bağırarak Alejandro'nun kafasının arkasına vurdu.

"Ah!"

Diğerleri güldü.

Yadriel gizli bir iç çekti. Lita'nın isteklerini yerini getirene kadar buradan kurtulamayacaktı. O yüzden durumu kabullenerek gülümsedi. "Tüm bu sıkı çalışmaların için minnettarız, Lita," dedi, kulağa alaycı değil de samimi gelmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak.

"Bu yılki ofrendalar için malzemeler geçen yılkinden çok daha güzel. Çok çalışıyorsun," diye tekrarladı, oturdu ve önüne bir kutu şeker kafatası aldı.

Lita memnuniyetle gülümseyerek elini havada önemli değil dercesine salladı. "Ah, gracias, mi amor! Ama asla şikâyetçi değilim, bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum."

Alejandro burnundan alayla güldü ama Lita gözlerini ona doğru kısınca bu, öksürüğe dönüştü.

Yadriel küçük krema torbalarındaki çeşit çeşit neon rengi kremayı seçti ve işe koyuldu. Calaveraları ne kadar çabuk bitirirse, oradan o kadar çabuk sıvışabilirdi. Yadriel özenli bir hassasiyetle annesi için şekerden bir kafatasının üzerine sarı çiçekler, mor kirpikler ve yeşil örümcek ağları çizdi.

Día de Muertos'ta karşılayacakları atalarının hepsi için bir şeker vardı ve isimleri calaveralarının alnına yazılmıştı.

Lita, "Hâlâ tavan arasına bakmama yardım etmen gerekiyor," diyerek onun dikkatini çekti. "Hâlâ la garra del jaguar'ı bulamıyorum."

"Neyi?" diye sordu Ximena, quinces'i gelecek yaz gerçekleşecek kısa boylu bruja.

"¡La garra del jaguar!"

Genç brujx şaşkın şaşkın bakıştı.

Yadriel başını iki yana salladı ama çalışmaya devam etti. Bir Lita nutkunun ne zaman geleceğini hep anlardı. Calaveranın kemikli yanaklarına sarı ve açık mavi girdaplar çizdi.

Lita ofladı, tamamen gücenmişti artık. "Dört kutsal kılıç! Eskiden, yasaklı kurban törenlerinde kullanılan kadim eserler."

Alejandro bön bön baktı. "Ne?"

Lita'nın bu ani ve bölünmemiş ilgi karşısında koltukları kabardı.

Yadriel, calaveranın alnına kırmızı kremayla annesinin adını dikkatlice yazdı.

Camila.

Yadriel onu nazikçe diğer tamamlanmış calaveralarla birlikte kutuya koydu. Bir sonraki kafatası şekerini seçip süslemek için kucağına aldı, Lita anlattığı hikâyeye İspanyolca daldı, böylesine önemli bir anlatı için İngilizce nüanslara takılacak sabrı yoktu.

Lita ona küçüklüğünden beri jaguar tanrısı Bahlam'ın efsanesini anlatırdı. Yadriel hikâyeyi neredeyse ezbere biliyordu artık.

Jaguar tanrısı Bahlam, Xibalba'nın hükümdarıydı. Öldüğünüzde, Ölüm Leydisi'nin hüküm sürdüğü öbür tarafın huzurlu dünyasına ulaşmak için Xibalba'dan geçmek zorundaydınız. Savaşta, genç yaşta ya da doğum sırasında ölenler gibi bazı insanlara Ölüm Leydisi tarafından öbür tarafa güvenli ve doğrudan geçiş izni verilirdi ancak çoğunluk Xibalba'nın zorluklarına katlanmak zorundaydı.

Xibalba'dan geçebilmek için zeki ve cesur olmanız gerekiyordu. Korku Yeri olarak da bilinen Xibalba, zekânızla alt etmeniz ve yenmeniz gereken canavarlar ve ölüm tanrılarıyla doluydu.

Bahlam, Xibalba'ya hükmediyordu. Yolculuklarında başarısız olanların ruhlarını yerdi. Yarı insan yarı canavardı; korkunç, acımasız ve doyumsuzdu. Xibalba'da yakaladıklarının ruhlarıyla tatmin olmayan Bahlam, beslenebilmek için insanları ona yaşayanlar diyarına geçmesine yardım etmeye kandırırdı.

İnsanları kendi iradesine boyun eğdirmek için korku ve manipülasyon kullanırdı. Bahlam onlara, gazabından kurtulmak için kendisine insan kurbanlar getirmeleri gerektiğini söyledi. Onları, açlığını doyuracak insan kurbanlar olmazsa yaşayanlar diyarını yok etmekle tehdit etti. İnsan ırkına ölüm ve yıkım getirmekle ve sevdiklerinden hiçbirinin öbür tarafa geçememesini sağlamakla.

Daha bencil olanları cezbetmek için ise, insan kurban etmeleri karşılığında onlara muazzam bir güç teklif etti.

Ölüm tehdidi ve güç vaadiyle beraber Bahlam'ın takipçileri arttı. Kendisine tapanlara la garra del jaguar verdi. Tapınan kişi boynuna bir jaguar başı tılsımı takarken dört bıçağını dört insanın kurbanın kalbine saplanması gerekiyordu. Ayinler bir obrukta gerçekleştirilirdi. Düdenler ve yeraltı havuzları, yaşayanlar diyarıyla Xibalba arasındaki geçitti. Kurban edilen insanların kanı obruğa akar ve son damla da havuza düştüğünde Bahlam çağrılmış olurdu.

Bahlam obruktan korkunç jaguar formuyla çıkar ve insan kurbanlarını Xibalba'ya sürüklerdi. Orada onların ruhlarıyla ziyafet çekerdi. Bahlam sundukları kurban karşılığında, ona tapınanlara tılsım aracılığıyla birtakım güçler hediye ederdi. Tılsımı takan kişi, parmaklarını şıklatarak yaşamı söndürecek ve elini sallayarak insanları ölümden geri getirecek kadar güçlü hâle gelirdi. Ancak insan hayatı karşılığında elde edilen güç zihni çürütür ve bedeni zehirlerdi.

Bahlam'ın takipçileri dinmeyen bir acımasızlıkla öldürdükçe

öldürdüler. Yozlaşmış tapınanlar tarafından yönetilen savaşlar diyarın dört bir yanına yayıldı.

Yaşam ve ölüm arasındaki denge, pek çok ruhun Ölüm Leydisi'nin hüküm sürdüğü ölüler diyarına gitmek yerine Xibalba'da hapsolmasıyla bozuldu. Jaguar tanrısını yatıştırmak için ortaya çıkan acı ve işkenceyi gören Ölüm Leydisi, Bahlam'la yüzleşmek için tahtını terk etti.

Ölüm Leydisi, Bahlam'la üç gün üç gece savaştı. Bahlam güçlüydü ama Ölüm Leydisi zekiydi. Bahlam'ı Xibalba'da tuzağa düşürdü ve la garra del jaguar'ın hepsini yok etti, böylece bir daha kimse onu çağıramadı.

Lita bilmiş bir bakışla parmağını kaldırarak, "Bir tanesi hariç," dedi. "Bu son set Ölüm Leydisi tarafından ilk brujos ve brujas ailesine miras bırakıldı. Bu insanlar Ölüm Leydisi'nin yaşayanlar ve ölüler diyarı arasındaki dengeyi tekrar kurmasına yardım etmek istediler. Ölüm Leydisi de bizi yaralı canlıları iyileştirme ve ölülerin ruhlarını güvenli bir şekilde öbür tarafa gönderme yeteneğiyle kutsadı, böylece hiç kimse Xibalba'nın çileli sınavlarını bir daha çekmek zorunda kalmayacaktı.

"Açgözlülük ve yozlaşmanın neler yapabileceğinin bir hatırlatıcısı olarak son la garra del jaguar'ı bize emanet etti. Soyumuz bu geleneği devam ettirerek Ölüm Leydisi'ne hizmet ediyor. Yardımımızın karşılığında Ölüm Leydisi bize Día de Muertos'u, yani halkımızın yılda bir kez yaşayanlar diyarına dönebildiği günü hediye etti. Bu dünyadan göçüp gitmiş olan sevdiklerimizi iki gün boyunca görebiliyoruz."

Lita duraksadı, muhtemelen takdir naraları ya da en azından biraz alkış bekliyordu.

Ama...

Yadriel etrafına bakındı. Leo ve Lena gözyaşı dökmenin eşiğinde gibiydi. Alejandro bile son derece üzgün görünüyordu.

"Miguel'e de bunun olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Ximena, kocaman açılmış gözleri ve titreyen çenesiyle. "Bahlam mı aldı onu?"

Ah, olamaz. Yadriel doğrulup Lita'ya endişeli bir bakış attı. Belki de Bahlam'ın hikâyesini anlatmak için iyi bir zaman değildi.

Lita gülerek geçiştirmeye çalıştı. "Hayır, hayır, hayır, tabii ki hayır," dedi. "Aye, nena."*

Ximena'nın yanına gitti ve kollarını kızın omuzlarına doladı. "Bahlam Xibalba'da hapis. Kaçamaz, Ölüm Leydisi bundan emin oldu," dedi. "Biz bundan emin olmasını sağladık."

Yadriel bu fırsatı değerlendirip sıvıştı. Demin tamamladığı calaverayı daha sonrası için odasında saklamak üzere kapüşonlusunun cebine soktu.

Lita'nın dikkati dağılmışken geri çekildi ve kaçmak için gölgelerin arasından süzülerek dış duvarı takip etti. Ama tanıdık seslerle karşılaşınca durdu.

Babası ve tíosu kemerlerden birinin yanında duruyordu. Tío Catriz küçük kardeşinin karşısındaydı, alnındaki küçük bir kırışıklık dışında ifadesi sakindi. Babasının sırtı ona dönüktü ama Yadriel omuzlarındaki gerginliğini görebiliyordu.

Yadriel yaklaştı ve ne konuştuklarını duyabilmek için bir sütunun arkasında durdu.

"Zaman değişiyor, hermano," dedi tíosu, ciddi ve neredeyse yalvarır bir ses tonuyla. "Hayatta kalmak için değişiklikler yapmamız gerekiyor. Soyumuz giderek zayıflayan büyü tehdidiyle karşı karşıya."

Yadriel iyice kulak kabarttı. Ne hakkında konuşuyorlardı? Biraz daha yaklaştı ve bu hareket Catriz'in dikkatini çekti. Koyu renk gözleri Yadriel'e kaydı. Gizlice dinlerken yakalandığı için utanarak geri çekilmek için hamle yaptı ama Tío Catriz'in yüz ifadesinde bir şey değişti.

Odağını tekrar kardeşine çevirdi. "Bizi korkutsa bile farklılıkları kucaklamalıyız," diye yalvardı. "Onları reddetmemeli, bir kenara itmemeliyiz."

Gurur ve minnettarlık Yadriel'in göğsünde kabardı. Catriz onun hakkında mı konuşuyordu? Topluluklarında transseksüel

* (İsp.) Aman, çocuklar –*çn*

bir brujx olması kavramı çoğu kişi için hâlâ kafa karıştırıcıydı ve babasının onunla ne yapacağını bilmediği açıktı.

Yadriel gülümsedi. Sonunda biri onun için savaşıyordu. Tabii ki onca insan içinde amcası onu savunacaktı. Catriz, brujx'in geleneksel beklentilerine uymadığın için bir kenara atılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Damarlarında beklenti ve heyecan nabız gibi atıyordu. Sütunun etrafından döndü ve tedirgin bir adım atarak biraz daha yaklaştı. Onlara söylemeli miydi? Doğru an bu muydu? Tíosu onun tarafındayken babası onu dinler miydi? Onlara Maritza'yla birlikte kendi quinces'ini nasıl yaptığını anlatabilirdi. Ölüm Leydisi'nin onu nasıl bir brujo olarak kabul ettiğini, kutsadığını ve portajesine bağladığını.

Kararlılık onu bir adım daha ileri itti ve hançerine uzandı.

"Catriz."

Yadriel durdu, parmaklarını kabzaya bastırdı.

Babasının ses tonu sertti, kızgınlığın sınırındaydı. Enrique kardeşinin adını bir uyarı gibi söylemişti, ifadesi taş gibiydi. "Artık bunu duymak istemiyorum."

Yadriel'in midesi âdeta yere çakıldı.

Catriz avuçlarını birbirine bastırdı. "Sana daha açık fikirli olman için yalvarıyorum, hermano," diye devam etti. "Eğer kendimizi geleneğin dikte ettiklerinin dışında kalan olasılıklara kaparsak..."

"Catriz..."

"Kaderimizde yok olmak var."

Sözler bir an havada asılı kaldı. Catriz ve Enrique'nin gözleri birbirlerine kilitlendi.

Babası konuştuğunda sesini yükseltmedi ama sözlerinde geri adım atmaz bir tını vardı. "Sana kararımı çoktan söyledim. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Tío Catriz'in yüzünde yenik bir ifade belirirken, Yadriel'in umudu da bunu duymasıyla birlikte yok oldu.

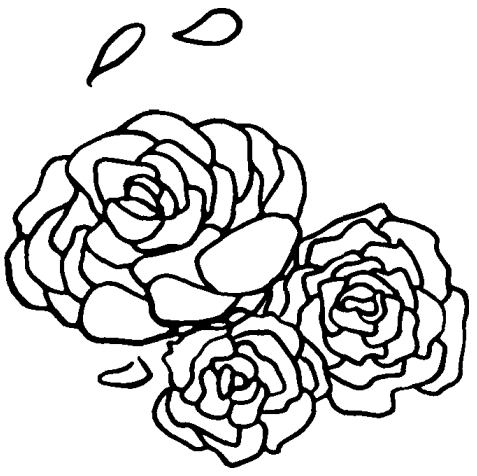
Catriz ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı ve başını hafifçe eğerek kabullendi.

Utanç Yadriel'in derisinin altında kaynıyor ve gözlerine batıyordu.

Tíosu ona baktı, gözlerinde bir özür vardı.

Enrique onun bakışlarını takip etmek için döndüğünde, Yadriel babasının tepkisini görmek için etrafta kalmadı. Kalbinin kırıldığını hissetmesine rağmen başını dik tutmak ve kendinden emin adımlarla uzaklaşmak için elinden geleni yaptı. Babasının ona durması için seslenmesini, bir tür mazeret ya da başka bir zoraki özür sunmasını bekleyerek kendini hazırladı.

Ama arkasından seslenen olmadı. Brujx denizinin içinden geçerken değil. Kiliseden çıktığında da. Mezar taşlarının arasından geçip eve doğru koşarken onu sadece ölüler izledi ve onlar da sessiz kaldı.

ON ÜÇ

Yadriel odasına geri döndüğünde Julian'ı yatağında yatarken buldu. Bir orman kedisi gibi tembelce yayılmıştı, bir eli başının arkasındaydı. Purrcaso pencere denizliğine kıvrılmıştı, kuyruğu bir saatin sarkacı gibi yavaşça sallanıyordu. Julian camdan dışarı bakıyordu. Uzaktaki tepelerden, mezarlık duvarlarının ötesinden gelen ışıklar yanıp sönüyordu. Bu ışıklar, şehirde görebilecekleri, yıldızlara en yakın şeydi. Mezar taşları ve anıtmezarlardan oluşan bahçe karanlığa doğru uzanıyordu. Yadriel'in eski iPhone'u Julian'ın yanındaki yastığın üzerinde, kulaklığı ise kulağının hemen yanında duruyordu. Julian top hâline getirilmiş bir kâğıt parçasını tekrar tekrar havaya atıp tutuyordu.

Kapının Yadriel'in arkasından kapanmasıyla çıkan tıkırtıyla Julian ona döndü.

Teni, gümüşi bir ışıltıyla parlıyordu. Yadriel bunun ay ışığının etkisinden mi yoksa Julian'ın bir ruh olmasından mı kaynaklandığından emin değildi. Julian, elinde kâğıt topunu tutarken sessizce onu izledi.

Yadriel onun ne düşündüğünü ilk defa kestiremedi, normalde kolayca okunan ifadelerinden ne düşündüğünü çabucak anlardı.

"Benim boktan şarkılarımı mı dinliyorsun?" diye sordu Yadriel, kapüşonlusunu çıkarıp dolaba atarken.

"Hıhı," diye mırıldandı Julian cevap olarak.

Yadriel portajesini çıkardı ve yatağın kenarına oturmadan önce hançerini sırt çantasına koydu. Julian'a bakarak tek kaşını kaldırdı. "Nasıl?"

"Hâlâ boktan," dedi Julian dudakları küçük bir sırıtışla kıvrılıp gamzesini belli belirsiz ortaya çıkarırken.

Yadriel kısa bir kahkaha attı. Julian pencereye doğru kayınca o da uzandı ve diğer kulaklığı kendi kulağına taktı. Fısıltılı bir ses, düşsel melodilerin arasından usulca şarkı söylüyordu. Julian kâğıttan topu havaya atıp tutmaya geri döndü.

Kolunun Julian'a en yakın olduğu yerde Yadriel'in tüyleri diken diken oldu. Zihnini müziğe vererek vücudunda biriken stresi hafifletirken içini çekti ve gözlerini kapadı; Julian'ın topu yakalarken çıkardığı yumuşak ses, ritimle uyumluydu.

"*Üzücü*," dedi Julian.

"Üzücü değil," diye mırıldandı Yadriel. "Sadece... sessiz." Gerçi Julian'ın bundan hoşlanmamasının nedeninin bu olduğunu tahmin ediyordu. Hiç onun doğasına hitap etmiyordu.

Top atıp tutma durdu ve uzun bir süre orada öylece uzanıp müzik dinlemeye devam ettiler. Yadriel'in bedeni ağırlaşmıştı, sanki yorgunluk onu uykuya doğru çekerken bedeni iyice yatağa gömülüyordu. Battaniye parmaklarının altında yumuşacıktı. Yadriel gerçek dünyayla rüya arasında bir yerde süzülürken Julian'ın sesi onu geri çağırdı.

"Özür dilerim."

"Hı?"

"Öncesi için. Pislik gibi davrandığım için."

Yadriel zorla gözlerini açtı ve başını ona doğru çevirdi.

Julian kaşları çatık bir şekilde gözlerini tavana dikmiş, kâğıt topu bir elinden diğerine atıyordu. "Bir yalan uydurup bunun hayalet olmamdan kaynaklandığını söyleyebilirim ama hayattayken de öfkemi kontrol etmekte hiç iyi değildim," diye itiraf etti, konuşurken Yadriel'e bakmıyordu. Julian cevap beklerken garip bir şekilde kıpırdandı.

"Vay canına," dedi Yadriel. "Bunu pek sık yapmıyorsun, değil mi?"

Julian sonunda kaşlarını çatarak ona döndü. "Neyi?"

Yadriel sırıttı. "Özür dilemeyi."

Julian dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkardı. "Dostum, sikerler!" Kâğıt topu Yadriel'e fırlattı ve top alnından sekerek yatağın üzerine, aralarına düştü.

"*Şaka yaptım*, şaka yaptım!" diye temin etti Yadriel ama kahkahası sözcüklerinin titrek çıkmasına neden olmuştu. Julian iç geçirdi, Yadriel ise kıkırdamalarını bastırmak için kendini zorladı.

Bir anlık sessizlik, müziğin yumuşak akışı eşliğinde uzadı.

"Neden onlara bir brujo –bir erkek– olduğunu kanıtlamak zorundasın?" diye sordu Julian birden, kaşlarını çatarak tavana bakarken.

Bu soru Yadriel'i şaşırtmıştı. Julian muhtemelen hâlâ lahit olayı sırasında duyduklarını düşünüyordu.

"Neden *herhangi birine* bir şey kanıtlamak zorundasın ki?"

Yadriel rahatsızca kıpırdandı. "Bu iş böyle, hep de böyle oldu. Brujo olmama izin vermeleri için..."

"*Kendin* olmak için kimsenin iznine ihtiyacın yok, Yads," diye araya girdi Julian, sesine yine öfke tınıları karışmaya başlamıştı.

Bu sefer Yadriel de sinirlendi. "Çünkü..."

"Demek istediğim, beni sen çağırdın, yani brujo güçlerin *var*, değil mi?" diye devam etti. Kâğıt topu tekrar eline aldı ve dalgın dalgın onunla oynamaya başladı. "Kimin erkek ya da kadın sayıldığına bu Leydi mi karar veriyor yani? Peki ya nonbinary* bireyler? Ya da interseks** olanlar? Agenderlar***?"

Yadriel, Julian'ın bu kelimeleri bilmesine bile şaşırmıştı. "Ben

---

* Cinsiyet kimliklerinin maskülen veya feminen olmayan, yani ikili cinsiyet sınıflandırmasının dışındaki kimliklerini kapsayan bir spektrumudur. –*çn*

** Yalnızca eril ya da dişil olarak sınıflandırılamayacak bedensel cinsiyet özellikleri taşıyan bireyler. –*çn*

*** Kendilerini herhangi bir cinsel kimlikle tanımlamayan kişiler. –*çn*

ilk trans brujx'im..." diye açıklamaya çalıştı ama Julian alaycı bir kahkahayla sözünü kesti.

"Hayır, değilsin."

"Evet, öyleyim!"

Julian başını iki yana salladı ve Yadriel'e doğru düzgün bakabilmek için yan tarafına döndü. "Hayır, mümkün değil."

Yadriel karşı çıkmaya çalıştığında Julian yine onun sözünü kesti.

"Aranızdan 'Erkekler şöyledir, kadınlar böyledir' saçmalığına uymayan *bir* kişi bile çıkmadan binlerce yıldır var olmanıza imkân yok." Julian'ın sesi kulağa söylediğine çok ikna olmuş, çok *emin* geliyordu. Obsidyen karası gözleri Yadriel'inkilere kilitlenmişti. "Belki gizlediler ya da kaçtılar, ya da bilmiyorum başka bir şey oldu, ama senin ilk olmana imkân yok, Yads."

Yadriel'in tek yapabildiği ona dik dik bakmaktı.

Ne diyeceğini bilmiyordu. O kadar uzun zamandır kendini dışlanmış hissediyordu ki –tek olduğuna, kimsenin ne yapacağını kestiremediği bir aykırı olduğuna ikna olmuştu– zamanın bir noktasında kendisi gibi başka brujx'in de var olmuş olabileceği hiç aklına gelmemişti.

O cevap vermeyince Julian sırtüstü uzandı ve kâğıt topunu avuçlarının arasında sıkıştırdı. "Görünüşe göre büyü anlıyor, değil mi?" diye yüksek sesle düşündü Julian. "Ya da Ölüm Leydisi anlıyor – her ne bu kararları veriyorsa artık. Töreni yaptın ve beni çağırabildin, değil mi?"

"Evet," dedi Yadriel ama aklı hâlâ yaşadığı aydınlanmadaydı.

Julian başını onaylar gibi salladı. "Yani, o anlıyor." Dudaklarının kenarları bir sırıtışla yukarı kıvrıldı. "Bu oldukça havalı."

Yadriel sunağının üzerindeki Ölüm Leydisi heykeline baktı. O elbette anlıyordu – Yadriel'in gerçekte kim olduğunu görmüştü. Onu portajesiyle kutsamasından açıkça belliydi bu. Ama kendisi gibi olan brujx'in tamamen kayıp bir tarihi olduğunu hiç düşünmemişti. Julian haklıydı; bu şimdi çok barizdi. Kendisinin ilk olmasına imkân yoktu ve son da olmayacaktı.

"Ee?" diye tekrar sordu Julian. "Neden bu yeterli değil?"

"Diğer brujx için yeterli olmayacak," diye karşılık verdi Yadriel. "Daha çok kanıt lazım."

"Onlar için mi yeterli değil yoksa *senin* için mi?" diye sordu Julian nihayet ona bakarak.

Bu soru Yadriel'i kalbinden vurdu. "Bu biraz karışık..."

"Bunu anlaşmamızdan caymaya çalıştığım için söylemiyorum ama eğer bu sadece kendini *onlara* kanıtlamak içinse..."

"Onlar benim *ailem*..."

"Ama seni tüm bu saçmalıklara katlanmak zorunda bırakıyorlarsa canları cehenneme!" diye patladı Julian.

Yadriel, ailesini savunma isteğiyle Julian'ın söylemeye çalıştığı şeyi takdir etme arasında sıkışıp kalmıştı. Ama en çok da yorgun ve hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Her cephede savaşmaktan yorulmuştu. "Bu o kadar basit değil..."

"Demek istediğim, Flaca sırf birileri ona bakıp da onu kız olarak görmüyor diye daha az kız sayılmaz," diye devam etti Julian. "Hormon falan kullanmıyor olması ya da 'geçiş yapmıyor' olması, diğer insanların onun kim olduğuna karar verebileceği anlamına gelmez. Aynı şey senin için de geçerli."

Yadriel'in yanakları ısındı.

"Kimseye bir bok borçlu değilsin," dedi Julian ona, kara gözlerinin ardında toplanan fırtınalı bir öfkeyle.

Tam bir pislikti. Julian yıpratıcıydı, bazen kabaydı ve pek de ince bir anlayışa sahipmiş gibi görünmüyordu. Ama nedense Yadriel'in kalbi yine de göğsünde pır pır etti.

Julian'a gözlerini kırpıştırarak baktı, ne diyeceğini bilemiyordu. Bu çok kolay, çok romantik bir fikir gibi görünüyordu. Gerçek dünyada işler böyle yürümezdi.

Julian'ı çağırmış olması, portajesine bağlanmış olması ya da Ölüm Leydisi'nin kutsamasının altın ışığıyla içine akması yeterli değildi. Brujx'ten onu topluluğa kabul etmelerini istemeden önce erkeklerin yapabileceği *her şeyi* yapması gerekiyordu. Sorguya açık hiçbir boşluk bırakamazdı.

Ailesini seviyordu ve olabilecek en kötü şey onu tamamen dışlamaları olurdu. Ona ve Tío Catriz'e nasıl davrandıklarını görmüştü. O, bir ruhu başarılı bir şekilde serbest bırakmadan önce Yadriel'in neyin peşinde olduğunu öğrenirlerse, babası da dahil olmak üzere onu sonsuza dek topluluklarından kovacaklarından endişeleniyordu.

Ama bunu Julian'a nasıl açıklayabilirdi?

Yadriel zayıf bir kahkaha atarak, "Keşke ailemi seninkiyle takas edebilseydim," dedi. Aralarında kan bağı bile yoktu ama onlarla geçirdiği kısa süre zarfında bile birbirlerini ne kadar önemsediklerini görebilmişti. Özellikle de Julian'ın.

"Onları dünyaya değişmem," dedi Julian kararlılıkla.

Yadriel gülümsedi. Julian'ın ateşli bağlılığını sunduğu kişileri kıskanıyordu. O, korunmak için sıcak ve inatçı bir güçtü.

"İyi insanlara benziyorlar."

Julian ona alaycı bir bakış attı.

Tamam, belki de Luca dışında pek "arkadaş canlısı" yaklaşmamışlardı.

"Eh, Omar biraz gergin gibi," diye kabul etti Yadriel.

"Öyle." Julian sevgiyle sırıtarak Purrcaso'nun salladığı kuyruğunun ucuyla oynadı.

Yadriel, Maritza'nın arkadaşlarının okulda anlattığı tüm dedikoduları ve Julian'ın büyük tepkisini düşündü. "O... bilirsin ya, bir çetede mi?"

Julian'ın gözleri hızla Yadriel'e çevrildi. "*Ne?*"

Belli ki yanlış bir adım atmıştı. Yadriel geri basmaya çalıştı. "Iı, eski çete üyesi mi?"

Julian'ın kahkahası keskindi. "Hayır." Parmağıyla pencerede şekiller çizdi. "Ama Luca öyleydi," diye ekledi kayıtsız bir tavırla.

Bön bön bakma sırası Yadriel'deydi. "Ne? *Luca* mı?" Aklı vızır vızır dönüyordu. Utangaç gülümsemeli o tatlı çocuk mu? Bir şeyler mantıklı değildi. "Ama... ama o öyle... Tip olarak pek..."

"Elbette öyle," dedi Julian sabırsızlıkla. "Omar'dan uzak du-

ruyorlar. Topyekûn bir savaş olmadan onu içlerine çekemezler. Çok fazla uğraş gerektirir. Ama Luca?" Julian, çocukları aptalca bir şey yaptığında ebeveynlerin yaptığı o bıkkın tavırla başını iki yana salladı. "Onu gördün. Bir köpek yavrusu gibi – tek istediği bir yere uyum sağlamak ve insanların onu sevmesi. Bir ailenin parçası gibi hissetmek için her şeyi yapar. Çeteler için kolay bir av."

Julian'ın sesi sinirli, hatta kızgın geliyordu ama Yadriel bu öfkenin Luca'ya mı yoksa ondan yararlananlara mı olduğundan emin değildi.

Muhtemelen ikisine birdendi.

"Ailesi onu hiç umursamıyor," diye devam etti Julian, dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı. "Çoğu zaman, evde olup olmadığını bile fark etmiyorlar, fark ettiklerinde de ona çöp gibi davranıyorlar. Lavaboda kirli bir tabak bırakmak gibi lanet olası sıradan bir şey için onu dışarıda uyutuyorlar. Boktan babası onun kolunu kül tablası gibi kullanırdı." Julian'ın öfkesi hissediliyordu, sanki etrafındaki havada bir elektrik fırtınası vardı. "Fotoğraf çekimine gelmedi çünkü gözü morarmıştı."

Yadriel'in midesi bulandı. "Tanrım..." Julian'ın öfkesini anlıyordu. Luca'yla tanışalı daha birkaç saat olmuştu ve birinin ona zarar verdiği düşüncesi kanını kaynatıyordu.

"Liseye başlar başlamaz bir çeteye saplandı," diye devam etti Julian. "Onu haftalarca görmedik ve ailesinin de umurunda olmadı. Sanırım bunu endişelenmeleri gereken şeylerden birinin azalması olarak gördüler. Luca'nın izini bulduğumuzda bir uyuşturucu ininde yaşıyordu ve dövmelerle damgalanmıştı." Julian bir parmağını yüzünün yan tarafında gezdirdi.

Yadriel, Luca'nın yara izini hatırladı. "Ne oldu?" diye sordu, cevabın çirkin olacağını biliyordu.

"Abim Rio." Julian'ın ifadesi biraz olsun yumuşadı. "Bizim yaşımızdayken o da aynı çetedeydi. Gidip Luca'yı aldı, ki bu hiç kolay *değil*." Julian omuz silkti. "Bunu nasıl başardığını hiç sormadım. Belki ona eskiden falan borçlulardı? Bilmiyorum. Ama

öylece çekip *gidemezsin*. Rio, Luca'yı eve getirdiğinde tüm dövmelerini yakmışlardı."

Yadriel keskin bir nefes çekti ve Julian bunu duymuş olmalıydı çünkü ekledi, "Genellikle kan girer, kan çıkar, o yüzden bu daha iyi bir alternatifti."

Yadriel istemsizce irkildi. Bu hayal bile edemeyeceği türden bir acıydı. Fırında elini yakmak bile neredeyse dayanılmaz bir acıydı.

"Rio'nun kolunda da benzer yaralar var. Luca *haftalarca* kanepemizde yattı. Uyumadığı zamanlarda acıdan inildiyor gibiydi," dedi Julian sanki o ses hâlâ kulaklarındaymış gibi.

"Neden onu hastaneye götürmediniz?"

"Sigortası yok. Luca çok hastalandı, elimizden gelen her şeyi yaptık ama yine de enfeksiyon kaptı. Ateşi çıktı. Abim doğal tedavi falan uygulayan bir kadın duymuş. Luca'ya berbat kokan garip otlar, bulaşık suyuna benzeyen şeyler içirmiş, bilirsin ya. Birkaç gün sonra kendini daha iyi hissetmeye başladı. Yarası şu anda Rio'nunkinden çok daha iyi görünüyor. Şifacı her ne yaptıysa işe yaramış."

"Acaba bir bruja mıydı?" dedi Yadriel.

Julian ona baktı. "Sence?"

Yadriel omuz silkti. "Öyle gibi görünüyor, değil mi? Eğer o kadar kötü durumdayken kadın onu bu kadar çabuk iyileştirdiyse..." Bu kesinlikle olasılık dahilinde görünüyordu.

"Yani dışarıda insanları *şak diye* iyileştirebilen cadılar var." Parmaklarını şıklattı. "Ve onlar da fakir insanlara iyilik mi dağıtıyorlar?"

"Eh, bazıları doktor," diye açıkladı Yadriel. "Maritza'nın ablası Paola şu anda tıp fakültesinde..."

"Bu hile yapmak değil mi?" Julian kaşlarını çattı.

Yadriel kaşlarını çattı, kendini savunmaya geçmek zorunda hissetti aniden. "Eğer insanlara yardım ediyorlarsa bunun bir önemi var mı?"

Julian çenesini kaldırıp omuz silkti.

"Her neyse, bir şekilde geçinmek zorundayız, bu yüzden şifa yeteneklerini kullanabilecekleri işler buluyorlar. Ve dediğin gibi, bazıları evlerinde küçük işletmeler işletiyor ve bunu naturopati kisvesi altında gizliyorlar. Benim annem de böyle yapardı." Yadriel'in gözleri annesinin çerçeveli fotoğrafına kaydı. Gölgeler içindeydi ama yine de beyaz dişlerini ve kocaman gülümsemesini seçebiliyordu. "Bazen para bile almazdı, iyileştirdiği her sefer ona pahalıya mal olsa da."

"Ah, doğru. Daha büyük işler daha fazla büyü gerektirir, gücünüzü çekebileceğiniz kuyu limitli falan filan." Julian geçen günkü konuşmalarını hatırlayarak başıyla onayladı.

Yadriel'in midesi bulandı. Dili damağına yapışmış gibi ağzı kurumuştu. "Ve eğer çok fazla kullanırsan ölebilirsin," dedi, bunu söylerken Julian'a bakmayı reddederek. Yadriel, Julian'ın beyninde dönen çarkların bir dizi soruyla uğuldadığını duyabiliyordu, bu yüzden hiç fırsat vermeden sözünü kesti.

"Ve bazı insanlar doğuştan pek ya da hiçbir şeye sahip değildir," diye devam etti. "Amcam Catriz gibi..."

"Büyük burunlu, kepçe kulaklı ve erkek topuzu olan uzun boylu adam mı?" Julian sordu.

Yadriel kaşlarını çattı. "O bir erkek topuzu değil!" diye çıkıştı savunmacı bir tavırla. "Saçını uzatmak ve kulaklarına o şekilde taş tıkaçlar takmak çok geleneksel."

Julian sırıttığında Yadriel gözlerini devirdi.

"Her neyse. Güçlü bir brujx soyundan gelmemize rağmen – büyük Aztekler ve Mayalardan bile öncesine dayanıyor– onun büyüsü çok zayıf, sadece ruhları görebiliyor ve hissedebiliyor," diye açıkladı Yadriel. "Brujos'un diğer görevlerini yerine getiremiyor. Buna dilución de la magia diyorlar, yani..."

"Büyünün seyrelmesi, evet, biliyorum," diye araya girdi Julian. "Sana söyledim, İspanyolca biliyorum."

"İşte, tíom da benim gibi dışlanmış," diye devam etti Yadriel. "Yani, Maritza bir bruja olmamayı kendi *seçti* ama bana ve amcama böyle bir seçenek sunulmadı." Omuz silkti.

"O beni anlıyor ve arkamı kolluyor," dedi Yadriel, Catriz'in demin Yadriel'i nasıl da savunduğunu hatırlayarak. Babasıyla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışmıştı. İşe yaramamış olsa da, Yadriel denediği için bile minnettardı. Tíosuna bunun için çok şey borçluydu.

Julian kendi düşüncelerine devam ederek, "En azından ailen Flaca'nınkilerden daha anlayışlı," dedi. "O hem trans hem 'süprüntü'."

"Süprüntü mü?" diye tekrarladı Yadriel düşüncelerini toplamaya çalışırken. Flaca'nın trans olduğunu fark etmişti –ya da varsaymıştı– ama "süprüntü" ne demek bilmiyordu.

"Evet, Flaca açıldığında ailesi onu evden kovdu." Julian öfkeyle tavana baktı. "Süprüntü. Başta çok zordu; gidecek bir yeri olmadığından sık sık bizde kalırdı. Ama şimdi sanırım uzak bir akrabası –kuzeni falan sanırım– onu evine aldı. En azından genelde alıyor."

"Peki Rocky ve Omar?" diye sordu Yadriel. "Korktukları için bir alt geçitte kalıyorlarsa aileleri endişelenmiyor mu?"

"Rocky bir grup evinde kalıyor," dedi Julian sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Tüm sığınma evleri kötü değildir," diye karşı çıkmak zorunda hissetti Yadriel. Kuzenlerinden biri ve kocası küçük bir kızı evlat edinmiş koruyucu ailelerdi. "Çocuklar sürekli iyi ailelere evlatlık veriliyor..."

Julian ona, "Grup evinde olmak koruyucu bir aileyle kalmakla aynı şey değil," dedi. "Orası sadece devlet tarafından işletilen büyük bir ev. Rocky oradan nefret ediyor. Çok fazla çocuk var, yeterince yatak yok ve bazıları da gerçekten pislik." Julian derin bir iç çekti. "Ne zaman bir molaya ihtiyacı olsa Rio bizim evde kalmasına izin verir. Dediğim gibi, aynı şey Flaca ve Luca için de geçerli. Soru bile sormuyor, sadece dolaptan başka bir battaniye çıkarıyor." Yüz ifadesi yumuşadı. "Dışarısı köpekler sofrası," diye iç geçirdi Julian.

Yadriel'in dudaklarının köşesi seğirdi. "*Kurtlar* sofrası."

"Her neyse."

"Peki ya Omar?"

"Omar en iyimiz." Julian güldü. "Kesinlikle gruptaki en zeki kişi. Notları iyi. Genellikle geri kalanımızın başını çok fazla belaya sokmasını engeller. Onu gerçekten *seven* bir ailesi olan tek kişi o aramızda," dedi Julian. "Ama sınır dışı edildiler."

Yadriel irkildi. Sınır dışı edilen brujx'i düşündü. Topluluklarında koca bir boşluk, birden fazla aile ve nesil boyunca sızlayan bir acı bırakmıştı. Yadriel, Omar'ı bu kadar çabuk yargıladığı için kendinden biraz nefret etti.

"Ama Omar burada doğduğu için onlarla gitmek zorunda kalmadı. Gitmek *istedi* ama izin vermediler," diye açıkladı Julian. "Ebeveynleri ABD'ye gelmek ve Omar'ın onlardan daha iyi bir hayatı olmasını sağlamak için her şeylerini feda ettiler, anlıyor musun? Bu berbat bir şey, dostum." Julian başını yavaşça iki yana salladı. "Rio, fazla yerimiz olmamasına rağmen Omar'ın bizimle yaşayabileceğini söyledi. Ebeveynleri ellerinden geldiğince sık aramaya çalışıyor ama..." Julian omuz silkti. "Omar sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyor ama ben durumun tam tersi olduğunu söyleyebilirim. FaceTime, ailenin seninle *beraber* olmasıyla aynı şey değil."

Yadriel bunu çok iyi biliyordu. Julian'ın söyleme şekli, onun da bunu kişisel deneyimlerinden bildiğini açıkça ortaya koyuyordu.

"Babana ne olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?" diye sordu Yadriel.

"Vuruldu." Julian'ın çenesindeki kaslar kasıldı. "Arabayla geçerken serseri bir kurşun. Yanlış yer, yanlış zaman. O kolyeyi bana küçükken almıştı." Yadriel'in boğazındaki Aziz Jude madalyonunu işaret etti.

Yadriel parmaklarını kolyenin üzerinde gezdirdi.

"Bilirsin işte, ümitsiz bir dava falan." Sanki sadece kendisinin anladığı bir şakaymış gibi sırıttı.

"Peki ya annen?" diye sordu Yadriel başparmağının tırnağını oyulmuş harflerin üzerinde gezdirirken.

Sorusu Julian'ın gülümsemesini yok etti. "O ve babam Kolombiya'da tanışmışlar ve abim doğmadan önce buraya taşınmışlar. Ama beni doğurduktan sonra annem kaçmış. Babam ondan bir daha haber alamamış." Julian kıpırdandı. "Tüm o dedikodulara kıyasla hayatım oldukça sıkıcı geliyor. Sanırım kaçak sicarios* hikâyesini daha çok seviyorum." Sırıttı.

"Annen için üzgünüm," dedi Yadriel ama Julian bundan pek rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Julian omuz silkti. "Hiç tanımadığın birini özleyemezsin, değil mi?"

Yadriel onun haklı olduğu bir taraf olduğunu düşündü.

"Rio sizinle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor."

Julian omuz silktikten sonra yalnızca, "Biz aileyiz," dedi.

"Senin için çok endişeleniyor olmalı," diye nazikçe üsteledi Yadriel.

"Eh, şey" –Julian ellerini başının arkasında kavuşturdu– "birkaç gün önce fena bir kavgaya tutuştuk. Geri gelmeyeceğimi söyledim." Kaşlarının arasında derin bir kırışıklık oluştu. "Ve sonra da gidip kendimi öldürttüm yani. Benim yüzümden yeterince pisliğe katlandı," diye ekledi başını iki yana sallayarak. "Babam öldüğünde sadece yirmi yaşındaydı. Yasal vasim olmak için öne çıktı, böylece sistemin içine atılmadım ama hangi yirmi yaşındaki delikanlı küçük kardeşine bakmak zorunda kalmak ister? Bir de üstüne Omar'ı yanına almak?" Julian homurdandı.

"Babam ve arkadaşının tamirhanesinde çalışmak zorunda kaldı. Carlos dükkânın üstündeki küçük dairede kalmamıza izin veriyor, Rio da kira ve yiyecek gibi şeyleri karşılayabilmek için onun yanında çalışıyor. Muhtemelen ben ona ayak bağı olmadan *gerçek* bir ev tutabilir." Julian, Purrcaso'nun pencere denizliğinde duran patisini dürttü. Purrcaso uykulu uykulu sinirli bir ses çıkardı.

Yadriel, Rio hakkında çok az şey biliyordu ama duyduklarından Julian'ın tamamen yanıldığını anlıyordu. Abisinin onun gidişiyle daha iyi olacağından şüpheliydi.

---

* (İsp.) Kiralık katiller –*çn*

"Senin annene ne oldu?" diye sordu Julian merakla.

Beklenen bir soruydu. Hatta Yadriel, Julian'ın çoktan sormamasına şaşırmıştı. Kendini tutmuş olmalıydı. Ama bu ona en ince detayına kadar anlatacağı anlamına gelmiyordu. "Araba kazası," diye kestirip attı.

Julian kaşlarını çattı. "Neden biri onu iyileştirmedi?"

Yadriel'in bütün bedeni gerginlikle kasıldı. Karnı düğümlendi.

"Ya da onu hayata falan döndürmedi?" Julian kafasını kaşıdı.

"Brujalar sadece kalbi halihazırda atanları iyileştirebilirler," dedi Yadriel ona. "Hayatta olmalısın. Ve brujolar da ölüleri şeyden beri getirmeyi başaramadılar..."

Julian aniden doğruldu. "Bekle, insanları gerçekten hayata döndürebiliyor musunuz? Dalga geçiyordum!"

"*Şşş!*" diye tısladı Yadriel. "*Döndürebiliyorduk* – artık yapamıyoruz. Güçlerin zamanla seyrelmesinden dolayı işte, söyledim ya."

"Yine de!" Julian kıkırdayarak kendini yatağa geri bıraktı. "Bu oldukça taşaklı."

"Eh, evet ama dediğim gibi, büyük bir güç gerektiriyordu."

"Yani geri getirdikleri insanlar kesinlikle *zombiydi*, değil mi?"

Yadriel inledi. "Yine mi zombiler..."

"Birini ölümden diriltmek ancak zombilere neden olur! Bunu biliyorum, kitaplarda okudum," dedi Julian.

Yadriel bir kaşını kaldırdı.

"Tamam, tamam, tamam ama bunun nasıl olduğunu bilecek kadar film izledim!" diye kendini düzeltti Julian güçlükle bastırdığı kıkırdamalarının arasından.

Yadriel elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Sen imkânsızsın!" dedi, kahkahası göğsünde kabarırken. Ellerini başının arkasında birleştirdi ve gözlerini tavana dikti.

"İşleri biraz bok ettim, ha?" dedi Yadriel. Sempati toplamaya çalışmıyordu, sadece bariz olanı dile getiriyordu. Ailesinden sır saklıyordu. Birden fazla kez pot kırmıştı. Julian'ın arkadaşlarıyla yaptığı konuşmayı tamamen berbat etmişti. Daha fazla gizli iş, daha fazla yalan. Boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

"Evet," diye kabul etti Julian, kötü niyetle ya da alaycı bir tavır takınmadan ama sadece gerçeği dile getirerek. "Ama artık senin pisliğin benim de pisliğim." Başını Yadriel'e doğru eğdi ve yumuşak bir sesle konuştu. "İkimiz beraber temizlersek daha kolay olur, değil mi?"

Yorgun gülümsemesiyle açığa çıkan gamzeleri Yadriel'in başını döndürdü.

Çok uzun zamandır ilk kez kendini ümitsiz vaka gibi hissetmiyordu. Bu konularda konuşabileceği birinin olması güzeldi. Tíosu ve Maritza vardı elbette ama deneyimleri arasında hâlâ farklılıklar vardı. Açıldığında, tíosuna ve Maritza'ya kim olduğunu açıklamak için çok fazla ayak işi yapmıştı. Bu zaman almış ve Yadriel'in omuzlarına büyük bir duygusal yük bindirmişti.

Ama söz konusu Julian olduğunda, iletişimleri eğitim gerektirmiyordu çünkü onu zaten anlıyordu. Bu çok... kolaydı. Yadriel birinin onu olduğu gibi görmesinin bu kadar acısız ve basit olabileceğini hiç bilmezdi.

Bir süre ikisi de orada uzandılar, sessiz kahkahaları iPhone'dan çalan yumuşak müziğe karıştı.

Julian ağır ve sinirli bir iç geçirdi. "Sanırım pes ediyorum."

"Ne için?"

"Yarın Rio'yu görmeye gidebiliriz."

Yadriel dönüp ona baktı. Pek memnun görünmüyordu. "Gerçekten mi?"

"Sadece bir şey bilip bilmediğini, polislerin falan onu arayıp aramadığını öğrenmek ve gömleklerimden birini almak için," dedi Julian kararlı bir şekilde. "Ve bir de..." Sözünü yarıda kesti. "Bilmiyorum. Gitmeden önce onun iyi olduğundan emin olmak için."

Bu son birkaç kelime Yadriel'in düşüncelerini durdurdu.

Gitmeden önce.

Doğru ya. Tüm bunlar Yadriel'in Julian'ı öbür dünyaya serbest bırakabilmesi içindi. Orada kalacaktı çünkü Julian normal bir çocuktu. Öbür tarafa geçtiğinde her şey bitecekti. O bir brujo

değildi. Día de Muertos'ta onu karşılayacak bir ofrenda olmayacaktı. Julian için ölüm mutlaktı. Babası öldüğünde, onu bir daha görememişti. Ve şimdi, Julian'ın arkadaşları ve abisi de onu bir daha göremeyecekti.

"Her şey göz önüne alındığında," diye fikir yürüttü Yadriel, "bu ölü olma olayını oldukça iyi karşılıyorsun."

Julian soluk verirken küçük bir kahkaha attı. "Bilmiyorum, zaten uzun yaşamayı hiç beklemiyordum," diye itiraf etti.

Yadriel buna karşılık ne diyeceğini bilemedi. Bunu bu kadar rahat söylemesinde son derece üzücü bir şey vardı.

"Ama ben daha çok otuz gibi düşünüyordum, kendimi otuzdan daha yaşlı hayal etmemiştim hiç," diye açıkladı. "On altı eksi birkaç hafta biraz genç görünüyor." Dudakları çarpık bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Hayalet kısmı kesinlikle sürpriz oldu." Julian yan dönerek yüzünü eliyle destekledi. "Seni ele geçirebilir miyim?"

Yadriel'in göğsünden şaşkın bir kahkaha yükseldi. "Hayır. Onlar iblisler."

"Yani, Día de Muertos yaklaşıyor, değil mi? Biz ölülerin o sıralarda güçlendiğini söylemiştin." Julian ona doğru eğildi, gözleri kısılmıştı, yüzü sadece birkaç santim uzağındaydı.

Yadriel onun çenesindeki belli belirsiz gölgeyi seçebiliyordu. Sağ kaşının üzerinde küçük bir yara izi vardı.

"Eğer *gerçekten* çok konsantre olursam..." Parmağı Yadriel'in üzerinde gezindi. "Sana dokunabilir miyim?"

Yadriel'in yüzüne sıcak bastı. Kalbi tehlikeli bir şekilde pır pır etti. "Hiç sanmıyorum, Jules." Kelimeleri nefes nefese bir kahkahayla titrek çıktı.

Gamzeler Julian'ın yanaklarında derin çukurlar oluşturdu. Başını yana eğdi. "Neden olmasın?"

"Yeterli beyin gücü yok."

Julian'ın kahkahası açık ve arsızdı. "Sus, dur!" diye emretti kıkırdamalarının arasından. "Konsantre oluyorum!"

Elini tekrar Yadriel'in üzerinde gezdirmeden önce bütün bedenini salladı. Julian'ın yüzü buruştu, dudakları aralandı.

Yadriel nefesini tuttu. Parmakları altındaki battaniyeye dolandı. Omurgasından ayak parmaklarının ucuna kadar bir elektriklenme oldu. Aklını tehlikeli düşüncelerle dolduran bu heyecan kafa karıştırıcıydı. Julian'ın ellerinin teninde gezindiğini hissetmek istiyordu. Julian'ın kısa saçlarının parmak uçlarının altında nasıl bir his bırakacağını, teninin nasıl kokacağını ya da dudaklarının göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını merak etti.

Ama bu aptalca ve saçmaydı çünkü ölü çocuklara dokunamazdınız ve onlar da size dokunamazdı.

Julian elini aşağı indirdi ve bir an için hiçbir şey olmadı.

"Gördün mü?" Yadriel nefesini verdi. Özlem dolu bir sızı göğsündeki umudu yuttu. "Sen..."

Ama sonra hissetti. Madalyonun boğazında yarattığı ürpertiyi. Tenine değen –tabii ki soğuk– bir parmağı.

Yadriel keskin bir nefes aldı ve boynunu tuttu.

Julian geri çekildi. "Hissettin mi?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı.

"Hissettim!"

"Evet be!" Julian'ın gülümsemesi ışıl ışıldı.

İkisi de kahkahalara boğuldu. Yadriel'e kendini biraz sarhoşmuş gibi hissettiren, yarı çılgınca bir kahkaha.

"*Gördün mü?*" Julian çenesini gururlu bir açıyla yukarı kaldırdı.

Yadriel gözlerini devirdi. "Evet, evet."

"Sana söyledim, ben..."

Ama Julian cümlesini hiç bitirmedi. Bir an için dondu kaldı.

"Jules?" Yadriel doğrulmaya başladı.

Julian derin, hırıltılı bir nefes çekti. Yatağa yığıldı.

Purrcaso pencereden fırladı ve gözden kayboldu.

Yadriel kendini yukarı itti. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. "Hey, neler oluyor?.."

Julian'ın çenesi gevşedi, ağzı sonuna kadar açıldı. Gözleri

yuvalarında geriye yuvarlandı ve bütün vücudu kasıldı. Hayır, kasılmıyordu, titriyordu, *titreşiyordu*. Julian kısa devre yapan bir ışık gibi bir var olup bir yok oluyordu.

"*Jules!*" Yadriel'in elleri, ne yapacağını ya da ne olduğunu bilmeden Julian'ın üzerinde asılı kaldı. Tek yapabildiği Julian'ın bedeninin parlayıp sönmesini izlemekti.

Julian'ın beyaz gömleğinin göğüs kısmındaki kırmızı lekeyi görmesi bir ânını aldı. Koyu bir leke olarak başlamıştı ama ani ışık çakmalarıyla yavaş yavaş büyümüştü.

Daha fazla titreme. Julian'ın sadece bir gölgesi.

Sonra Julian kayboldu ve geri dönmedi.

Yadriel'in kalbi boğazında atıyordu.

"*Jules!*"

Gözleri çılgınca yatağı aradı. Yadriel ellerini yatağa bastırarak onu orada hissedebileceğini, belki de Julian'ın sadece görünmez olduğunu düşündü ama Julian yoktu. Hiçbir şey yoktu. Parmaklarına değen bir soğukluk bile yoktu.

Ortadan kaybolduğu kadar hızlı bir şekilde, Julian tekrar var oldu. Boğazından bir nefes koptu ve gözleri aniden fal taşı gibi açıldı.

Yadriel geri sıçradı, neredeyse yataktan düşüyordu.

Julian keskin bir nefes çekti, gömleğini kanın lekelediği yerden kavradı. Ama sonra solmaya başladı.

Sanki biri onun doygunluğunu ve opaklığını azaltmıştı. Julian şimdi daha donuk görünüyordu, kenarları eskisinden biraz daha bulanıktı. Kırmızı leke solup yok oldu.

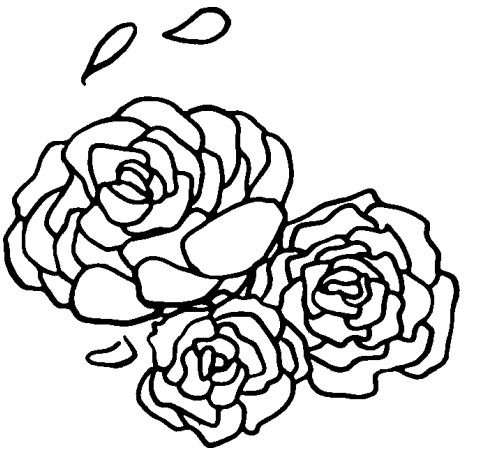
"Ne... ne oldu böyle?" diye sordu Julian nefes nefese.

Yadriel sadece başını iki yana sallayabildi.

"*O da neydi öyle?*" Julian'ın sesi panikle çatlamıştı.

Yadriel ellerine baktı. Kontrolsüzce titriyorlardı. "Be-ben... bilmiyorum."

ON DÖRT

"Sen... sen ortadan kayboldun!" Yadriel onun tekrar ortadan kaybolması ihtimaline karşı gözlerini kırpmaya korkarak Julian'a baktı. "Nereye gittin?!"

Julian yataktan fırladı. "Ben... bilmiyorum!" diye kekeledi. Sağına soluna döndü, kendini ve tüm uzuvlarını yokladı.

"*Kanaman* vardı." Panik sesini sertleştirmişti ve Yadriel sesinin bu kadar korkmuş çıkmasından, bu kadar korkmuş *hissetmekten* nefret etti.

Julian elini göğsüne bastırdı ve yüzünü buruşturdu, sanki hâlâ hissedebiliyordu. "Ama neden? Ne oldu?" diye sordu.

Yadriel ruhlarla ilgili bildiği her şeyi hatırlamaya çalışarak beynini yokladı ama odaklanmak zordu. Julian'ın acıyla kasılmış yüzü ve kanayan göğsü aklında canlanıp duruyordu.

"Ruhlar... ruhlar yaşayanlar diyarında çok uzun süre kaldıklarında, maligno olmaya başladıklarında, bazen ölümlerini tekrar yaşarlar," dedi Yadriel.

"Biri beni bıçakladı mı?" diye sordu Julian hayaletimsi yüzü ölümcül bir beyazlık kazanarak. "Vuruldum mu?"

"Ama sen daha dün öldün," diye mantık yürüttü Yadriel. Düşünmeye çalışarak ellerini saçlarından geçirdi. Bazı ruhlar diğerlerinden daha hızlı maligno'ya dönüşürdü ama sadece bir gün olmuştu. "Bu kadar hızlı olmaması lazımdı."

Julian bütün ağırlığını yatağın kenarına bıraktı ve yüzünü buruşturdu. "Bu her neyse, bir daha asla olmasını istemiyorum."

"Bu hiç iyi değil."

Julian'ın endişeli gözleri onunkilerle buluştu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Zamanımız tükeniyor demek," dedi Yadriel.

Uyumak imkânsızdı.

Yadriel yatağının kenarına tünemiş, Julian'ın yerde yattığı yeri görebilmek için yan tarafına doğru kıvrılmıştı. Purrcaso dizlerinin arkasındaydı. Julian'ın sırtı ona dönüktü ama onun da uyuyor olmasına imkân yoktu, değil mi? Yadriel ne zaman dalıp gitmeye başlasa, bedeni onu bir sıçramayla yeniden uyandırıyordu. Julian'ın orada yattığını, gözlerinin başının arkasına kaydığını, onu öldüren yaradan sızan kanı görüp duruyordu.

Ne yapması gerekiyordu ki? Yadriel ruhların maligno olmaya yaklaştıkça ölümlerini yeniden yaşadıklarını duymuştu sadece, buna kendisi hiç tanık olmamıştı. Ailesi onu her zaman bundan korumuştu. Mezarlıklarındaki ruhlar maligno olduklarında, yetenekli brujolar mümkün olduğunca çabuk ve insancıl bir şekilde bununla başa çıkmak için gönderilirdi.

Yadriel'in yüzlerce sorusu vardı ama cevap bulmasının hiçbir yolu yoktu. Brujx tarihi sözlü geleneklere dayanıyordu, yani cevaplara bakabileceği bir ansiklopedi yoktu. Ve bir ruhun neden bu kadar çabuk dönüştüğünü şüpheleri üzerine çekmeden kimseye soramazdı.

Hayır, başvurabileceği kimse yoktu. Sadece bunu yaşayarak atlatmaları gerekiyordu.

İlk gece tehdit ettiği gibi Julian'ı zorla serbest bırakma düşüncesi artık düşünülemezdi. Julian'ın biraz daha dayanması gerekiyordu.

Bedenini bulabilirlerse, umuyordu ki Miguel'i ve kaybolan diğerlerini de bulabilirlerdi. Eğer Yadriel kendini brujx'e kanıtlayabilirse, o zaman onun aquelarre'nin bir parçası olmasına izin vermek zorunda kalacaklardı. Día de Muertos için son tarihleri

yaklaşıyordu. Cadılar Bayramı yarından sonraki gündü ve gece yarısı Día de Muertos'un ilk günü başlayacaktı.

Sabah alarmı çaldığında Yadriel zaten uyanıktı. Julian'ın doğrulmasını izleyerek bekledi. "Nasıl uyudun?" diye sordu.

"Hayaletlerin uyumadığını düşünmeye başlıyorum," diye yanıtladı Julian alaycı bir gülümsemeyle. Yorgun görünüyordu elbette ama bundan daha fazlası vardı. Gözlerinde sırlı bir bakış vardı. Yoğun bir tetikte olma hâli. Julian, yataktan sürünerek çıkıp kendini dolaba doğru sürüklerken Yadriel'e baktı. "Sanırım brujolar da uyumuyor."

Yadriel anlaşılmaz bir şekilde homurdandı. Duştan döndüğünde Julian'ı yatağının ayakucunda otururken buldu. Ellerini birbirine kenetlemiş, başparmağını avucunun içine bastırıyordu. Endişe yüzünün her çizgisine sinmişti.

"Seninle tekrar okula gitmeme izin vermen için seni tekrar ikna etmem mi gerekecek?" diye sordu Julian endişeli bir kahkahayla.

"Hayır," dedi Yadriel boynundaki Aziz Jude kolyesiyle oynayarak. "Bu sefer ben gelmeni istiyorum."

Julian'ın ortadan kaybolmasından ve ölümünü yeniden yaşamasından her şeyden çok endişeleniyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Julian'ın da aynı şeyden endişe ettiğinden emindi. Eğer bunun olmasını engelleyemiyorsa, en azından tekrar yaşandığında Julian'ın yalnız olmadığından emin olacaktı. Yadriel eve geldiğinde tanıdığı Julian'ın ortadan kaybolduğunu ve yerinde korkunç bir tayftan başka bir şey kalmadığını görmek istemiyordu.

Julian'ın kaşları havaya fırladı. "Gerçekten mi?"

Yadriel başıyla onayladı, sonra sanki onun için önemli değilmiş gibi omuz silkti. "İster kabul et ister etme," dedi saçlarına briyantin sürerken.

"İstiyorum!" Julian ayağa fırladı. Endişesi gitmiş, o heyecan dolu sırıtışı geri gelmişti. "Kesinlikle istiyorum!"

Julian, Yadriel eşyalarını toplarken kapının yanında sabırsızlıkla bekledi. Portajesini çıkarıp o okuldayken saklamak için sırt çantasını açtı ama kabzasını tutarken tereddüt etti.

Julian'ın kasılmaları ve hatlarının titreşmesi aklından çıkmıyordu. Eğer bu, Julian'ın ellerinden kayıp gittiğinin bir işaretiyse, ya onlar okuldayken kendini kaybederse ne olacaktı?

Ona baktı, midesi huzursuz bir hisle çalkalandı.

"Hazır mısın, değil misin?" Julian ofladı. Yadriel'in elindeki hançeri gördü ve bir kaşını kaldırdı. "Okulda o şeyle yakalanmaktan korktuğunu sanıyordum?"

Julian maligno'ya dönüşürse, Yadriel onun bağını kesmek ve birine zarar vermeden önce ruhunu serbest bırakmak zorunda kalacaktı.

"Tedbirli olmak pişman olmaktan iyidir, değil mi?" dedi Yadriel.

Julian bir an ona baktı, sonra omuz silkti. "Sadece yakalanma, geceyi seninle hapiste geçirmek istemiyorum," dedi ona.

Yadriel portajesini ve kılıfını kot pantolonunun beline soktu ve sırt çantasını omzuna attı.

Kapıyı dikkatle dinledi ve merdivenden inerken her iki adımda bir durdu ama ev sessiz ve boştu. Lita'nın genellikle bu saatlerde mutfakta meşgul olduğu düşünülürse bu garipti. Ön kapıyı açtı ve Julian dışarı fırladı.

"*ÖZGÜRLÜK!*" diye haykırarak ön basamaklardan aşağı koştu.

Yadriel güldü ve başını iki yana salladı. Julian'ın keyfi yerindeydi. Yadriel kapının eşiğinde duraksadı ve hançerini tekrar çıkardı. Ona gerçekten ihtiyacı var mıydı? En kötüsünü düşünmek kötü şans getirir miydi? Onu okula götürerek bir şeylerin ters gitmesini mi göze alıyordu? Belki de bırakmalıydı...

O bir karar veremeden garajın kapısı açıldı ve Lita mutfağa girdi.

Lita ocağın başına geçerken, "Biraz yemek hazırlayacağım," dedi.

Tío Catriz ve babası, ikisi de ellerinde büyük birer kutu taşıyarak görüş alanına girdiler. Yadriel dondu kaldı, panik ayaklarını yere betonlamıştı. Kafasının içindeki ses ona kaçması için bağırıyordu ama sanki vücudu kısa devre yapmıştı ve yerinden kıpırdamayı reddediyordu.

"Bunu nereye koyalım?" diye sordu babası, sırtı Yadriel'e dönüktü.

Tío Catriz döndü ve hemen Enrique'nin omzunun üzerinden Yadriel'le göz göze geldi.

Tío Catriz'in yüzü şaşkınlıktan kafa karışıklığına dönüştü. Yadriel tepki veremeden bakışları Yadriel'in elinde tuttuğu portajeye gitti.

Yadriel'in kalbi ağzına geldi.

Catriz elindeki hançeri görmüştü. Bunun bir portaje olduğunu hemen anlamıştı tabii.

Hançere bakarken bir an için tíosunun ifadesi donuklaştı ama sonra...

Sonra gülümsedi.

"Onları oturma odasına koy," diye talimat verdi Lita, ocağa bir tava koyarken elini sallayarak.

Enrique oturma odasına doğru dönmeye başladı, Yadriel ise kapı eşiğinde, portajesi elinde öylece kalakalmıştı.

Yadriel'in sonu gelmişti. Babası onu elinde portajesiyle, suçüstü yakalayacaktı.

Büyük bir gürültü herkesi yerinden sıçrattı.

Tío Catriz'in elinde tuttuğu kutu kollarından düşmüş, dua mumları ve kopal tütsüleri mutfağın her tarafına saçılmıştı.

"Aye!" Lita soluk soluğa göğsünü tuttu.

"Cama dikkat et!" diye uyardı Yadriel'in babası kırık parçalar ayakkabılarının altında çıtırdarken.

"Ben süpürgeyi alayım!" Lita garaja doğru koştu.

"Ah, lo siento, hermano,"* dedi Catriz ve Yadriel'in babasıyla beraber büyük parçaları toplamak için eğildi.

---

* (İsp.) Ah, özür dilerim, kardeşim. *–çn*

"Endişelenme, daha çok var," diye abisinin içini rahatlattı Enrique.

Yadriel kendine gelip hızla portajesini kınına geri soktu.

Tío Catriz babasının omzunun üzerinden ona baktı ve küçük bir göz kırptı.

Rahatlama ve minnettarlık Yadriel'in damarlarına akın etti. Tíosu az önce kıçını kurtarmıştı ve Yadriel'in bir portajesi olduğu için kızgın bile görünmüyordu. Şey gibi görünüyordu... *gururlu*, ki bu da Yadriel'in uzun zamandır tatmadığı bir duyguydu.

Tío Catriz'in onun tarafında olacağını bilmeliydi. Ona *her şeyi* anlatmak istiyordu ama şu an zamanı değildi.

Onlar kırık parçaları toplarken Yadriel ön kapıdan çıkıp Julian ve Maritza'nın beklediği kapıya doğru koştu.

"İşte buradasın," diye iç geçirdi Maritza, kapıya yaslandığı yerden kendini ileri iterek. Siyah pofuduk bir ceket ve dar bir kot pantolon giymiş, saçlarını iki kısa Fransız örgüsüyle arkadan toplamıştı.

"Tanrım, nasıl bu kadar yavaş olabiliyorsun?!" diye sordu Julian ellerini havaya kaldırarak. "Ben de seni... Hey, bu gülümseme de neyin nesi?"

Yadriel'in yüzüne kocaman bir sırıtış yapışıp kalmıştı, başı dönüyordu. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyor ve sertçe göğsünü dövüyordu.

"Ailem geldi," diye ağzından kaçırdı Yadriel. "Tío portajemi gördü..."

Maritza'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Ne?*"

"Olamaz," dedi Julian eve doğru bir bakış atarak.

"Hayır, hayır, sorun yok!" diye ekledi Yadriel aceleyle, kelimelerinin arasından çılgın kahkahalar fışkırıyordu. "Başım belaya girmedi! Lita'yla babamın dikkatini bile dağıttı ki onlar beni görmeden kaçabileyim!"

Maritza inanamayarak başını iki yana salladı.

Bu sırada Julian sırıtıyordu. "Harika!"

"Bu konuda cidden sakin miydi?" diye sordu Maritza kaşlarını çatarak. "Sence babana söyleyecek mi?"

"Hayır, sanmıyorum, o beni bu şekilde ele vermez," dedi Yadriel. Julian ona kocaman gülümseyerek karşılık verdi ama Maritza alışılmadık bir şekilde endişeliydi. "Cidden, Itza," dedi. "Tíom anlıyor, beni anlayan tek kişi o..."

Arkadaşının yüzünden bir incinme ifadesi geçti.

"Senin dışında tabii ki!" diye ekledi hemen, onu şefkatle dürtükleyerek.

"Ona her şeyi anlatacak mısın?" diye üsteledi Maritza, zarifçe şekillendirilmiş kaşları endişeyle gerilmişti.

"Yani, evet, muhtemelen." Yadriel omuz silkti. Onun tarafında bir yetişkinin olması iyi olurdu. Babasına ve Lita'ya her şeyi açıklama zamanı geldiğinde, tíosunun onun yanında olması iyi olacaktı. "Tabii *şu anda* değil," diye ekledi. "Okula gitmemiz ve sonra Rio'yu görmemiz gerekiyor." Yadriel, onlara takip etmeleri için eliyle işaret vererek caddeden inmeye başladı. Gülümsemesi o kadar büyüktü ki yanaklarını acıtıyordu.

Julian peşinden koştu ama Maritza bir süre kaşlarını çatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde öylece durdu.

"Sanırım," diye iç geçirdi sonunda ve onları takip etti.

"Gördün mü? Her şey yolunda gidiyor!" dedi Julian, Yadriel'e sırıttığında aniden gamzeleri açığa çıktı.

"Öyle," diye kabul etti Yadriel, kalbi hızla çarpıyordu. Doğru yönde atılmış bir adım daha. Bir brujo olmaya bir adım daha yaklaşmıştı. Kendisi olmaya bir adım daha yaklaşmıştı.

İlk dersine girdiğinde hâlâ adrenalinin etkisindeydi. Harika bir ruh hâli içindeydi ve Julian ondan da iyi bir ruh hâlindeydi. Julian matematik dersinde sıkılıp hafif bir haylazlık yapınca Yadriel buna aldırmadı bile.

Julian, Bayan Costanzo'nun beyaz tahtaya matematik problemleri yazmasını bekledi ve sonra insanlar dikkat etmeyi kestiğinde –ki bu uzun sürmedi– Bayan Costanzo bakmıyorken rasgele bir sayıyı sildi. Öğretmen üç kez notlarına başvurmak

zorunda kaldı, hatanın nerede olduğunu anlamaya çalışırken yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Julian masasının kenarına ilişip kıkırdadı. Yadriel yüksek sesle gülmemek için yumruğunu ağzına bastırmak zorunda kaldı.

Öğle yemeği sırasında Maritza da tribünlerin arkasında onlara katıldı. Sırayla üçgen bir kâğıt parçasını birbirlerinin kalesine atarak Julian'ın ruh becerilerini geliştirmesine yardım ediyordu.

Yadriel arkasına yaslanmış, kafeteryadan aldığı kuru bir çizburgeri yiyordu. Julian bir şeye odaklandığında onu izlemeyi seviyordu. Kalın kaşları çatılmış, dilinin ucunu dişlerinin arasına sıkıştırırken bakışları keskinleşmişti. Çok hareketliydi. Bir gol attığında havayı yumrukluyor ve heyecanlı bir çığlık atıyordu. Kaçırdığında ise ellerini havaya kaldırıyor ve dramatik bir şekilde kendini çimenlere sırtüstü bırakıyordu. Yadriel, Maritza'yı birden fazla kez kendisine bakarken yakaladı. Her seferinde o aptal sırıtışı yüzünden uzaklaştırmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

Günün sonunda yorgunluk galip gelmeye başlamıştı. Çok huzursuz uyuduğu iki geceden sonra, bu kadar uzun süre dayanabilmesi bile bir mucizeydi. Daha da kötüsü, günün son dersi tarihti ve Bay Guerrero kesinlikle en berbatıydı. Ses tonundan tamamen yoksun, monoton bir sesle konuşuyordu.

Yadriel ders kitabı yastık işlevi görene kadar yavaşça koltuğuna gömüldü, çenesini birbirine kenetlediği kollarına dayadı. Gözlerini açık tutmak çaba gerektiriyordu ve kapüşonlusu sıcak ve yumuşaktı, masasının üzerinde kestirmesi için onu cezbetmeye çalışırken açıkça onun aleyhinde çalışıyordu.

"Hey! Uyan!"

Julian öğrencilerin sırt çantalarını karıştırmaktan geri dönmüştü.

Yadriel cevap olarak baştan savan bir homurtu çıkardı.

Julian onun önünde çömeldi. Masanın kenarını kavradı ve çenesini parmaklarının üzerine koyarak kendini Yadriel'le göz hizasına getirdi, burunları birkaç santim mesafedeydi. "Yürüyüşe çıkabilir miyiz? Hadi yürüyüşe çıkalım. Kulağa hoş gelmiyor

mu?" diye sordu, Julian bir delikanlının bedenine zorlukla sığdırılmış bir enerji topuydu.

Yadriel kendisine beklentiyle bakan kara gözlere odaklandı. Julian'a alaycı olmayan bir bakış attı. Dersi ekmeyecekti, özellikle de günün sonuna bu kadar yakınken. Sadece biraz daha dayanmaya ihtiyacı vardı.

"Sadece kısa bir tur!" diye itiraz etti Julian sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi. "Okulun etrafında?"

Yadriel ona yavaşça gözlerini kırpıştırdığında, Julian sorusunu, "Tamam, tamam, tamam, koridorun aşağısına gidip dönelim mi?" şeklinde değiştirdi. Parmaklarını masaya vurdu ve topuklarının üzerinde yaylandı.

Yadriel bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama kulağa hoş geliyordu. Ayağa kalkıp hareket edebilirse, belki bu onu biraz uyandırabilirdi. Yakın zamanda dinlenebilecek gibi değildi.

Yadriel derin bir iç çekti ve doğruldu. "Bay Guerrero?" diye sordu elini kaldırarak. "Tuvaleti kullanabilir miyim?"

"*Evet!*" Julian ayağa kalkmış ve Bay Guerrero'nun geçiş kartını vermesine fırsat kalmadan kapıdan fırlamıştı.

Yadriel ellerini başının üzerine uzattı, boş koridorda yürürken belini bir o yana bir bu yana döndürerek esnedi.

"Yüce Tanrım, bunu *her gün* nasıl yapıyorsun?" diye sordu Julian şaşkınlıkla başını iki yana sallayarak.

"Genelde bu kadar kötü değildir," dedi Yadriel esneyerek. "Daha uyanık olduğum zamanlar, düpedüz katlanılabilir oluyor."

"Ölürdüm," dedi Julian ona. "Yani, *yine*."

Yadriel kıkırdadı.

"Bu okul işlerine gerçekten meraklısın, ha?" diye sordu Julian eğlenen bir sırıtışla.

Yadriel omuz silkti, yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. "İyi bir üniversiteye girmek, iyi bir iş bulmak, aileme destek olmak, başarılı olmak istiyorum."

Julian ona ters bir bakış attı. "Cık cık, başarılı olmak için okul-

da iyi olmak zorunda değilsin," dedi sinir olduğunu belli eden bir sesle.

"Hayır, haklısın," diye geri adım attı Yadriel, birdenbire uyanarak. "Ben sadece..."

"Carlos –babamın tamirhaneyi birlikte açtığı adam– liseyi bile bitirmemişti!" diye devam etti Julian. "Çıraklık eğitimi aldı..."

"Çıraklık eğitimi..."

"Hemen de iş buldu, mesleğin tüm püf noktalarını öğrendi, *tonla* para kazandı," diye durmak bilmedi Julian, adamın ne kadar kazandığını vurgulamak için yumruğunu avucuna vurarak. "Sonunda *kendi dükkânını* açtı ve tüm bunları bir diploması olmadan *ve* sıfır öğrenci kredisi borcuyla yaptı." Çenesini gururla eğerek Yadriel'e meydan okuyan bir bakış attı.

Yadriel bir an için nasıl cevap vereceğini bilemedi. Julian'ın çok haklı gözlemi karşısında biraz hazırlıksız yakalanmıştı ve bu kadar açık bir şekilde elitist bir şey söylediği için kendinden utandı.

Maritza olsa ondan utanırdı.

"Tamamen haklısın, özür dilerim," dedi Yadriel ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "Ben sadece..."

Julian durdu. "Vay, vay, vay! Bekle, kaçırdım, bu da neydi?" diye sordu, elini kulağına götürerek kafası karışmış numarası yaptı.

"Aman Tanrım," diye inledi Yadriel.

"Benim haklı olmamla ilgili bir şey miydi?" diye göğüs kabarttı Julian.

Koridor sona erince Yadriel durdu. "Çekilmez birisin," dedi etrafına bakarak.

Julian rahat bir omuz silkmeyle, "Evet ama bence hoşuna gidiyor," diye cevap verdi.

Yadriel onu duymazdan gelmeyi tercih etti.

Her iki tarafta da su çeşmesi ve tuvaletler vardı. Yadriel kızlar tuvaletine yöneldi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Julian tek kaşını eleştirel bir tavırla kaldırırken.

"Tuvaleti kullanıyorum," dedi.

Julian başparmağıyla erkekler tuvaletinin kapısını işaret etti. "Yanlış kapı, ahbap."

Yadriel tereddüt etti. "Iıı... Aslında erkekler tuvaletini hiç kullanmadım," diye itiraf etti, yüzü kızarmıştı.

"Ne?" Julian kaşlarını çattı. "Neden?"

Julian bazen bilgisiyle Yadriel'i şaşırtıyordu.

Diğer zamanlarda o kadar da değil.

"Birkaç nedeni var," dedi Yadriel kollarını kavuşturarak. "İnsanların beni taciz etmesi, itip kakması, bana lakap takması ve genel olarak aşağılanmam dahil ama bunlarla sınırlı değil," diye sıraladı. Doğrusu, erkekler tuvaletini kullanmaya hiç cesaret edememişti. Halka açık yerlerde her zaman cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir kabin bulmaya çalışırdı ki bu da zordu. Okulda böyle bir tuvalet yoktu, bu yüzden Yadriel kendini kızlar tuvaletini kullanmaya zorlamadan önce olabildiğince uzun süre tutmaya çalışırdı ve tuvalete de sadece ders sırasında, biriyle karşılaşma ihtimalinin daha düşük olduğu zamanlarda giderdi.

"Ah." Julian'ın ifadesi bir an için yumuşadı ki bu Yadriel'in nefret ettiği bir şeydi ama sonra öfkeye dönüştü ve bu daha az aşağılayıcıydı. "İnsanlar pisliktir."

Yadriel'in boğazından şaşkın bir kahkaha fırladı. "İnsanlar pisliktir," diye hemfikir oldu.

"Eh, şu anda etrafta kimse yok," diye belirtti Julian. Erkekler tuvaletinin metal kapısına gitti ve kafasını kapıdan içeri sokarak Yadriel'in bir kahkaha daha atmasını sağladı. "Ve içeride de kimse yok!" Julian'ın sesi içeriden yankılandı. Doğruldu ve Yadriel'e döndü. "Yani, bütün bu yaygaranın nedenini görmek istiyorsan, işte sana fırsat," dedi sırıtarak.

Yadriel kıs kıs güldü, Julian'ın kendisiyle dalga geçip geçmediğinden emin değildi ama ... mizahı her şeyi daha az... korkutucu kılıyordu. Normalde endişeli bir karmaşa hâlinde erkekler tuvaletinin önünde oyalanır ve içeri girmek için cesaretini toplamaya çalışırdı ama sonunda hep kaçıp giderdi.

Ama Julian'ın kötü şakaları, rahat gülümsemesi ve kayıtsızlığı durumun bütün stresini emiyor gibiydi. Ya da en azından seyreltiyordu.

Yadriel sanki Julian'a bir iyilik yapıyormuş gibi, "Peki," diye ofladı. Tuvalete doğru yöneldi ve Julian onu takip etmek için hareketlendi. "Ne yapıyorsun sen?" Yadriel sordu.

"Ne yapıyorum?"

"Benimle oraya giremezsin!" diye diretti Yadriel.

"Seni *izleyecek* değilim ya!"

Yadriel kekeledi. "Be-benim utangaç bir mesanem var!"

Julian başını geriye atarak derin bir kahkaha attı. "Aman Tanrım!"

"Beni duyabildiğini bilirsem yapamam!"

"Tamam, tamam, tamam!" Julian güldü, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Ben nöbet tutacağım," dedi, iki parmağını şakağına selam verir gibi vurarak. "Kulaklarımı kapayayım mı? Bir şarkı söyleyeyim mi?"

"Kapa çeneni!" Yadriel fikrini değiştirmeden içeri girdi.

Ve aniden, hayatında ilk kez erkekler tuvaletinde duruyordu. Yadriel etrafına bakındı. Ne beklediğini bilmiyordu ama onca hazırlıktan sonra biraz... cansızdı. Ve kokuyordu.

Ama o bir erkekti ve eğer tuvaletleri böyleyse, buna alışabilirdi.

Yadriel dışarı çıktığında Julian duvara yaslanmıştı, hâlâ fazlasıyla eğlenir görünüyordu.

"Kulaklarını kapamamışsın." Yadriel ona ters ters baktı. "Ve şarkı söylediğini de duymadım."

"Şarkı söyleme sesim çok seksi," dedi Julian başını ciddi bir şekilde iki yana sallayarak. "Bana hemen âşık olurdun."

Yadriel gözlerini devirdi ve sınıfa doğru dönmeye başladı.

Julian da adımlarını ona uydurdu. "Her şey hayal ettiğin gibi miydi?" diye sordu.

"Gerçekten büyülüydü," diye cevap verdi Yadriel ama bütün çabasına rağmen sırıtıyordu. Heyecandan kolları karıncalanıyordu. *Resmî olarak* ilk kez erkekler tuvaletini kullanmıştı, hem

de okulda! Elbette, etrafında Julian'dan başka kimse yoktu ama yine de kendisi olmaya büyük bir adım daha yaklaşmış gibi hissediyordu. Yadriel göz ucuyla Julian'a baktı. "Teşekkürler."

Julian gülümsedi. "Her zaman, patrón."

Okul bittiğinde, mezarlığa gitmeden önce Maritza'yla otoparkta buluştular.

Julian kaldırımda geri geri yürürken, "Bu, okulda *şimdiye kadar* geçirdiğim en eğlenceli gündü," dedi.

"Ah, gerçekten mi?" diye sordu Maritza örgüleriyle oynayıp yüzünü buruşturarak. "Çok şey öğrendin mi?"

Julian güldü. "Hayır ama beni meşgul edecek başka şeyler vardı," dedi ve arkasını dönüp caddede ilerlemeye başladı.

"Ah- ha," diye mırıldandı Maritza ve sırıtarak Yadriel'e baktı. "Eminim öyledir."

Yadriel kaşlarını çattı, yanaklarının bu kadar yanmasını hissetmekten nefret ediyordu. "Kapa çeneni," diye tıslադı fısıltıyla.

Neyse ki Julian ileride ve duyma mesafesinin dışındaydı, yürürken çalıların yapraklarını koparıyordu.

"Hey, yargılamıyorum," dedi Maritza, en azından sesini alçaltma nezaketini göstererek. "Yani, hayalet bir erkek arkadaşa sahip olmak biraz seksi olabilir." Bilmiş gülümsemesi iğrençti.

Yadriel onu itti ve harika, şimdi koltuk altları gerçekten terliyordu. "*Itza!*"

Kız güldü ve Julian'ın arkadan dikkatle süzdü. "Hayalet hareketlerini çalışıyordu, belki..."

"Aman Tanrım, *dur!*" dedi Yadriel alaylara daha fazla dayanamayarak sertçe. "Öyle değil!" diye homurdandı. "Öyle *olamaz*." Gözleri Julian'a kaydı, onun birinin evini çevreleyen kısa tuğla duvara zıplayıp duvar boyunca yürümesini izledi.

Yadriel midesindeki telaşlı, çalkantılı duyguyu bastırmaya çalıştı.

Maritza dirseğiyle onu hafifçe dürterek, "Yani, o buralardayken tadını çıkarabilirsin," diye fısıldadı.

"Çok uzun süre buralarda olmayabilir," diye tersledi Yadriel. Kelebeklerin yerini hızla mide bulandırıcı bir çalkantı aldı. "Özellikle de dün geceden sonra."

Maritza kaşlarını çattı. "Dün gece ne oldu?"

Yadriel sesini alçaltarak ona Julian'ın önceki gece yok oluşunu anlattı. Nasıl acı içinde kıvrandığını. Gömleğindeki kanı. Ortadan kayboluşunu. Bu anılar damarlarındaki kanı buza çevirdi.

Sözlerini bitirdiğinde Maritza'nın alaycı gülümsemesi ve bilmiş bakışları gitmiş, yerine saf bir telaş gelmişti. "Bu *çok* ürkütücü."

Yadriel titredi. "Evet, şaka yapmıyorum."

"Bence artık seninle kalmamalı."

Bu o kadar beklenmedikti ki Yadriel durdu. "Bekle, *ne*?"

"Belki de onu gece boyunca bir yere bırakmalıyız, mesela eski kilisenin arkasına?" diye önerdi, gözleri Julian'ın sırtına dikilmişti.

Yadriel kaşlarını çatarak kıza baktı, birden kendini Julian'a karşı hem savunmacı hem de korumacı hissetti. Yorgunluk ve yıpranmış sinirler ruh hâline hiç yardımcı olmuyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Maritza'nın boğazının gerilerinden sinirli bir ses kaçtı. "Ya kendini kaybederse ve gecenin bir yarısı karanlık ruha dönüşürse?"

Yadriel başını iki yana salladı. "Julian bana zarar vermez."

"Julian vermez," dedi kız. "Ama eğer maligno olursa, o artık Julian olmaz."

Yadriel, Maritza'nın bilmiş bakışlarından kafasını çevirdi. "Sadece bugünü atlatalım, tamam mı?" dedi Yadriel. "Luca okuldan hemen sonra bizimle buluşacağını söyledi."

Maritza içini çekti ama daha fazla tartışmadı.

Yadriel, Julian'ın parmaklarını tel örgü boyunca sürükleyişini izledi. Güneş ışığına karşı gözlerini kısmış, hoparlörlerinden

kumbiya* çalan kiraz kırmızısı bir araba geçerken sırıtıyordu. Julian şehirde mutluydu, Yadriel bunu görebiliyordu. Gürültüyü, koşuşturmayı ve insanları seviyordu. Şehir ona uyuyordu. Ait olduğu yer burasıydı. Ölülere ve ne kadar güzel olursa olsun öbür tarafa değil.

İlk kez, tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğu kafasına dank etti. Tüm bunlar sona erdiğinde, Julian'ın ruhunu serbest bıraktıktan ve o öldükten sonra bunun ne anlama geleceğini hiç düşünmemişti.

Julian ölümü hak etmemişti. Bunların hiçbirini hak etmemişti. Julian kelimenin tam anlamıyla arkadaşlarını korurken ölmüştü. Ve Yadriel, Julian'ı hak etmediğinden oldukça emindi. Julian'ın onun Miguel'i bulmasına yardım etmesi için hiçbir neden yoktu ama yine de bunu yapıyordu ve Yadriel'in ona borcunu ödemesinin hiçbir yolu yoktu.

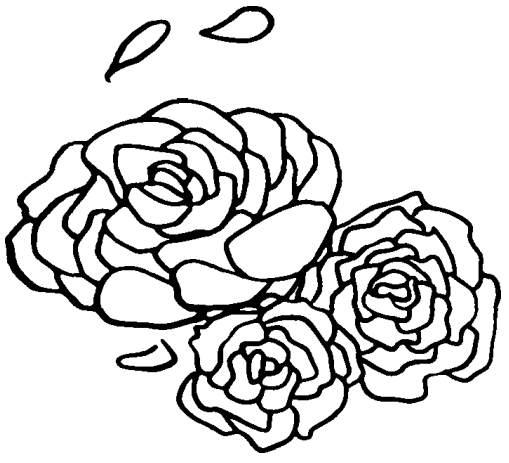
Julian her şeyini vermiş ve karşılığında hiçbir şey beklememişti.

Yadriel'in kalbi sızladı.

Hayır, hiçbiri Julian Diaz'ı hak etmiyordu.

---

* İspanyol müziğiyle kölelerce Afrika'dan getirilen Afrika müziğinin karışımından oluşan bir Kolombiya müziği. *–çn*

ON BEŞ

Maritza evine doğru karşıdan karşıya geçerken, "Annemle babama haber verip köpekleri almalıyım," dedi. "Siz ikiniz burada bekleyin. Bir ruhla takıldığımı bilseler beni hayatım boyunca cezalandırırlardı."

Julian gücenmiş gibi yaptı.

Maritza sokağı koşarak geçti ve eve girdi. Sineklikli kapı arkasından çarparak kapandı.

Yadriel yakındaki bir duvara yığıldı, gözlerini kaparken başını soğuk tuğlaya yasladı. Uzaktan acı acı bir siren feryat ediyordu. Anayoldaki inşaattan yüksek sesli bir matkap sesi geliyordu. Maritza ve ailesinin seslerinin yükseldiğini duyabiliyordu – bağırmıyorlardı, sadece duyulmak için yarışıyorlardı.

"Hey." Julian'ın kısık sesi kulağını gıdıkladı. "Uykuya dalma, devrilebilirsin ve ben seni yakalayamam."

"Mmm," diye mırıldandı Yadriel tek gözünü açarak.

Julian omzunu duvara yasladı ve ona sırıttı.

"Bu kadar yorgun olmam senin suçun," diye homurdandı Yadriel.

"Hey, hey, hey, beni kaçış keçin olarak kullanma."

Yadriel yorgun bir kahkaha attı. "*Günah keçisi*, Jules."

Dişlerini altdudağının üzerinden geçirirken Julian'ın sol yanağında bir gamze belirdi.

Yadriel'in kalbi ağzında atmaya başladı. Maritza'nın sözlerini

kafasından atmaya çalışarak gözlerini zorla kapadı. *Yapma,* dedi kendine. Ailesinin arkasından iş çevirmekten, ruhları çağırmaktan ve birden fazla cinayeti çözmeye çalışmaktan daha aptalca olan tek şey ölü bir çocuğa âşık olmaktı.

Özellikle de bu çocuk Julian Diaz ise.

Bir an sonra, çarpan bir kapının sesi ve tasmaların şıngırtısı Maritza'nın dönüşünü duyurdu. "Tamamdır!" dedi Donatello salyalarını Yadriel'in eline akıtabilmek için kızı öne doğru sürükledi ve heyecandan kıpırdanırken kuyruğuyla yüzüne vurdu. Michelangelo oturup geğirdi. Maritza gözlerini devirdi ve elini burnunun önünde salladı. "Tanrım, gordito*."

"Öyle demek istemedi," dedi Yadriel, Michelangelo'yu bir güzel kaşıyarak.

Kız, "Bu senin için," diyerek Yadriel'e bir kutu fırlattı ve o da beceriksizce yakaladı. Şekersiz Red Bull'du. "Paola günde iki tane falan içiyor."

Yadriel kutuyu açtı.

"Ah, dostum, buna bayılırım!" diye Julian sızlandı.

"Enerji içeceğiyle uyarılman kulağa tam anlamıyla bir kâbus gibi geliyor," dedi Maritza.

Yadriel bir yudum aldı ve neredeyse boğuluyordu. "Off!" diye öksürdü. "İğrenç bir şey."

"Evet, ama bu seni uyandırır!" Maritza sırtına sert bir yumruk indirdi. "O yüzden iç bakalım!"

Mezarlığa vardıklarında Luca çoktan onları bekliyordu. Kaykayının üzerinde bir ileri bir geri gidiyor, fazla yaklaşmadan mezarlığın içini görmeye çalışırken gergin bir tavırla boynunu bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Yadriel ve Maritza'yı gördüğünde bedeni rahatladı ve onlara gülümseyerek el salladı. "Bir an için fikrinizi değiştirdiğinizi düşündüm," diye itiraf etti Luca. Yine aynı kazağı giymişti, gerginlikle kıpırdanırken parmakları kolların içinde kaybolmuştu.

"Sadece bir yere uğramak zorunda kaldık," dedi Maritza.

---

* (İsp.) Hantal –*çn*

Luca köpeklere bakıp gülümsedi ama durdu ve izin almak için Maritza'ya baktı.

"Hiç durma."

Luca dizlerinin üzerine çöktü. Donatello ve Michelangelo onu ıslak köpek öpücüklerine boğarak Luca'yı kahkaha krizine soktular.

"Adamın bir köpeğe ihtiyacı var," dedi Yadriel gülümseyerek. Red Bull etkisini göstermeye başlamıştı.

"Adamın önce bir eve ihtiyacı var," diye homurdandı Julian. Pek de hevesli görünmüyordu, duruşu sert ve ifadesi huysuzdu.

Hava soğumaya başlamıştı, tepedeki bulutlar koyulaşarak griye dönüyordu. Perşembe öğleden sonrası olduğu için insanlar hafta sonu için hazırlanmaya başlamıştı. Garaj kapıları açıktı, içeride insanlar ellerinde kırmızı bardaklarla dolaşıyordu ve bangır bangır müzik çalıyordu. Kimileri de modifiyeli ve hurda arabalarıyla caddelerde bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Maritza ve Luca konular arasında kolayca geçiş yaparak gevezelik ederken, Yadriel geride durmuş Julian'ı izliyordu. Onlar yaklaştıkça Julian daha da geri çekiliyordu. Doğru sokağa geldiklerinde iyice sessizleşmiş ve yavaşlayarak Yadriel'in yanında yürümeye başlamıştı. Omuzlarını kulaklarına kadar çekmiş, çenesini sıkıca kasmıştı.

"Hemen ileride!" diye duyurdu Luca, kaykayını ayağıyla fırlatıp eliyle yakaladı ve adımlarını Maritza'nınkilere uydurdu.

"Çok çabuk girip çıkacağız," dedi Yadriel, yaklaştıkça sinirleri daha da geriliyordu. "Sadece bir şey bilip bilmediğini öğrenmemiz ve üzerinde Julian'ın kokusu olan bir şey çalmamız gerekiyor." Yeterince basitti. Ne kadar zor olabilirdi ki?

"İçeri girerken bilmemiz gereken bir şey var mı?" diye sordu Yadriel.

"Iıı... hayır." Luca başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Tüm bunlar biraz garip." Etrafına bakındı. Belki yine Julian'ı arıyordu. "Sadece ona olabildiğince doğruyu söylemeye çalış, Rio ya-

lancıları tespit etmekte gerçekten iyidir," dedi Luca ona, belli ki tecrübeyle öğrenmişti.

"Harika," diye homurdandı Maritza.

"Ve köpekleri sevmez," diye ekledi Julian.

Yadriel derin bir nefes aldı. "O hâlde harika bir başlangıç yaptık."

Araba dükkânı, üç açık kompartıman kapısı ve bitişiğinde küçük bir ofisi olan alçak bir depoydu. Tuğladan dış cephesi kremsi bir turuncuydu ve girişin yanında sarmal harflerle MARTINEZ VE DIAZ TAMİRHANESİ yazıyordu. Tepesinde, sprey boyayla Bakire Guadalupe'nin büyük bir duvar resmi çizilmişti. Üzerinde tipik kırmızı elbisesi ve yıldız benekli mavi mantosu vardı. Etrafından turuncu ve sarı tonlarında ışınlar fışkırıyordu. Ayaklarının hemen altında Aziz J. yazıyordu.

Ön tarafta çeşitli arabalar sıra sıra park etmişti, bazılarının çamurlukları eksik ya da farları kırıktı. Parlak bir Cadillac asansörle yukarı kaldırılırken, lacivert tulumlu bir adam altında tamirat yapıyordu. Bir yerlerde cızırtılı bir radyoda banda müziği çalıyordu.

Yadriel ön pencereden plastik sandalyelerde bekleyen müşterileri görebiliyordu. Köşeye monte edilmiş küçük bir televizyonda yerel haberler dönüyordu. Parlak kırmızı dudaklı ve tıkırtılı yüksek topuklu bir kadın elinde bir sekreterlikle yürüyordu. Her şey benzin ve motor yağı gibi kokuyordu.

Luca doğrudan bir tezgâhın başında durmuş aletleri sıralayan bir adamın yanına gitti. Geniş ve uzun boyluydu, üzerinde haki renkte bir kapri, beyaz çoraplar ve siyah bir tişört vardı.

"Carlos!" Luca bir makinenin gürültülü delme sesi üzerinden ona seslendi.

"Luca!" Carlos gülümseyerek selam verdi. Öndişlerinden biri altındandı ve uzun keçisakalında gri teller vardı. "Nerelerdeydin, küçük adam?" İri ellerinden biriyle Luca'nın omzunu sıktı ve onu sarsmaya başladı.

Luca ağırlığın altında tökezledi.

"¿Hambriento?* Sanırım buzdolabında dünden kalan bir şeyler var..."

"Ben iyiyim!" Luca uzun boylu adama kocaman gülümseyerek araya girdi. "Şey, biz aslında Rio'yu arıyoruz."

"Aa?" Carlos başını kaldırıp Yadriel ve Maritza'nın beklediği yere baktı. Donatello ve Michelangelo'yu görür görmez gülümsemesi bocaladı. Maritza parmaklarını oynatarak el salladı.

"Bu, Carlos," dedi Julian, Yadriel'in kulağına.

"Orasını anladım," dedi Yadriel sessizce, dudaklarını mümkün olduğunca az hareket ettirerek.

"Onunla konuşabilir miyiz?" diye sordu Luca, Carlos bir şey söylemeyince.

Adamın dikkati tekrar Luca'ya yöneldi, gülümsemesi tüm gücüyle geri gelmişti. "Evet, evet, elbette, küçük adam!" Açık kompartıman kapılarına döndü ve keskin bir ıslık çaldı. "Rio!" diye seslendi. "Serserilerinden biri seni arıyor!"

Arabalardan birinin kaputu çarparak kapandı ve arkasında duran genç bir adamı gözler önüne serdi. "Luca?" Yanına geldi ve güneş ışığına doğru adım attı.

Rio'nun Julian'ın abisi olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Burunları ve kalın kaşları aynıydı. Rio uzun boylu ve iriydi. Üst kısmı aşağı indirilmiş, kolları beline bağlanmış lacivert bir tulum giymişti. Beyaz atleti siyah yağ izleriyle kaplıydı. Omuzları yuvarlaktı ve ellerini bir bez parçasına silerken kollarındaki kaslar kasılıyordu. Yadriel sağ kolunda, Julian'ın daha önce bahsettiği büyük siyah-beyaz Santa Muerte dövmesini gördü. İskelet gibi yüzünü yıldızlı bir örtü çevreliyordu.

Yadriel neredeyse ânında Rio'dan gelen bir şey hissetti. Yadriel teyit için Maritza'ya baktığında, kız da aynısını hissetmiş gibi şaşkın bir bakış attı. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu Yadriel. Ruhani bir his değildi, kesinlikle sağlığıyla ilgili bir şeydi. Julian kardeşinin herhangi bir hastalığı ya da sakatlığı olduğundan bahsetmemişti ama yine de bir şeyler vardı.

---

* (İsp.) Aç mısın? —ç*n*

Rio'nun pratik bir saç kesimi ve ciddi bir yüzü vardı. İnanılmaz derecede yakışıklıydı ve bundan iki kat daha korkutucuydu. "Burada ne yapıyorsun?" Rio'nun bakır-kahverengi gözleri Yadriel'e, Maritza'ya ve sonra da köpeklere kaydı. Elindeki bezi kenara atarken kaşları çatıldı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey, hiçbir sorun yok!" dedi Luca alelacele, gergin bir kahkaha atarak.

Yadriel, Rio'nun birinin yalan söylediğini anlama yeteneğinin onun kendi becerisinden çok Julian ve arkadaşlarının bu konuda berbat olmasından kaynaklandığını düşünmeye başlamıştı.

"Hemen ayaküstü konuşabilir miyiz?" diye sordu Luca kazağının ucunu çekiştirerek.

Rio yine onları süzdü. Yadriel'in ensesinde terler birikti ama gözlerini kırpmamak ya da başka tarafa bakmamak için kendini zorladı. Yanındaki Julian öfkeyle bakıyordu.

Sonunda Rio başıyla onayladı. "Gelin bakalım." Dükkânda onlara yol gösterirken ağır siyah ayakkabıları yağlı çimentoda gıcırdıyordu. Kalçasında büyük bir anahtar seti şıngırdıyordu.

Onu takip ettiler ama Yadriel şimdiden bu kararından pişmanlık duymaya başlamıştı. Rio hakkında duyduğu onca şeyden sonra –Julian ve arkadaşlarıyla nasıl ilgilenip baktığını– onun daha... farklı olmasını beklerdi. En azından daha arkadaş canlısı olmasını. Karşısındaki adam genç bir çocuğu çeteden çıkaran ya da gidecek başka yeri olmayan çocukları yanına alan birine hiç benzemiyordu.

Rio yan taraftaki büyük bir tel kapının kilidini açtı. Binanın arka tarafında bir sundurma ve muhteşem bir arabayı örten, rengi güneşten solmuş bir gölgelik vardı. Logosuna göre elektrik mavisi bir Corvette Stingray'di. Yadriel arabalar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama eski olduğunu ve titizlikle bakıldığını söyleyebilirdi.

Julian hemen arabanın yanına gitti ve iki elini de yuvarlak kaputun üzerinde sevgiyle gezdirdi. Garip bir şekli vardı, palyaço ayakkabısına benziyordu.

Dükkânın üstündeki daireye sarsak bir merdivenle çıkılıyordu. Rio en alt basamakta durdu.

"Köpekler burada kalsın," dedi, sesi o kadar kararlıydı ki pazarlığa yer bırakmıyordu.

Yadriel telaşla Maritza'ya döndü.

"Sorun yok." Maritza başını sallayarak Yadriel'e ilerlemesini işaret etti. Daha kısık bir sesle, "İyisin," diye ekledi.

Ama Yadriel kesinlikle iyi hissetmiyordu.

Bunu tek başına yapmak istemiyordu. Luca sadece onları kapıdan içeri sokmak için oradaydı ve Julian arabanın yanında oyalanırken alışılmadık derecede sessiz davranıyordu. Ama Yadriel derin bir nefes aldı ve başıyla onayladı.

Maritza, Stingray'e yaslandı.

"Arabaya yaslanma," dedi Rio.

Maritza geri sıçradı.

Rio basamakları çıkmaya başladı ve Maritza, Donatello ve Michelangelo'yu paslı araba parçalarını ve eski lastikleri koklayabilmeleri için küçük bahçede dolaştırmaya başladı.

Yadriel onu ve Luca'yı merdivenden yukarıdaki daireye kadar takip etti.

Küçük bir daireydi. Beklediğinden çok daha küçüktü.

Sağ taraftaki ana odada kare şeklinde bir masa ve her biri farklı tarzda üç ahşap sandalye vardı. Masanın üzeri zarflar ve bir dizi araba el kitabıyla kaplıydı. Uzak duvarın karşısında, siyah ve kırmızı bir alet dolabının üzerine yerleştirilmiş düz ekran bir televizyon duruyordu. Eski bir PlayStation ve kabloları birbirine dolanıp düğüm düğüm olmuş birkaç oyun kumandası vardı. Karşısında siyah deri bir kanepe duruyordu. Minderler kabarık görünüyordu ama oturma yerleri çatlamış ve kolçaklar yıpranmıştı. Bir tarafa sarı, biçimsiz bir yastık, diğer tarafa da saten kenarlı, eski görünümlü mavi bir battaniye tepiştirilmişti. Köşedeki yeşil yatar koltuğun üzerine çiçekli bir yorgan atılmıştı ve kare pencerenin altında daha fazla katlanmış battaniye tehlikeli bir yığın oluşturuyordu.

Tam karşıda yatak odası vardı. Yadriel yere ancak bir şilte sığacak kadar büyük odaya göz attı. Son giren olarak ön kapıyı arkasından kapadı. Arka tarafta, yaklaşık diz hizasında iki delik vardı.

Luca yemek masasındaki sandalyelerden birine çöktü, bir dizini göğsüne çekti. Rio sola, mutfağa döndü. Alan o kadar dardı ki, Yadriel karşıdaki tezgâha çarpmadan buzdolabının kapağını sonuna kadar açabileceğinden şüpheliydi.

Rio buzdolabından bir fırın tepsisi çıkardı ve çekmeceden bir çatal kaptı. "Ee, sen kimsin?" diye sordu bir kupaya lavabodan su doldururken.

"Ben Yadriel," dedi.

Rio tepsiyi ve fincanı Luca'nın önündeki kâğıtların üzerine koydu. Yapış yapış çikolata kreması olan çikolatalı bir pastaydı. Köşesinden sadece küçük bir parça kesilmişti. İri eli nazikçe Luca'nın göğsüne vurdu ve Luca çatalı kapıp hemen içine daldı.

"Julian'ın arkadaşıyım," diye ekledi Yadriel, sessizliği doldurmak için kendini baskı altında hissediyordu. Rio bakmazken Julian'a hafifçe başını sallayarak bir işaret verdi. Julian odanın etrafında dolandı ve yatak odasında kayboldu.

Rio tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu, ellerini iri pazılarının altına soktu. Tepeden Yadriel'e baktı. "Hayır, değilsin."

Julian diğer odadan homurdandı ama sesi her zamanki neşesinden yoksundu.

"Ben yeni bir arkadaşıyım," diye düzeltti. Neredeyse "okuldan" diye ekleyecekti ama bu hatayı yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Rio'nun gözleri hafifçe kısıldı. Hiçbir şey söylemedi, sadece öylece durup bekledi.

Luca ağzına tıktığı kocaman pasta lokmasının arasından, "Jules'u görüp görmediğini merak ediyorduk," demeyi bir şekilde başardı.

Rio, Luca'ya bakmadan önce yoğun bakışlarını bir süre daha

Yadriel'den ayırmadı. "Hayır, görmedim. Birkaç gün önce ayrıldı."

"Ondan hiç haber almadın mı?"

"Hayır, Luca." Normalde sabit olan sesine sinir sızmıştı. "Gitti. Muhtemelen bu sefer temelli." Bir an için sessiz soğukkanlılığı kayboldu. Yadriel bu maskesinin ötesini görebiliyordu. Gözkapaklarının nasıl düştüğünü, ensesindeki bir noktayı nasıl ovuşturduğunu fark etti.

Yadriel, Rio'yu ilk gördüğünde ondan yayılan hissin ne olduğunu anladı. Hasta ya da yaralı değildi ama yorgunluğu o kadar yoğundu ki Yadriel bunu hissedebiliyordu.

Luca kaşlarını çattı. "Jules öylece *gitmez*."

Rio bu konuşmayı onun önünde yapmak istemiyormuş gibi Yadriel'e baktı ama Luca ısrarcıydı.

"Gerçekten, Rio, gitmez!"

"Yıllardır buradan gitmek için can atıyor," dedi Rio ona. "Bir kavgaya tutuştuk. Artık bu çöplükte yaşamaya dayanamadığını söyledi. Benim..." Yadriel'e bir kez daha baktı ve kendini durdurdu.

Yadriel onun Julian hakkında konuşma şeklinden hoşlanmamıştı, özellikle de o kendini savunmak için orada değilken. Rio'nun kuşkulu bakışları altında yüzünün kızardığını hissetti.

"Hadi ama." Luca gülümsemeye çalıştı. "Bazen böyle yaptığını biliyorsun."

"Bu sefer değil, Luca." Rio'nun sesi sert ama bağırmaktan uzaktı.

"Bizi asla gerçekten bırakıp gitmez!"

Yadriel ona destek olmak, Rio'ya Luca'nın haklı olduğunu söylemek istedi. Çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyordu ama dilini tutmak giderek zorlaşıyordu.

"Bu sefer ciddiydi. Bunu yüzünde gördüm." Rio içini çekti ve elleriyle yüzünü ovuşturarak alnında bir yağ lekesi bıraktı. Endişe ve yorgunluk onu yirmi iki yaşından çok daha yaşlı gösteriyordu.

"Sana söylemiştim."

Julian abisinin yanında duruyordu, gri-siyah ekose gömleği elinde top hâline getirilmişti. Abisini karanlık, için için yanan gözlerle izliyordu. "Ben sadece onun hayatını daha da zorlaştırıyorum. O böyle daha iyi."

Yadriel çenesini sıktı. Hem Julian'ın hem de Rio'nun aklını başına getirmek istiyordu.

"Polisler hiç uğramadı mı?" Yadriel konuşmayı sadece Julian'ı değil, Miguel'i de bulmalarına yardımcı olacak bir tarafa doğru yönlendirme girişiminde bulundu.

Luca'nın eli, ağzından birkaç santim ötede bir çatal dolusu pastayla donakaldı.

"Hayır." Rio'nun alnı kırıştı. "Polisler neden gelsin ki?"

"O kayıp, bu yüzden polise gitmemiz gerekmez mi?" diye söze girdi Luca, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Rio derin bir iç çekerek şakağını ovuşturdu. "O kayıp değil, Luca, kaçtı." Rio kısa, acı bir kahkaha attı. "Bize gideceğini bile söylemedi," diye ekledi, yüzünde fırtınalı bir ifade vardı.

Julian elindeki ekose gömleği bükerek abisinden uzaklaştı. Kulakları kızarmaya başlamıştı. İncindiği yüzündeki, omuzlarındaki ve kollarındaki gergin kaslardan okunuyordu.

Yadriel'in içinde öfke kıvılcımları çaktı ve yumruklarını sıkarak tırnaklarını avuçlarına bastırdı. Julian'ı sadece birkaç gündür tanıyordu ama o bile Julian'ın arkadaşlarından –ailesinden– kaçmasının mümkün olmadığını biliyordu. Rio'ya bağırmak, ona tamamen yanıldığını söylemek istiyordu.

Luca çatalını bırakıp başını iki yana sallarken dağınık saçları ileri geri savruldu. "Hayır, o..."

"*Luca.*" Rio'nun sesi sertti. "Onun umurunda değil."

Julian irkilerek Yadriel'den uzaklaştı ama yüzündeki acı dolu ifadeyi ya da kara gözlerindeki parıltıyı fark etmemek imkânsızdı.

Yadriel'in içinde bir kıvılcım alevlendi.

"Eğer düşündüğün buysa, o zaman Julian'ı gerçekten hiç ta-

nımıyorsun demektir," dedi Yadriel, kendini durduramadan kelimeler ağzından fırlamıştı.

Üçü de dönüp ona baktı.

Julian şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak Yadriel'e bakıyordu.

Rio'nun bakışları taş gibi ve affetmezdi. Luca'nın endişeli bakışları ikisi arasında gidip geldi.

"Onu daha iyi tanıdığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Rio. "Seni daha önce görmedim bile. Bense onu bütün hayatı boyunca tanıdım," dedi parmağını göğsüne vurarak. "Onu sokaklardan uzak tuttum ve büyüttüm..."

"Belli ki!" diye onun sözünü kesti Yadriel, Rio'dan inanılmaz derecede korkmasına rağmen kendini geri adım atmamaya zorluyordu. "Eğer Julian'ın gerçekten hiçbirinizi umursamadığını düşünüyorsan, evet, ben onu daha iyi tanıyorum!"

Julian'ın ağzı açık kaldı.

Rio doğruldu. "Sen..."

Ama Yadriel konuşmasına izin vermeyi reddetti. Kendi sırrını korumak aklının ucundan bile geçmiyordu, sadece Rio'nun ne kadar aptalca davrandığını, sözlerinin ne kadar incitici olduğunu görmesini istiyordu. "Belki çabuk sinirleniyor ve bazen aptalca kararlar veriyor," diye devam etti. "Ama Julian'ın, geri dönmesini engelleyen bir şey olmadıkça sizi terk etmeyeceğini bilmelisin!"

Rio'nun gözleri güvensizlikle keskinleşmişti. "Kimsin sen?" dedi – bir soru değil, bir emirdi.

"Ya Julian'a bir şey olduysa?" diye sordu Luca çenesi titreyerek.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Rio ama Luca gözlerinin içine bakmayı reddederek arkasını döndü. Rio onun yerine Yadriel'e baktı.

Rio'yu daha da şüphelendirmeyecek ya da daha kötüsü onu alarma geçirmeyecek bir şey aklına gelmiyordu. Onun tereddüt ettiğini hisseden Rio dimdik ayağa kalktı.

"Ne oldu?" Gözleri Yadriel'le Luca arasında gidip geldi.

"Yapma."

Bu keskin söz Yadriel'in dikkatini tekrar Julian'a çekti. Orada öylece duruyordu, gömleği bileklerine bir ip gibi dolamıştı.

"Ona söyleme," dedi Julian.

Yadriel hızla ondan uzağa baktı. Rio'nun dikkatini Julian'a çekemezdi yoksa havada asılı duran gömleği görürdü.

"Luca," dedi Yadriel uyarırcasına, başını hızlıca iki yana sallayarak. Yadriel onu ifşa etmeyeceğine söz vermişti ve etmeyecekti de.

Luca çenesini göğsüne indirdi, yanakları kıpkırmızı yanıyordu.

Rio'nun yorgun ifadesi kaybolmuştu. Yadriel'le Luca'nın arasına girerken tetikte ve korumacıydı. "Ne istiyorsun? Ve neden Luca'yı bu lanet şeyin içine sürükledin?" diye haykırdı.

Yadriel'in kalbi şakağında güm güm atmaya başladı. "Ben... ben..." diye kekeledi.

"Ama Rio," diye araya girdi Luca, sesi panikle gerilmişti. "Ya..."

"Luca." Rio derin bir nefes alıp büzdüğü dudaklarının arasından nefesini verdi. Luca'nın yanına çömeldi, böylece göz göze geldiler. Çocuğun omzunu sıktı. "O *kaçtı*."

Yadriel soğuğun Julian'dan dalgalar hâlinde yayıldığını hissetti. Altında, elle tutulur bir acı vardı.

Rio'nun konuşurkenki sesi tuhaftı, sanki rahatlatıcı olmaya çalışıyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. "Eğer artık bu ailenin bir parçası olmak istemiyorsa o zaman gitmesine izin vermeliyiz, tamam mı?"

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Julian'ın kaçtığını gören tek kişi Yadriel'di.

Ama hepsi ayağının kapıya çarparak üçüncü bir delik açtığını duydu. Kapı, parmaklıklara çarparak açıldı. Julian hışımla dışarı çıkarken buz gibi bir rüzgâr esti ve kâğıtlar uçuştu.

Herkes yerinde sıçradı. Luca irkildi. Rio hemen ayağa kalktı.

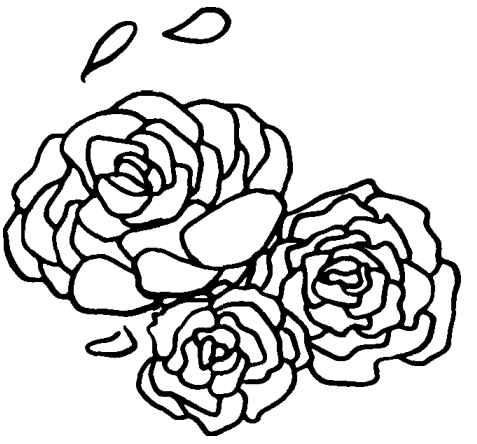
Yadriel kalbinin göğsünden fırlayacağını düşündü.

Rio'nun gözleri Yadriel'e kaydı, kocaman açılmış ve telaşlıydı. Kapıyı işaret etti. "Çık dışarı."

Yadriel geri çekildi. "Özür dilerim... ben..."

"ŞİMDİ."

Rio'nun bedeni tarafından korunan Luca'ya kısa bir an bakabildi. Titriyordu, gözleri Julian'ın kapıda açtığı yeni deliğe kilitlenmişti. Yadriel koşarak dışarı çıktı ve merdivenden indi.

ON ALTI

Yadriel ayaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir adımlarla merdivenden aşağı koştu, postalları yol boyunca yüksek sesle yeri dövdü. Julian hiç yavaşlama belirtisi göstermeden hışımla önden gidiyordu. Zincir bağlantı kapısı sallandı.

"Hadi gel." Maritza'ya el salladı. "Gitmemiz gerek."

Maritza merdivenin dibinde Yadriel'le karşılaştı. "Ne halt oldu?" diye sordu, başı Julian'ın uzaklaşan sırtıyla onun arasında gidip geliyordu. Michelangelo endişeyle inildedi. Bu sırada Donatello neşeyle buruşturulmuş bir plastik şişeye benzer bir şey çiğniyordu. "Pek iyi gitmemiş gibi görünüyor."

"İyi gitmedi," diye onayladı Yadriel binanın etrafından dönerlerken.

Julian kalabalık otoparktan geçerken birkaç kişinin başı ondan tarafa döndü, keskin bir rüzgâr onu takip ediyordu.

Bir kadın keskin bir nefes aldı ve yanında duran adamın kolunu yumrukladı. "Bunu gördün mü?" diye sordu Julian'ın geçtiği yeri göstererek. Şüphesiz, çocuğun elindeki gömleğin kendi kendine havada süzüldüğünü görmüştü.

Adam güldü. "Şu Santa Ana rüzgârları çılgınca," dedi başını iki yana sallayarak.

Yadriel adımlarını hızlandırdı ve Julian'ın peşinden giderken Maritza'ya neler olduğunu anlattı. Luca ve Rio'nun yüzlerindeki

ifadeyi hatırladıkça midesi bulanıyor, suçluluk duygusuyla çalkalanıyordu. Yadriel, Luca'nın Julian'ın hayalet olması bir yana, öldüğüne bile tam anlamıyla inandığından emin değildi. Her iki durumda da Luca'yı kesinlikle korkutmuştu.

Onları üzmek istememiş ama kendine engel olamamıştı. Rio'nun Julian hakkında bu kadar küçümseyici ve *yanlış* konuşmasına rağmen devam etmesine nasıl izin verebilirdi ki? Özellikle de Julian orada durmuş, tüm bunları dinler ve kendini savunamazken. Rio nasıl Julian hakkında bu kadar küçük düşünebilirdi? Gerçekten böyle mi hissediyordu? Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Yoksa sadece incindiği için mi böyle davranıyordu?

Diaz kardeşler duygularını sindirmekte zorlanıyor gibiydiler.

Julian ayaklarını vura vura sokakta ilerledi.

"*Julian!*" diye tısladı Yadriel ona ayak uydurmaya çalışarak.

Gömlek Julian'ın yumruğundan sarkıyor, çılgınca savruluyordu. Santa Ana rüzgârları en iyi ihtimalle dayanıksız bir kılftı. Dikkatli olmazlarsa birinin dikkatini çekeceklerdi. Bu şu anda ihtiyaç duydukları son şeydi.

"Bekle!"

Julian döndü ve eski bir kilisenin arkasında kayboldu.

Yadriel, Maritza ve köpekler ona yetişmek için koştular. Onu bulduklarında Julian kilisenin girişinin önünde, kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir ileri bir geri volta atıyordu. Telkâri ve haçlardan oluşan paslı parmaklıklar kapı ve pencereleri kapıyordu. Kızgın ve soğuk bir rüzgâr Julian'ın etrafında toprak ve çer çöp savuruyordu. Yüz ifadesi sert ve sinirliydi, çenesindeki kaslar gerilmiş ve burun delikleri açılmıştı.

Maritza geri çekildi. Donatello mızmızlandı ve Michelangelo gergin bir şekilde bedenini salladı. Maritza, Yadriel'e temkinli bir bakış attı.

Daha önce söylediği sözler Yadriel'in beynine battı.

O artık Julian olmayacak.

Ama bu, Julian'ın kendini kaybetmesi ve maligno olmaya doğru kayması değildi. Yadriel bunu biliyordu.

"Julian..." Yadriel, parmak uçlarında buzdan başka bir şey olmayacağını bilmesine rağmen ona doğru uzandı.

Ama Julian sıçrayarak uzaklaştı. "YAPMA."

Yadriel de yapmadı.

Onun yerine dikkatle izledi. Yaklaşmaya çalışmadı ama geri de çekilmedi. Yavaşça denedi, "Hey, sen..."

"Biliyorum, biliyorum, biliyorum!" Julian sabırsızca homurdandı. "Beni tuvalete atıp sifonu çekeceksin!"

Maritza, Yadriel'e şaşkın bir bakış attı.

Bir kızarıklık boynundan yüzüne doğru yayıldı. "Hayır..."

"Bana sadece *birkaç saniye* ver!" Julian çömeldi ve gömleğini yüzüne bastırdı. Kapıların kemeri altında çerçevelenmiş florasan ışıkları kilisenin basamaklarını sarıya boyuyordu ama Julian'a pek dokunmuyordu. Tepesindeki çimento duvarda bir aziz resmi vardı. Siyah bir cübbe giymiş, beline beyaz bir ip bağlamış, yüzü olmayan bir adamdı. Sağ elinde bir kafatası tutuyordu. Sol elindeyse bir haç. Etrafında rengârenk boya girdapları dönüyordu.

Yadriel'in göğsü ağrıyordu ama tek yapabildiği geride durmak ve Julian'a kendisiyle savaşırken alan açmaktı.

Julian'ın sırtı nefes alırken yükseldi. Rüzgâr yavaşça duruldu.

Derin bir nefes aldı ve büzdüğü dudaklarının arasından verdi. Ayağa kalkıp Yadriel'e döndüğünde yanakları yaşlarla lekeli, hatları bulanıktı. Ellerini iki yanına indirmeden önce yumruğunu gözlerinden geçirdi.

Yadriel kollarını kendine doladı. "İyi misin?"

Julian'ın gülüşü zorlamaydı. "Tanrım," diye burnunu çekti, Yadriel'den başka her yere bakıyordu. "Şu anda *duygular* hakkında konuşmasak olmaz mı?"

"Rio'nun söylediği şeyleri kastettiğini sanmıyorum," diye devam etti Yadriel, basamakta Julian'ın yanına giderek. "O sadece incinmiş. Yani, bunu görebiliyorsun, değil mi?"

Yere bakan Julian o kadar da emin görünmüyordu. "Ona söylediğim o boktan şeylerde ciddi değildim," diye mırıldandı. Par-

mağı, orada olmayan bir şeyi aranarak boynuna gitti. Kolyesinin Yadriel'in boynunda asılı olduğu yere baktı. "Çok *sinirlendim*!" Başını iki yana salladı, çenesini sertçe kasmıştı.

"Anlayacaktır, o..."

Julian'ın gözleri onunkilere kaydı.

"*Ne* yapacak, Yads?" diye sordu. "Beni affedecek mi? İçini mi dökecek? Beni açık kollarla mı karşılayacak?" Julian göğsünü tuttu, tişörtünü yumruğunun içine aldı. "Ben *öldüm*."

Yadriel ağzını kapadı. İçini bir ürperti kapladı. "Bir yolunu bulabiliriz," diye teklif etti ama bunun ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Julian'ı bu hâlde görmek istemiyordu ve Rio'nun hayatının geri kalanını kardeşinin onu terk ettiğini düşünerek geçirmesini de istemiyordu.

Julian çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı.

"Belki onunla tekrar konuşmayı deneyebilirim?" diye teklif etti Yadriel ensesindeki karıncalanmayı ovalayarak.

"Hayır," dedi Julian. Sesindeki öfke hızla yorgunlukla ağırlaşıyordu. "Sadece kaçtığımı düşünmesi daha iyi," diye tekrarladı yüzüncü kez. "Böylesi daha kolay."

Belki daha kolaydı ama doğru gelmiyordu. Yadriel tartışmak istedi ama konu onun ailesi değildi. Bu onun seçimi değildi. "En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yapacağım," diye kabul etti Yadriel.

Julian ona baktı, koyu gözleri onu tartıyordu.

"Bölmekten nefret ediyorum..." Yadriel, Maritza öne çıkana kadar onun hâlâ orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Donatello ve Michelangelo iki yanında kımıldatılamaz birer kaya parçası gibiydi, çimentonun üzerinde yatıyorlar ve hiç rahatsız olmamış gibi görünüyorlardı. "Ama geç oluyor," dedi Julian'dan hâlâ uzak durarak. "Ve telefonum yakında yağmur yağmaya başlayabileceğini söylüyor."

Hepsi başlarını geriye yatırıp gökyüzüne baktı. Ağır, kara bulutlar yaklaşıyor, öğleden sonra güneşini kovalıyordu.

"Köpekler zaten bu iz sürme işinde pek de iyi değiller," diye

belirtti Maritza. Donatello ve Michelangelo ona baktılar, dilleri ağızlarından mutlulukla dışarı sarkıyordu. "Zaten birkaç gün oldu ve eğer yağmur yağarsa ..."

"O zaman kokuyu almalarına imkân kalmaz," diye bitirdi Yadriel.

Maritza başını sallayarak onayladı ve Julian'a gergin bir bakış attı.

Yadriel kendisinin yarattığı karmaşadan sonra, Julian'ın planlarına devam etmek istemesini beklemiyordu. Kardeşine ya da arkadaşlarına öldüğünü söylemek istemiyordu, o hâlde cesedini bulmalarına yardım etmek için ne gibi bir nedeni olabilirdi ki?

"Al bunu." Julian öne çıktı ve gömleğini Yadriel'in ellerine tutuşturdu.

Kumaş yıpranmıştı ve omzunda bir delik vardı. Yadriel misk kokulu bir kolonya ve hafif bir benzin kokusu aldı.

Julian yanlarından geçip kaldırımda yürümeye başladı.

Yadriel'in yüreği ezildi. Gömleği sıkıca kavradı ve Maritza'ya döndü. Kızın yüzünden bir yenilgi ifadesi geçti ve Yadriel'in boğazında panik yükseldi. Seslenip Julian'a durmasını söylemek istedi...

Julian omzunun üzerinden onlara baktı. Kaşlarını çattı. "Acele etmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu, sesi sinirli çıkıyordu. "Hadi ama." Çenesiyle işaret etti. "Park bu tarafta."

Yadriel ona bakakaldı.

Maritza rahatlamış bir nefes verdi yüksek sesle.

Julian ikisine baktı, kaşları çatılmıştı. "Ne?"

"Be-ben... sandım ki..." Yadriel kekeledi.

"*Tanrım*, Yads," dedi Julian gözlerini abartılı bir şekilde devirerek bıkkınlıkla. "Hâlâ bulmamız gereken bir kuzenin var, değil mi?"

Yadriel sadece başını sallayarak onaylayabildi.

Julian'ın dudaklarının kenarında eğlenen bir sırıtış belirdi. "Öyleyse gidelim," dedi ve onlara el sallayarak hareket etmele-

rini işaret etti. "Yağmur Tweedledee ve Tweedledum'un* şanslarını silmeden önce."

Maritza keskin bir nefes aldı. "Sakın onlara öyle demeye kalkma!"

Julian kıkırdadı.

"Aptal olan *sensin*," dedi Maritza ve Julian'ın ardından yola koyuldu, Donatello ve Michelangelo da itaatkâr bir şekilde onu takip ediyordu.

Minnettarlık Yadriel'in içini sıcaklıkla doldurdu. Julian'ı durdurup ona gerçekten, içtenlikle teşekkür etmek istedi ama vereceği tepkiyi kafasında canlandırabiliyordu.

Şu anda duygular *hakkında konuşmasak olmaz mı?*

Bunun yerine gömleği göğsüne sıkıca bastırdı ve yolun ortasında tartışmaya devam eden Maritza ve Julian'ın peşine düştü.

Belvedere Parkı iki bölümden oluşuyordu. Kuzey tarafında halka açık bir havuzu, paten parkı ve spor alanları bulunan halk parkı vardı. Güney tarafında ise insan yapımı bir göl vardı. 60 numaralı otoyol ortasından geçiyordu. Otoyolun üzerinde, kuzeyi güneye bağlayan bir yaya köprüsü vardı. Julian onları yaya köprüsünün küçük bir otoparkta son bulduğu güney ucuna götürdü.

"Şu rampadan aşağı iniyorduk," dedi Julian kafesli köprünün bittiği yeri göstererek. "Luca önden gitti, bağırdığını duydum, bir adam gördüm..."

"Erkek olduğuna emin misin?" Maritza ayakkabısının burnunu boş bir bira kutusuna sürterek sordu.

"Evet, bir erkekti," dedi Julian sinirlenerek. "Benden uzun boyluydu ve..."

"Dünyada 1.80'in üzerinde bir sürü kadın var..."

"Eh, *beni öldürecek* kadar güçlüydü," diye karşılık verdi Julian.

---

* Lewis Caroll'un *Aynanın İçinden* adlı kitabından, birbirlerine tıpatıp benzeyen ve birbirlerinin cümlelerini tamamlayan karakterler. Genelde ayırt edilemeyecek kadar aynı davranan insanlar için kullanılır. –çn

"Eminim pek çok kadın seni alt edebilecek kadar zekidir," dedi Maritza tırnaklarını incelerken.

Julian homurdandı ama Yadriel onlar konudan sapamadan araya girdi. Tekrar.

"Peki bütün hatırladığın bu mu?" diye sordu Yadriel yavaş bir daire çizerek.

Julian omuz silkti. "Hepsi bu kadar."

Kaldırım çatlamış ve yabani otlarla kaplanmıştı. Bariyer duvarları grafitilerle kaplıydı ve diğer taraftaki trafiğin gürültüsünü engellemek için çok az şey yapıyordu. Birkaç ağaç ve büyük, aşırı büyümüş çalılar vardı. Çöpler kurumuş çimenlerin arasına sıkışmıştı: pipetler, paket servis kutuları ve bol miktarda sigara izmariti.

Herhangi bir boğuşma belirtisi yoktu. Gerçi dürüst olmak gerekirse Yadriel neye dikkat etmesi gerektiğini bilmiyordu. Her halükârda, bırakın cesedi, kan ya da cinayet silahı gibi bariz bir şey bile görünmüyordu etrafta.

Ama köpekleri de bu yüzden yanlarında getirmişlerdi. İnsanların fark edemediği şeyleri fark edebilir ve onları faydalı bir şeye yönlendirebilirler diye umuyordu Yadriel.

"Denemeye hazır mısınız, çocuklar?" diye sordu Yadriel.

Ani ilgi ikisinin de heyecanla kuyruklarını sallamasına neden oldu.

Maritza tasmalarını çıkararak, "Dua edelim," dedi.

Yadriel çömeldi ve iyice koklamaları için Julian'ın gömleğini uzattı. Islak burunları malzemeye sürtünerek köpekten çok domuza benzeyen sesler çıkardılar.

Önce Michelangelo uzaklaştı, muhtemelen gömleğin katlarının arasında yenilebilir bir şey olmadığını fark etmişti.

Donatello ise o kadar kolay pes etmedi.

Yadriel daha ne olduğunu anlayamadan Donatello bir kolda boğuluyordu. "Hayır, *yeme* onu!" Gömleği çekti ve Donatello onu parçaladı. "Ah, Santa Muerte," diye inledi Yadriel, köpek güdük bacaklarının üzerinde zıplamaya çalışırken gömleği

Donatello'nun ulaşamayacağı bir yerde tutma çabasıyla yüzünü buruşturdu.

Julian öne doğru koştu. "Dostum, o benim en sevdiğim gömleğim!" diye yakındı.

"Yırtmamış," dedi Yadriel salyayla kaplı manşeti incelerken. "Sadece biraz... ıslak. Aşağı in, Donatello!"

Donatello onu duymazdan geldi ve Yadriel'in bacağını acınası bir şekilde pençeleyerek sızlanmaya devam etti.

Julian köpeğe kaşlarını çattı. "Ne kadar da yardımseversin."

"Çocuklar!" Maritza, Michelangelo'nun vücudunun ön yarısının tamamen içinde kaybolduğu bir sıra fazla büyümüş çalının yanında durdu. "Sanırım bir şey bulduk!"

Yadriel ve Julian koşarak geldiler. Michelangelo çalılıkların içine doğru daha da ilerlerken yapraklar hışırdadı. Patilerini iyice yere gömdü ve bir şeyi çekiştirmeye başladı.

Yadriel aniden Julian'ın cansız bedenini görmeyi ne kadar *istemediğini* fark etti. Julian kaskatı kesilmiş, kara gözleri irileşmişti, göğsü sığ ve hızlı nefeslerle inip kalkıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi gergindi.

Julian, Yadriel'in şimdiye kadar tanıştığı en canlı insandı. Bir ruh olarak bile parlaktı ve sürekli hareket eden bir enerjiyle doluydu. Bir oğlanın bedenine sıkışmış bir güneş gibiydi. Yadriel onu ışığı olmadan görmek istemiyordu.

Maritza araştırmak için ilerledi, yapraklara uzanırken dalları yolundan itti.

Yadriel nefesini tuttu.

Maritza küfretti. Ayağa kalktığında elinde beyaz bir kese kâğıdı vardı. Üzerinde kırmızı, kıvrımlı harflerle KRAL TACO yazıyordu.

"Tacolarım!" Julian memnun bir şaşkınlıkla haykırdı.

Yadriel başının döndüğünü hissederek derin bir nefes verdi.

"Off, bu çok *iğrenç*," dedi Maritza, yüzü buruşmuş bir hâlde poşeti parmaklarının arasında mümkün olduğunca uzakta tutarken.

Michelangelo kıçının üzerine oturmuş, kendisiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. Donatello paytak paytak yaklaştı ve çürümüş taco torbasını almaya çalıştı.

"Bu kadar mı?" diye sordu Yadriel bir adım öne çıkarak. "Başka bir şey yok mu?"

Maritza boştaki eliyle daha fazla dalı iterek aradı ama sonunda omuz silkti. "Hepsi bu kadar."

Rahatlamanın yerini hemen hayal kırıklığı aldı. Gerçekten de işe yarar bir şeyler bulabileceklerini düşünmüş ya da ummuştu. Bir ceset olmasa bile, en azından onları doğru yöne götürecek bir ipucu. Yadriel etrafında bir daire çizerek yavaşça döndü, gözden kaçırdıkları bariz bir şey olup olmadığını üç kez kontrol etti ama hiçbir şey yoktu.

"Başka bir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu Julian'a bilmem kaçıncı kez.

Julian omuzlarını silkti. "Bütün bildiğim bu."

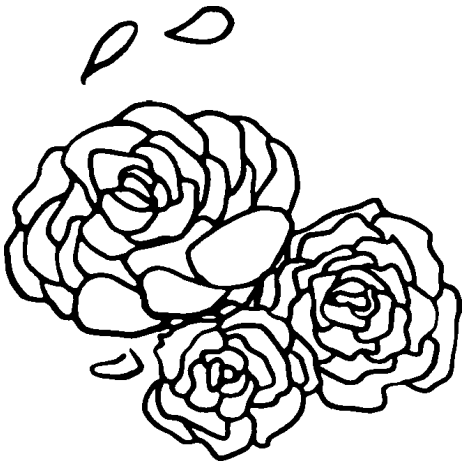
Julian'ın cesedinden iz yoktu. Miguel'den iz yoktu.

"Gerçekten eve gitmeliyiz," dedi Maritza, torbayı tekrar çalıların arasına fırlatarak. Donatello tacoların peşinden dalmadan önce onu tasmasından yakaladı. "Sanırım yağmur yağmaya başlayacak."

Yadriel onun haklı olduğunu biliyordu, hava her geçen dakika daha da kararıyordu ama eve eli boş dönmek istemiyordu. Julian'a yardım etmek, Miguel'i bulmak istiyordu. Miguel'in ruhunun geri dönüp onlara neler olduğunu anlatıp anlatmayacağını görmek için Día de Muertos'u bekleme fikrinden nefret ediyordu. Ve anlatsa bile, ya Julian gibi Miguel de hatırlayamazsa ne olacaktı?

Yadriel ilk damlayı burnunun ucunda hissetti.

Julian yağmur çiselemeye başladığında ellerini uzattı ve yağmur avuçlarının içinden geçti.

ON YEDİ

Yadriel ve Julian mezarlığa geri döndüklerinde, çiseleyen yağmur yerini sağanak yağışa bırakmıştı. Yadriel'in kapüşonlusu sırılsıklamdı ve kot pantolonu bacaklarına sürtünmeye başlamıştı. Su göğüs korsesinin içine işlemiş, onu iyice sıkı ve soğuk bir hâle getirmiş, bütün sıcaklığını çekip almıştı. Saçları karman çormandı. Su damlaları kafa derisinden ensesine süzülüyordu. Cadde boyunca koşarlarken postalları sığ su birikintilerini sıçrattı.

Yadriel, "Dikkatli ol," diye fısıldadı Julian'a, ön kapıdan mümkün olduğunca sessizce geçerken. "Babam bu gece mezarlık vardiyasında." Güneş batar batmaz kara bulutlar dünyayı geceye gömmüştü.

Julian dönüş yolunda pek konuşmamıştı ve Yadriel bundan nefret etmişti. Julian'ın bıraktığı sessizliği doldurmaya çalışırken rolleri tersine dönmüş gibiydi.

"Sadece yeni bir plana ihtiyacımız var," dedi, Julian'ı tekrar konuşkan hâline döndürecek çözümler üretmeye ve cesaretlendirici sözler söylemeye çalışarak.

Julian'ın yüzü gergindi. Alnında derin kırışıklıklar vardı.

Yadriel ne düşündüğünü ona söylemesini diledi. Mezarlar arasında ilerlerken Julian'a, "İyi misin?" diye sordu. Kaygan taşlar sokak lambalarının ışıklarını yansıtıyor, her şeye ürkütücü bir parlaklık veriyordu.

"İyiyim," dedi Julian kısaca, Yadriel'e bakma zahmetine bile girmeden.

"İyi görünmüyorsun," dedi Yadriel parmaklarını ıslak saçlarından geçirerek ama tutamlar tekrar gözlerine düştü. "Hâlâ abin için üzülüyor musun?"

Julian aniden durdu ve kaşlarını çatarak mezarlığa doğru baktı.

Yadriel sırt çantasının su damlatan askılarını sıkıca kavradı. Julian ona kızmakta sonuna kadar haklıydı, bunun için onu suçlamıyordu.

"Tíomla konuşmayı deneyebilirim, bakalım bize yardım edebilecek mi? Sonuçta portajemi gördü, yani artık biliyor," dedi, yağmurda titrerken kollarındaki diken diken olmuş tüyleri ovuşturarak.

Julian başını sinirli sinirli iki yana salladı ve tekrar eve doğru yürümeye başladı, gözleri mezar taşları ve renkli mezarlar arasında gidip gelirken Yadriel'in önerilerini dinlemiyordu bile.

Yadriel, Julian'ın kendisini dinlemesini sağlamak için çaresizce peşinden gitti. "Yani, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama hâlâ yapabileceğimi düşünüyorum..."

Julian sinirlenerek arkasını döndü. "*Yads*."

Ama sonra donup bakakaldı.

"Ne?" Kelime Yadriel'in dudaklarından bir bulut hâlinde süzüldü. Omurgasından bir elektrik akımı geçti ve dişleri birbirine çarptı.

Julian ona bakmıyordu.

Onun ötesine bakıyordu.

Yadriel döndü ve kendini bir figürle yüz yüze buldu. Keskin bir nefes aldı. İlk düşüncesi yakalandıklarıydı – birileri onları görmüştü, Julian'ı görmüştü, şimdi onun bir ruh sakladığını biliyorlardı ve babasına söyleyeceklerdi.

Ama sonra bordo rengi formayı tanıdı. Sarkık hasır şapkayı.

İçine bir rahatlama yayıldı dalga dalga. "Coño.* Kahretsin, Tito..." Zorla bir kahkaha attı. "Sadece Tito'ymuş."

* (İsp.) Hasiktir. –*çn*

Julian'a bir bakış fırlattı ama çocuğun duruşu hâlâ kaskatıydı. Koyu renk gözleri endişeyle irileşmişti.

"Sorun yok, o..." Ama Yadriel Tito'ya dönerken lafını tamamlamadı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Yadriel'in tüm duyuları bir anda harekete geçti.

Tito iyi görünmüyordu. Kıpırdamadan duruyordu, elinde bahçe makası vardı. Çok sevdiği Venezuela forması koyu lekelerle kaplıydı. Cildi kabarık ve griydi. Şapkasının kenarı gözlerini koyu gölgeler içinde bırakıyordu. Sonra Yadriel'in burnuna bir koku çarptı. Topraksı, çürümüş bir kokuydu bu.

Tito'nun ağzı açıldı – çok genişti, sanki çenesi yerinden çıkmış gibiydi. Derin, hırıltılı bir nefes aldı. Şişmiş parmakları makasın saplarını sıkıca kavradı. Makas paslı bir gıcırtı çıkardı.

"Yadriel!" diye bağırdı Julian.

Tito kolunu kaldırıp makası ona doğru indirmeden önce nefesini tutmaktan başka bir şey yapacak zamanı olmadı. Yadriel kaçmaya çalıştı ama kendi ayağına takıldı, sertçe sırtüstü yere düştü, rüzgâr ciğerlerini parçaladı. Paslı çeliğin göğsüne battığını hissetmeyi bekliyordu. Bunun yerine, keskin bir homurtuyla buluşan bedenlerin çarpışmasını duydu.

Yadriel öksürerek yan tarafına yuvarlandı, nefes almaya çalışıyordu, dudaklarında çamur tadı vardı.

Julian ayaktaydı ve savaşıyordu. Tito makası ona doğru indirdi ama Julian darbeyi savuşturmak için kolunu kullandı. Yumruğunu Tito'nun burnuna indirdi. Yüksek bir çatırtı ve hortlaklarınkini andıran bir feryat duyuldu, tamamen insanlık dışı bir sesti ve Yadriel'in dişlerini kenetlemesine sebep oldu. Julian dizini ıslak bir gümbürtüyle Tito'nun karnına indirdi, Tito iki büklüm olduğunda da dirseğini kafasının arkasına vurdu.

Makas yere çarptı.

Yadriel sırtını dikleştirdi ve portajesini kınından çıkardı. Tito ile makası arasındaki bağı koparması gerekiyordu.

Çantasını yırtarcasına açan Yadriel elini içine daldırdı ve tavuk kanıyla dolu termosunu aradı.

Julian sertçe mücadele ediyordu ama bu, okul koridorlarındaki bir itiş kakışa benzemezdi. Sokaktaki bir dövüş de değildi. Rakibi artık insan bile değildi. Eskiden Tito olan dehşet Julian'ı boğazından yakaladı, parmakları çenesinin altından kavradı ve onu yukarı kaldırdı.

"Julian!" Yadriel bağırdı, sesi korkuyla parçalanmıştı.

Julian debeleniyor, Tito'nun kolunu tırmalıyor, boğulurken ayakları çılgınca tekmeler savuruyordu.

Yadriel termosu çekip çıkardı ve beceriksizce kapağını açtı. Titrek elleriyle kanı bıçağın üzerine boşalttı.

"¡Muéstrame el enlace!" dedi ve hançeri parlayan bir ışıkla birden canlandı.

Yerdeki bahçe makası ile Tito'nun göğsünün ortası arasında bir altın iplik belirdi.

Tito'nun başı Yadriel'e döndü. Julian'ı şaşırtıcı bir güçle yana fırlattı. Julian mezar taşlarının arasından geçerek gözden kayboldu. Yadriel'in bir ruhun başka bir ruhu yok edip edemeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Julian'ın inlediğini duyabiliyordu.

Tito ona doğru atıldı ve Yadriel zorlukla da olsa tam zamanında kendini bir lahtin arkasına atmayı başardı. Kafasının içindeki ses ona makası alıp bağı kesmesi için bağırıyordu.

İnsanlık dışı bir çığlık havayı doldurdu. Tito kendini lahtin üzerine attı, Yadriel'e ulaşmaya çalışırken tırnakları çılgınca taşı kazıyordu.

Yadriel, Tito'nun ulaşamayacağı bir yere eğildi, kendini ileriye doğru atmaya çalışırken ayakları ıslak çamurda kaydı.

Makasa doğru atıldı ama yeterince hızlı değildi.

Tito göz açıp kapayıncaya kadar üzerine çullandı ve onu bir kez daha yere düşürüp sırtüstü yatırdı.

Yadriel'i yere yapıştırırken Tito'nun ağzı ardına kadar açıldı. Siyah dudakları yarıldı ve çürük dişlerini ortaya çıkardı. Açılan delikten zangır zangır titreten bir hırıltı yükseldi. Mor dilinin altında bir şey kıpırdandı.

Yadriel hançerini kurtarmaya çalıştı ama Tito bileğini demir gibi kavramıştı. Elini Tito'nun yüzünün yan tarafına bastırarak onu itip uzaklaştırmaya çalıştı ama Tito'nun ölü derisi kaygandı ve parmaklarının altında ezildi.

Tito'nun kararmış dişleri açılıp çat diye kapandı.

Yadriel çılgınca debelendi, kalbi kulaklarında gümbürdüyordu.

Boğazından boğuk bir çığlık koptu.

"¡Muéstrame el enlace!" diye bağırdı biri.

Çevresinde bir ışık parlaması oldu ama Yadriel'in görebildiği tek şey Tito'nun tepesindeki hantal figürüydü. Altın iplik Tito'nun göğsünün ortasında tutuştu ve sola doğru fırladı.

Tito etli yumruğunu başının üzerine kaldırdı, Yadriel'e indirmeye hazırdı.

Yadriel kendini korumak için kollarını havaya kaldırdı ama darbe hiç gelmedi.

"¡Te libero a la otra vida!"

Tito'nun yüzü donuklaştı.

Yadriel yumuşak bir iç çekiş duyduğuna yemin edebilirdi ve bir an sonra Tito binlerce parlayan çuhaçiçeği yaprağına dönüştü. Yadriel'in üzerine nazik bir çağlayan hâlinde düştüler, renkleri solup çamurun içinde kaybolmadan önce yanaklarını gıdıkladılar.

Yadriel, Tito'nun olduğu yere baktı, nefesi ciğerlerine zorla girip çıkıyordu.

Başını kaldırdığında siyah yağmurluklu bir adam tepesinde dikiliyordu, elinde bir portaje parlıyordu. Kapüşonunu geriye ittiğinde babasının şaşkın yüzüyle karşılaştı.

"Yadriel?" Onu ayağa kaldırdı ve Yadriel'in omuzlarını sıkıca kavradı. "Sen iyi misin?" Babasının panik içindeki gözleri onu baştan ayağa süzmeden önce onun gözlerini inceledi.

"Evet, iyiyim." Sesi titriyordu. Hemen Julian'ı aradı ama görünürde yoktu. "Ben..."

Babası onu göğsüne çekti ve kollarıyla sıkıca sararak burnunu Yadriel'in saçlarına bastırdı. "Azizlere şükürler olsun!"

Yadriel babasının titrek nefeslerini hissedebiliyordu. Kendi bedeni de babasının sarmalayışının içinde titriyordu. Enrique geri çekildi ama hâlâ onun omuzlarına sıkıca tutunuyordu. "Ne oldu böyle?"

Bir şeyler uydurmaya çalışırken panik ve adrenalin Yadriel'in beynini yakmıştı. "Ben... Ben..."

Sonunda Enrique, Yadriel'in elinde tuttuğu portajeyi gördü. Parlayan bıçağın tekrar çeliğe dönüşmesini izlerken gözleri kocaman açıldı.

Elini ıslak saçlarının arasından geçirirken, "Santa Muerte," diye fısıldadı babası şaşkınlıkla. "Nereden buldun onu?"

Suçluluk ve panik Yadriel'in midesini çalkalandırdı. Bir hikâye uydurmak, bir bahane bulmak istiyordu ama bu öyle yalan söyleyerek kurtulabileceği bir durum değildi. "Maritza bana kendi portajemi yaptı..."

"Maritza mı?" Yadriel'in babası başını iki yana salladı ama bu cevaba şaşırmış gibi görünmüyordu. "Ama... parlıyordu. Parlıyordu." Sanki bunu yapmak beyninin parçaları birleştirmesini sağlayacakmış gibi başını iki yana sallamaya devam etti. "Nasıl?"

Yadriel, göğsünde derin bir nefes almasına yetecek kadar yer yokmuş gibi hissediyordu. Bacakları titriyordu. Dehşete kapılmıştı.

"Quinces ayinimi yaptım," dedi, portajesini babasının onu elinden alacağından endişelenerek göğsüne bastırdı. "Tek başıma."

"Tek başına mı?" diye tekrarladı Enrique hançere bakarak. "Ve... Ve işe yaradı mı?"

Yadriel başıyla onayladı.

"Ölüm Leydisi'nin kutsamasını mı aldın?"

Yadriel tekrar başıyla onayladı, yüzü giderek ısınıyordu, omuzlarını kulaklarına kadar çekti. Arkasından iş çevirdiği için babası onu affedecek miydi? Yalan söylediği için? Brujx'in kutsal kurallarını ve geleneklerini çiğnediği için?

"Yadriel..."

Babası derin derin iç çekti ve Yadriel irkilerek kendini gelecek darbeye hazırladı.

Babası konuştuğunda sesi kısık ve yenik çıktı. "Özür dilerim."

Yadriel gözlerini kırpıştırdı. O... özür mü diliyordu? Yadriel babasına bir bakış attı, onu yanlış duyduğundan emindi.

"Bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti babası, hâlâ oldukça şaşkın görünüyordu. "Düşündüm ki..." Başını iki yana salladı. "Her ne düşündüysem belli ki hatalıymışım."

Şok olma sırası Yadriel'deydi. "Öyle mi?"

Yüzünde tuhaf bir ifade olmalıydı çünkü babası küçük bir kahkaha attı. "Konuşacak çok şeyimiz var," dedi eliyle yüzünü sıvazlayarak. "Bunu bir aile olarak, annenle konuşmamız gerekiyor."

"Annemle mi?" diye tekrarladı Yadriel yüreği sızlayarak.

Babası başıyla onayladı. İfadesi pişmanlıkla doluydu. "Çok uzun süre quinces'inden mahrum bırakıldın ve bir aquelarre'nin daha sensiz geçmesine izin vermeyeceğim."

"Gerçekten mi?" Yadriel bayılacakmış gibi hissetti. Umut, rahatlama, şok; duyguların girdabı baş döndürücüydü. Artık soğuğu ya da yağmuru bile hissetmiyordu. "Ama ya diğerleri kabul etmezse?"

Babası omzunu sertçe sıktı. "Eğer bir brujo olmasaydın, Ölüm Leydisi seni bir hançere –*kendi* hançerine– bağlamazdı, Yadriel."

Heyecan göğsüne sıçradı ve kelimeler ağzından dökülüverdi. "Bu benim de brujoların bir parçası olabileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Miguel'i aramanıza yardım edebilir miyim? Ben..."

"¡Tranquilo, Yadriel!"* dedi babası avuçlarını havaya kaldırarak. "Brujoların yöntemlerini öğrenmek için bolca zamanın olacak."

---

* (İsp.) Sakin ol, Yadriel. –*çn*

Yadriel hemen söze girmek, babasına Miguel'i nasıl bulmaya çalıştıklarını anlatmak istedi. Ona diğer kayıp insanlardan ve...

Yadriel kendini tuttu. Julian. Babasına Julian'dan bahsetmeye hazır olup olmadığından emin değildi. Yadriel çocuğun gözlerini üzerinde hissetmiş gibi yan tarafa baktı ve onu orada, bir columbaria'nın gölgesinde, gözden uzak kalmaya çalışırken gördü. Zarar görmemiş gibi duruyordu –en azından bir ruha göre– ama ifadesi okunaksızdı, gölgelerin arasında gizlenmişti.

Hayır, Julian'ı henüz kimseye anlatmaya hazır değildi. Bu, saklamak istediği bir sırdı. Bir parçası hâlâ babasının söylediklerini yapacağına tam olarak güvenmiyordu. Ama yine de.

Yadriel'in içini bir sıcaklık kapladı ve kendini gülümserken buldu. Eğer onun bir brujo olmasına izin vereceklerse, o zaman Julian'ı serbest bırakmasına hiç gerek yoktu.

"Umarım Miguel yarın gece bize cevaplarla döner," diye devam etti babası, Yadriel'in dikkatini yeniden kendine çekerek. "Şimdilik işimin başına dönmem gerekiyor." Doğruldu ve kapüşonunu tekrar başının üzerine çekti. "Senin de eve gidip dinlenmeni istiyorum. Yarın hepimiz için büyük bir gün olacak. Annen döndüğünde ona –ve Diego ile Lita'ya– olanları anlatacağız. Sonra da diğer herkese." Yadriel'e hafifçe gülümsedi. "Tamam mı?"

Yadriel'in ağzı kulaklarına vardı ve başını şiddetle yukarı aşağı salladı. "Tamam."

Babası gözden kaybolur kaybolmaz Yadriel havaya yumruğunu savurdu. "Jules, hadi!" dedi ve Julian'a kendisini takip etmesi için el salladı. Eve doğru koştular ve Yadriel hiç düşünmeden kapıyı açtı.

"Yadriel?" Mutfaktan Lita'nın sesi geldi.

Yadriel oturma odasında oyalanırken Julian hızla üst kata çıktı. "Evet, Lita!"

Diego başını mutfaktan çıkardı, Yadriel'i gördüğünde kaşlarını çattı. "Tanrım, ne oldu sana böyle?"

Yadriel kendine pek bakmamıştı. İliklerine kadar ıslanmış ve çamura bulanmıştı ama umurunda değildi.

Bu Día de Muertos'ta aquelarre'de olacaktı. Zafer kazanmıştı. Güçlüydü. Kendini dünyayı ele geçirmeye hazır hissediyordu.

O bir brujo'ydu.

"Tío burada mı?" diye sordu.

Diego ona tuhaf bir bakış atarak, "Hayır," dedi.

Yadriel hayal kırıklığına uğramıştı ama sadece biraz. Yarın ona neler olduğunu anlatmak için bolca zamanı olacaktı.

"Sen iyi misin?" diye üsteledi Diego oturma odasına doğru bir adım daha atarak.

"Evet, iyiyim." Yadriel abisine ışık saçan bir gülümsemeyle baktı ama bu onun kafasını daha da karıştırdı. "Ben harikayım!" Daha fazla açıklama yapmadan basamakları koşarak çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapayıp yatak odasına girdi.

Yadriel o kadar kocaman gülümsüyordu ki canı yandı. Julian'ı öbür dünyaya serbest bırakmak zorunda değildi. O da diğer ruhlar gibi mezarlıkta kalabilirdi.

Julian kalabilirdi.

Bu düşünce onu o kadar mutlu etti ki Yadriel kalbinin göğsünde patlayacağını hissetti.

Ama döndüğünde Julian'ı yatağının kenarında otururken buldu. Ellerini ceplerine sokmuştu, duruşu acı çekiyormuş gibi iki büklümdü.

"Sen iyi misin?" diye sordu Yadriel kafası karışmış bir ifadeyle.

"*Sen* iyi misin?" Julian yüz hatlarına kazınmış bir endişeyle karşılık verdi.

"Evet, iyiyim!" Yadriel güldü.

Julian cevap vermedi.

Yadriel, Julian'ı tutup sarsmak istedi. Bunun ne kadar olağanüstü olduğunu görmüyor muydu? Neden bu kadar kasvetli görünüyordu?

Yorganın altındaki bir yumru hareket etti ve Purrcaso kıpırdanarak dışarı çıktı. Küçük bir mırlamayla topallayarak Julian'ın

yanına gitti. Kendini onun koluna sürttü. Julian onun çenesini kaşıdığında yüksek sesli gırlamalar minik bedeninde titreşti.

Yadriel'in heyecanı hızla sönmeye başladı. Julian, Tito'nun maligno'ya döndüğünü görünce sarsılmış olmalıydı. "Korkunçtu, değil mi?" diye sordu Yadriel yatakta onun yanına oturarak. Julian yine hiçbir şey söylemedi, bütün dikkati Purrcaso'daydı. Çok hareketsiz, çok sessizdi. Bu durum Yadriel'i geriyordu.

"Sen benim hayatımı kurtardın," dedi Yadriel ona. "Yani..." Küçük bir kahkaha attı. "Tamamen aptalca ve pervasızcaydı ve eğer bir daha böyle bir şey denersen, yemin ederim ki..."

"Olacağım şey bu mu?" Julian sonunda başını kaldırıp ona baktı. Koyu renk gözleri boş ve mesafeliydi. "Ruhlara olan bu mu?" diye tekrarladı.

"Hayır, tüm ruhlara değil," dedi Yadriel hızla, Julian'ın aklındaki endişeleri yatıştırabilecek ne olursa söylemek istiyordu. "Sadece maligno'ya dönüşenler." Julian'ın yüzündeki ifadeye dayanamıyordu.

"Día de Muertos yakında, göreceksin, Tito iyileşecek. Lito'm gibi. Öldüğünde çok zayıf ve yorgundu. Sanki eskiden olduğu kişinin sadece bir kabuğundan ibaretti. Ama o ilk Día de Muertos'ta geri döndüğünde? Sanki tekrar eski hâline dönmüş gibiydi," dedi Yadriel ona. Julian'ın doğal olmayan sessizliğini doldurma çabasıyla saçmalıyormuş gibi hissediyordu. "Artık yorgun ya da acı içinde değildi, düpedüz dinçti." Bu anı onu gülümsetti.

Yine de Julian bir şey söylemedi.

"Demek istediğim, çok uzun bir süre daha sen sen olacaksın," dedi Yadriel. "Yani, seni şu anda serbest bırakmam için hiçbir neden yok! İstediğin kadar kalabilirsin," dedi utangaç ve umutlu bir şekilde. Yanaklarında bir kızarıklık meydana geldi. "Ve sonunda öbür tarafa geçtiğinde, her yıl geri gelip beni görebileceksin." Ama bu çok uzun bir süre daha gerçekleşmeyecekti, Yadriel bundan emin olacaktı.

"Bir şeyi unutuyorsun, Yads," dedi Julian, sonunda başını kaldırıp ona bakarak.

"Neyi?" diye sordu Yadriel. Julian'ın ifadesindeki bir şey nabzının endişeyle çarpmasına neden oldu.

Julian'ın dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben bir brujo değilim."

Yadriel'in kalbi sıkıştı. Omuzları düştü. Hayır. Julian bir brujo değildi. O geri gelemezdi.

Yadriel kendine, Julian'a bakmak için izin verdi. O kadar sezgiseldi ki. O kadar *gerçekti* ki. Bulanık hatları ve ürpertici dokunuşuyla bile doğanın bir gücüydü. Gürültücüydü, inatçıydı, kararlıydı ve pervasızdı. Ama yine de solup gidecekti.

Yadriel geçen geceyi hatırladı. Julian'ın çırpınışını ve yüzündeki acıyı. Gömleğinden sızan kanı. Soluk soluğa kalışını.

Burada kalırsa, tıpkı Tito gibi Julian olmaktan çıkana kadar solacaktı.

Ve eğer Yadriel onu serbest bırakırsa, sonsuza dek gitmiş olacaktı.

"Beni geriyorsun," dedi Julian, sesi fısıltıdan birazcık yüksekti, bakışları sabitti.

Yadriel boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı. "Sadece düşünüyorum..."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bencilce bir şey."

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Yadriel, kalbi boynunda gümbür gümbür atmasına rağmen ondan başını çevirip başka yere bakamadı.

Julian merakla onu izliyordu. Bakışları Yadriel'in ağzına kaydı, gözleri yarı kapalıydı.

Yadriel nefesini tuttu.

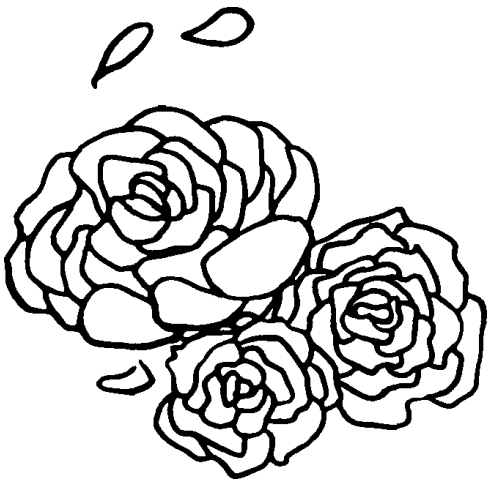
"Yads?" Julian'ın dudaklarından çıkan adı çok yumuşak ve tatlıydı.

"Evet?"

Ama Julian'ın yüzünde bir şey vardı. Orada sessizce otururken garip bir durgunluk vardı üzerinde; bir zamanlar olduğu çocuğun sudaki bir yansıması.

Yadriel'in bedeni, aklı yetişemeden bir şeyi fark etti. Vücudundaki her kas çarpışmaya hazırlanarak gerildi.

Julian'ın sesi çok nazik, sözleri yumuşacıkktı. "Beni serbest bırakmanı istiyorum."

ON SEKİZ

"Ne?"

"Beni serbest bırakman gerekiyor," diye tekrarladı Julian sakince.

Yadriel bundan nefret etti.

Zoraki bir kahkaha attı. "*Hemen* şimdiyi kastetmiyorsun?" Ciddi olmasının imkânı yoktu.

Julian bakışlarını kaçırdı ve Purrcaso'nun kuyruğuyla oynadı. "Burada beklemenin bir anlamı yok."

Yadriel açık bir hayretle ona baktı. "Hemen şimdi demek istiyorsun," diye yineledi inanamayarak.

"Arkadaşlarım bensiz de iyi olacak," dedi Julian omuzlarını kaldırarak. "Rio onu terk ettiğimi ve geri dönmeyeceğimi kabul etti."

"Ama s-sen..." diye kekeledi Yadriel.

Julian yutkundu ve dudaklarını ıslattı. "Bunun olduğunu hissedebiliyorum," dedi, yenik çıkan sesi alçaktı. "Sanki üzerimdeki hâkimiyetimi kaybediyorum." Yumruk hâline getirdiği ellerine baktı, sonra tekrar gevşetti. "Bilmiyorum, belki de içimde hep bir şeyler vardı, çürüyüp gidiyordu ve şimdi de sonunda beni yakalıyor..."

"Bu *doğru değil*," dedi Yadriel sertçe. Sesinin bu kadar gergin olmasından, bu kadar boğuk çıkmasından nefret ediyordu.

"Bir canavara dönüşmek istemiyorum..."

"Dönüşmeyeceksin! Bunun olmasına izin vermem!" Yadriel bu en iyi ihtimalle bir umut olsa da ısrar etti. Julian'ın ne zaman maligno'ya dönüşüp dönüşmemesi üzerinde onun hiçbir kontrolü yoktu.

Julian başını iki yana salladı. "Tek yaptığım insanların başına bela açmak, sen de dahil..."

"Hayır, hiç de öyle değil!" Kelimeler ağzından öfkeyle dökülür dökülmez Yadriel irkildi. Kapıya doğru gergin bir bakış fırlattı. Bağırmaya devam ederse alt kattan biri onu duyabilirdi ama Julian'ın fikrini değiştirmesini sağlamalıydı. "Babamın ne dediğini duydun, aquelarre'm için kalmak istemiyor musun?"

Julian nefes verdi. "Beni serbest bırakmalısın."

Yadriel, Julian'ın bu kadar sakin ve soğukkanlı olmasına dayanamıyordu. Julian'ın savaşmasını istiyordu. Onun tartışmasını, kızmasını ya da *başka bir şey* yapmasını istiyordu. Bu Julian kendinden çok emin, çok sessizdi.

Julian'ın gülümsemesi üzgün ve çekingendi. "Kötü bir şey olmadan, değer verdiğim birine bir şey yapmadan önce gitmek istiyorum," dedi Yadriel'e. Bir şey saklıyormuş gibi altdudağını ısırdı ama sonra başını iki yana salladı. "Böylesi daha iyi. Herkes daha iyi olacak..."

"Tanrım, bunu söylemenden bıktım usandım!" diye patladı Yadriel öne doğru bir adım atarak. Julian şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ve eğer bir an için bile hayatındaki *herhangi birinin* sensiz daha iyi olacağını düşünüyorsan, göründüğünden daha da aptalsın demektir, Julian Diaz."

Julian kaşlarını çattı, burun delikleri genişledi ama Yadriel umursamadı. En azından yüzündeki o korkunç, yenilgin ifadeyi yok etmişti.

"Arkadaşların için her şeyi yaparsın, değil mi? Onlar da senin için her şeyi yaparlar. İnsanları yanına alır ve onları korursun, sen busun işte! Ve abin de öyle! İkiniz de son derece korumacısınız, muhtemelen bu yüzden sürekli kavga ediyorsunuz..."

"Yadriel..."

"Duyguları hakkında nasıl konuşacağını bilmeyen ve bunun yerine tartışan bir çift aptal!" diye homurdandı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Temiz bir son," dedi Julian. "Söz vermiştin..."

"Ben hiçbir kahrolasıca şey için söz vermedim!" diye çıkıştı Yadriel sinirlendiğini hissederek.

Julian içini çekti ve elini tıraşlı kafasının üzerinde gezdirdi. "İlk gün benden kurtulmak istemiştin, hatırladın mı?"

Yadriel kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı. Evet, hatırlıyordu ama artık o sayılmazdı ki.

"Bütün anlaşma arkadaşlarımın iyi olduğundan emin olmana yardım etmendi," diye parmaklarıyla sıraladı Julian, "ve ben de herkese bir brujo olduğunu gösterebilmen için ruhumu serbest bırakmana izin verecektim, değil mi?" Elleri kucağına düştü. "İstediğini yapıyorum, beni serbest bırakmana *gönüllü* olarak izin vereceğim, Yadriel. Karşı koymayacağım."

Ama Yadriel onun karşı koymasını *istiyordu*. Bunu göremiyor muydu?

"İstediğin buydu, değil mi?" diye üsteledi Julian.

"Evet," dedi Yadriel isteksizce. Nabzı damarlarında zonkluyordu.

Sonunda Julian'ın sesine kızgınlık karışmaya başladı. "Peki şimdi ne değişti?"

"Her şey!"

Aralarındaki sessizlik uzadıkça uzadı.

Julian gözlerini hafifçe kısarak Yadriel'e baktı, sanki o çözmeye çalıştığı bir bulmacaydı.

Julian onu gerçekten etkilemiş olmalıydı çünkü aptallık ettiğini anlayana kadar tek yapmak istediği kavga etmek ve bağırmaktı.

Sorun şu ki, o aptalca davranmıyordu. Kendi bakış açısını açıkça ortaya koymuştu. Argümanı neredeyse *mantıklıydı* bile. Yadriel'in içinde kabaran duygular savaşıyor, hissedilmeyi talep ediyor, mantıklı düşüncelere gözünü kör ediyordu.

Çok hızlıydı. Yadriel hazır değildi. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Başka bir seçenek bulmaya çalışırken çaresizlik pençelerini ona geçirdi.

Ama gerçek şuydu ki, başka bir seçenek yoktu.

Yadriel'in boğazı sıkıştı. Avuçları terden kayganlaşmıştı. "Bir gün daha," dedi sesi titreyerek.

Julian inledi. "Sadece zaman kazanıyoruz, Yads, ne anlamı var ki?"

"Bir gün daha," diye ısrar etti, bu kez daha sertçe. "Yarın gece yarısı Día de Muertos başlayacak ve..."

"Ve tüm hayaletler geri dönüyor, evet, hatırlıyorum," diye homurdandı Julian.

Yadriel'in onu nazikçe düzeltecek ne zamanı ne de sabrı vardı. "Seni o zaman serbest bırakacağım. Bu bize bir gün daha kazandırır."

Julian tartışmaya hazır görünüyordu. Ağzını açtığında Yadriel onun sözünü kesti.

"*Yarın gece,* tamam mı?"

Julian'ın ağzı kapandı. Çenesindeki kaslar gerildi. Ama sonunda, "Peki," dedi.

Bu, Yadriel'i biraz rahatlattı. "*Peki.*" Dolabına doğru yürüdü, kapüşonlusunu çıkardı ve dolup taşan çamaşır sepetine attı öfkeli hareketlerle. Çekmecesini açtı ve içinden temiz giysiler çıkardı, sonra da çat diye kapadı.

Tek kelime etmeden banyoya gitti ve kapıyı arkasından çarptı.

Yadriel duş perdesini arkaya itti ve suyu açıp sıcağa ayarladı. Suya girdiğinde neredeyse haşlanıyordu ama kendini keseleyerek temizlerken tenindeki acıyı hissetmek istedi. Tırnaklarının altında o siyah yapışkan maddeden ya da saçlarında Tito'nun çürüyen etinin kokusundan eser kalmadığından emin olduğunda sıcak su ılınmıştı. Cildi kızarmış ve hassaslaşmıştı.

Bir yorgunluk dalgasına kapılan Yadriel alnını serin fayansa yaslayıp gözlerini kapadı. Su ensesine çarpıyor ve sırtından aşağı akıyordu. Öfkesine tutunmak istiyordu çünkü onsuz ne

hissedeceğinden korkuyordu ama kızgın kalamayacak kadar yorgundu.

Kendi düşünceleri dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, göğüs korsesini takmaya çalışmadan önce iyice kurulanmaya dikkat etmemişti. İçine girmesi daha kolay olan yan kopçalı tüm korseleri kirli sepetindeydi, bu yüzden yelek tarzındaki bir tanesine kalmıştı. Başının üzerinden geçirmeyi başardı ama sıkı, esnek malzemenin içine omuzlarını geçirmeye çalıştığında, korse ıslak omuzlarına acımasızca yapıştı. Yadriel çekiştirdi, kıpırdandı ve kıvrandı ama kumaş daha da sıkılaşıyor gibiydi. Yaşadığı hayal kırıklığı taşma noktasına ulaştı ve Yadriel debelendi, çırpınırken neredeyse banyo paspasına takılıp düşecekti. Bir an sonra sıkışmıştı, sadece bir kolu içerideydi ve korse köprücükkemiği boyunca iyice gerilmişti. Yadriel nefeslenmeye çalışırken klozet kapağının üzerine yığıldı.

Neden böyle davranıyordu?

Bu kadar kısa sürede o kadar çok şey doğru ve yanlış gitmişti ki. Babası kendi görüşünden caymıştı. Yadriel'i olduğu gibi görüyordu artık. Hatta Yadriel'in bu yıl aquelarre'ye katılmasına bile izin vermişti. Yadriel yakında annesini görebilecek ve o gittiğinden beri neler başardığını ona gösterebilecekti. Topluluğu tarafından hoş karşılanacak ve olduğu gibi kabul edilecekti. *Nihayet.*

Ama şimdi aynı gece Julian'ı kaybedecekti. Neden yaklaşan bu kaybın acısı onu her şeyden daha çok etkiliyordu?

Birlikte sadece bir günleri kaldıysa, Yadriel kimseye ondan bahsetmeyecekti. Ne babasına, ne Tío Catriz'e ne de bir başkasına. Julian onun sırrıydı ve onu olabildiğince uzun süre kendine saklamak istiyordu.

Sonunda, zorla çekiştirmeye ve kıvranmaya devam ederek korseyi takmayı başardı. Yadriel odasına geri döndüğünde Julian yatağa yayılmıştı. Purrcaso onun göğsüne kıvrılmış, burnunu kuyruğunun içine sokmuş, uyuyordu.

"Bu hâlâ çok tuhaf," dedi Julian, parmak uçlarını Purrcaso'nun eğri büğrü küçük omurgasında gezdirerek.

"Sana onunla dalga geçmemeni söylemiştim," dedi Yadriel, ıslak saçlarını yüzünden geriye savurarak.

Julian gözlerini devirdi ama yine de dudaklarında eğlenen bir sırıtış belirdi. "Kastettiğim bu değildi."

Yadriel yatakta Julian'ın yanına uzandı ve gözlerini tavana dikti. Bir dakika boyunca öylece yattılar, aralarında sadece trafiğin uzak sesi ve Purrcaso'nun güçlü mırıltıları vardı.

"Jules?" diye lafa girdi Yadriel sonunda. Kalp atışları boğazında ritim tutan bir parmak gibiydi.

Julian cevap olarak mırıldandı.

Yadriel ona doğru bir bakış attı. Dikkati Purrcaso'daydı, kara kirpikleri gözlerini saklıyordu.

"Neden İspanyolca konuşmayı sevmiyorsun?"

Julian'ın eli duraksadı, parmakları Purrcaso'nun tepesinde kaldı, kedi de okşanmanın birdenbire kaybolmasına hoşnutsuz bir ses çıkardı.

Aralarında uzun bir süre sessizlik hüküm sürdü. Yadriel onun soruya cevap vermeyeceğini düşündü. Böyle bir şeyin bu kadar ağırlık taşıması garipti.

Julian nihayet konuştuğunda, sözleri sessiz ve kararsızdı.

"Babam pek İngilizce bilmezdi, bu yüzden evde neredeyse sadece İspanyolca konuşurduk." Yadriel'e bakmadı, Purrcaso'nun kuyruğuyla oynuyordu. "İspanyolca konuşmayı *sevmediğimden* değil, yani *ben* buyum, anlıyor musun? Onunla düşünüyorum, onunla hayal kuruyorum ama..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken yüzü buruştu. "Ama aynı zamanda babamdı da, anlıyor musun?" Julian hüsran dolu bir ses çıkardı. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Okulda İngilizce konuşmak zorundayız ve arkadaşlarım da çoğunlukla İngilizce konuşuyor, bu yüzden İspanyolca daha çok... evde kullandığımız dildi. Babamla konuştuğum tek dildi, onunla konuştuğum *tek* dildi. Yani o öldüğünde..."

Yadriel göğsünde bir sızı hissetti.

Julian omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, dostum. Sanırım onsuz kullanmak doğru gelmedi. Çok... şey geliyor." Eliyle bir

bükme hareketi yaptı, hayal kırıklığı çenesinin seğirmesine neden oldu.

"Yakın mı?" diye önerdi Yadriel.

Julian'ın gözleri öyle yoğun bir bakışla Yadriel'e çevrildi ki onu şimşek gibi çarptı. "Evet," dedi sonunda. "Onun gibi bir şey."

Yadriel küçük bir baş hareketiyle onayladı.

"Kulağa aptalca geliyor, değil mi?" diye sordu Julian, sanki Yadriel'in gülmesini bekliyormuş gibi onu süzerek.

"Hayır, kesinlikle aptalca gelmiyor. Senin için çok şey ifade eden kişisel bir şeyi paylaşmak istememen mantıklı." Yadriel bir parmağını Julian'ın Aziz Jude kolyesinin zincirine dolayarak sallandırdı. "Bir yabancının bunu takması gibi bir şey mi?" diye tahmin etti.

Julian gümüş madalyona baktı. Elini uzattı. Kolye onun hayalet dokunuşuyla sallandı. "Evet, sayılır." Julian elini geri çekti ve boğazını temizledi.

Yadriel onun birden başka bir konuya atlamasına itiraz etmedi.

"Día de Muertos olayı tam olarak nasıl işliyor?" diye sordu Julian ona bakarak. "Tüm o yiyecekler, sunaklar, süslemeler falan."

Yadriel gerindi ve ellerini ensesinin altına sıkıştırdı. "Atalarımızı karşılamak için aile üyelerimize ofrendalar yaparız. Onların resimlerini, eşyalarını ve en sevdikleri yiyecekleri kullanırız. Bir de mezcal, pan de muerto gibi standart şeyler var..."

"Kulağa bir parti gibi geliyor." Julian sırıttı.

"Öyle. *Büyük* bir parti," diye onayladı Yadriel. "Mezarlığı papel picado ile süslüyoruz – rengârenk kesimler, onları her yere afiş gibi asıyoruz. Kemerler yapmak için şeker kamışı kullanıyoruz." Yadriel elleriyle havada bir kemer çizerek işaret etti. "Kemerleri çuhaçiçeğiyle kaplıyoruz – özellikle de cempasúchitl ile. Bunlar ruhların ölüler diyarından yaşayanlar diyarına geçmek için kullandıkları geçitler. Yiyecek ve ıvır zıvırlar, çuhaçiçeğinin rengi ve gerçekten güçlü elma kokusu ruhları mezarlığa geri getirir."

"Geri gelmeleri için buraya gömülmeleri mi gerekiyor?" diye sordu Julian.

Yadriel başını iki yana salladı. "Brujx'imizin çoğu göçmen. Meksika'dan, Güney Amerika'dan, Karayipler'den, her yerden. Birleşik Devletler'in her yerinde bizimki gibi farklı mezarlıklar var. Yani hayır, buraya gömülmek zorunda değiller. İnsanların cesetleri kazıp çıkarması ya da küllerini sınırdan geçirmesi biraz garip olurdu," diye belirtti. "Tek ihtiyacımız olan ofrenda."

"Atalarınızın *hepsi* mi yani? Mezarlık oldukça büyük ama yüzlerce nesli barındırmaya yeter mi?" Julian kaşlarını kaldırarak ona şüpheli bir bakış attı.

"Sadece kimi çağırıyorsak, kimi hâlâ hatırlıyorsak. Bazı insanları elbette unutuyoruz. Ben büyük büyük büyük büyükannemin kim olduğunu falan bilmiyorum."

Julian mırıldandı. "Bu üzücü görünüyor."

Yadriel omuzlarını kaldırıp hafifçe silkti. "Ben öyle düşünmüyorum. Benim gördüğüm şekliyle, yakın oldukları bütün aileleri de şimdiye kadar ölmüştür, değil mi? Yani öbür tarafta hep birlikte takılıp eğleniyorlardır. Geri gelip ziyaret etmelerine gerek yok."

"Öbür taraf nasıl bir yer?" Julian rahat görünmeye çalışıyordu ama Yadriel onun sesinden endişeli olduğunu anlayabiliyordu.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi Yadriel.

Julian hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Ama gerçekten güzel olmalı. Herkes her zaman gülümseyerek ve mutlu dönüyor."

"Onlardan birine hiç sordun mu?"

"Hayır, bu bir tür... konuşulmayan bir şey."

Uzun bir sessizlik daha.

"Cehennem diye bir yer var mı?"

Yadriel ona bakmak için başını çevirdiğinde, çocuğun gözleri çoktan onun üzerindeydi. Pencereden süzülen solgun ışıkta Julian'ın yüzünü inceledi.

"Şey, Xibalba var..."

Julian'ın gözleri irileşti.

"Ama oraya gitmeyeceksin!" diye alelacele lafını bitirdi. "Cidden, Ölüm Leydisi bundan emin olur."

"Sanırım iyi bir brujo olurdum," dedi Julian ona, Purrcaso'nun kuyruğuyla boş boş oynarken.

Yadriel sırıttı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." Başıyla onayladı. "Portaje estetiğine bayılıyorum. Seninki çok fena."

Yadriel kıkırdadı. "Bu havalı bir bıçağa sahip olmaktan daha fazlası."

"Biliyorum, biliyorum, biliyorum." Julian onu başından savdı. "Ama *en havalı* kısmı bu." Sırıttı. "Bir brujo olmamam gerçekten çok kötü."

"Gerçekten yazık," diye onayladı Yadriel, alaycı bir tonun arkasına saklanarak.

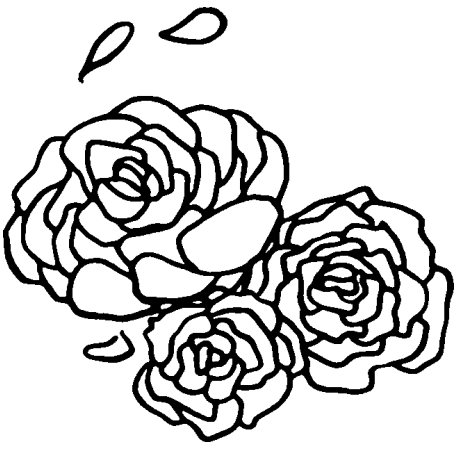
Eğer Julian bir brujo olsaydı, bu karmaşanın içinde olmazlardı. İşler daha basit, daha kolay olurdu. O ikisi imkânsız olmazdı. Yadriel onun gitmesine izin vermek zorunda kalmazdı.

Bütün gece uyumayıp sadece konuşmak ve Julian'ın sorularını yanıtlamak istiyordu ama buna ne kadar karşı koysa da sonunda uyuklamaya başladı. Julian tekrar uyku tulumuna yerleşirken o da korsesini çıkardı.

Yorganın altına sarınan Yadriel, Julian yan dönüp yüzünü ona çevirene kadar bekledi. Julian, Yadriel'in müzikleri arasında gezinirken eski iPhone'unun mavi ışığı çocuğun yarı saydam formunda parlıyordu.

Yadriel pencereye döndü ve Julian'ın, yastığının altına sakladığı gri-siyah ekose gömleğini çıkardı. Yumuşak kumaşı parmaklarıyla okşadı. Sonra gözlerini kapadı ve burnunu gömleğe gömdü. Uykuya dalarken Julian'ın kokusunu içine çekti ama koku çoktan solmaya başlamıştı.

ON DOKUZ

"Bugün okulda olmam gerekiyor aslında ve Maritza okuldan sonra beni idare edeceğini söyledi," dedi Yadriel. Kilise çanları Día de Muertos için çaldığında orada olduğu sürece sorun olmayacaktı. "Yani ne istersen yapmak için bütün günümüz var."

"Ne istersem mi?" Julian, Yadriel'e kuşkulu bir bakış atarak tekrarladı.

"Ne istersen," diye onayladı Yadriel saçlarını dikkatle tarayıp şekillendirirken. Dün gece rüya gördüğünü hatırlamıyordu ama uyandığında göğsünde bir ağrı ve bir kâbustan uyandığında peşini bırakmayan titreme vardı.

"Eh, mantık çerçevesinde," diye ekledi. "Hawaii'ye falan uçacak ne zamanımız ne de paramız var."

"Sorun değil, ananas sevmem ve 'uçağa binmek' zaten yapılacaklar listemde hiç yoktu." Julian omuz silkti.

"Hiç uçağa binmedin mi?" Yadriel pek fazla seyahat etmezdi ve annesinin Meksika'daki ailesini ziyaret ettiklerinde sınırı arabayla geçerlerdi. Küba'ya sadece babasının geniş ailesini ziyaret etmek için birkaç kez uçmuştu ama yine de bunu duyduğuna şaşırmıştı.

"İmkânı yok! Büyük metal ölüm kuşuna mı bineyim?" Julian başını iki yana salladı. "Evet, yok ya, almayayım."

"Ne yapmak istediğine karar vermek için biraz zamanın var,"

dedi Yadriel sırt çantasına o gece ihtiyaç duyacakları eşyaları koyarken. "Önce biraz erzak almamız gerekiyor."

"Okulu ektiğine hâlâ inanamıyorum," dedi Julian yerden kalkarken. Şimdiden heyecanla dolup taşıyordu. "Bu tür şeyler için fazla kuralcı görünüyorsun."

"Ben kuralcı değilim!" Yadriel kaşlarını çattı.

Julian bir kaşını kaldırdı. "Daha önce hiç okulu astın mı?"

"...Hayır."

Julian sırıttı.

"Ah, kapa çeneni." Yadriel portajesini belindeki kılıfa sokarken telefonunu tekrar kontrol etti. O gece Julian'ı serbest bırakma zamanı geldiğinde ona ihtiyacı olacaktı.

Ama şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Şu anda sadece Julian'a ve dünyadaki son gününe odaklanmak istiyordu.

Yadriel, Maritza'ya son bir teşekkür mesajı gönderdi. Kız iki kez onlarla gelip gelemeyeceğini sormuştu. Sınıftan kaçmak istediği için mi yoksa Yadriel'in Julian'la tek başına gitmesini istemediği için mi, emin değildi. Her iki durumda da, Yadriel bencilce davranma iznini kendine vermişti.

Yadriel ağır sırt çantasını omuzlarına alarak Julian'a döndü. "Hazır mısın?"

Ama gerçekten sormasına gerek yoktu. Julian tamamen ham elektrik ve alev alev yanan gözlerden ibaretti. "*Tanrım*, evet." Muzip bir sırıtış Julian'ın gamzelerini ortaya çıkardı ve Yadriel de sırıtmaktan kendini alamadı.

"Dikkatleri üzerine çekme," diye uyardı Yadriel onu. "Hâlâ mezarlıktan geçmemiz gerekiyor."

O gün 31 Ekim sabahıydı. Çoğu aile şeker ya da şaka için süslenirken ya da çocuklarını okul için giydirirken brujx mezarlığında durum çok farklıydı.

Yadriel mezar taşları arasında hızla ilerlerken kadın ve erkekler kiliseye girip çıkıyor, taş yollardan aşağı iniyor, ellerinde mum kutuları, papel picado yığınları ve şeker kamışları taşıyorlardı. Yerleşik ruhlar da dışarıdaydı, yaşayanların arasında yürüyor ve

heyecanla sohbet ediyorlardı. Julian'ın Yadriel'den güvenli bir mesafede kalabalığın arasına karışmasına yetecek kadar çoklardı.

Lita kilisenin merdiveninde durmuş, bir maestro gibi talimatlar veriyor ve insanları bir o yana bir bu yana yönlendiriyordu. En iyi elbiselerinden birini giymişti; yakası ve eteği boyunca parlak işlemeli çiçekleri olan kısa kollu, beyaz bir elbise. Boynunda Maya takvimini tasvir eden altın bir madalyonla beraber ağır boncuklu bir kolye vardı. Bileklerinde altından ve yeşim taşından bilezikler şıngırdıyordu.

Babası kapının yanında durmuş, dalgalı saçlarını düzeltmeye çalışırken insanlara doğru yönü işaret ediyordu. Bir pantolon ve kısa kollu bir guayabera* giymişti. Parlak kırmızıydı, Yadriel bunun annesinin en sevdiği renk olduğunu biliyordu.

Tam koşmaya başlayacaktı ki babası onu durdurdu. "Yadriel!" diye seslenerek onu yanına çağırdı. Gergin görünüyor, saçıyla uğraşmaya devam ediyordu.

"Acelem var, baba," diye geçiştirmeye çalıştı Yadriel. "Okula geç kaldım." Julian babasının arkasından geçiverip brujx ve ruhların arasından dışarı çıktı.

Babası parmaklarıyla bıyıklarını tararken, "Annen için ofrenda'nın son rötuşlarını yapmamız gerekiyor, o yüzden geç kalma," dedi. Gömleğini düzeltti ve karnını içine çekerek dikleşti.

Yadriel sadece başıyla onaylamakla yetindi. Gizlice dolaşmaya alışmış olsa da babasının yüzüne karşı açık açık yalan söyleme cesaretini hâlâ bulamıyordu. Okuldan hemen sonra eve gelmeyecekti, muhtemelen çok geç saatlere kadar da dönmeyecekti...

Midesi kasıldı. Hayır, bunu düşünmek istemiyordu. Şu anda sadece Julian'ı mutlu etmek istiyordu. Gece yarısından sonrasını düşünme iznini kendine vermeyecekti.

Neyse ki babası hiç de şüphelenmiş görünmüyordu. Enrique bir nefes verdi ve gömleğine baskı yapan göbeğinin bir kısmı kemerinin kenarından dışarı taştı.

---

* Ön ve arka tarafında iki paralel pile uzanan, pantolona sokulmadan giyilen bir erkek yaz gömleği. –*çn*

Yadriel babasının dikkatinin dağılmasını kendi yararına kullandı. "Tamam, akşam görüşürüz!" diye seslendi ve kapıdan çıkıp Julian'ın köşede beklediği yere doğru koşarken babasına el salladı.

Yadriel'in önünde geri geri yürürken, "Pekâlâ, önce nereye, patrón?" diye sordu Julian.

"Dükkâna," dedi.

"Ne için?"

"En sevdiğin yemek için. Ne istersen."

Julian'ın gözleri parladı. "Ne istersem mi? Ama... bekle." Kaşlarını çattı. "Benim için mi? Ama ben normal yemek yiyemediğimi sanıyordum?"

"Yiyemezsin," diye onayladı Yadriel, karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakarak. "Bu daha sonrası için."

"Sonra ne var?" diye sordu Julian peşinden koşarak.

"Bu bir sır," dedi Yadriel ona. Julian'ın karşı koymasını ya da en azından sızlanıp cevap talep etmesini bekliyordu.

Julian bunun yerine altdudağını ısırdı, yüzünü geniş bir gülümseme kapladı. Kulaklarının uçları kırmızıya çaldı ve Yadriel'in göğsünde memnuniyet uğuldadı.

Yerel Meksika pazarına gittiler. Sarıya boyanmış büyük bir beton binaydı. Koridorlarda gezinirlerken Yadriel onun işaret ettiği her şeyi kırmızı bir el sepetine attı. Sepet hızla Gansitos* paketleri, iki cam şişe kola, pembe Hindistan cevizli kurabiyeler ve biraz patates cipsiyle doldu.

Julian, "*TAKIS, TAKIS, TAKIS!*"** diye bağırarak vitrine doğru koştu.

"Limonlu mu fuego*** mu?" diye sordu Yadriel iki paketi havaya kaldırarak.

Julian'ın yüzü sanki az önce acı bir şey tatmış gibi buruştu. "*Iyy*, elbette fuego." Ürperdi. "Çok limonlu şeyleri sevmem."

---

* Meksika'da meşhur atıştırmalık bir tür kek. –*çn*

** Bir cips markası. –*çn*

*** (İsp.) Acı –*çn*

Yadriel güldü ve paketi sepetin içine fırlattı. "Halkın için bir yüz karasısın." Yadriel son birkaç haftadır biriktirdiği parayla atıştırmalıkları satın aldı. Dışarı çıktıklarında yaşlı bir adamın elinde bir el arabası vardı. Etrafına, fırıldak şeklinde kızartılmış hamur paketleri bağlanmıştı.

"OOO, DUROS, YADRIEL!"* Julian öyle aniden bağırdı ki Yadriel yerinden sıçradı.

"Tamam, Tanrım," diye fısıldadı. Adamın yanına gitti ve bir paket istedi. Satıcı paketlerden birini açtı ve içine *chamoy* –buram buram sirke kokan *chili* sosu ve turşu hâline getirilmiş meyve karışımı– koydu.

"Misket limonu yok, misket limonu yok, misket limonu yok!" Adam küçük yeşil bir şişeye uzandığında Julian panikledi.

"Sin limón, por favor,"** dedi Yadriel adama. Satıcıyla aralarına güvenli bir mesafe koyduklarında Yadriel kaçak malları zaten dolu olan sırt çantasına sokmak için durdu. "Off, çantam bir daha asla eskisi gibi kokmayacak," dedi burnunu kırıştırarak.

Julian ise derin derin içine çekerek gözkapaklarının kıpraşmasına neden oldu. "Mmm, şu anda resmen ağzımın suyu akıyor," diye inledi.

"Nereye gideceğimize karar verdin mi?" diye sordu Yadriel.

Julian parmaklarını çenesine vurdu. "Hımm. Birkaç fikrim var ama Dünya'da Son Gün'e yakışır bir şey değil." Kaşlarını çattı.

Yadriel'in telefonu arka cebinde titredi. Çıkarıp ekrana baktı. Okuldan birinin babasına okula gelmediğini bildireceği ve başının büyük belaya gireceği paranoyasına kapılmıştı. Yaklaşan paniği, öğleden sonra okuldan eve dönmeyene kadar ertelemeye çalışıyordu. Bu konuda kendini çok kötü hissediyordu ama bunun iyi bir nedeni vardı. Julian içindi.

"Kim o?" diye sordu Julian omzunun üzerinden bakarak.

"Letti'den bir grup mesajı," dedi mesajı kaydırarak. Bir ko-

---

* Genellikle biber ve limonla tatlandırılan tahıl patlağından yapılan popüler bir Meksika atıştırmalığı. –*çn*

** (İsp.) Limonsuz, lütfen. –*çn*

num ve bir sürü ünlem işareti vardı. "Görünüşe göre, Cadılar Bayramı şenlik ateşinin nerede olacağına karar vermişler." Yadriel omuz silkti.

Kafasını kaldırdığında Julian heyecanlı bir gülümsemeyle ağzı açılmış, ona bakıyordu. Yadriel'in omuzları çöktü.

"Julian, *hayır*..."

"*Evet*, Yads!"

Şikâyet etme sırası Yadriel'deydi. "Hadi ama, yapmak istediğin başka bir şey olmalı!"

Julian mutlulukla başını iki yana salladı. "Hayır, bunu yapmak istiyorum!"

"Jules!.."

"Hey! Ölen *benim*!" dedi bir parmağını göğsüne vurarak. Durdu. Kaşlarını çattı. "Şey yani, *yine* ölen – daha da ölen?" Julian başını iki yana sallayarak kendi kafa karışıklığını geçiştirdi. "Ama seçme hakkı benim!"

"Ama!.."

"Kurallar böyle!"

Yadriel yüksek sesle inledi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Okuldan bir grup insanla partiye gitmeyi gerçekten *istemiyorum*." Okul *esnasında* bile sınıf arkadaşlarının yanında olmak istemiyordu. Birçoğunun sarhoş ve kavgacı olacağı bir partide onlarla takılma fikri en iyi ihtimalle işkence, en kötü ihtimalle de tehlikenin ta kendisi gibi geliyordu. Yadriel kendini korumak için asosyaldi. "Garip, acıyan bir başparmak gibi göze batacağım," diye ekledi.

"O zaman Cadılar Bayramı olması iyi bir şey, değil mi? Sana kılık değiştirteceğiz!" dedi Julian sokağın aşağısına doğru yürümeye koyularak.

Cadılar Bayramı bugündü, bu da parti malzemeleri dükkânının neredeyse boşaldığı anlamına geliyordu. Her yerde boş raflar vardı ve yerler tüyler ve simlerle doluydu.

Julian tavus kuşu tüylerinden yapılmış bir maskeyle oynarken, "Buna ne dersin?" dedi.

"Evet, *bu*, ortama uyum sağlamama yardımcı olur." Yadriel ters ters baktı.

Julian kıkırdadı. "Tamam, tamam, tamam." Bir şeker kafatası yüz boyama setinin köşesine fiske vurdu. "Bu?"

Yadriel ofladı. "*Hayır*. Calaveraların Batı kültürüne kitlesel olarak mal edilmesini desteklemiyorum..."

"Tamam o zaman." Julian güldü ve bir sonraki rafa geçti.

Yadriel sessizce söylenmeye devam etmeden önce koridorda başka kimsenin olmadığından emin oldu. "Şeker kafatasları Día de Muertos'un kutsal bir parçasıdır, *Cadılar Bayramı kostümü* değil..."

Ama Julian çoktan bir sonraki seçeneğe geçmişti. "Peki ya bu?"

"Bu" dediği, burnun üzerine takılan siyah bir yüz zırhıydı. Üzerinde bir iskeletin yüzünün alt yarısı vardı.

Yadriel kararsız bir şekilde mırıldandı. "Bunu motorcular takmaz mı?" diye sordu, maskeyi eline alıp parmağını kafatasının kırık dişleri üzerinde gezdirerek.

Julian omzunu rafa yasladı ve Yadriel'e bir bakış attı. "Kimsenin seni bir Hells Angel* ile karıştıracağını sanmıyorum." Sırıttı.

Yadriel ona şüpheci bir bakış attı.

"Bak, bu bir maske! Yüzünün yarısını kapayacak, kimse seni tanıyamayacak *ve* bütün görünüşünle uyumlu olacak," diye ekledi Yadriel'in vücudunu işaret ederek.

Kapüşonlusuna, yırtık siyah kot pantolonuna ve postallarına bir göz attı. Yadriel gözlerini kısarak Julian'a baktı. "Peki benim *görünüşüm* ne?"

Julian başını iki yana eğdi. "Gey gotik cadı mı?"

Yadriel bir yığın balkabağı feneri baskılı peçeteyi kapıp Julian'ın kafasına fırlattı. Peçeteler Julian'ın içinden geçti ve zararsız bir şekilde raftan sekti.

---

* "Cehennem Melekleri" 1948 yılında İkinci Dünya Savaşı gazileri tarafından Kaliforniya'da kurulan uluslararası bir motosiklet kulübüdür. –*çn*

Dışarıda Yadriel maskeyi kafasına geçirip boynuna taktı. "Plaja varmak biraz zaman alacak," dedi, saçlarını geriye doğru itti ve telefonunu çıkarıp otobüs çizelgesine baktı.

Julian kaşlarını çattı. "Neden?"

"Hangi plaja gitmek istediğine bağlı olarak en az iki otobüs aktarması yapmamız ve biraz yürümemiz gerekecek," dedi uygulamada gezinerek.

"Hayatta olmaz, *otobüse* binmeyeceğiz," diye oflayıp pufladı Julian.

"Uber'e verecek param yok..."

"Araba kullanmayı biliyor musun?" diye sordu Julian.

"Şey, evet..."

"Düz vites mi?"

Julian'ın yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştı. "Evet, neden?" Julian'ın zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordu. O keskin sırıtış beladan başka bir anlama gelemezdi.

Bir sürü bela.

Kısa bir süre sonra Yadriel kaldırımda durmuş, Rio ve Julian'ın dairesine açılan tamirhanenin arka kapısına bakıyordu.

"Bunu yapmamalıyım. Bunu yaptığıma inanamıyorum." Julian'a baktı, bunun sadece bir şaka olduğunu söylemesini umuyordu. "Bunu gerçekten yapıyor muyum? Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

Julian neşeyle sırıttı. "O kadar endişeli görünme, eğlenceli olacak!" dedi kapıya doğru yürüyerek.

"Araba çalmaktan tutuklanmak benim eğlence anlayışıma uymuyor!" diye fısıldadı Yadriel, etrafta tanık ararken boynu kamçı gibi bir o yana bir bu yana savruluyordu. Dükkân cuma günleri kapalıydı ve etraf boştu. Birkaç araba geçti. Yüksek topuklu ayakkabılar giymiş bir kadın iki chihuahuası ile caddenin karşısına geçti. Yadriel, Julian'a yetişmek için acele etti. "Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum!"

"Sana hiçbir şey *yaptırdığım* yok!" diye karşı çıktı Julian. "Şimdi acele et, Rio muhtemelen dinlenmeye çalışıyordur ve uykusu

ağır *değildir.*" Julian doğrudan kapıdan geçti ve Yadriel'i diğer tarafta bıraktı.

"Oraya nasıl gireceğim?" diye tısladı, merdivenin tepesindeki kapıya kaçamak bir bakış atarak.

"Ah, doğru ya." Julian geri döndü. Kapıdan, duvara dayalı küçük bir cüruf briketi yığınına doğru yürüdü. Gözlerini kısarak konsantre oldu, boşluklardan birine uzandı ve bir dizi anahtar çıkardı. Kendinden memnun bir şekilde anahtarları Yadriel'e fırlattı. "Al bakalım."

Yere düşmeden önce onları yakalamaya uğraşan Yadriel, "Abin burada yedek bir anahtar seti mi saklıyor?" diye sordu. Bu pek güvenli görünmüyordu ve Rio ona anahtarları böyle dikkatsiz bir yere saklayacak biri gibi gelmemişti.

"Ne?" Julian alayla homurdandı. "Tabii ki hayır, o çok paranoyak! Onları oraya ben koydum." Gururla gülümsedi.

Bu çok daha mantıklıydı.

"Onları sürekli kaybetmekten ve Rio'nun beni azarlamasından bıkmıştım. Anahtarlarımı oraya koymak da bu sorunu kökünden kaldırdı."

"Kökünden çözdü," diye düzeltti Yadriel, elindeki anahtar setini karıştırırken.

Julian onu elini sallayarak geçiştirdi. "Aynı şey. Tutma yerinde koli bandı olan, kapı için."

Yadriel kapının kilidini açmak için uğraşırken elleri titriyordu. Acele etmesi ve hemen oradan çıkması gerekiyordu. Bu geceden sonra ne yapacağını düşünmek –arabayla, anahtarlarla ve kendisiyle– daha sonrasının sorunuydu. Yadriel kapıyı çekip açtığında metalin gıcırtısı ve çakılların çıtırtısı sağır edici geldi.

Julian hiç endişeli görünmüyordu. Doğruca arabanın yanına gitti ve ellerini kaputun üzerinde gezdirdi. "Merhaba güzelim," diye iç geçirdi, yanağını arabanın tavanına yaslayarak. "1970 Corvette Stingray," diye mırıldandı Julian sevgiyle. "Babamın gurur ve neşe kaynağı. Tüm modifiyeleri kendisi yaptı. Tam istediği gibi olması *yıllarını* aldı."

"Harika, yani paha biçilemez ve derin manevi değeri olan bir araba çalıyorum," diye mırıldandı Yadriel. Koltuk altlarında gerginlikten terler birikmişti. Titrek elleri yüzünden ve sürekli apartman kapısını kontrol edeceğim diye Yadriel doğru anahtarı bulmakta zorlanıyordu.

"Büyük olan," diye talimat verdi Julian sabırsızlanarak.

Arabanın kapısının gıcırdayarak açılması Yadriel'i ürküttü. Arabaya tırmandı ve mümkün olduğunca sessizce kapadı.

Corvette'in içi deri kaplıydı, dışıyla aynı elektrik mavisiydi. Direksiyonu kocaman, koltukları alçaktı. Dikiz aynasından siyah plastik bir tespih sarkıyordu. Mavi, yıldızlı örtüsü içindeki Bakire Guadalupe'den bir dua kartı, daha yeni bir araçta gösterge panelinin olacağı cebe sıkıştırılmıştı. Bakire Guadalupe'nin arkasında küçük bir resim yığını fırlamıştı ama Yadriel'in görebildiği tek şey bir dirsek ve bir binanın köşesiydi.

Araba neredeyse el değmemişti. Her şey sıcak deri gibi kokuyordu. Belli ki Julian'ın babası ona iyi bakmıştı. Evlerine bakılırsa, Julian ve Rio'nun Stingray'i bu kadar iyi durumda tutmalarına şaşırmıştı Yadriel.

Julian çoktan yolcu koltuğuna oturmuş, parmaklarını dizlerine vuruyordu. "Gidelim, gidelim, gidelim!"

Yadriel sırt çantasını Julian'ın ayaklarının dibine bıraktı. Anahtarı kontağa soktu ama sonra tereddüt etti. "Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum," dedi. Omurgasından aşağı daha fazla ter damladı. Panik boğazına pençelerini geçirdi. "Abin polisi arayacak, bu bir araba kovalamacasına dönüşecek..."

"Los Angeles'ta *her zaman* araba kovalamacaları olur," dedi Julian, sanki bu ona kendini daha iyi hissettirecekmiş gibi. "Peşine düşmeleri gereken mahkûmlar falan var."

Yadriel ellerini şakaklarına bastırdı. "Aman Tanrım, yüzüm tüm haberlere çıkacak!"

"Eğer yüzünü örtersen çıkmaz, aptal." Julian uzandı ve iskelet maskesini burnunun üzerine çekti. "İşte oldu!"

Ama bu, Yadriel'in ona attığı ölümcül bakışı gizlemedi.

Julian güldü ve başını iki yana salladı. "Sanki daha önce hiç araba çalmamışsın gibi!"

"Daha önce *hiç* araba çalmadım!" diye tersledi Yadriel. Nefesi, ağzını örten siyah malzemeyi ısıttı.

"Ah." Julian duraksadı. "Yani, bu teknik olarak çalmak bile sayılmaz..."

"*Nasıl?*"

"Babam arabayı abimle *bana* bıraktı," diye vurguladı Julian. "Anahtarım ve her şeyim var. Kullanman için sana *izin* veriyorum."

"Bunun mahkemede geçerli olacağını sanmıyorum."

"O zaman hızlı sürsen iyi olur, ne dersin?" Julian bir anlığına sırıttı. Gözlerinde umursamaz bir parıltı vardı.

Julian uzandı.

Yadriel keskin bir nefes aldı. "Jules!"

Ama artık çok geçti. Julian kontak anahtarını kavradı ve çevirdi.

Motor kükreyerek canlandı. Hoparlörlerden bangır bangır Reggaeton çalıyordu.

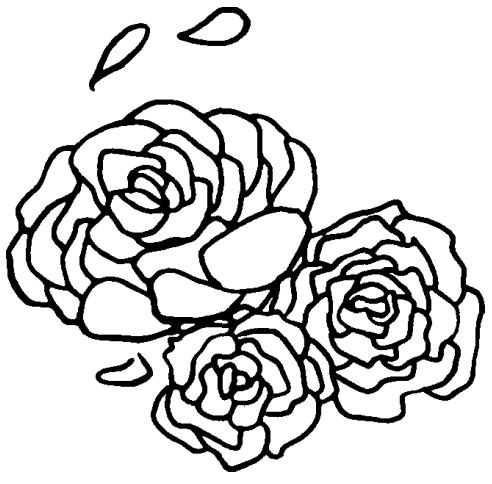
"*SÜR, SÜR, SÜR!*" diye bağırdı Julian, sesi kahkahasıyla titrek çıktı.

Yadriel kafasının içindeki panik sesini bastırdı. Düşünmedi. Daire kapısının gürültüyle açılma sesine dönmedi.

Debriyaja bastı, vitesi taktı ve dışarı çıktı.

Egzoz kokusu burnunu yaktı. Julian'ın heyecanlı bağırışları kulaklarını doldurdu. Bas gitarın ritmi göğsünde gümbürdedi.

Yadriel arabayı sürdü ve arkasına bakmadı.

YİRMİ

Sahile doğru yola çıktılar ama bunun için önce Los Angeles'tan geçmeleri gerekiyordu. Trafik Yadriel'in sinirlerini pek yatıştırmadı. Aynaları kontrol edip duruyordu, her an mavi ve kırmızı ışıklar yansımalarında yanıp sönecekmiş gibi.

Julian da hiç yardımcı olmuyordu. Yadriel'in yanında zorlukla kontrol altına aldığı bir heyecanla titriyor, sabırsızlanıyor ve sürekli kıpırdanıyordu. Öne doğru uzandı ve müziği tekrar açarak arabayı gümbür gümbür bir bas sesiyle doldurdu.

Yadriel irkildi ve maskesini tekrar boynuna indirdi. "Bu kadar gürültülü olmak zorunda mı?"

"Evet, zorunda!" diye bağırdı Julian kadranı çevirip istasyondan istasyona geçerken gürültünün üzerinden.

Yadriel gözlerini devirdi ve havasız arabaya biraz serin hava girmesi için camı indirdi. Hava saçlarını kamçıladı. Tokatlayan rüzgâr hoparlörlerden gelen çıtırtılarla savaşıyordu. Hava onu sakinleştirdi ve nefes almasını kolaylaştırdı.

Julian istasyonlar arasında o kadar hızlı ilerliyordu ki, Yadriel onun neyin çaldığını nasıl anladığını bile bilmiyordu. Bazen duruyordu ve Yadriel sonunda hoşuna giden bir şarkı bulduğunu sanıyordu ama sonra bitmeden yeni bir şarkı aramaya başlıyordu her seferinde.

Ölü kanalların hışırtısı arasında, o kadar hızlı bir müzik be-

lirdi ki Julian, "EVET!" diye bağırana kadar Yadriel zar zor idrak edebildi.

"Off, gerçekten mi?" diye bağırdı Yadriel bangır bangır çalan reggaeton'un ağır *bum ba-dum bum bum*'unun üzerinden.

"EVET, GERÇEKTEN!" Julian derin bir nefes aldı ve avazı çıktığı kadar şarkı söyledi.

Yadriel kahkahalara boğuldu. "AMAN TANRIM!"

"KAPA ÇENENİ, BU BENİM FAVORİ ŞARKIM!" diye karşılık verdi Julian kahkahalar atarak.

Tarafsız olarak bakıldığında, Julian *berbat* bir şarkıcıydı ama lanet olsun, kendini adamıştı. Omuzlarını yuvarlak hareketlerle oynatarak oturduğu yerde dans etti ve hayatı buna bağlıymış gibi şarkı söyledi. Sesinin çatlaması, Yadriel'in derin kahkahalarla sarsılmasına neden oldu ve direksiyonu can havliyle sıkıca kavradı.

Utanmaz ve mutlulukla ışık saçan – Julian'ın en sevdiği hâli buydu. Parlak, kaygısız ve bulaşıcı bir enerjiyle dolup taşan.

Canlı.

Julian'ın bakışları Yadriel'in gözüne takıldı ve çocuk kaşları ciddi bir açıyla eğilerek ona şarkı söyler bir sesle bağırdı.

Yadriel başını eğdi ve yüzü kıpkırmızı kesilerek koltuğunda daha da çöktü. Bu sadece Julian'ın daha fazla kahkaha atmasına neden oldu ve sonra ikisi de darmadağın oldu.

Şehre girdiklerinde trafik oldukça azalmıştı. Gökdelenleri arkalarında bıraktılar ve manzara açıldı. Gökyüzü baş döndürücü turuncular ve ışıltılı pembelerle kaplanmış, okyanusla buluştuğu yerde ufku öpüyordu. Engin mavi uzanıyor, güneş ışığı suda parıldıyordu. Dalgaların tembel sesi müziğe eşlik ediyordu. Berrak hava, tuzlu su ve egzoz kokusuna karışıyordu.

Yadriel, malikâneler ve beyaz kumsallar boyunca uzanan Pasifik Sahil Otoyolu'na saptı.

"Daha hızlı!" Julian koltuğunda dönerek Yadriel'e baktı.

"Yeterince hızlı gidiyorum!" dedi Yadriel ona, hız göstergesinin hız sınırında seyrediyordu.

"DAHA HIZLI, SENİ KORKAK!" Julian, Yadriel'in dizini kavradı.

Kalçasına bir ürperti yayıldı. Ciğerleri veremediği bir nefesle sıkıştı. Bunu hissedebiliyordu. Julian'ın parmaklarının baskısını, avucunun ağırlığını.

Yadriel başını çevirip Julian'ın aç bakışlarıyla karşılaştı. Gülümsemesinde pervasızlık vardı. Gözlerinde günbatımı alev alev yanıyordu. Yadriel'in midesinde bir sıcaklık toplandı. Ofladı ama dudaklarının kenarlarında, çözülmekte olan kararlılığına ihanet eden bir sırıtış belirmeye başlamıştı bile.

Direksiyonu tam onu on geçe pozisyonunda kavrayan Yadriel aynaları kontrol etti. Parmak eklemleri pürüzsüz deri üzerinde esnedi ve motordan gelen bir kükremeyle birlikte Stingray ileriye doğru atılırken Yadriel'in sırtı koltuğa gömüldü.

Julian zevkle uludu. Kapıyı kavradı ve açık pencereden dışarı eğildi.

Yadriel'in eli onu yakalamak için uzandı ve parmakları Julian'ın omzundan içeri geçtiğinde kendini gülünç hissetti.

Gamzeleri yanaklarında derin çukurlar oluşturan Julian kollarını iki yana açtı. Bir şeyler haykırdı ama gürleyen rüzgâr tarafından yutuldu.

Julian serbest kalmıştı, ışıl ışıl yanıyordu.

Bu, çarpan dalgaların, palmiye ağaçlarının ve günbatımının pembeye boyadığı kumsalların yanından hızla geçerken Yadriel'in başını döndürdü. Motor vücudunu titretiyordu. Kalbi hızla çarpıyordu.

Sonunda sahil boyunca uzanan park yerine girdiklerinde, güneş ufukta ateş kırmızısı ufak bir lekeden ibaretti. Parti çoktan bütün hızıyla başlamıştı. Terk edilmiş iki cankurtaran kulesinin arasına kurulmuş şenlik ateşinin etrafında büyük bir kalabalık toplanmıştı. Bir yerdeki hoparlörlerden bangır bangır müzik sesi yükseliyordu. Çıtırdayan alevler eğri büğrü gölgelerin dalgalara doğru dans etmesine neden oluyordu.

Yadriel telefonunu çıkardı. Babasından gelen birkaç cevap-

sız arama vardı. Mesajları hızlıca silmeden önce göz gezdirdi. Yadriel'in bırakın sesli mesajları dinlemeyi, onları okuyacak cesareti bile yoktu, bu yüzden bildirimleri kapadı.

"Bunu yapmak istediğine *emin* misin?" diye sordu Yadriel inleyerek, telefonunu tekrar cebine soktu.

"Evet!" dedi Julian onun yanına koşarak.

Yadriel ona ters ters baktı. "Bu benim en kötü kâbusum, Jules."

Julian'ın umurunda değildi. "Bu benim son arzum, Yads," dedi sahte bir içtenlikle, maskeyi Yadriel'in burnundan yukarı çekiştirerek.

"*Hadi, hadi, hadi!*" diye seslendi Julian ve partiye doğru ilerlerken Yadriel'e eliyle işaret verdi.

Yadriel isteksizce onu takip etti.

Bu kadar kalabalık bir grup içinde kendini şaşırtıcı derecede görünmez hissediyordu ve bu bir kez olsun rahatlatıcıydı. Julian'la konuşurken ağzı görünmüyordu, böylece kimse onu görüp de kendi kendine konuştuğunu düşünmeyecekti. Müziğin ve konuşmaların kakofonisi içinde sesinin çok uzağa gitmeyeceği de cabasıydı.

Herkes kostümle ya da en azından maskeyle gelmişti. Denizkızları, şeytanlar ve ince detaylı kostümler vardı. Bazıları renkli kâğıt maskelerden birini takmış ve bunu yeterli bulmuştu.

Kimseyi tanımıyordu ve kimsenin de onu tanımadığını ve kimsenin umursamadığını kendine hatırlatıp duruyordu. Kimse ona tuhaf tuhaf bakmıyordu, kazara onlara çarptığında kimse onu fark etmiyordu bile. O bedenler denizindeki bir çocuktu sadece.

Julian kendi ortamındaydı. Gürültülü yerleri ve gürültülü insanları severdi. En çok kaosun içindeyken rahat görünen fırtınalı bir çocuk. Herkes tezahürat yapıyor, dans ediyor ve içiyordu. Hava duman, alkol ve deniz tuzu kokuyordu. Julian, at maskesi takmış bir adamın etrafında toplanmış, birasını yudumlarken gülen bir grup insana katıldı. Julian kıkırdadı ve tezahürat yaptı. İnsanlar onun içinden geçiyordu ama kimse fark etmiyor gibiy-

di. Ya hava bunu anlayamayacakları kadar soğuktu ya da sarhoşluk duyularını köreltmişti. Muhtemelen ikisinin bir birleşimiydi.

"Bira?" Julian yırtılarak açılmış büyük ucuz bira kutularını işaret ederek sordu, ağızlarından teneke kutular dökülüyordu.

"Hayır," dedi Yadriel, sanki mümkünmüş gibi *daha da* gergin bir şekilde. Partilere gitmekten nefret etmesinin birkaç nedeni vardı, bunlardan biri de içki içme baskısıydı.

Julian etrafındaki strafor soğutucuya ve kuma saplanmış birkaç sert alkol şişesine baktı. "Muhtemelen tekila ya da başka bir şey vardır..."

"Ben içmem," diye homurdandı Yadriel. Julian'ın kahkahalarla gülmesini ya da onu kışkırtmaya çalışmasını bekliyordu bir yanı. Kendini hazırladı, düşüncesini savunmaya hazırdı.

Bunun yerine Julian sadece başıyla onayladı. "Benim hatam!"

Sonra da dikkatini çeken bir sonraki şeye yöneldi ve Yadriel'i orada öylece bıraktı.

Julian'ın mısır kostümü giymiş bir kıza doğru gidişini izledi, kızın elinde bir dolara sattığı ikram tepsilerinde yığınlar hâlinde *elote** vardı. Havası sönen Yadriel, Julian Diaz karşısında şaşırmayı bir gün kesip kesemeyeceğini merak etti.

Julian onu kalabalığın derinliklerine doğru çekerken, insanların arasında dolaşarak ona ayak uydurmaya çalıştı. Yadriel uzanıp kolundan tutmak, onu daha yakınına çekmek istedi ama yapamadı. Kendini biri kurt, diğeri jaguar olan, lastik ve kürkten incelikle yapılmış maskeler takan bir çiftin arasına sıkıştırmak zorunda kaldı. Neredeyse tökezleyip Julian'ın içinden geçecekti.

"Seni kaybedip duruyorum!" diye bağırdı ve Julian onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı. Müzik Yadriel'in kulaklarında çınlıyordu ama Julian bundan hiç etkilenmemişti.

"Bu benim EN SEVDİĞİM şarkı!" dedi Julian, soğuk nefesi Yadriel'in yanağını gıdıklarken.

---

* İspanyolca "mısır" anlamına gelen bu kelime aynı zamanda koçanına lime limonu ve mayonez sıkılıp ardından cojita peyniri ve chile tozuyla kaplanan bir Meksika sokak yemeğidir. –*çn*

"Arabadakinin favori şarkın olduğunu sanıyordum?" diye sordu Yadriel.

Julian sadece omuz silkti ve acı verici bir çekicilikle kocaman sırıttı.

Yüksek sesli, titreşimli müzik Yadriel'in göğsünde ikinci bir kalp atışı gibi gümbürdüyordu. Bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu. Müzik insanı yiyip bitiriyor, ritimle sallanırken Yadriel'in kendinden şüphe etmesini ya da kendini sorgulamasını imkânsız kılıyordu. Normalde bedenlerin birbirine bu kadar yakın olması Yadriel'in tüylerini diken diken ederdi. Ama şu anda bu itiş kakış güven vericiydi, tıpkı okyanus dalgaları tarafından itilerek nazikçe bir gelgitin içine çekilmek gibi.

Julian'ın kalçası kıvrılıyor, kafası sallanıyordu. Gözleri kapalı gülümserken, ateş ışığı teninin üzerinde dans ediyordu. Yadriel ona bir pervanenin aleve çekilmesi gibi çekiliyordu. Cesur cazibesine ve çarpıcı yüz hatlarına. Julian acı verecek kadar güzeldi – bir fırtına nasıl güzelse öyle; vahşi, sert, elektrik dolu.

Ve ardında yıkım bırakmaya mahkûmdu.

Dans eden bir çift neredeyse onları tekrar ayırıyordu ama Yadriel ve Julian aynı anda birbirlerine doğru ilerlediler. Julian yakınlaştı ve Yadriel titredi. Heyecan dolu bir akım omurgasından yukarı fırladı ve nefesini kesti.

Yüksek sesle şarkı söyleniyor ve kahkahalar patlatılıyordu. İtme ve çekme. Sıcak nefes ve ürpertici titreme. Terden yapış yapış olmuş tenini ısıran okyanus esintisi. Julian'ın beyaz dişleri ve gamzeleri yerini ağırlaşmış gözlere ve ayrılmış dudaklara bıraktı.

Yadriel baş döndürücü bir sersemlikle gözlerinin kapanmasına izin verdi. Buz gibi parmaklar kalçasına yerleşti. Boynundaki nabzın üzerinde hayalet gibi gezindiler. Daha da yaklaştı, açtı ve sızlıyordu. Midesine bir sıcaklık hücum etti. Uzanıp sıkıca sarılmak istedi.

Aniden Yadriel'in görüş alanında parlak ışıklar parladı. Gözlerini açtığında, el feneri ışınları kalabalığı yararak geçti. Müzik sona erdi. Herkes sersemlemiş bir hâlde orada duruyordu, büyü

bozulmuştu. Gruptan şaşkın bir mırıltı yükseldi. "*Polisler!*" diye bir ses yükseldi, ardından başka sesler de geldi.

Megafondan gelen cızırtılı ses, plajda cam kap ya da alkol bulundurmanın yasadışı olduğunu ve elli kişinin üzerindeki partiler için izin alınması gerektiğini söylüyordu. Sesleri canları sıkılmış gibiydi. Bu muhtemelen o akşam sahil boyunca dağıtılacakları birçok partiden sadece biriydi.

İnsanlar dağıldı ve biri yuhaladı ama Julian sadece güldü, yüzü heyecandan parlıyordu.

Ama yüz metre ötede çalıntı bir araba varken Yadriel'in polisler tarafından durdurulmasına gerek *yoktu*. "Hadi!" diye bağırdı.

Koştular, kum tümseklerinde tökezlediler, katıla katıla güldüler ve dik duramadılar. Ayakkabıları kumla kaplı betonda kayarken arabaya doğru koştular. Yadriel kendini Stingray'e attı ve araba kükreyerek canlandı. Gaza bastı, karayolunda uçarak ilerlediler.

Julian heyecanla haykırdı.

Yadriel maskesini indirdi ve direksiyonun üzerine eğildi, o kadar çok gülüyordu ki yanakları acıyordu.

Julian, Yadriel'i bir seyir alanına yönlendirdi. Deniz kenarındaki bir uçurumun tepesinde bulunan çakıllı bir sapaktı sadece. Yadriel arabayı kısa korkuluğa çekti, korkuluğun ötesinde sarp uçurumun yamacı keskin bir açıyla aşağıya doğru iniyordu.

Arabadan indiler ve kaputun üzerine tırmandılar. Metal, motordan dolayı hâlâ sıcaktı. Keskin okyanus esintisine karşı Yadriel'i sıcak tutuyordu. Rüzgâr, eğilmiş palmiye ağaçlarını hışırdattı. Saçlarına girmiş ve tenine yapışmış kumu hissedebiliyordu. Balıkçı teknelerinin ışıkları siyah denizde göz kırpıyordu. Ay ışığı uzaktaki sudan yansıyordu. Dalgalar tembel bir ritimle kendilerini sivri kayalara atıyor, çarpıyor ve yuvarlanıyordu. Püsküren sular Yadriel'in yüzünü gıdıklıyordu. Dudaklarının tadı tuz gibiydi. Bu neredeyse onu uyutmaya yetecekti.

"Babam bizi buraya getirirdi," dedi Julian, Yadriel'in yanından sessizce.

Yadriel başını yana eğdi. Julian ayaklarını arabanın kaputuna dayamış oturuyordu. Çenesini dizlerinin üzerine kavuşturduğu kollarına dayamıştı. Koyu renk gözleri göğe bakıyordu.

"Yıldızların en iyi manzarası," dedi, avucunu yukarı kaldırıp seyrek yıldızları parmaklarının arasında sıralarken bir gözünü kısarak. Şehir ışıklarının turuncu pusu yıldızları ufka, gökyüzünün mürekkep karasına döndüğü yere kovalamıştı.

Yadriel bir süre sessizce onu izledi; Julian, babası ve abisinin tepelerindeki manzarayı seyrederken zihninde canlanan görüntüsü oldukça hoşuna gitmişti. Malibu'da yıldızları seyreden Doğu Los Angeleslı üç erkek.

"Fotoğraflar kime ait?" diye sordu Yadriel yan dönüp yanağını yumruğuna yaslayarak.

"Fotoğraflar mı?"

"Evet." Yadriel çenesini gösterge panelindeki cebe doğru salladı. "Arabanın içinde."

"Ah!" Julian kaputtan kaydı ve açık pencereden içeri eğildi. Bir hışırtı duyuldu ve sonra geri dönüp Yadriel'in yanına geldi.

"Sadece bizim ve babamızın eski resimleri."

Yadriel doğrulup oturdu. Birbirlerine bakacak şekilde bağdaş kurdular.

. "Bu o," dedi Julian, Yadriel'in görmesi için fotoğrafı tutarak. Yadriel onun hiç bu kadar nazik bir sıcaklıkla konuştuğunu duymamıştı.

Julian'ın babası fotoğrafın ortasında duruyordu. Uzun boylu ve zayıftı, saçları kazılı ve sakalları seyrekti. Gülmekle hırlamak arasında bir yerde, kameraya dişlerini gösterirken gözleri kısılmıştı. Julian ve Rio'yu iki kolunun altına almış, Yadriel'in tamirhane olarak tanıdığı yerin önünde güç gösterisi yapıyordu.

Yadriel gülümsemekten kendini alamayarak, "İyi görünüyor," dedi.

"Öyleydi," diye onayladı Julian ışık saçan bir gülümsemeyle.

"Adı ne?"

"Ramon," dedi Julian, *r* harfini yuvarlayarak.

Julian fotoğrafta on yaşından büyük olamazdı. İki büklüm olmuş, dizlerini bükmüş ve babasının koluna tutunmuş havada duruyor, katıla katıla gülüyordu. Ramon onu gıdıklıyor olabilirdi, iri eli Julian'ın göğsündeydi, parmakları köprücükkemiğinin altındaki o hassas noktaya bastırıyordu.

"Ah, adamım." Yadriel güldü. "Saçlarına bak!" Genç Julian'ın saçları tıraş edilmek yerine asi, sık buklelerden oluşan bir kütleden ibaretti.

"Acayip fotojenik, değil mi?" Julian sırıttı. "Rio her zaman biraz kameradan çekinirdi."

Rio babasının diğer kolunun altındaydı. Gülümsüyordu ama dudakları birbirine bastırılmıştı. Babasının omzuna yapışmış, yüzünü kısmen kameradan uzaklaştırmış ve Ramon'un göğsüne doğru dönmüştü.

Yadriel fotoğraf yığınını aldı ve diğerlerine göz gezdirdi. Bir tanesinde Ramon ve Rio eski bir Cadillac'ın açık kaputunun üzerine eğilmişlerdi. Ramon bir şeyi işaret ediyordu ve Rio'nun ifadesi çok ciddi ve gayretliydi. Bu sırada Julian kenarda, tamircilerin arabaların altına girmek için kullandıkları tahta desteklerden birinin üzerinde kayıyordu.

Bazı okul resimleri de vardı. Rio sırtı dimdik, yine gergin bir gülümseme ve boynuna düzgünce bağlanmış bir kravatla oturuyordu. Buna karşılık Julian'ın gözleri kısıktı ve sanki tüm dişlerini aynı anda göstermeye çalışıyormuş gibi gülümsüyordu. Kravatı gevşek ve yamuktu, yakasının sol tarafı yukarı kalkmıştı.

Bir başka fotoğrafta, kaldırımda sıra hâlinde oturuyorlardı. Julian ve Rio, Ramon ile Carlos'un –Julian'ın dükkânın ortağı olduğunu söylediği adam– arasına oturmuşlardı. Ramon, Rio'nun yanına oturmuş, Rio ona gülümserken kameraya sırıtıyordu. Carlos diğer taraftaydı, bir parmağını öne çıkardığı çenesinin üzerine koymuş, kameraya ters ters bakıyordu. Kolunun ağırlığı altında bükülen Julian'ın üzerine eğilmişti ve oğlan onu itmeye çalışırken gülüyordu.

Yadriel yanında oturan çocuğa baktı. Parlak bir gülümsemesi

ve rahat bir kahkahası olan bir oğlan. Los Angeles sokaklarında kaykay yapmayı ve babasının arabasının kaputunda yıldızları seyretmeyi seven bir çocuk. Arkadaşlarını korumak için her şeyi yapardı. Pervasız ve zekiydi.

Yadriel'in içindeki sızı onu bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu. Julian hâlâ oradaydı ama Yadriel'in bedeni çoktan kaybının yasını tutmaya başlamıştı.

Ama bunun sürdürülebilir olmadığını biliyordu. Hiç kimse iki dünya arasında süzülen bir ruh olarak varlığını sürdüremezdi, özellikle de Julian. O, ateşten yaratılmış ama buza döndürülmüş bir çocuktu. Onun kaderinde yanmak vardı.

Yadriel, Julian'ın madalyonuyla oynarken, "Birinin son gününü böyle geçirmek isteyeceğini hayal etmezdim," dedi. "Ama bu çok... sen."

Julian ona kısık gözlerle baktı. "I, teşekkürler?"

"Demek istediğim, çoğu insanın bunu aileleri ve arkadaşlarıyla geçirmek isteyeceğini sanıyorum." Yadriel biri hastalandığında ya da yaşlandığında, hayatlarının sonuna yaklaştıklarında, topluluklarının nasıl bir araya geldiğini düşündü. Dostlar ve sevilen kişiler yakınlarda durur, o kişiye göz kulak olurlardı. Brujalar onları teselli eder ve acılarını hafifletirdi. Herkes destek vermek ve onları öbür tarafa sevdikleriyle sarmalanmış hâlde uğurlamak için orada olurdu.

"Kulağa çok iç karartıcı ve sıkıcı geliyor." Julian kaşlarını çattı. "Hiçbirinin beni göremeyeceğinden ya da duyamayacağından bahsetmiyorum bile. Ben zaten ölüyüm." Omuzlarını silkti. "Sen son gününü öyle mi geçirmek isterdin?" diye sordu Julian. "Baban ve abinle mi? Lita'nla? Kahretsin, tüm brujx grubuyla mı?"

Yadriel'in ânında verdiği, "Tanrım, hayır," yanıtı kendisini bile şaşırttı. Bu, kulağa kâbus gibi geliyordu. Yadriel en iyi koşullarda bile ilgi odağı olmaktan nefret ederdi. Doğum günü bile bir çile gibi geliyordu. "Belki de haklısındır." Uçurumun ötesine baktı. Köpüklü dalgalar, görebildiği kadarıyla kumsalı bir aşağı bir yukarı dövüyordu. Bir okyanus havası saçlarının arasından

geçti. Yadriel gülümsedi ve havayı içine çekti. "Bir araba çalıp günbatımına sürmek çok daha iyi."

"Bundan zevk alıyorum."

"Pişman olduğun bir şey var mı?" Yadriel'in midesi kasıldı. Kafasının içindeki bir ses ona soru sormayı bırakmasını söylüyordu. Bu tür şeyler onu sadece üzecekti. Ölümün bu kadar kesin olmasına alışkın değildi.

Ama sonra Julian sırıttı. "Pişmanlık mı?" Başını hafifçe iki yana sallayarak daha yakına eğildi. "*Cıks*, mümkün değil," dedi, sesi bir fısıltının biraz üzerindeydi, sanki Yadriel'e bir sır veriyormuş gibi.

"Keşke yapsaydım dediğin bir şey var mı?"

Gülümsemesi kayboldu. "Birkaç tane."

Bu kötü bir fikirdi. Çok fazla, çok yakın... ama Julian öne doğru eğildiğinde Yadriel geri çekilmek istemedi.

Yadriel'in ciğerleri sanki suyun altında nefesini çok uzun süredir tutuyormuş gibi sıkıştı.

Kafasının içindeki bir ses ona durmasını söyledi. Boyundan büyük işlere kalkıştığını. Bunlar tehlikeli sulardı ve bu sulara dalmak sadece kötü sonlanabilirdi. Ama çok daha güçlü bir kuvvet onu bir akıntıyla aşağıya sürükledi.

Julian gözlerini kıstı, yüzü konsantrasyonla gerilmişti. Yavaşça elini Yadriel'in yüzünün yanına getirdi, yaklaştı ama dokunmadı. Fırtınalı gözleri Yadriel'in gözlerine kaydı ve bir soru sordu. "¿Me dejas robarte un beso?"* dedi usulca, Yadriel'in o güne kadar duyduğu en acı verici güzellikteki Kolombiya aksanıyla. Saf ve melodikti, bir şarkı gibiydi.

Yadriel gözlerini kapadı. Başıyla onayladı.

Soğuk yanağına değdi ve boynundan aşağı bir ürperti gönderdi. Keskin bir nefes aldı. Julian'ın avucu yanağını kavradı. Kulağının hemen altındaki deriye bastırılan her bir buzdan parmağı, Julian'ın başparmağının kirpiklerinin hemen altını yumuşakça okşamasını hissetti.

---

* (İsp.) Bir öpücük çalabilir miyim? *–çn*

Gözlerini açtığında, Julian ona bakıyordu. Bakışlarındaki için için yanan yoğunluk teninin kızarmasına neden oldu.

Julian başını eğdi. Soğuk Yadriel'in burnunu ısırdı. Dudaklarında yumuşak bir okşama gezindi ve Yadriel kendini bunda boğulmaya bıraktı. Beklenmedik derecede nazik ve tatlı bir yavaşlıktaydı. Teni kızardı, sıcak ve istekliydi ve Julian'ın serin dokunuşu içini ürpertiyordu. Yadriel'in ruhu sızladı. Daha yakına eğildi, elleri uzandı, parmakları Julian'ın ceketini kavrayıp onu daha yakınına çekmek istiyordu.

Ama elleri yalnızca havayı kavradı. Tutunacak hiçbir şey yoktu.

Zzz zzz zzz.

Ani bir titreşim Yadriel'in omurgasından yukarı fırladığında geriye sıçradı. Telefonunun alarmı arka cebini titretti. Uzaklaşarak öne eğildi ve telefonu almak için çabaladı. Beceriksiz parmaklarıyla telefonu kapadı. "*Tanrım.*" Elini göğsüne bastırdı. Kalbi küt küt atıyordu. Julian'ın madalyonunun keskin kenarı avucunu kesti.

Julian irkilmiş görünüyordu, eli hâlâ boş havada duruyordu.

"Alarmım," dedi Yadriel ona, nefesini sakinleştirmeye çalışarak. Maritza'dan nerede olduklarını ve ne zaman döneceğini soran birkaç mesaj almıştı. Gözlerini Julian'a dikti. Portajesi sırtının alt kısmına rahatsız edici bir şekilde batıyordu. "Geri dönmeliyiz yoksa gece yarısından önce varamayacağız."

Julian'ın eli kucağına düştü. Tekrar suya baktı. Rüzgâr ceketini çekiştiriyordu. Gözlerini kapadı ve sırıttı. Aşağıda dalgalar çarpıyordu. Ay ışığı onu mavinin tonlarına boyuyordu. Hatları, çizgilerin dışına taşan suluboya gibi bulanıklaştı.

"Pekâlâ, patrón." Julian son bir derin nefesle kaputtan kaydı. "Hadi gidelim."

Yadriel isteksizce arabaya bindi ve şehre doğru sürmeye başladı. Okyanus çok hızlı bir şekilde dikiz aynasında kayboldu.

Çok erkendi. Julian hazır olsa bile, Yadriel hazır değildi.

Pencereler kapalıyken araba hoş bir sıcaklığa erişmişti. Rahat

bir sessizliğe gömüldüler. Hoparlörlerden yavaş bir şarkı süzülüyordu, tiz ve yavaş. Julian mırıldanarak eşlik etti, parmakları kolçağın üzerinde tempo tutuyordu.

Yadriel bakışlarını kaçırdı. Nakarat başladığında Julian şarkıya eşlik etti, sesi yumuşak ve çoğunlukla detoneydi. Yadriel gülümsediğini hissetti. Julian'ın şarkı söylemesi berbattı ama sevimliydi. Başkalarının önünde utanmadan şarkı söyleyen insanlar özel ve nadir bir türdü ve Yadriel kesinlikle onlardan biri değildi.

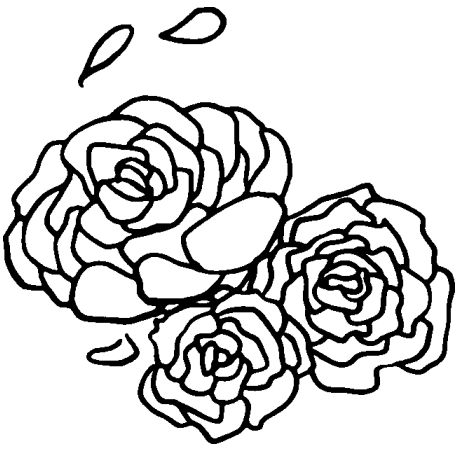
Şarkıcının sesi alçaldı ve Julian takip edemedi, kelimeleri boğuk bir sesle uydurdu.

Kıkırdadığında Julian'ın gözleri onunkilere kaydı. O da ona gülümsediğinde oğlanın gözlerinin kenarları kırıştı.

Yadriel günbatımını kovalamak istiyordu. Güneşin doğmasına izin vermemek.

Julian gittikten sonra ne kadar süre onu ve bu yolculuğu hayal edecekti? Yadriel bunun önündeki uykusuz gecelere değeceğini düşündü.

YİRMİ BİR

Yadriel, Stingray'i mezarlığın birkaç sokak ötesine park etti. Çünkü cadde arabalarla doluydu – tüm brujx aileleri bu gece kutlama yapmak ve ruhları evlerinde karşılamak için orada olacaktı. Bir de arabayı Rio'ya nasıl geri götüreceğini bulana kadar zaman kazanması gerekiyordu. Ama bu sabahın problemiydi. Şu anda Julian'la birlikte mezarlıktan geçip fark edilmeden eski kiliseye geri dönmesi gerekiyordu.

Kapıya yaklaşırlarken Yadriel, "Sadece doğal davran," diye mırıldandı. Día de Muertos'a bir saatten az bir süre kaldığı için, hava Julian'ın nispeten fark edilmeyebileceği kadar ruh enerjisiyle doluydu.

İnsanlar akın akın içeri girerken kapılar ardına kadar açık duruyordu. Brujolar, içeri girenleri selamlamak ama aynı zamanda da yabancıların bir Cadılar Bayramı partisi olduğunu sanarak brujo kutlamasına girmelerini engellemek için bekliyorlardı.

Kapılardan içeri girmek, altın ışık ve renklerden oluşan başka bir dünyaya adım atmak gibiydi.

"Vay canına," diye fısıldadı Julian huşu içinde.

Tüm yollar ve mezarlarda göz alabildiğine mumlar sıralanmıştı. Çuhaçiçekleriyle özenle süslenmiş yüksek kemerler mezarların, lahitlerin ve anıtmezarların başında duruyordu. Parlak renkli papel picado şeritleri tepede çaprazlama uzanıyordu. Daha fazla çuhaçiçeği ve koyu kırmızı-mor krizantem yürüyüş

yollarını ve toprak tümseklerini kaplıyordu. Geri dönen ruhların kemiklerini ısıtmak için biberle doldurulmuş rom şişeleri mezar taşlarına yaslanmıştı. Mezarlık enerji ve heyecanla uğulduyordu. Hava fırtına öncesi gibi canlı ve elektrik yüklüydü.

Süslü ofrendalar mevcut her alanı dolduruyordu. Bazı sunaklar sadece bir fotoğraf, mumlar, kopal tütsü ve pan de muerto ile mütevazıydı. Bazıları ise bunu her yıl birbirlerini geçmek için kişisel bir meydan okuma olarak görüyordu. Bazı sunaklar yedi basamak yüksekliğinde, yiyecek ve içeceklerle doluydu. Columbarium duvarlarının tepesine yaslanmış büyük, boyalı portreler vardı. Kül vazoları çuhaçiçekleriyle doluydu. Mümkün olan her yüzeye daha fazla kutsal çiçek saçılmıştı. Genç bir kızın ofrendasında bir bisiklet parlak turuncu çiçeklerle kaplanmış, fotoğrafı jant tellerinin arasına sıkıştırılmıştı.

Mezarlık boyunca ilerledikçe gritolar* havayı dolduruyordu. Yüksek ve keskin *"Ay, ay, ay!"* sesleri havayı yarıyor, mezarlıktaki diğerleri de katıldıkça sesleri daha da yükseliyordu. Bu sesler ruhları eve geri çağırmak içindi. Gritolar yükseldikçe, yakındaki mum alevleri heyecanla gürleyip alevlendi. Altın rengi kıvılcımlar, koreografisi yapılmış bir ışık gösterisi gibi titreşen dalgalar hâlinde çuhaçiçeklerinin arasında dalgalanıyordu. Grito ne kadar yüksek sesle söylenirse, o kadar parlıyorlardı.

Kutlama yapanların, ruhların ve brujx'in arasından geçerken Julian'ın keyifli kahkahası Yadriel'i gülümsetti.

Herkes kutlama için süslenmişti. Üç küçük kız tül ve satenden yapılmış kabarık elbiseleriyle mezar taşlarının arasında birbirlerini kovalıyordu. Genç brujolar güzel pantolonlar ve ütülü gömlekler giyerken, brujalar kabarık etekler ve ince detaylı saç modelleriyle dikkat çekiyordu.

Daha yaşlı brujolar nesilden nesile aktarılan kutsal takılarla gelmişlerdi. Aşağı doğru esnemiş kulakmemelerinden ağır yeşim ve obsidyen küpeler sarkıyordu. Yaşlı bir kadın göğsüne iki başlı bir yılana benzeyecek şekilde oyulmuş ağır bir yeşim kol-

* (İsp.) Nara, feryat –*çn*

ye takmıştı. Genç bir kadın tarafından yönlendirilen bir adamın taktığı özenli burun süsü turkuaz ve altından yapılmıştı. Her iki yanından birer çan sarkıyordu.

Kilisenin basamaklarında Yadriel'in babasıyla Lita duruyordu. Kiliseye girerken brujx'i selamlıyorlardı. Lita bir kraliçe gibi duruyordu, çenesini gururla kaldırmıştı. Ama babası dalgın ve üzgün görünüyordu. El sıkışır ve gülümserken gözleri kalabalığı tarıyor, alnında derin kırışıklıklar oluşuyordu.

Yadriel bunun kendisi yüzünden olduğunu biliyordu. Henüz mesaj atmamış ya da aramalarına dönmemişti ve keskin bir suçluluk duygusu onu hemen o anda telefonunu çıkarmaya itti. Ama Yadriel bunun yerine kapüşonunu başına çekti. Daha sonra bahaneler uydurabilir ve af dileyebilirdi. Şu anda bitirmesi gereken bir işi vardı.

"Hadi," diye mırıldandı Yadriel sessizce Julian'a, sırt çantasını omzunda daha yukarı çekerek. Çanta dolup taşıyordu, fermuarı zorlukla kapanmıştı. Yadriel kalabalığa karışmak için başını eğdiğinde biri onu kolundan yakaladı.

"Nihayet!"

Yadriel sıçradı ama arkasını döndüğünde Maritza'nın kızgın yüzünün ona baktığını gördü.

"Tanrım, Maritza!" diye tısladı, elini çarpan kalbine bastırarak.

Maritza etekleri fırfırlı beyaz bir elbise giymişti. Yumrukları kalçalarındaydı ve beline sarı bir kuşak bağlanmıştı. Kulağının arkasına, mor ve pembe buklelerinin arasına bir çuhaçiçeği sıkıştırılmıştı. Portajesini her zamanki gibi boynuna takmıştı. Pembe kuvars taşından yapılmış tespih saçındaki pembeyle mükemmel bir uyum içindeydi. "Baban bütün gece seni arayıp durdu ve bu konuda başımın etini yedi!" diye tersledi.

"Şşş!" Yadriel etrafına bakındı, bir yerde uzun süre oyalanırlarsa birinin onu ya da daha kötüsü Julian'ı fark edeceğinden endişeleniyordu.

"Daha yapmadın mı?" Maritza, Yadriel'in etrafındaki havayı araştırdı gözleriyle.

Julian hoşnutsuz bir ses çıkardı ve Yadriel'in yanına yaklaştı.

Maritza'nın gözleri hemen ona kaydı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Julian el salladı.

"Henüz değil," dedi Yadriel ona. "Onu eski kiliseye götüreceğim."

Maritza'nın pembe dudakları büzüldü. "Yads!.."

"Sadece bana biraz daha zaman kazandır..."

"Elimden geleni yaptım!" diye üsteledi Maritza. "Son ofrendaları kuruyor olmamız gerekiyordu! Baban her an çıldırıp senin için bir arama ekibi gönderebilir!"

Hayal kırıklığı Yadriel'in derisinin altında kaynıyordu. Julian'la daha fazla zaman geçirmek istiyordu. Ruhunu serbest bırakması için aceleye getirilmek istemiyordu. "Peki ya..."

"Gitmelisin."

Yadriel şaşırmış bir hâlde Julian'a döndü. Julian tamamen rahat –hatta mutlu– görünüyordu ve bu onun dengesini tamamen sarstı. Yadriel kaşlarını çattı ve başını hafifçe iki yana salladı. "Seni gece yarısından önce serbest bırakacağımı sanıyordum?" dedi kafası karışmış bir hâlde.

"Evet, hâlâ vaktimiz var." Julian omuz silkti. "Her şeye bir göz atmak istiyorum zaten." Gözleri heyecan ve merakla çakmak çakmak yanarak mezarlığın etrafında dolaştı. Julian ona cesaret verici bir baş hareketiyle, "Git ve ailene haber ver," dedi. "Yani, bu senin büyük gecen, değil mi? Bunun tadını çıkarmalısın."

Yadriel tartışmak istedi. Nedense Julian'ın bu umursamazlığı onu sinirlendirmişti. "Ama..."

Maritza, "Ben de seninle geliyorum," dedi Julian'a. Yadriel ihanete uğramış gibi hissederek ona baktığında kız omuzlarını silkti. "Yani, birinin ona bakıcılık yapması gerekiyor."

Julian kaşlarını çattı ve dişlerinin arasından tısladı. "*Cıks.*"

"Ve *ben* zaten *tüm* işlerimi yaptım," diye belirtti.

Yadriel altdudağını ısırdı. Güzel bir teklifti ama Julian'la *o* gitmek istiyordu. Ona etrafı gezdirmek, bayramlarının tüm ay-

ıntılarını ve geleneklerini anlatmak, hâlâ şansı varken Julian'la birlikte bunların tadını çıkarmak ve deneyimlemek istiyordu.

"Yadriel!"

Yadriel kiliseye doğru döndü. Babası onu fark etmişti, brujx denizinin üzerinden onu görmek için boynunu uzattığında yüzünde rahatlamış bir gülümseme vardı.

"İşte buradasın! Gel!" Babası ona el sallayınca Yadriel'in kalbi ezildi. "Annenin ofrendasına son dokunuşları yapmanı bekliyorduk!"

"Bir saniye!" Yadriel tekrar Maritza'ya döndü.

Julian çoktan geri çekilmeye başlamıştı, dikkati oluşmakta olan dans çemberine takılmıştı. "Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi Yadriel'e.

"Bunu benim için eski kilisede saklayabilir misin?" diye sordu Maritza'ya, sırt çantasını isteksizce omzundan çıkarırken.

Maritza başıyla onayladı ve çantayı ondan aldı. "Elbette."

Julian'a döndü. "Çabucak hallederim."

"Tabii, tabii, tabii." Julian çoktan kalabalığın arasına karışmıştı. "Zamanımız var."

Ama yoktu.

Julian kalabalığın içinde kaybolmadan önce Yadriel'e gülümsedi.

Yadriel'in onun peşinden gitmemek için bütün irade gücünü kullanması gerekti.

"Ben ona göz kulak olurum," diye tekrarladı Maritza cesaret verici bir gülümsemeyle. "Seninle eski kilisede buluşuruz. İşin bitince gelip bizi bul."

Yadriel, "Arkamı kolladığın için teşekkürler," dedi Maritza'ya. "Cidden."

"Evet, şey." Kız dramatik bir tavırla iç çekti, ruh hâli yeniden canlanmaya başlamıştı. "Bana borçlusun. Hem de *çok* fena." Maritza sırt çantasını omzunda daha yükseğe çekti. "Gidip bununla ilgileneceğim." Arkasını döndü ve Julian'ın peşinden gitti.

Yadriel babasının yanına gitti.

"Beni endişelendirdin," dedi babası, brujx tek sıra hâlinde yanından geçerken ellerini sıkıyordu.

Yadriel insanların arasından sıyrılarak, "Evet, özür dilerim," diye cevap verdi. Neyse ki babasının keyfi yerinde görünüyordu. Tío Catriz'i görmedi ama onun nerede olduğunu soramadan Lita onu fark etti ve nefesi kesildi.

"Giyinmemişsin!" diye azarladı.

Yadriel kendine baktı. Şu anda endişelendiği son şey kıyafetleriydi. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Yadriel babasına.

Lita bir brujx ailesini kiliseye buyur etmeden önce, "Giyinmeni istiyorum!" dedi.

Babası kıkırdadı ve başını hafifçe iki yana salladı. Başıyla kiliseyi işaret etmeden önce, "Git üstünü değiştir," dedi. "Annen için yaptığın calaverayı bir kenara ayırdım. Onu ofrendasına götür, sonra sen ve Maritza gidip bir süre partinin tadını çıkarabilirsiniz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Kulağa harika geliyor," dedi Yadriel, cümlesini bile bitirmeden eve doğru koşmaya başlamıştı.

"Gece yarısı ofrendada buluşalım!" diye seslendi babası arkasından. Yadriel elini onaylarcasına kaldırdı.

Mezarlıktan geçip eve doğru koşmaya başladı. Kapıyı hızla açtı ve basamakları ikişer ikişer çıkarak yukarı koştu. Babasının istediğini ne kadar çabuk yerine getirirse, Julian'ın yanına o kadar çabuk dönebilirdi.

Yadriel odasında kapüşonlusunu ve tişörtünü üzerinden yırtarcasına çıkardı ve haki bir gömlek giydi. Korsesinin göğsünü yeterince düzleştirip düzleştirmediğine kafa yoracak zamanı yoktu. Yadriel yırtık siyah kot pantolonunu çıkarıp yerine biraz buruşuk da olsa temiz bir pantolon giydi. Postallarını değiştirmedi ve kiliseye geri döndü.

Kiliseye geri dönmek için brujx ve ruhları atlatırken kalbi, gece yarısına doğru geri sayım yapan bir saat gibi göğsünde gümbürdüyordu. İçerisi insanlarla tıklım tıklımdı ve beyaz örtülerle kaplı uzun masalar yiyecek ve içeceklerle doluydu.

Día de Muertos sırasında, brujx'in farklı kültürlerinin kutlama için nasıl bir araya geldiğini gerçekten görebiliyordunuz. Ekvator usulü colada morada –orman meyvesiyle yapılan tatlı, mor bir mısır suyu– etrafta plastik bardaklarda dolaştırılıyordu. El Salvadorlu brujolar paylaşmak için ballı balkabağı getirmişlerdi. Haitili aileler, ofrendaları ve mezar taşlarını süslemek için her zaman bol miktarda ev yapımı balmumu mumu getirirlerdi. Andlıların t'anta wawaları –bebek şeklinde meyve dolgulu tatlı rulolar– küçüklüğünden beri Yadriel'in en sevdiklerinden biriydi.

Ama kendini şımartacak zamanı yoktu.

Masalardan birinin üzerinde sadece birkaç kutu calavera kalmıştı. Yadriel, önceki gece annesi ve diğer ataları için süslediği kafataslarıyla dolu olanı aldı. Onu dikkatle kollarına alan Yadriel kiliseyi ve nefis kokuları ardında bıraktı.

Kilisenin hemen dışında büyük bir dans çemberi oluşmuştu. Bir halka oluşturmuş erkekler ve kadınlar huehuetl*, büyük hayvan derisinden davullar ve teponaztli –yarıkları olan kütük davullar– çalıyordu. Kalabalığın dışından dolaşırken ritim Yadriel'in göğsünü titretiyordu.

Kil flütler ve okarinalar** kuşlar gibi ötüyor, deniz kabukları pes ve güçlü bir sesle kükrüyordu. Ritim gümbürdüyordu ve çemberin ortasında dansçılar dans ediyordu. Chachayoteler el ve ayak bileklerinde takırdıyor, her adımda sallanıyordu. Sanatçılar geleneksel kıyafetler giymiş, uzun tüylerden yapılmış büyük ve renkli başlıklar takmışlardı. Kadınlar renkli tunikler giyerken, erkekler maxtlatl*** giyiyordu. Morlar içindeki küçük bir kız ablasının yanında dans ediyordu, yüzü ciddiydi ve konsantrasyonla

---

* Alt kısmı açık ahşap gövdeden yapılmış, üst kısmına deri gerilmiş, üç ayak üzerinde duran boru şeklinde, Meksika'ya özgü bir tamburdur. Elle veya tokmakla çalınabilir. –*çn*

** Çoğu kuş şeklinde olan ve yalnızca bir ya da iki nota çıkarabilen küre biçimli flüt. –*çn*

*** Aztek erkeklerinin çoğunlukla bir pelerinin altına giydiği, yalnızca kasıkları örten gündelik bir peştamal. –*çn*

buruşmuştu. Dansçıların teninde ter parlıyor, dans ederken ve adımlarını atarken mumların turuncu ışıltısını yakalıyorlardı.

Yadriel, Julian'ın onları görüp görmediğini merak etti. Onları izlerken yüzünü görmek isterdi.

Annesinin mezarı kilisenin bitişiğindeki, brujx liderlerinin ailelerine ayrılmış küçük mezarlıktaydı. Anneannesi ve dedesiyle Lito da aynı yerde yatıyordu. Mezarlığın bu sessiz ve küçük köşesi özenle ve gururla süslenmişti.

Diego'nun şeker kamışı işçiliği ön plandaydı. Her mezarın başında, yüzlerce yapraktan oluşan çuhaçiçekleriyle süslenmiş uzun kemerler ve haçlar duruyordu. Lita'nın elleriyle kestiği papel picado şeritleri, ekim esintisinde hafifçe sallanıyordu. Babası herkes için yedi basamak yüksekliğinde ve üzeri biblolar, resimler ve yiyeceklerle kaplı sağlam sunaklar inşa etmişti.

Her bir calaverayı teker teker mezar taşlarının üzerine yerleştirdi. Annesinin ebeveynlerininkiler sade ve yıpranmış taşlardan yapılmıştı. Lito'nunki, eski bir brujx liderine yaraşır şekilde karmaşık Maya glifleriyle oyulmuş devasa bir yeşim taşındandı.

Yadriel'in annesinin mezar taşıysa cilalı beyaz mermerden yapılmıştı. Yadriel çömelerek onun calaverasını yerleştirdi, dengede durmasına ve kaygan taştan kaymamasına dikkat etti.

Parmaklarını ön tarafa altın harflerle kazınmış ismi boyunca gezdirdi.

CAMILA FLORES DE VÉLEZ.

Beyaz mumların yumuşak ışıltısıyla aydınlanan ofrendadan resmi ona gülümsüyordu.

Bir saatten kısa bir süre içinde onu tekrar görebilecekti. Sadece birkaç günlüğüne de olsa yeniden tam bir aile olacaklardı. Annesi, babasıyla konuşacak ve oğlunun başardığı her şeyi görecekti. Yarın gece, Yadriel aquelarre'nin bir parçası olacaktı ve bütün ailesi ve brujx bunu görecekti. Sonunda o da bir brujo olacaktı.

Heyecanlı olmalıydı. Heyecandan çıldırmalıydı. Yıllardır bu an için savaşıyordu.

Ama midesinde gitgide artan bir ağrı vardı. Yaklaşan yasın beklentisi ona musallat olmuştu.

Bu gece çok şey kazanacaktı ama Julian'ı kaybedecekti.

Hâlâ vakit varken ona geri dönmesi gerekiyordu.

Mezarlığın derinliklerine doğru koşarken kutlamaların gürültüsü azalmaya başladı. Eski kilise Yadriel'in önünde belirdi. Kilisenin içinden gelen yumuşak bir parıltı tozlu pencerelerin ardından titreşiyordu. Yadriel küçük kapıdan içeri adımını attığında baştan ayağa bütün vücuduna garip bir karıncalanma hissi yayıldı.

Maritza basamaklarda oturuyordu, beyaz etekleri etrafına yayılmıştı.

Ona yaklaştığında ayağa kalktı. Yadriel önünde durduğunda, "Vakit geldi mi?" diye sordu.

Yadriel gözlerini ahşap kapılardan ayırmak istemeyerek başıyla onayladı. Parmakları titriyordu, bu yüzden ellerini yumruk yaptı ve dirseklerini iki taraftan vücudunun yanına sıkıca bastırdı.

Bir an için ikisi de hiçbir şey söylemedi.

Sonra Maritza kenara çekildi. "Devam et." Yadriel'i yan tarafından yumuşak bir şekilde itti ve "Ben nöbet tutacağım," dedi nazik bir sesle.

Yadriel kendini basamakları çıkmaya zorladı, ciğerlerini doldurmaya çalışırken nefesi titriyordu.

Kapıyı iterek açtığında nefesi boğazında düğümlendi.

Pencerelerde ve taş duvarlarda düzinelerce mum sıralanmıştı. Dekoratif küçük mumlardan kalın mumlara kadar hem aplikleri süslüyor hem de sıralar boyunca yerde uzanıyorlardı.

Yadriel boynundaki kolyeye uzandı. Aziz Jude madalyasını elinde sıktı. Terli avucunda sıcacıktı. Yadriel'in ağır ayakları onu koridordan aşağı, sabit bir şekilde yanan alevlerin yanından geçirdi. Uzun altın kürsü, tıknaz dua mumları ve süslü şamdanlar ana mihrabı doldurmuş, hafifçe sallanan bir ışık denizi yaratmıştı.

Julian önlerinde, sunağın ayakucunda duruyordu, sırtı

Yadriel'e dönüktü. Çenesi, Ölüm Leydisi'nin siyah cüppesinin içinde durduğu yere doğru eğilmişti.

Her yavaş kalp atışı Yadriel'in damarlarında canını acıtarak atıyordu.

Onun yaklaştığını duyan Julian omzunun üzerinden arkasına baktı. Yadriel'i görünce dönüp gülümsedi.

Julian ellerini ceplerine sokmuş, başını yana eğmiş öylece duruyordu. Yüzlerce mumun alevleri bulanık hatlarında parlıyordu, sanki kendi ışığını söndürüyormuş gibi.

"Beni ektiğini düşünmeye başlamıştım," dedi Julian. Gözlerini kısarak Yadriel'e baktı, şakacı bir sırıtış dudaklarının kenarlarını çekiştirdi. Sıcak bir parıltı gamzelerine düştü. "Bu senaryoda hangimiz Külkedisi oluyoruz?"

Yadriel ağzı kuruduğu için konuşmakta zorlanıyordu. "Ben peri anneyim," diye mırıldanmayı başardı karga gibi bir sesle. "Sanırım bu da seni balkabağı yapıyor."

Julian'ın melodik kahkahası kilisede yankılandı ve Yadriel'in göğsündeki delikte dans etti.

"Ee..." Julian'ın bakışları Ölüm Leydisi'ne kaydı.

Sunakta onları bekliyordu.

Julian arkasına baktığında, kalın kaşlarının arasındaki o kırışıklık geri gelmişti. "Sırada ne var?"

Yadriel, Julian'ı biraz olsun rahatlatmak istiyordu ama ne diyeceğini bilmiyordu. İçinde çalkalanan duygu selini dizginlemekte zorlanıyordu. Kalbi nabzında donuk bir şekilde atıyordu. "Hazırlanmam için bana bir dakika ver."

Dikkatlice, Ölüm Leydisi'nin rengi solmuş siyah cüppesindeki örümcek ağlarının tozunu aldı ve altın işlemelerden birkaç ölü güve kopardı. Parmaklarını başlığının narin tüyleri üzerinde gezdirerek renklerinin gerçek canlılığını göstermesine izin verdi.

Sırt çantası en yakındaki sıranın üzerinde duruyordu. Yadriel, daha önce aldıkları Julian'ın en sevdiği atıştırmalıkları çıkardı. Tatlıları, Takileri ve kokuşmuş duroları bir pan de muerto ile birlikte Ölüm Leydisi'nin ayaklarının dibine koydu. Çalışırken,

Julian'ın arkasında dolaştığını hissedebiliyordu. Julian'ın dikkat etmediği bir anda marketteki sepete gizlice koyduğu Aziz Jude dua mumunu çıkardı. Yaktığında alev titreşti. Küçük bir şişe mezcal ve bir kap tuz da atıştırmalıkların arasına katıldı.

Yadriel, Julian ve abisinin babalarının iki kolu altında durdukları fotoğrafı çıkardı. Dikkatle her şeyin ortasına yerleştirdi. Aldığı çuhaçiçekleri biraz buruşmuş ve solmuştu ama çiçekleri uzun saplarından kopardı ve yapraklarıyla derme çatma sunağın etrafında küçük bir halka oluşturdu.

Son olarak, neon yeşili, sarı ve mavi girdaplarla süslenmiş bir calavera çıkardı. Gözlerinden turuncu çiçekler fışkırıyordu. Alnına eflatun rengi kremayla orantısız harflerle *Julian* yazılmıştı.

Yadriel ayağa kalktı ve terli avuçlarını kalçalarına sildi.

Julian eğildi, parmakları calaveranın üzerinde gezinerek altın rengi çuhaçiçeği yapraklarını hışırdattı. "Kendi ofrendam mı?" diye sordu Yadriel'e bakarak.

"Özellikle de Día de Muertos'ta kendine ait bir sunağının olmaması doğru gelmedi." Yadriel omuz silkip ensesini kaşıdı. "Fazla bir şey değil, Sadece düşündüm ki... bilmiyorum..."

Julian ayağa kalktı. "Mükemmel," dedi ciddiyetle.

Yadriel ona baktı, bırakın bir cümle kurmayı, tutarlı bir düşünce bile oluşturamıyordu. Julian'ın kolyesini kavradı ve altdudağını ısırdı. Midesinin bulandığını hissetti. Kendi teninde boğuluyormuş gibi hissediyordu. O garip akıntı hissi yine ayaklarının altındaydı ve dengesini bozuyordu.

Önemli, anlamlı bir şey söylemek istiyordu. Söylemesi *gerekiyordu* ama o kelimeleri bulamıyordu ve boğazı tehlikeli bir şekilde daralmıştı.

Julian'ın gülümsemesi silindi. Avucunu ağrıyormuş gibi göğsüne bastırdı. "Artık bunu halletmeliyiz," dedi. "Neredeyse gece yarısı oldu, anneni görmeye geç kalmak istemezsin."

Yadriel uyuşukça başını sallayarak onayladı çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu. El yordamıyla portajesini ve o sabah domuz kanıyla doldurduğu termosu çıkardı. Kabzayı bir eliyle

kavrayan Yadriel, parmağını soğuk kana batırdıktan sonra bıçak boyunca sürttü.

Julian, Yadriel'in kolyeyi açmasını ve zinciri avucunun içinde tutmasını izledi. Aziz Jude madalyonu titreyen elinde sallanıyordu. Gümüş, ateş ışığında ve Julian'ın obsidyen gözlerinde parlıyordu.

Bir an için Yadriel orada öylece durdu, titreyen bir elinde kolye, diğerinde portajesi vardı.

Yadriel, Julian'ı burada tutmanın, tıpkı Tito gibi eski hâlinin vahşi bir kabuğuna dönüşene kadar yaşayanlar ve ölüler diyarı arasında sıkışıp kalması anlamına geldiğini biliyordu.

Ama onu yanında tutmak istiyordu. Bencilce, tehlikeli bir şekilde, her şeye rağmen.

"Hazır mısın?" diye sordu Julian, Yadriel'in gözlerine bakarak.

"Hayır," dedi Yadriel ona çünkü hazır değildi.

Julian omuzlarındaki gerginliğin bir kısmını hafifletmiş gibi görünen sessiz, şaşkın bir kahkaha attı.

Yadriel'in boğazının arkası sızladı ve gözleri battı.

Julian Diaz'a âşık olduktan sonra kendini nasıl toparlayabilecekti ki?

O mükemmel gamzeleri bir gülümsemeyle hayat buldu. Bir adım daha yaklaştı ve Yadriel'in yüzünün yan tarafını kavradı. Soğuk başparmağı Yadriel'in ıslak yanağında gezindi. Ateş ışığı Julian'ın cam gibi koyu gözlerinde dans ediyordu. "Yine de yap."

Yadriel titrek bir nefes aldı. "Muéstrame el enlace," dedi, sesi çatlayarak.

Mumlar alevlendi, alevleri uzun ve istikrarsızdı. Yadriel'in portejesinin bıçağı parladı ve altın iplik ortaya çıkarak Yadriel'in elindeki madalyonu Julian'ın göğsünün ortasına bağladı.

Julian'ın gözleri yana kaydı ve eli sanki uzanıp ona dokunma dürtüsüne direniyormuş gibi seğirdi.

Enerji Yadriel'in damarlarına doldu ve derisi boyunca dans etti.

Julian titrek bir nefes aldı ve büzülmüş dudaklarının arasından verdi. Yadriel'e baktı ve başıyla hafifçe onayladı.

Portajesini kavrayan Yadriel kolunu geriye çekti.

Yadriel'in içindeki her şey bunu yapmaması için ona bağırıyordu. Tutuşunu sıkılaştırdı ama eli hâlâ titriyordu. Çenesi de öyle. Dişleri takırdayarak birbirine çarptı ve görüşü bulanıklaştı.

"Sorun yok," diye mırıldandı Julian ama yalan söylüyordu. Gözlerini Yadriel'in gözlerinden ayırmadı. Gözlerini kırpmadı. İrkilmedi.

Yadriel konuştuğunda sesi çatladı ve göğsündeki ağrı parçalanıp binlerce keskin parçaya ayrıldı. "Te libero a la otra vida."

Hançerini havaya doğru savurdu ve bıçağı altın ipliğin üzerine indirdi.

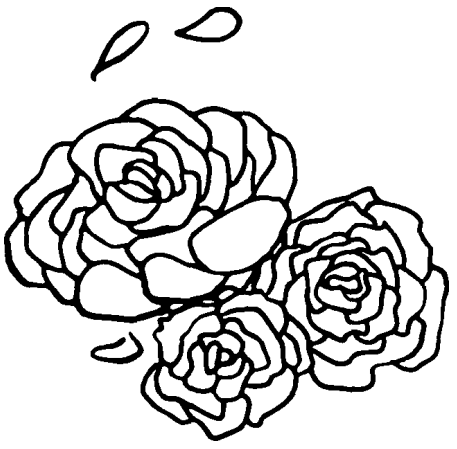
Altın ışık patlarken kolu elektriğe tutulmuş gibi şiddetle sarsıldı. Yadriel gözlerini kıstı. Bıçağın kenarı ipin üstünde titriyor, birleştikleri yerden kıvılcımlar saçıyordu.

Yadriel nefesini içine çekti. İçini bir panik kapladı. İşe yaramamıştı. Portajesi bağı kesmemişti. Neden işe yaramamıştı?

Yadriel'in gözleri Julian'a kaydı. O da aynı şaşkınlıkla baktı, ağzı açıktı ve yüz ifadesi şaşkınlıkla gerilmişti. Julian hızla başını iki yana salladı. "Ben değilim, ben..."

Uzaktan kilisenin çanları çalmaya başladı, gece yarısında çınlıyor ve geri dönen ruhları karşılıyordu.

İlk çan çaldığında Julian'ın sesi boğazında solup gitti ve gözleri kafatasının içine doğru yuvarlandı.

YİRMİ İKİ

Yadriel portajesini kınına sokarken, "Julian!" diye bağırdı ve sendeleyerek ona doğru koştu.

Sırtüstü yatan Julian'ın bütün vücudu sarsılıyordu. Bir an vardı bir an yoktu, bir an sonraysa bulanık bir siluetten ibaretti. Yadriel sadece gözlerinin akını görebiliyordu.

Julian'ın sırtı taşa çarptı, yüzü acıyla buruştu. Boynundaki kaslar şişmiş ve gerilmişti. Parmakları taş zemini tırmalıyordu. Çanlar çalmaya devam ederken korkunç iniltiler boğazından zorla dökülüyordu.

"JULES!" diye bağırdı Yadriel.

Julian'ın beyaz tişörtünde kıpkırmızı çiçekler açmıştı, göğsünden kan sızıyordu.

Ne yapacağını, ne olduğunu bilmiyordu. Çılgınca, kan akışını durdurmak için avuçlarını Julian'ın göğsüne bastırmaya çalıştı ama elleri doğrudan Julian'ın içinden geçti. Yadriel defalarca Julian'ın adını haykırdı, ona bakmasını sağlamaya, onu geri getirmeye çalıştı ama hiçbir şey işe yaramadı.

On ikinci gong çaldığında her şey durdu.

Julian'ın vücudu gevşedi. Yüz ifadesi de öyle. Islak, hırıltılı bir nefes verdi ve sonra ortadan kayboldu.

Bu sefer geri gelmedi.

"JULIAN!" Yadriel panikledi, sağa sola dönerek onu aramaya

başladı. Bir yanı, Julian'ın maligno ruhunu bir köşede saklanırken bulmayı bekliyordu ama kilise boştu.

Az önce ne olmuştu böyle? Julian nereye gitmişti?

Kilisenin kapıları açıldı. "Yadriel!" Maritza sıraların arasından koşturdu, etekleri arkasından uçuşuyordu, renkli bukleleri vahşi bir karmaşaydı. "Sorun ne?" diye sordu, etrafına bakınırken cep telefonunu avucunda sımsıkı tutuyordu. Kafası karışıktı ama savaşmaya hazırdı.

"O gitti!" demeyi başardı Yadriel.

Kızın yüz ifadesi yumuşadı. "Çok üzgünüm..."

"Hayır! Be-ben yapamadım, işe yaramadı!" Yadriel kolyeyi ve portajesini düşürdüğü yerden aldı. Hançeri normale dönmüştü. "Birden yere yığıldı ve... ve *ölüyordu*..." O korkunç sahne kafasında tekrar canlandı.

"Yads," dedi Maritza nazikçe, bir adım daha yaklaşarak. "O çoktan ölüydü."

"Bunu biliyorum!" Hayal kırıklığı boğazından bir hırıltı şeklinde çıkmıştı. "Ama ölüyordu ve sonra birden öylece *ortadan kayboldu!* Ve ben onu serbest *bırakmadım!*" diye ekledi Maritza başını iki yana sallamaya başlayınca.

"Bir terslik var," dedi kız.

"Belli ki!" diye patladı Yadriel.

"Hayır, sadece Julian değil," dedi Maritza sabırsızlıkla. Telefonunu kaldırdı. Ekran mesajlarla aydınlandı. "Paola mesaj attı," dedi, yüzünün rengi atmıştı. "Miguel geri gelmedi."

"Gelmedi mi?" Yadriel'in kalbi o kadar korktuğu şeyi doğrularcasına sıkıştı. Bugün resmen Día de Muertos'tu. Tüm brujx ruhları şimdi mezarlıktaydı ve ailelerine kavuşuyorlardı. "O zaman ruhu gerçekten bir yerlerde hapsolmuş! Neden onu bulamadık?" diye sordu Yadriel. "Nasıl oluyor da hâlâ bir iz yok?"

"Bilmiyorum ama burada başka bir şeyler dönüyor." Maritza kararlı bir ifadeyle doğruldu. "Ben..."

Maritza tökezledi, göğsünü tutmuştu ki yakıcı bir acı Yadriel'in kalbine saplandı ve onu iki büklüm etti. Yadriel içgü-

düsel olarak tırnaklarını göğsüne geçirdi, oraya saplanan şeyi çıkarmaya çalıştı ama orada hiçbir şey yoktu.

"Bu neydi?" diye sordu Maritza sıktığı dişlerinin arasından.

"Bu *kimdi*?" dedi Yadriel.

Kızın sesi titredi. "Biri mi öldü?"

Yadriel başını iki yana salladı, çılgın gözleri kiliseyi tarıyordu. Hayır, biri ölmemişti. "Biri ölüyor," dedi kesik kesik nefes alarak. Acısı şiddetliydi ama hafiflemeye başlamıştı. Bir şey aceleyle kaburgalarını çekiştiriyordu. Her kimse çok yakındaydı ve büyük bir tehlike altındaydı.

"Nerede?" diye sordu Maritza gözleriyle ahşap kirişleri ve boş sıraları tarayarak. "Nereden geldiğini anlayabiliyor musun?"

Yadriel bilmiyordu ama çekiştirme hissi çok tanıdıktı. Tıpkı ilk kez kiliseye çekildiklerinde ve Julian'ı bulduğunda hissettiğine benziyordu.

Ama *bu* nasıl Julian olabilirdi? Zaten ölmüşken nasıl ölüyor olabilirdi?

Onu bulmaları gerekiyordu ama nasıl?

Yadriel hançerini kaptığı gibi domuz kanının bir kısmını bıçağa sürdü. "¡Muéstrame el enlace!" diye seslendi ve Julian'ın kolyesini havaya kaldırdı.

Altın iplik canlandı. Havaya fırladı, Ölüm Leydisi'nin sunağının yanından geçip bir kapıdan içeri girdi. "Uzun süre parlamayacak," dedi Yadriel, kapıya doğru ilerlerken. "Ama bağı takip ederek ona ulaşabiliriz..."

"Bekle!" Maritza onun kolunu yakaladı. "Yardım çağıralım mı?"

"Zamanı yok, Maritza! Bunu sen de hissettin!" dedi.

Maritza'nın gözleri ön kapılara kaydı, sonra tekrar Yadriel'e döndü.

Yadriel, kız onu tutmaya kalkışırsa elinden kurtulup kaçmaya hazırdı.

Bunun yerine onu bıraktı ve ayağını yere vurdu. "*Kahretsin!*"

Bir hışımla buklelerini geriye attı ve göğsünü şişirdi. "Hadi gidelim!"

Yadriel ikiletmeyecekti.

Eskimiş ahşap kapının açılması için omuz atması gerekti, kapı taşa sürtünerek gıcırdadı. Eski kutsal alan karanlık ve tozluydu. Eski metinlerle dolu kitap rafları, brujx'in yaptığı Aztek savaşçılarının heykelleri ve Maya gliflerinden oluşan bir levhayla birlikte duvarları kaplıyordu. İnka güneş tanrısının altından bir maskesi cam bir vitrinin içinde güvenle saklanıyordu. Odanın arka tarafında ağır bir masa vardı. Yanında devrilmiş bir sandalye duruyordu.

Yadriel altın ipliği takip ederek masanın arkasındaki zeminde kaybolduğu yere kadar odayı aştı. Yadriel neredeyse zifiri karanlıkta elini aşınmış taşın üzerinde gezdirdi. Gözleri alıştığında, zeminin altından gelen yeşil ışığın kare şeklindeki hatlarını seçebildi. Parmakları bir tutamaç buldu ve sertçe çekti.

Güçlükle kapağı kaldırdı ve yana doğru kaydırdı. Bir dizi toprak basamak yere gömülüydü. İplik aşağı iniyordu.

Yadriel sadece bir an tereddüt etti. Eski bir kilisenin derinliklerine inen gizemli merdiveni takip etmek kulağa hem aptalca hem de tehlikeli geliyordu ama Julian aşağıdaysa Yadriel de peşinden gidecekti.

Maritza onu takip ederken, "Dikkatli ol," diye uyardı.

Merdiven kıvrıla kıvrıla toprağa iniyordu. Yadriel aşağı indiklerinde dengesini korumak için elini kaygan taş duvarlara bastırdı. Yolu aydınlatmak için portajesini ve altın ipliği kullanıyordu ama çok çabuk solmaya başladılar.

Yadriel fısıltıyla küfretti. Domuz kanı şişesi Ölüm Leydisi'nin sunağında kalmıştı.

Ama sıcak parıltı kaybolurken, duvarlar boyunca soluk mavi ve yeşil ışıklar dans ediyordu. Yazın gece geç saatlerde yüzdüklerinde Maritza'nın havuzunda dans eden ışıklar gibiydiler. Dalgalanıp titriyor, onlar derinlere indikçe daha da parlaklaşıyorlardı. Yadriel ışıkları takip etti.

Hava nemlendi ve kopal tütsüsünün kokusuyla ağırlaştı.

Sonunda basamaklar sona erdiğinde bir odaya çıktılar.

Ya da bir odaya değil de, bir mağaraya. Yadriel, Julian'ın devasa bir taş bloğa yaslanmış hayalet formunu görmeden önce sadece hızlı bir bakış atabildi – berrak su, yanan mumlar, ıslak taş.

"*Bekle!*" diye tısladı Maritza arkasından. Julian'ın yanına koşarken kızın parmaklarının sırtını sıyırdığını hissetti.

"Julian!" Yadriel kendini yere bırakıp ona doğru uzandı ama elleri Julian'ın omzundan kaydı. Hatları bulanıklaşmış ve silikleşmişti, neredeyse hiç yoktu. Yadriel her an tamamen ortadan kaybolacağından korkuyordu.

Julian'ın nefesleri sığ ve hızlıydı, yüzü acıyla buruşmuştu. "Ne oldu? Neredeyiz?" diye sordu, parmakları kanla göğsüne yapışmış gömleği kavrarken kelimeleri yuvarlıyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Yadriel, gözlerini ancak çevrelerine bakacak kadar Julian'ın yüzünden ayırdı. Ne gördüğünü anlamak için çaba sarf etmesi gerekti.

Burası eski bir mahzendi, muhtemelen yıllardır eski kilisenin altında saklanıyordu. Mağaranın duvarlarından sürekli bir damlama sesi yankılanıyordu. Kenarlarda mumlar vardı, alevleri uzundu ve çatırdıyordu. Duvarlara oyulmuş mezarlarda taş lahitler bulunuyordu. Mağaranın ortasında dört büyük taş levha yarım daire şeklinde dizilmişti. Işık ve gölgeler yanlarındaki küçük oymalara vuruyordu. Şekiller, yüzler ve birkaç jaguar başı vardı – Bahlam'ın glifi. Her levhanın üzerinde bir ceset yatıyordu. Başları hafifçe yukarı kalkıktı ve Yadriel ateş ışığında yüzlerini seçebiliyordu.

Boğazına bir nefes takıldı.

Julian.

İki Julian.

Julian'ın ruhu yanındaydı ancak bilinci tam yerinde değildi. Ama üzerine yığıldığı levhanın üzerinde Julian'ın etten kemikten bedeni duruyordu. Solgundu ama Yadriel göğsünün zorluk-

la inip kalktığını görebiliyordu. Beyaz gömleğinin her yerinden parlak kırmızı kan sızıyordu.

Julian'dı ve *yaşıyordu* ama zar zor.

Göğsüne, tam kalbinin üzerine bir hançer saplanmıştı. Yadriel onu hemen tanıdı. La garra del jaguar. Lita'nın aradığı yasak ayin hançerlerinden biriydi. Yağlı çakmaktaşından yapılmıştı ve mum alevlerinde parlıyordu. Sap yeri, oyulmuş bir jaguar başındandı, ağzı açıktı ve kalın dişleri kabzayı ısırıyordu. Gözleri yuvarlak ve kocamandı. Hançerin sapından havaya doğru altın rengi bir duman gibi kıvrım kıvrım tutamlar yayılıyordu.

Yadriel başını iki yana salladı, düşüncelerini yerine oturtmaya, mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştı. Julian nasıl hem hâlâ hayatta olabilir hem de ruhu onun yanında yatıyor olabilirdi?

Julian'ın ruhu inledi ve titreşti.

"Gözlerini açık tut!" diye bağırdı Yadriel, Julian'ın gözkapakları kapanmaya başladığında. Neler olduğunu bilmiyordu ama buradan çıkacaklarsa Julian'ın –ikisinin de– onunla kalması gerekiyordu.

Julian güçlükle gözlerini açtı, Koyu gözleri bir süre boştu ama sonra Yadriel'in yüzüne kenetlendi.

"Yads." Julian'ın sesi kısıktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, panik içindeydiler. Çocuk korkmuştu.

Julian'ın bedeninin yanında, göğüslerine aynı hançerler saplanmış üç kişi daha vardı. Yadriel'in yüreği ağzına geldi. Soldakinin yüzünü tanıyordu.

Miguel'di. Ama Julian'ın aksine o hareket etmiyordu. Vücudu hareketsizdi, gözleri kapalıydı. Teni kül rengiydi, cansızdı. Kalbini delen jaguar hançeri karanlık ve hareketsizdi. Havada hiçbir ışık süzülmüyordu. Miguel'in altındaki taş koyu, kurumuş kanla kaplanmıştı.

Bu arada Julian'ın kanı kendi taş levhasından ayaklarına doğru akıyor, oradan da toprak zemine gömülmüş bir su havuzuna damlıyordu. Obruktaki su serin ve parlak bir maviydi. Derin-

liklerinde karanlık, dalgalı gölgeler kıvrılıyordu. Julian'ın kanı yavaş ve istikrarlı bir şekilde içine damlıyordu.

"Sobrino."

Yadriel başını kaldırdı.

Karşısında uzun boylu bir adam duruyordu. Siyah ve kahverengi benekleri olan altın rengi bir jaguar postu çıplak göğsünün üzerine atılmıştı. Bir jaguarın üst çenesini ve başını taç olarak takmıştı. Jaguarın gözleri yeşim taşından kürelerle değiştirilmişti. Kalın, sararmış dişleri adamın kaşlarına bastırıyordu. Siyah ve zehir yeşili tüyleri figürün arkasından dökülüyordu.

Yadriel karanlıkta gözlerini kısarak ve gözlerine inanamayarak, "Tío?" dedi.

Tío Catriz gülümsedi. "Kendine bir bak!" dedi kollarını iki yana açarak. Elleri karanlık ve parlak bir şeyle kaplıydı. "¡Ven, ven!"* Amcası Yadriel'e doğru uzanıp onu ayağa kaldırdı.

Yadriel orada öylece durmuş, şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

Tíosu hâlâ hançerini kavrayan elinin bileğini tuttu. "Kendi portajen," dedi eğlenen bir inanmazlıkla ve kıkırdayarak bıçağı incelerken Yadriel'in kolunu bir o yana bir bu yana çevirdi. "Dün seni onunla gördüğümde ne olduğunu hemen anladım."

Tío Catriz'in boynunda jaguar başı şeklinde oniks bir muska asılıydı. Parlayan altın gözleriyle Yadriel'e bakıyordu.

"Tío, burada ne yapıyorsun?" diye sordu Yadriel sesi titreyerek.

"İşe yarıyor mu?" diye keskin merakla sordu amcası.

Yadriel başıyla onayladı.

Tío Catriz başını iki yana sallayarak tekrar güldü. "Bunu yapabileceğini *biliyordum*," dedi gururla. Bir eliyle hâlâ kolunu tutan tíosu, diğer eliyle Yadriel'in ensesini kavrayarak onu kendine çekti.

Yadriel'in derinliklerindeki bir şey –ilkel bir içgüdü– titremeye başlamasına neden oldu.

Tío Catriz eğilip onun gözlerinin içine baktı. "Seninle *çok* gu-

* (İsp.) Kalk, kalk. –*çn*

rur duyuyorum, sobrino," dedi, gülümsemesi içten, sesi samimiydi. "Hepsi senden şüphe ediyordu." Elini Yadriel'in ensesinden çekip göğsüne bastırdı. "Ama ben senin içinde olduğunu *biliyordum*." Tío Catriz elini tekrar yanına indirdiğinde, Yadriel'in göğsünde lekeli bir el izi bırakmıştı.

Kanlı bir el izi.

Yadriel nefesini tuttu ve kendini ondan uzaklaştırdı. "Tío, ne yapıyorsun?" Gözleri mağaranın etrafında gezindi. Obrukta ve cesetlerde. Miguel ve Julian'a baktı. Hançerler ve kan...

"Yeni bir çağın başlangıcı bu, Yadriel," dedi Catriz ona, kanlı avuçlarını iki yanında havaya kaldırarak.

Yadriel başını iki yana salladı. Bu mümkün değildi. İmkânı yoktu. "Ben..."

"Çok uzun zamandır soyumuz gücünü kaybediyor. Brujx ölmekte olan bir tür," dedi Catriz ona ciddi bir ifadeyle. "Doğuştan sahip olmadığım güçleri yeniden kazanmamın tek yolu bu. Doğuştan gelen ama mahrum edildiğim hakkımı geri almak için."

"Doğuştan gelen hakkın mı?" diye tekrarladı Yadriel.

"Atalarımızın uzun zamandır terk ettiği kadim yöntemleri kullanarak, bin yıldır yaşayanlar diyarında yürüyen en güçlü brujo olacağım," dedi tíosu parmaklarını esneterek.

Yadriel'in yanında, Julian dizlerinin üzerine kalkmayı başardı – hem de görünüşe göre sadece irade gücüyle.

"Anlamıyorum," dedi Yadriel.

"Yasak ayin. İnsan kurban etme, Yadriel," diye açıkladı sabırla amcası. "Jaguar pençesinin ve Bahlam'ın yardımıyla."

Yadriel'in midesi bulandı. "Bunu yapamazsın!"

"Tranquilo," dedi Tío Catriz nazikçe. "Sorun değil, bunu kendim için, *ikimiz* için yapmak zorundayım," diye vurguladı. "Brujx bizi dışladı. Bizi görmezden geldiler ve bize hiç şans tanımadan haklarımızı reddettiler."

Tío Catriz dikleşti. "Brujx liderinin ilk doğan oğluydum ama babamın izinden gitme hakkım elimden alındı." Yadriel'e acıyan bir bakış attı. "Hiçbiri sana inanmadı, Yadriel. Baban ve brujx

seni hiç anlamadı. Anlamaya çalışmadılar bile. Sen onlardan farklısın, bu yüzden seni dışladılar, tıpkı bana yaptıkları gibi. Ama ben sana *her zaman* inandım," dedi kararlılıkla.

"Tío, bunu yapamazsın," diye karşı çıkmaya çalıştı Yadriel, onun aklını başına getirmek için çılgın ve çaresiz bir istek duyuyordu.

"Tek yol bu," dedi Tío Catriz, dört kurbanın yattığı taş levhayı işaret ederek. "Bu kurbanlar sayesinde jaguar pençeleri ruhlarını teker teker emerek tılsımın içine hapsediyor," dedi boynundaki jaguar başına dokunarak. "Ruhlarını ve kanlarını teker teker emmek zorunda kalmak yavaş bir süreç ama yakında tamamlanacak. Son kan damlası da obruğa düştüğünde Bahlam'ı çağıracak. Ödül olarak, tılsımda hapis dört emilmiş ruh bana halkımızın binlerce yıldır sahip olmadığı güçleri verecek."

Tío Catriz, Julian'ın kanının çalkalanan havuza damladığı obruğa doğru ilerledi. "Kurban edilecek bedenleri bulmam gerekiyordu elbette ama sokaktan insan toplamak şaşırtıcı derecede kolaydı. Evleri ya da aileleri olmayan insanlar." İç çekerek başını iki yana salladı. "Kimsenin özlemeyeceği insanlar."

Yadriel'in göğsünde kabaran öfke neredeyse görme yetisini elinden alıyordu. "Sen..."

"Miguel'i kullanmak bana acı verdi," dedi Catriz, kenara çekilip sunağa bakarak. "Yaptığım şeyi tesadüfen fark etti ve arkadaşını arka kapıdan buraya sürüklediğimi gördü. Bana başka seçenek bırakmadı."

Yadriel, Miguel'in öldüğünü hissettikleri geceyi düşündü. Herkesin nasıl da onu aramaya gittiğini. Yadriel'in göğsünde hissettiği acı verici bıçak darbesini. Onu nasıl da dizlerinin üzerine çökertmişti. Eski kiliseden gelen enerji dalgasını nasıl da hissettiğini hatırladı. Miguel'in bütün o süre boyunca ayaklarının altında nasıl can çekiştiğini. Julian'ın onun hemen yanında olduğunu.

Eski kiliseye çekilmesinin nedeni buydu. Bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti, yalnızca ne kadar ters gittiğini bilmiyordu.

Tío Catriz ilk kez Julian'a bir bakış attı. "Ayini tamamlayacak kişi, arkadaşın olması gerektiği için üzgünüm."

Julian dişlerini gösterdi, yüzü öfke ve acıyla buruşmuştu. Daha uyanıktı –daha kendindeydi– ve öfkeyle kaynıyordu.

"Bunca zamandır seninle miydi?" diye sordu Catriz ona meraklı bir kaş kaldırışıyla. "Onu saklamakta iyi iş çıkardın."

"Bahlam'ı çağıramazsın!" diye bağırdı Yadriel, yumruklarını sertçe sıkmıştı. "Eğer Xibalba'dan geçerse, o..."

"Biliyorum," diye araya girdi Catriz başını ciddiyetle sallayıp onaylayarak. "Bahlam yükseldiğinde, mezarlık geçmiş brujx ruhlarıyla dolacak. Jaguar tanrısı eski zamanlarda yaptığı şeyi yapmak için serbest kalacak. Onların ruhlarını Xibalba'ya sürükleyecek ve sonsuza dek orada hapsedecek." Tío'nun dudakları zalim bir gülümsemeyle büküldü. Bu, Yadriel'in kanını dondurdu. "Acı çekecekler ve yaşayan brujx de yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacak. Onlara ne kadar büyük bir hata yaptıklarını göstereceğim ve merhamet etmeyeceğim."

Yadriel kusmak istedi. Büyükannesiyle büyükbabasını, teyzeleriyle amcalarını ve annesini düşündü. Hepsi mezarlıktaydı, kutlama yapıyorlardı ve muhtemelen onun için delice endişeleniyorlardı. Başlarına gelecekler hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Yadriel bir şey yapmazsa onlara ne olacaktı? Onları kaybedecekti. Onları bir daha asla göremeyecekti.

"Sonunda bizi denkleri olarak görecekler," dedi tíosu, bütün dikkatini tekrar Yadriel'e vererek. "Bize asla değer vermeyecekler ya da onlara neler yapabileceğimizi gösterme şansı tanımayacaklar. Onlara ne kadar yanıldıklarını birlikte gösterebiliriz." Amcası gülümsediğinde, Yadriel artık onu tanıyamıyordu.

Kendini çok yalnız hissettiğinde Yadriel'i teselli eden adam nasıl bu adam olabilirdi? Kendi babası bile ondan kaçarken Yadriel'i kanatları altına alan adam nasıl olur da bu adamla aynı kişi olabiliyordu? Yadriel buna inanmak istemedi.

"Bizi asla kabul etmeyecekler, Yadriel," dedi usulca, ona doğru uzanarak. "Onlara bunu göstermenin tek yolu bu."

Yadriel onun ulaşamayacağı bir yere doğru adım attı. "Hayır, değil!"

Tíosu iç çekti, kızgın değildi, yorgundu. "Yadriel..."

"Babama söyledim!" Miguel'i ya da hayatını kaybeden diğer iki kişiyi geri getiremezdi ama amcasının anlamasını sağlayabilirse, diğer herkesi benzer bir kaderden kurtarabilirdi. "Portajemi, Tanrıça'nın beni bir brujo olarak kutsadığını, *benim* bir brujo olduğumu biliyor!"

Tío Catriz dondu kaldı, yüzünde saf bir şok ifadesi vardı.

"Annem Día de Muertos için döndüğünde..." Annesinin mezarlıkta onu beklediğini ve hiçbirinin tehlikede olduklarını bilmediğini düşününce midesi şiddetle çalkalandı. "...Lita ve diğer brujx ile konuşacaklar." Yadriel sertçe yutkundu. "Aquelarre'de yer alabileceğimi söyledi."

Catriz sanki bu sözler yüzüne tokat atmış gibi irkildi. Bir süre öylece Yadriel'e baktı. İnanmama incinmeye, incinme de hızla öfkeye dönüştü. Tío Catriz'in yüzündeki her gülümseme çizgisi ve nezaket kırıntısı sertleşerek taşa dönüştü. "Anlıyorum," dedi, sesi buz gibi soğuktu.

"Lütfen, Tío," diye yalvardı Yadriel, boğazı yanıyordu. "Onlarla konuşabiliriz, bunun üstesinden gelebiliriz ama çok geç olmadan *bunu durdurmalısın*."

Tío Catriz'in gülümsemesi zorakiydi. "Üzgünüm, Yadriel," dedi, kopuk ve umursamaz bir tavırla. "Benim olanı alacağım." Tíosu derin bir nefes aldı. Taş levhanın üzerinde, Julian'ın kalbindeki hançerden yayılan altından filizler havada kıvrıldı ve doğrudan Catriz'in burun deliklerine doldu.

"Yapma!" diye yalvardı Yadriel ama tíosu onu duymazdan geldi.

Yerde yatan Julian'ın boğazından acı dolu bir çığlık koptu. Sırtı kamburlaştı, vücudu doğal olmayan açılarla büküldü. Yadriel koşarak yanında diz çöktü ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Julian'ın bedeni bir var olup bir yok oluyordu. Yadriel ona

dokunamıyordu. Julian'ın acı içinde kıvranmasını izlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Catriz solumayı bıraktığında iç çekti ve sanki görünmez bir güç Julian'ın ruhunu serbest bıraktı.

Julian yere yığıldı, uzuvları ağırlaşmıştı ve göğsü hızlı, sığ nefeslerle inip kalkıyordu. "Yads," diye inledi.

"Dayan!" diye emretti Yadriel tüm bunları nasıl durduracağı hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen.

Catriz obruğa yaklaştı. Bir mum aldı ve havuzun içine bıraktı. Yüzeyde elektrik mavisi ve yeşil alevler patlak verdi. Yer sarsıldı, Yadriel'in dizlerinin altında belli belirsiz bir titreşim meydana geldi. Alçak, gök gürültüsünü andıran bir homurtu mahzeni doldurdu ve duvarlarda yankılandı.

"Neredeyse geldi," diye fısıldadı Catriz, gözlerinde asit ışıkları dans ediyordu. Alevler kıvrılıyor ve dalgalanıyordu.

Keder, ihanet ve felç edici bir korku Yadriel'in içine doldu. Düşünemiyordu. Ciğerlerinin sıkışmasından güçlükle nefes alabiliyordu.

Ateşin başında, Catriz anlayamadığı kadim kelimeler mırıldandı. Tío bir hançer çıkardı ve bıçağı avucundan geçirdi.

"Yapma!" diye bağırdı Yadriel ama artık çok geçti.

Catriz dişlerinin arasından tısladı ve yumruğunu sıktı. Kan suya damladı. Alevler parıl parıl yanıyor, duvarlara yeşil ve mavi ışıklar saçıyordu.

Yadriel devasa bir jaguar pençesinin suyun altında hareket edişini izledi. Sırtında yanardöner siyah kürkle obruktan yükseldi. Benekleri zehir yeşili ve küesal mavisi tonlarında parıldıyordu. Bir jaguarın iri kafası yüzeyi yararak kocaman, kemik beyazı dişlerini ve kan kırmızısı dilini ortaya çıkardı.

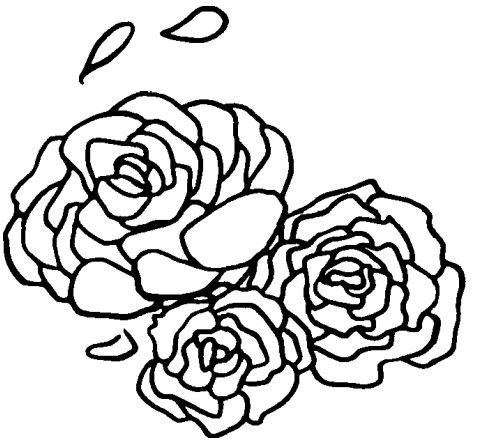
Yadriel'i çılgın bir panik kapladı, boğazında boğuk bir çığlık düğümlendi. Geri çekilerek Julian ile obruk arasına girdi. Gördüklerine inanamıyordu.

Jaguarın ağzı, suya geri batmadan önce bir adamı bütün olarak yutabilecek kadar geniş bir şekilde açıldı.

Yadriel'in bir planı yoktu ama bir şey yapmazsa *her şeyini* kaybedecekti. Annesi ve akrabalarının hepsi Xibalba'da mahsur kalacak ve onları bir daha asla göremeyecekti. Babası, Lita, Diego ve diğer tüm brujx büyük tehlike altında olacaktı. Bedeni taş masanın üzerinde kanlar içinde yatan Julian ölecek ve ruhu tıpkı Miguel ve diğerleri gibi tılsımın içine hapsolacaktı. Kimse huzur bulamayacaktı. Kimse güvende olmayacaktı.

Yadriel, Bahlam'ın yükselişini engellemek zorundaydı.

YİRMİ ÜÇ

Yadriel tíosuna zarar vermek değil, onu *durdurmak* istiyordu.

Tío Catriz obruğun üzerinde durmuş, kanı akar ve su çalkanırken mırıldanıyordu. Yadriel, Julian'ın bedenine baktı. Hançer bedeninden yaşamını çekerken altın rengi dumansı tutamlar hızla soluyordu.

Bahlam'ın geri dönmesini engelleyecek ve tíosunu kurtaracaksa ayini durdurması gerekiyordu.

Yadriel, Julian'ın bedenine doğru koştu ve hançeri göğsünden çekip çıkarmaya çalıştı ama daha elini hançere atamadan Catriz onu sırtından yakalayıp yere fırlattı. Yadriel sertçe yere çarptı, kafasında keskin bir acı patlak verdi.

"*Yads!*" Julian'ın ruhu kendini Yadriel'in yanına sürüklemeye çalıştı ama güçlükle hareket edebiliyordu.

"Durdurmak için çok geç," dedi tíosu, Yadriel ile Julian'ın arasına girerek.

Ama Yadriel'in pes etmesine imkân yoktu.

Yadriel bütün ağırlığıyla kendini Tío Catriz'e doğru fırlattı ama adam onu şaşırtıcı bir kolaylıkla atlattı, efor bile harcamamıştı.

Zorla ayağa kalkan Yadriel tekrar denedi.

Bu kez Catriz döndü ve onu yakaladı, yerinden kımıldamamıştı bile. Kanlı eli demirden bir kavrayışla Yadriel'in üst kolunu acı verecek derecede sıkıyordu.

Yadriel ondan uzaklaşmaya çalıştı. Tíosunun yüzünde daha önce hiç böyle bir öfke, zorlukla kontrol altına alınmış bir şiddet görmemişti. Boynundaki tılsım parlak bir şekilde yanıyor, güçle nabız gibi atıyordu. Bunu ona o yapıyordu, Catriz'i zehirleyen Bahlam'ın vahşi büyüsüydü.

Yadriel dişlerinin arasından tısladı, tíosu onu sertçe sarsınca irkildi.

"Seni incitmek zorunda bırakma beni, Yadriel!" diye gürledi sesi devasa mahzende. Dudakları geriye çekilerek dişlerini açığa çıkardı. Gözleri yanıyordu, akları koyu renkli irislerinin her yanından görünüyordu.

Birden, jaguar başlığı Tío Catriz'in başından çekildi ve havalandı.

"ONA DOKUNMA!"

Amcasının başı geriye savrulmadan önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Tío Catriz öfkeyle bağırdı ve Yadriel'i serbest bıraktı.

Yadriel geriye doğru tökezlediğinde Maritza'yı Catriz'in saçına yapışmış gördü.

"KIÇINI BİZZAT KENDİM TEKMEYELECEĞİM!" diye öfkeyle bağırarak onu Yadriel'den uzağa sürükledi.

Catriz'in yüzü korkunç bir hırıltıyla çarpıldı. İki hızlı hareketle Maritza'nın elini savurdu ve sonra onu boğazından yakaladı.

Maritza dişlerini göstererek onunla dişleri ve tırnaklarıyla mücadele etti, çılgınca tekmeler savurdu, kollarını tırmaladı ve gözlerinde delirmiş bir bakışla adamın yüzüne doğru hamle yaptı. Tío Catriz onu tutuyor muydu yoksa uzak tutmaya mı çalışıyordu, belli değildi.

Yadriel'in kafasında akkor bir öfke patladı.

Tekrar Catriz'e atıldı ama amcası Maritza'yı fırlatıp attı ve Yadriel'in yan tarafına dizini geçirdi. Yadriel inleyerek yere yığıldı ve acıdan iki büklüm oldu.

"*Yads!*" diye seslendi Maritza ona. Kız ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları onu taşımadı.

Julian onun yanında yere yığılmıştı, artık neredeyse görünmüyordu bile.

Catriz derin bir nefes çekti.

Julian haykırdı, vücudu nöbet geçiriyordu.

Catriz nefesini içine çektikçe hançerden dumanımsı altın rengi filizler süzülüyordu. Tılsım boynunda parlak bir şekilde yanıyordu. Ellerini obruğun üzerine uzattı. İlahi söylemeye devam ederken alevler parmaklarını yaladı.

Artık berrak mavi olmayan obruk yoğun ve karanlık bir şekilde dalgalanıyordu. Yadriel'in göğsünden daha büyük bir pençe uzandı ve onu bir ikincisi izledi. İnsan parmaklarından daha kalın ve uzun olan pençeler havuzun kenarına geçti ve taşa çarparak ses çıkardı.

Karanlık havuzdan jaguarın kafası çıktı. Kürkünden ve dişlerinden kan damlıyordu. Gözleri parlaktı, için için turuncu yanıyordu ve resmen dışarı fırlamıştı. Jaguarın çenesi ardına kadar açılmıştı, alçak sesle hırlıyordu.

Catriz'in dudakları hain, zalim bir gülümsemeyle büküldü. Yadriel'in daha önce hiç duymadığı türden gümbür gümbür bir kahkaha attı. Bu, kollarındaki tüyleri diken diken etti.

Çürüme kokusu Yadriel'in gözlerini yaktı. Geri çekilmeye çalışırken kalbi kulaklarında atıyordu. Bacakları güçsüz geliyordu. Kafasının içindeki ilkel bir ses ona kaçmasını söylüyordu ama o bunu reddetti.

Vücudu acıyla kavrulup zonklasa da kendini tekrar ayağa kalkmaya zorladı.

Catriz ellerini havada döndürdü, geri geri giderken büyülü sözler mırıldanarak jaguarı obruktan çıkmaya ikna etti. Pençelerinden biri ıslak bir gümbürtüyle yere indi. Jaguar öne doğru sinsi sinsi ilerlerken köşeli omuzları ortaya çıktı.

Yadriel çenesini sıktı ve ileri doğru koştu.

Catriz aniden döndü ve Yadriel'in gömleğinin önünü avucunun içine alarak büyüyü bozdu. Jaguar havuza geri kaydı ama yüzey kabarcıklanmaya devam etti.

"*Yapma bunu*, Tío, lütfen," diye yalvardı Yadriel. Düzensiz kalp atışları şakaklarında zonklarken gözleri acıyor, sulanıyor ve görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Catriz onu yerinde tuttu ve güldü. "Beni durduracak kadar güçlü değilsin, Yadriel." Gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüştü. Kavrayışını sıkılaştırdı. Jaguar başlı tılsım Catriz'in boynunda ışıl ışıl parlıyordu.

Yadriel aklına gelen tek şeyi yaptı. Eli fırladı ve muskayı kaptı.

Catriz geri çekildi, onun ulaşamayacağı bir yere gitmeye çalıştı ama Yadriel'in parmakları deri kordonu yakalamıştı.

Sertçe çekiştirdi.

Kordon koptu.

Catriz keskin bir nefes aldı, gözleri irileşti. Tutuşu gevşedi ve Yadriel'i bıraktı. "*Hayır!*" diye hırladı. Catriz havuzun içine bakmak için çılgınca hareket etti.

Alevler küçülmeye başladı. Tılsım olmadan amcası onların yanmaya devam etmesini sağlayamazdı.

Yadriel'le yüzleşmek için geri döndü, bağırırken gözlerinde yanan bir öfkeyle tılsımı geri almak için atıldı.

Yadriel ayaklarını yere sabitledi ve omzunu sertçe Catriz'in göğsüne indirerek ondan uzaklaştı. Yadriel'in gördüğü bir sonraki şey Catriz'in tökezleyip obruğun içine doğru geri geri yuvarlandığı oldu. Kanlı su kenarlardan taştı.

Bir an için kan ve mavi alevler tíosunun bedenini yaladı. Catriz kısa bir anlığına Yadriel'le göz göze geldi, yüzünden öfke ve şok okunuyordu.

"*¡Tío!*" diye bağırarak onun elini tutmak için çabaladı.

Ama Yadriel ona ulaşamadan, jaguar Catriz'in arkasından yüzeye çıktı.

Dişlerini Catriz'in omzuna geçirdi, eriyik gözleri alev alev yanıyordu.

Catriz çığlığı bastı, gözlerinin akı kara gözbebeklerini çevreledi. Jaguar bir hamleyle onu aşağı sürükledi. Catriz'in ulumaları yüzeyin altına çekilirken ıslak hırıltılara dönüştü.

Koyu renkli kan ve su dalga dalga zemine yayıldı. Su ona doğru uzanırken Yadriel geri çekildi. Alevler cızırdayarak söndü. Su havuzu yavaşça temizlenmeye başladı.

Nefes nefese kalan Yadriel boş mağaraya baktı. Sisli beyni az önce olanları anlamaya çalışıyordu. Tılsım yumruğunun içinde nabız gibi atıyordu.

"Yads!" Maritza'nın panikle attığı çığlık onu sersemliğinden çıkardı. Kız, Julian'ın yanına çömelmişti.

"JULES!" Yadriel ruhun yanına koştu.

Julian titreşip duruyordu. Yadriel artık onu zar zor görebiliyordu. Gözleri kapalıydı, koyu renk kirpikleri yanaklarında belli belirsizdi. Göğsündeki kıpkırmızı çizgiler dışında soluk gri bir renge bürünmüştü. Yadriel küfretti, paniği artmıştı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Maritza elini işe yaramaz bir şekilde Julian'ın formunun üzerine uzatarak.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum." Yadriel düşünmeye çalışarak başını sertçe iki yana salladı.

Cebinde bir şey titreşiyordu. Önce cep telefonunun çaldığını sandı ama hayır...

Yadriel elini cebine daldırdı ve Julian'ın kolyesini çıkardı. Altın rengi ışığıyla parlıyordu. Havada asılı duran madalyon sallandı ve sarsıldı, enerjiyle titreyerek ışık kıvılcımları saçtı.

"*Siktir*," diye tısladı Yadriel.

Bahlam'ı çağırma ritüelini durdurmuştu ama ya Julian'ın hayatını tüketeni? Yadriel elindeki tılsıma baktı.

Julian'ın ruhu tılsımın içinde sıkışıp kaldıysa onu nasıl serbest bırakacaktı?

Yadriel ayağa fırladı ve Julian'ın bedeninin yattığı levhaya doğru koştu. Teni griydi, dudakları maviye dönüyordu.

Çok daha ince ve çok daha az canlı olsalar da, dumanımsı filizler havada tılsımın içine süzülmeye devam ediyordu.

Yadriel jaguar pençeli hançeri Julian'ın göğsünden çıkarıp yere fırlattı. Yaradan zayıf bir kan akmaya başladı.

Tılsımı levhanın üzerine koydu ve beceriksiz parmaklarıyla

Aziz Jude kolyesinin tokasını çözüp Julian'ın boynuna geri takmak için uğraştı. Yadriel tokayı yeniden takarken Julian'ın teni buz gibiydi.

"Yadriel!"

Maritza'nın bağırışıyla döndü. Maritza yere bakıyordu. Julian'ın ruhu yok olmuştu.

Ama sonra, taş levhanın üzerinde, Julian'ın gözleri açıldı. Islak, hırıltılı bir nefes aldı ve Yadriel neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

"Julian!" Yadriel ona doğru uzandı, Julian'ın yüzünü avuçlarının içine aldı. O gerçekti, uyanıktı. Yadriel onun çenesinin sert hattını, kazınmış saçlarının parmaklarına batmasını hissedebiliyordu. Julian'ın hızlı ve zayıf kalp atışlarını boynunda hissedebiliyordu.

Çocuğun gözleri Yadriel'i bulmaya çalışırken görmeden hareket ediyordu. Gözlerinin rengi yalnızca siyah değil, yağmurdan sonraki yaz toprağı gibi koyu, zengin bir kahverengiydi. Julian'ın dudakları, sığ nefeslerin arasından kelimeler oluşturmaya çalıştı ama başaramadı.

Julian hayattaydı ama ölüyordu.

"Benimle kal!" dedi Yadriel ona. Maritza'ya döndü. "Ne yapacağım?!" diye bağırdı.

Maritza gözlerini kocaman açarak başını iki yana salladı. "Bilmiyorum... Ben... Ben..."

"Onu iyileştir, Maritza!" diye yalvardı Yadriel. *"Lütfen!"*

Kızın eli çıplak boynuna uçtu. "Portajem!" dedi boğazını yoklayarak. "Nerede?!"

Tespih arbedede düşmüş olmalıydı.

Martiza, "Dayan!" deyip dizlerinin üzerine çökerek portajesini aramaya başladı.

Yadriel gözlerini sıkıca kapadı ve alnını Julian'ınkine bastırdı. Soğuk ve terden sırılsıklamdı. Yadriel yalvardı. Yardım için yalvardı. Ölüm Leydisi'nin onu duyması için yalvardı. Julian'ı kurtarması için yalvardı. *"Lütfen!"*

"Yads." Soğuk bir el Yadriel'in yanağına bastırdı. Gözlerini açtığında Julian ona bakıyordu, gözlerini zor açık tutuyordu ama kararlıydı.

Julian'ın yüzü kül rengiydi. Dudakları, ağzının köşesinden akan kırmızı çizgi dışında griye dönmüştü. "Hey, hey, hey." Julian gülümsemeye çalıştı ama gamzeleri kaybolmuştu. "Todo bien,"* diye mırıldandı, göğsü Yadriel'in göğsünün altında kabarıp iniyordu.

"Her şey yolunda *değil!*" diye tersledi Yadriel.

Julian sırıttı. Parmakları Yadriel'in saçlarının arasından geçti ve oradaki her çizgiyi ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzünde gezindi, onu bir daha hiç göremeyecek olmasından hemen önce. "Sí, lo está."**

Aklını tamamen yitirmek üzereydi. "*Ölüyorsun*, seni aptal!" diye bağırdı Yadriel ona çünkü hem kızgındı hem de dehşete düşmüştü.

Julian'ın kıkırdaması ıslaktı. "Valió... la pena."***

Yadriel acı bir kahkaha atarak Julian'ın onun yüzüne koyduğu elini kavradı.

Julian'ın aldığı her nefesle birlikte boynundaki madalyon daha zayıf bir şekilde parlıyordu, ta ki zar zor titreşen altın rengi bir ışıktan ibaret kalana kadar. "Todo bien, todo estará bien,"**** diye tekrarladı zayıfça.

Yadriel onun omuzlarını sertçe salladı. "Uyanık kal!"

Julian diğer eliyle uzandı ve Yadriel'in yüzünü kavradı. Başparmaklarını Yadriel'in gözlerinin altında nazikçe gezdirerek gözyaşlarını silmeye çalıştı. "Todo bien, Yadriel." Julian hırıltılı bir nefes aldı.

"Yardım gelene kadar bizimle kalmalısın," diye talep etti Yadriel, göğsündeki hıçkırıklar sözlerini bölerken.

---

* (İsp.) Her şey yolunda. –*çn*

** (İsp.) Evet, öyle. –*çn*

*** (İsp.) Buna değdi. –*çn*

**** (İsp.) Her şey yolunda, her şey yoluna girecek. –*çn*

Julian başıyla onayladı ama yüz ifadesi acılıydı. Gözlerini boş yere açık tutmaya, Yadriel'inkilere kilitlemeye çalışırken nefesi hızlandı. Julian'ın boğazına bir hıçkırık takıldı. Elleri titredi. Koyu kahverengi gözlerinin kenarlarından yaşlar döküldü.

"Burada kal!" Yadriel ona bağırarak çocuğu bir kez daha sertçe sarstı.

Julian tekrar başıyla onaylamaya çalıştı ama bakışları odaklanamadı ve Yadriel'i göremedi. Elleri Yadriel'in yüzünden kaydı. Gözleri görmeden bakıyordu.

Boynundaki Aziz Jude madalyonu sönüp de kararmış gümüş rengine dönmeden önce son bir kez parladı.

Julian'ın dudaklarından son bir nefes çıktı.

Julian'ı *Julian* yapan her şey –gözlerindeki muzip ışık, gamzeli gülümsemesi– yok oldu.

Yadriel onun gidişini hissetti, sanki kendi kalbi göğsünden sökülmüş gibiydi.

İçinden bir çığlık koptu, kalbi parçalandı, kemikleri sızladı. Yadriel, Julian'a sıkıca sarıldı ve onun boynuna doğru hıçkıra hıçkıra ağladı. Vücudu titriyordu. Ciğerleri yanıyordu. Varlığının her zerresi yas tutuyordu.

İlk başta ona seslenen sesi duyamadı, ilkel haykırışları tarafından bastırılmıştı.

"Yadriel!" Sıcak bir el sırtına bastırdı.

Yadriel dönüp baktı, başı Julian'ın çenesinin altındaydı.

Maritza onun yanında duruyordu, kocaman açılmış gözleri çılgınca Julian'ın bedeni, Yadriel ve kanla kaplı zemin arasında gidip geliyordu. Tespihini avucunun içinde tutuyordu. "Yads..."

"Yardım et!" Yadriel, Julian'ın ceketini yumruğunun içine alarak yalvardı. "Lütfen! Kurtar onu!"

"Santa Muerte," diye tısladı Maritza, hızla Julian'ın nabzını aramaya koyuldu.

"Lütfen, onu kurtarmak zorundasın, lütfen," diye kontrolsüzce hıçkırdı Yadriel.

Maritza'nın eli tekrar yanına düştü. "Yads," dedi usulca, nazik bir elini onun omzuna koyarak. "Çok üzgünüm, Yads..."

Yadriel onu itti. "Biliyorum... inançlarına ters düştüğünü biliyorum..."

"Sorun o değil, Yadriel..."

"Ama onu kurtarmalısın! *Lütfen*, Maritza!"

Maritza yutkundu. "Yapamam, Yadriel." Gözleri doldu. "Onu geri getiremem. O gitti."

Yadriel'in gözyaşları Julian'ın boynundan aşağı süzüldü. "*Lütfen, lütfen, lütfen.*" Bu kelimeyi defalarca tekrarladı. Mahzende faydasızca yankılandılar, kelimelerin içi oyuk ve boştu.

Kız, Yadriel'in omzunu sıkıca kavradı.

Yadriel yüzünü Julian'a gömdü ve kokusunu içine çekti. Hıçkırıkları yavaş yavaş dindi, ta ki Yadriel güçsüz düşüp burnunu çekene kadar.

Sonra yan tarafına bastırılmış bir şeyin uğuldadığını fark etti. Yadriel yavaşça kendini yukarı itti. Jaguar tılsımı taş levhanın üzerinde duruyordu. Titriyor ve ışık kıvılcımı saçıyor, ısı ve enerji yayıyordu.

Ayin tamamlanmıştı. Tılsım hâlâ Miguel'in ve diğer ikisinin ruhlarını barındırıyordu. Julian'ın ruhunu. Tılsımın içine hapsolmuşlardı ve orada kalacaklardı, öbür tarafa asla geçemeyeceklerdi.

Yadriel bunun olmasına izin veremezdi.

Yardıma ihtiyacı vardı. Ölüm Leydisi'ne ihtiyacı vardı ama bir tanrıçayı nasıl çağırabilirdi? Yadriel'in aklındaki çarklar hızla döndü. Tío Catriz'in bu dünyayı Xibalba'ya bağlayan geçit olan obrukta nasıl durduğunu hatırladı. Tíosunun kendi elini nasıl kestiğini, kendi kanını nasıl kullandığını hatırladı. Sadece brujx kanı kadar güçlü bir şey bir ölüm tanrısını çağırabilirdi.

Yadriel hızla hançerini çıkardı ve kabzasına Ölüm Leydisi'nin resmedildiği yeri kavradı. Portejeleri brujx'i ona bağlıyordu.

"Yads?" diye sordu Maritza tereddütle.

Yadriel hızlı bir hamleyle hançerini avucuna sapladı.

"Yadriel!" diye bağırdı Maritza.

Tanrıça'nın dikkatini çekmek için aklına gelen tek yol buydu. Bu iyiliğe ihtiyacı vardı. Elini yumruk şeklinde sıktı. Parmaklarından kan aktı. "Ölüm Leydisi!" diye seslendi. "Size ihtiyacım var!"

Mahzende parlak bir ışık patladı. Maritza tökezleyerek geri çekildi. Yadriel gözlerini korumak için kolunu havaya kaldırdı.

Etrafına çuhaçiçeği yaprakları yağdı. Kıvılcımlar saçarak döne döne yere dökülürlerken yüzünü gıdıkladılar. Burnuna tatlı elma kokusu doldu.

Işık soldu. Uzun boylu ve sıcacık bir ışıkla parlayan Ölüm Leydisi onlara baktı, ifadesi sakindi. Teni taş gibi pürüzsüz, süt beyazı ve yarı saydamdı. Yadriel onun içinden altın iskeletini görebiliyordu.

Yüzünün sol tarafında hayaletimsi etinin bir kısmı eksikti. Eğri büğrü bir çizgi, gözünün etrafından çenesinin kenarına doğru kıvrılıyor, altın kafatasının, dişlerinin ve boynunun bir kısmını ortaya çıkarıyordu.

Ölüm Leydisi'nin elleri dua eder gibi birbirine kenetlenmişti. Sol eli sadece kemikten ibaretti. Beyaz elbisesi sanki suyun altındaymış gibi hafifçe dalgalanıyordu. Elbisenin etekleri çıplak ayaklarının üstünü yalayıp geçiyordu.

Yadriel, altın yaldızlı dantel örtünün altındaki gür, siyah saçları bir anlığına gördü. Başının üzerinde çuhaçiçeğinden bir taç duruyordu ve yaprakları nazikçe etrafına dökülüyordu. Parlak ve dalgalı sağ gözü sanki eriyik altınla doldurulmuş gibi görünüyordu, diğer gözü ise sadece boş, parıldayan bir çukurdan ibaretti.

Yadriel ona bakakaldı, elindeki zonklayan acının farkında bile değildi.

"Mi hijo, Yadriel Vélez Flores,"* dedi kadın onu dikkatle izleyerek. Sesi güzel ve melodikti, şarkı gibiydi ama bir taşın yankılanan ağırlığıyla. Yadriel'in çıkaramadığı bir aksanla konuşuyordu, sanki her hece kulağına o güne kadar duyduğu tüm İspanyolca seslerden bir çınlamayla çarpıyordu.

* (İsp.) Oğlum, Yadriel Vélez Flores. –*çn*

"Hasiktir," diye fısıldadı Maritza, ağzı açık bakakalmıştı.

Tanrıça'nın altın rengi gözleri ona kaydı. Siyaha boyalı dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Mi hija, Maritza Selena Escabas Santima."*

Maritza'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Hasiktir.*"

Yadriel şoktaydı. Bunun işe yaradığına inanamıyordu.

Ölüm Leydisi mahzende etrafına bakındı. Bakışları obruğa, yerdeki kana takıldı. "Burada korkunç bir şeyin olmasını engelledin," dedi, yavaşça başını iki yana sallayarak ve bu esnada yere daha fazla çuhaçiçeği yaprağı saçarak. "Sen olmasaydın Bahlam hapishanesinden kaçacaktı."

"Tíom, o?.." Yadriel sözünü tamamlayamadı.

Ölüm Leydisi kasvetli bir ifadeyle başını sallayarak onayladı. "Bahlam onu Xibalba'ya götürdü."

Suçluluk duygusu Yadriel'i ikiye böldü.

"Bu senin hatan değil," dedi nazikçe. "Açgözlülük ve acı insanları korkunç şeyler yapmaya iter." Ölüm Leydisi kurban levhalarının üzerinde yatan cesetlere döndü. "Çocuklarım gitmeleri gerekenden çok önce bu dünyadan alındılar."

"Onları geri getiremez misiniz?" diye sordu Yadriel, göğsüne çaresizlik sıçradı. Miguel. Julian. Yadriel'in tanımadığı diğer ikisi.

Ama Ölüm Leydisi çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Üzgünüm ama onları geri getiremem," dedi nazikçe.

"*Lütfen,*" diye yalvardı Yadriel, panik bir kez daha boğazını tırmalıyordu. "Lütfen, bunu hak etmediler! Dediğin gibi, ölmemeleri gerekiyordu! Hayatlarını bu şekilde kaybetmemeliydiler – sırf *bunun* için kurban edilmek üzere!" Jaguar tılsımını avucunun içine aldı.

Ölüm Leydisi içini çekti ve başını öne eğdi. "Karışmak bana düşmez."

Öfke ve ihanet Yadriel'in içinde kaynamaya başladı. "O zaman neden geldin ki?" dedi tükürürcesine.

---

* (İsp.) Kızım, Maritza Selena Escabas Santima. –*çn*

"*Yadriel*," diye tısladı Maritza, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmış bir hâlde ona bakarken.

"Madem bana yardım edemeyeceksin, o zaman neden ortaya çıkma zahmetine girdin?" diye öfkesini kustu Yadriel, Maritza'yı görmezden gelerek.

Ölüm Leydisi sakinliğini korudu. "Yapılanları geri alamam."

Yadriel öfkeden köpürüyordu. "O zaman neden..."

"Ama senin elinde birçok yanlışı düzeltecek bir güç var." Altın rengi gözleri Yadriel'in eline kaydı.

Yadriel yumruğundaki tılsıma baktı.

"Ama bunun bedeli çok ağır olacak, mijo," dedi Ölüm Leydisi.

Kaşları çatılan Yadriel bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı. Tılsım parlamaya devam ediyordu. Ensesindeki karıncalanmayı hissedebiliyor, tılsımın içinde hapsolmuş ruhların akın akın üşüştüğünü hissedebiliyordu. İki yabancının. Miguel'in. Julian'ın.

Tío Catriz tılsımın gücünün, kurban edilenlerin ruhlarıyla beslendiğinde, brujx'in binlerce yıldır kanlarında akmayan gücü kazanmasına yardımcı olacağını söylemişti.

Bu çalıntı gücü onların ruhlarını serbest bırakmak için kullanabilir miydi? Onları özgür bırakabilir miydi?

Onları geri getirebilir miydi?

Miguel'i düşündü; nazik bir kuzen ve sevecen bir evlat, harika bir adamdı. Julian'ın vahşi enerjisini, sevdiklerine olan sonsuz sadakatini ve onlara göz kulak olmak için her şeyi yapma kararlılığını düşündü.

Annesini ve onun nezaketini, nasıl da tek istediğinin iyileştirmek ve başkalarına yardım etmek olduğunu düşündü. Annesi burada olsaydı onun ne yapacağını çok iyi biliyordu Yadriel. Kendisinin de yapacağı şeyin aynısını.

Yadriel, bu kadar acımasızca ve hiç umursanmadan kurban edilen dört kişiyi kurtarmak anlamına gelecekse, seve seve ölmeye razı olurdu. Amcasının bencil kazançları uğruna ölmelerine izin vermeyi reddediyordu.

Bunu onlar için yapacaktı. Bunu Julian için yapacaktı.

Başını kaldırıp Ölüm Leydisi'ne baktığında, kadın gülümsedi.

"Yadriel," dedi Maritza yanından, sanki Tanrıça'nın ne demek istediğini yeni anlıyormuş gibi. "*Yadriel*, yapma bunu!"

Ama o kararını vermişti bile.

Yadriel tılsımı iki eliyle tutarak göğsüne bastırdı.

Altın rengi ışık derisini tutuşturdu. Damarlarından bir elektrik akımı geçerken keskin bir nefes aldı. Güç arttıkça başının döndüğünü hissetti. Yadriel gözlerini sıkıca kapadı.

Bırak gitsinler. Bırak özgür kalsınlar. Bırak yaşasınlar.

"YADRIEL!"

Tılsım elinde patladı ve onu sırtüstü yere fırlattı. Yadriel inledi. Başı dönüyordu. Doğrulmaya çalıştı ama enerjisinin her zerresi hızla tükendi. Hareket edemeyecek, nefes alamayacak kadar yorgundu.

Zihninin kaydığını hissedebiliyordu. Görüşü bulanıklaştı ve kardı.

Yadriel sisin içinde tutunacak bir şey, gidecek bir yer arayarak ilerledi.

Julian'ı düşündü. Otoyolda hızla ilerleyen Stingray'in camından dışarı sarkarken gözlerindeki pervasız parıltıyı. Gecenin bir yarısı Yadriel'in yatağında uzanmış, müzik dinleyip fısıldaşırlarken sesinin alçak tonunu. Dudaklarının o sarhoş edici kıvrılışını. Yadriel'in yanağına dokunma şeklini. Dudaklarının hafif okşayışını. Nasıl da Yadriel'in kalbinin göğsünde güm güm atmasına neden olduklarını.

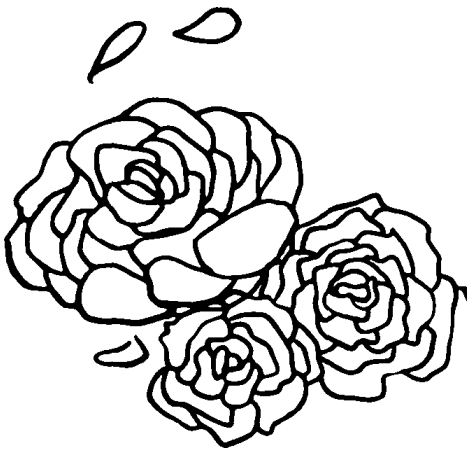
Keder ve kayıp onu güçsüzleştirse de onlara sarıldı. Anılara tutunmaya, Julian'a tutunmaya çalışırken gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Benimle kal. Benimle kal.

Yadriel'in kalp atışları yavaşladı. Görüşü kardı. Tatlı elma kokusu burnunu gıdıkladı.

Julian'ın düşüncesine olabildiğince sıkı tutundu.

Benimle kal.

YİRMİ DÖRT

Julian ani bir sıçramayla uyandı. Kalbi kaburgalarını döverken derin derin nefes aldı.

Ne sikim olmuştu?!

Pelte gibi olmuş beyninde dolanarak odaklanmaya ve hatırlamaya çalıştı.

Biri bağırıyordu ve sesi kulaklarında çınlarken Julian ürperdi. Ona çenesini kapamasını söylemek istedi ama tek yapabildiği sinirli bir homurtu çıkarmak oldu.

Doğrulmaya çalıştığında başı döndü. Eğer midesinde bir şey olsaydı kesinlikle kucağına kusardı. Bunun yerine gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı ve irade gücüyle başının dönmesini engellemeye çalıştı.

Sert ve soğuk bir şeyin üzerinde yatıyordu. Bütün vücudu ağrıyordu, sanki kaykayından bok gibi düşmüştü. Göğsünde donuk, zonklayan bir ağrı vardı. Ama...

Kahretsin.

Julian kollarına, yüzüne, göğsüne dokundu.

Yaşıyor muydu?

Yaşıyordu!

Julian ağır gelen başını çevirdi, Yadriel'i aramak için gözlerini zorlayarak açtı.

Ona söylemesi gerekiyordu, ona göstermesi gerekiyordu, onu tutması ve...

"Ne Tanrıçasın sen ama!" diye bağırdı tanıdık bir ses.

Julian gözlerini kısarak karanlık odaya baktı. "Maritza?"

Yavaş yavaş her şey netleşmeye başladı.

Taş bir masaya benzeyen bir şeyin üzerinde oturuyordu.

Masa kanla kaplıydı.

Üstü kanla kaplıydı.

Her şey hızla gözünün önüne geldi. Kilise. Mahzen. Hançer.

Julian'ın eli bıçaklandığı yere gitti. Gömleği yırtılmıştı ve bir kesik vardı. Artık kanamıyordu ama hâlâ canı çok acıyordu.

"Sen bir *korkaktan* başka bir şey değilsin!"

Maritza yere oturmuş, tavana doğru bağırıyordu.

Kime bağırıyordu ki?

Julian kendini taş masanın kenarına itti ve dengesiz ayaklarını yere koydu. Kan çanağına dönmüş gözlerini yumruklarıyla ovuşturup aşağıya baktı. Sonra nefesini tutup geri çekildi.

Zemin kanla kaplıydı. Maritza yere diz çökmüş, beyaz elbisesi kıpkırmızı olmuştu. Bir şeyin üzerine eğilmiş, kendi kendine mırıldanıyordu, hareketleri çılgına dönmüş gibiydi.

"Maritza?"

Kız omzunun üzerinden ona bakmak için başını çevirdi. "Bakmak" yetersiz kalıyordu. Bu, ölümcül bir bakıştı. Rujlu dudaklarını dişlerini gösterecek şekilde geriye doğru çekmişti. Saçları karmakarışıktı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Julian'ın yüzünü tırmalayarak sökmeye hazır görünüyordu.

Julian ondan uzaklaştı. "*Tanrım*, ne?.."

"Ah, yani *onun* yaşamasına izin mi vereceksin?" diye bağırdı Maritza, tekrar etrafına çılgınca bakarak. Julian'ın gücenmesi için zaman yoktu çünkü, "Ama Yadriel'i burada ölüme terk edeceksin, öyle mi?" diye ekledi.

Bu kelimeler onu kaburgalarından yumrukladı.

Sonunda, kızın neyin –kimin– önünde diz çöktüğünü gördü.

Yadriel sırtüstü yatıyordu, vücudu gevşek ve hareketsizdi.

Dehşet içini parçaladı. "YADS!" Julian ileri atıldı ve kendini

onun yanına yere attı. Yadriel'in yeşil gömleğini yumruğunun içine alıp onu sertçe sarstı. "UYAN!" diye bağırdı.

Yadriel'in başı sadece yana düştü. Grileşen teninde hiç sıcaklık kalmamıştı. Dudakları ayrılmıştı, gözleri açıktı ama sadece ince yarıklardan ibaretlerdi. Julian, çocuğun gözlerinin sıcak kehribar rengini bile göremiyordu.

Panik Julian'ı boğazından yakaladı. "Ne oldu?!" diye sordu. Nabzı hızla atıyor ve ciğerleri hırıltılı nefeslerle yanıyordu. "O ne yaptı?!"

"Sizin aptal hayatlarınızı kurtardı!" dedi Maritza tükürürcesine, bir yandan elindeki tespihle oynuyordu.

Julian başını iki yana salladı. Hayır, hayır, hayır. Ölmesi gereken *oydu*, Yadriel değil! Yadriel'in *güvende* olması gerekiyordu.

"Ve o da onu burada bıraktı... *ÖLMEYE!*" Son kelimeyi büyük mahzenin içine doğru yatıştırılamaz bir öfkeyle haykırdı.

"Ölüyor mu?" Julian'ın elleri Yadriel'in gömleğini umutsuzca çekiştirerek onu uyandırmaya çalışıyordu. Kalp masajı yapmayı bilmiyordu, nabzını nasıl kontrol edeceğini bile bilmiyordu. Konuştuğunda sesi çatallaştı. "O öldü mü?!"

"Ben buradayken ölemez!" Maritza ellerini kan birikintisinin içine soktu. Kan damlayan parmaklarıyla pembe tespihini kavradı. "¡USA MIS MANOS!" diye bağırdı.

Tespih parlak, kör edici bir ışıkla patladı. Julian irkildi.

Maritza, Julian'ın ellerini itti ve tespihi Yadriel'in göğsüne bastırdı. "¡YO CURARE TU CUERPO!"*

Altın bir şimşek çakar gibi oldu. Julian gözlerini sımsıkı yumdu ama şimşek gözkapaklarını yakıp geçti.

Ortalık durulduğunda, Maritza ağır ağır arkasına yaslandı. Gülümsemesi sarhoş ve çılgına dönmüş gibiydi. "HAH!" diye bağırdı ağır nefeslerinin arasından.

Julian, Yadriel'e doğru uzandı. "*Yads?*" Yadriel'in yanaklarını avuçlayarak yüzünü inceledi. Rengi yüzüne geri dönüyordu. Yanakları kırmızılaşmaya başlamıştı. Julian avuçlarını Yadriel'in

* (İsp.) Bedenini iyileştiriyorum. *–çn*

göğsüne bastırdığında, göğsünün sabit bir ritimle yükselip alçaldığını hissetti.

Julian ahenksiz bir rahatlama çığlığı attı. Ölmemişti. Yadriel yaşıyordu. İyi olacaktı, sadece onu uyandırması gerekiyordu. Julian onu bir kez daha sarstı, bu sefer daha nazik olmak için elinden geleni yapıyordu ama elleri titriyordu. "Uyan artık, Yads!" diye talep etti, sanki bağırarak onu kendine getirebilecekmiş gibi.

"Buna ne diyorsun?" diye sordu Maritza, gözleri odaklanmamış bir şekilde tepeye bakıyordu. Dudaklarından zayıf bir kahkaha döküldü. "Ve bunu hayvan kanı *olmadan* yaptım, sürtük." Bununla birlikte, külçe gibi geri yığıldı.

"Maritza!" diye bağırdı Julian, öfkesi alevlenmişti. Bilinci yerinde olmayan *iki* insanla ilgilenemezdi; bir tanesiyle bile zar zor başa çıkabiliyordu! Şimdi ne bok yapması gerekiyordu? Ya aşağıda tek başlarına kapana kısıldılarsa? Ya...

"Santa Muerte."

Julian başını kaldırdığında dalgalı kahverengi saçları olan bir adamın karşısında durduğunu gördü, Yadriel ve Maritza'ya bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

Adam Maritza'nın yanına gitti ve iki parmağını boynuna bastırdı.

"O iyi," dedi, sözlerinden rahatlama yankılanarak.

Adam Yadriel'e döndüğünde, Julian içgüdüsel olarak kendini onun karşısına attı, ellerini kanlı zemine dayadı. *"Ona dokunma!"* diye hırladı Julian, damarlarından korku akarken dişlerini gösterdi. Bu adamın kim olduğunu bilmiyordu. Yadriel'e yaklaşmasına izin vermeyecekti. O da insanları yemesi için lanet olası bir jaguar iblisi çağırmaya çalışan dengesiz bir brujo olabilirdi ve Julian'ın bunun olmasına izin vermesinin mümkünatı yoktu.

Adam geri çekildi ve teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Sorun yok," dedi. "Sadece yardım etmek istiyorum." Gözleri Yadriel'e kaydı ama tekrar hamle yapmaya kalkışmadı.

Solunda, taş levhaların üzerinde bir hareketlilik vardı. Julian o tarafa doğru kısa bir bakış attı, iki kişinin uyandığını görme-

sine yetecek kadar. Kurban edilen diğerleri. Yadriel hepsini kurtarmış mıydı? Dördüncü neredeydi?

Gözleri tekrar adama kaydı.

"Sorun yok," diye tekrarladı adam. "O benim kuzenim."

Julian'ın dudakları seğirdi. "Kuzen mi?" diye tekrarladı. "Miguel?"

Adam gözlerini kırpıştırdı. "Evet," dedi Miguel ona şaşkın bir bakış atarak. "Bunu nasıl?.."

"ONA YARDIM ET!" diye bağırdı Julian.

Miguel sıçradı ama öne doğru eğildi. Julian, Miguel'in Yadriel'in boynunun yan tarafını hissedebileceği kadar geri çekildi. "Nefes alıyor, iyileşecek," dedi.

Julian ağır bir nefes verdi, o kadar rahatlamıştı ki bayılacakmış gibi hissetti. *Tanrı'ya şükürler olsun, Tanrı'ya şükürler olsun, Tanrı'ya şükürler olsun.*

Miguel ayağa kalkarak, "Gidip yardım getireyim," dedi. "Onlara göz kulak olabilir misin?"

Sanki yeryüzünde Julian'ı Yadriel'in yanından ayırabilecek herhangi bir güç varmış gibi. "ACELE ET!" diye bağırdı.

Miguel basamaklardan yukarı fırladı.

Yan tarafta, daha küçük değilseler bile ikisi de onun yaşlarında olan bir kız ve bir oğlan geride durmuş, Julian'a vahşi bir hayvanmış gibi bakıyorlardı.

İyi. Eğer korkarlarsa uzak dururlardı. Julian'ın tek umursadığı Yadriel'di.

Beceriksiz hareketlerle parmaklarını, Miguel ve Maritza'nın nabız yokladıklarını gördüğü yerde Yadriel'in boynunun yan tarafında tarafında gezdirdi. İlk başta bulamadı ve Yadriel'in kalbinin yine durduğunu düşündü. Ama sonra ortaparmağı tam doğru noktaya bastırdı ve oğlanın nabzının attığını hissetti. Julian fısıldayarak küfretti ve elini olabildiğince hareketsiz tuttu. Elini çekip nabzı tekrar kaybetmekten korkuyordu ama kazara Yadriel'i boğmak da istemiyordu.

Julian titrek bir nefes verdi ve Yadriel'in kalbinin her atışını saydı. Sadece ve sadece buna odaklandı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama sanki sonsuzluk gibi geldi. Panik, kaskatı kesilmiş kaslarına doğru ilerliyordu. Miguel'in yardım getirmesi neden bu kadar uzun sürmüştü? Neden hâlâ dönmemişti? Öfke kanını kaynattı. Derisi karıncalandı. Julian orada öylece oturup beklemeye dayanamıyordu. Onu yardım getirmek için koşmaktan alıkoyan tek şey Yadriel'di.

Julian kulağını Yadriel'in göğsüne dayayıp kalp atışlarını duymaya çalıştı ama kendi hırıltılı nefesleri bu sesi bastırıyordu.

Merdivenden aşağı mahzene doğru koşan ayak seslerini ve konuşmaları duyana kadar saatler geçmiş gibiydi. Bir grup insan mağaraya doluşurken Julian başını kaldırıp baktı. Umut göğsünde çiçeklenmeye çalıştı ama korku onu soldurdu.

Yadriel'in babasını ve abuelitasını tanıdı. Lita, ortaya saçılan kanlı pisliği görünce nefesi kesildi ve olduğu yerde durdu. Yadriel'in babası bakakaldı, her şeyi çözmeye çalışırken başı bir o yana bir bu yana çevriliyordu.

Julian'dan biraz daha büyük bir kız Maritza'ya doğru koştu ve İspanyolca etkileyici bir dizi küfür savurdu.

Yadriel'in babası, Julian'ın koruyucu çömelişinin altında yatan oğlunu fark ettiğinde hızla ileri atıldı, Miguel de hemen arkasındaydı.

Julian gerildi. "Yapma!" diye bağırdı, öyle şiddetliydi ki Enrique sendeleyerek durdu.

Julian ve Yadriel'in arasına baktı, belki de elinin ısırılmasının artılarını ve eksilerini tartıyordu. Miguel'e bir bakış fırlattı. "Kim?.."

"Bilmiyorum," dedi Miguel, Julian'ı Enrique'nin omzunun üzerinden endişeyle süzerek. Julian'a, "Yadriel senin arkadaşın mı?" diye sordu.

Sözcük yakıcıydı. Julian, "*¡Mi querido!*" * diye sertçe çıkıştı.

Enrique'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

---

* (İsp.) Canım, sevgilim. *–çn*

Julian onların bakışları altında cayır cayır kızardı.

Enrique diz çöktü ve yaklaşmaya çalıştı.

"Ona dokunma!" diye hırladı Julian. Onları uzaklaştırmaya çalıştı.

"Sorun yok," dedi Enrique nazikçe. Julian onun avuçlarını teslimiyetle yukarı kaldırdığında ellerinin titrediğini gördü. "Yardım etmek için buradayız, lütfen." Gergin bir ses tonuyla ekledi, "O benim oğlum."

"Bunu *biliyorum*!" dedi Julian. Kendini sakinleştirme çabasıyla gözlerini kapadı ve dişlerini sıktı. *Bunu biliyordu*. Yardım etmek için orada olduklarını, onların Yadriel'in ailesi olduğunu biliyordu ama Julian çok korkmuştu ve çok *kızgındı*. Yadriel'in onları affetmiş olması onun da affettiği anlamına gelmiyordu.

Yardım edebilirlerdi ama Julian beyninin bildiklerini bedenine anlatamıyordu. İçinden adrenalin akıyordu, kaskatı kesilmişti ve gerek olmadığını *bildiği* hâlde savaşmaya hazırdı.

Yadriel'in yanından uzaklaşmayı reddetti ama geriye doğru kaydı. Julian yer açar açmaz Enrique ve Lita ona doğru eğildiler.

Julian, onların Yadriel'in yanaklarına, nabzına, alnına dokunan ellerini geri çekme isteğini bastırdı. Yadriel'in bilinci yerinde değildi ve savunmasızdı. Julian onu güvende tutmak zorundaydı.

"O iyi mi?" diye sordu Enrique.

"Sí," dedi Lita ağır bir iç çekişle. "Sadece yorgun."

Enrique başını çevirdi. "Paola?"

"İyileşecek," dedi, Maritza'ya ablası olduğu tartışmaya yer bırakmayacak kadar benzeyen kız. Kızgın görünüyordu, Maritza'nın alnına açık yeşil bir tespih tutuyordu. "Çok *aptal*," diye azarladı, Maritza'nın onu duyamadığı belli olsa da.

"Santa Muerte'ye şükürler olsun," dedi Enrique. "Onları buradan çıkarmamız gerek. Ambulanslar birazdan gelir."

O ve Miguel Yadriel'i kaldırmak için harekete geçtiklerinde Julian'ı bir panik aldı. "Dikkatli olun!" diye bağırdı.

Enrique onunla nazikçe konuşmaya çalıştı. "Sorun yok..." Ama Julian bunu duymadı. *Duyamadı*.

Miguel yere eğildi ve kollarını Yadriel'in altına sokarken çocuğu sarstı. Yadriel'in başı yana düştü.

"ONU İNCİTECEKSİN!" Julian ileri atılmaya çalıştı ama bir çift sağlam el onu omuzlarından tuttu. İçindeki her şey savaşmak için çığlık atıyordu. Öfkesini dizginlemeye çalıştı ama korku damarlarını yırttı. "Onu inciteceksin!" Boğazı ağrıyordu. Kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu.

Miguel, Yadriel'i kollarının arasına aldı. Başı geriye düşmüş, dudakları ayrılmış ve boynu açıkta kalmıştı.

Julian'ın sesi parçalandı. "*Onu incitmeyin!*"

"O iyi, iyi olacak," diye tekrarladı Enrique, Julian'ı sakinleştirmeye çalışarak ama çoktan takip etmek için arkasını dönmüştü.

Miguel mağaranın karşısındaydı ve merdivenden çıkıyordu. Etrafında daha fazla hareketlilik vardı ve brujx diğerlerine yardım etmeye gitmişti. Julian sadece Yadriel'in sallanan bacaklarını görebiliyordu. Siyah saçlarını.

Julian'ın kalbi göğsünde çılgınca çarpıyor, kaburgalarını kırmakla tehdit ediyordu. Yadriel'i ondan almalarını istemiyordu. Ya bir şey olursa ve Julian onu bir daha göremezse?

Kendisini tutan kişinin elinden kurtuldu ve ileri atıldı. "BEKLE!"

Enrique bir sıçramayla döndü, Julian'a ürkmüş bir bakış atarken duruşu gergindi.

Julian bir adım geri çekildi. "Onunla gitmem gerek!" diye ısrar etti, parmaklarını endişeyle gömleğinin ucuna doluyordu. Miguel, Yadriel'le birlikte merdivenden yukarı doğru gözden kayboldu. Bir aciliyet göğsünü çekiştiriyor, onu takip etmesini istiyordu.

Enrique şaşkın ve endişeli bir şekilde onu süzdü.

Julian kanlar içindeydi, göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkarken titriyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor, görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Yadriel'e ulaşana kadar Enrique'yi ve yoluna çıkan herkesi ezip geçmeye duyduğu ilkel içgüdüyü büyük bir çabayla bastır-

dı. "*Lütfen* onunla gitmeme izin verin!" Julian sesindeki çaresizlikten nefret ederek yalvardı.

Bir süre sonra Enrique'nin ifadesi yumuşadı. Başıyla onayladı. "Tamam..."

Julian, Yadriel'in peşinden merdiveni koşarak çıktı.

Ne kadar karşı çıkarsa çıksın ambulansa binmesine izin vermediler. Ambulans çok küçüktü. Oğluna eşlik edecek tek kişi Enrique'ydi. Julian uzun pazarlıklardan sonra kendi ambulansına bindirildi. Ancak Yadriel'le aynı acil servise gideceğini söylediklerinde kabul etti.

Adrenalinin etkisi hastaneye giderken geçmeye başladı. Sedyeye bağlandığında vücudu ağırlaşmış, her kası ağrımaya başlamıştı. Sağlık görevlisi gömleğini kesip açtı ve göğsündeki bıçak yarasını önce kat kat gazlı bez ve bantla sardı. Görevli yarasına çok sert bastırdığında karşı koydu ve keskin bir ağrı vücudunu yarıp geçti.

"Orada ne kadar kaldın?" diye sordu, yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu. "Kısmen iyileşmiş görünüyor."

Julian onu duymazdan geldi. O ispiyoncu değildi.

Sağlık görevlisinin onu seruma bağlaması üç denemesini aldı çünkü sürekli geri çekilip duruyordu. Julian, Yadriel için endişelenmekten onun açıklamalarını dinleyemiyordu ama serumdaki madde soğuktu ve damarlarında dolaştığını hissedebiliyordu. Ambulansın her sarsıntısında tüp kolunu gıdıklıyordu.

Julian hastaneye varır varmaz Yadriel'i görmek istedi ama onu muayene edilmek üzere kendi odasına götürdüler. Etrafında dikilen insanlar onu dürtüp duruyor, birbirleriyle konuşuyor ama Yadriel'in nerede olduğunu sorduğunda ona doğru dürüst bir cevap vermiyorlardı.

Bir hemşire gülümseyerek, "Arkadaşınız için endişelenmeyin," dedi. Julian ona hırladı. Oğlanın gülümsemesi çabucak kayboldu.

Julian ayağa kalkmaya çalışırken bağlı olduğu makinelerden biri çılgınca *bip*lemeye başladı. Eğer ona söylemeyeceklerse, o

zaman kendi başına öğrenecekti. Kolu buz gibi karıncalandı ve aniden tekrar yatağa gömüldü, bilinci yerindeydi ama inanılmaz derecede sersemlemişti.

"Tranquilo," dedi başka bir hemşire nazikçe, eldivenli parmaklarını terli alnında usulca gezdirerek. Julian, "Sizi pislikler," diye mırıldandı dili dolanarak. Onlar işe koyulurken tek yapabildiği orada öylece yatmaktı.

Çok fazla zaman geçmişti. Yatağında uzanmış, duvardaki televizyona boş gözlerle bakıyordu, reklamlar dur durak bilmiyordu. Aklını kaçırmak üzereydi. Bu odada tıkılıp kalmaya, Yadriel'in iyi olup olmadığını düşünmekten başka yapacak hiçbir şeyi olmadan yatağa hapsolmaya dayanamıyordu. Vücudu kaskatı kesilmiş ve ağırlaşmıştı. Midesi endişeyle buruldu. Beklemek onu öldürüyordu.

Onu koridora fırlayıp cevaplar istemekten alıkoyan tek şey, ona verdikleri yatıştırıcıydı. Kafasında duyularını körelten yoğun bir sis vardı. Koridordan tanıdık sesler geldi ve bunların peşine düşerek kapıya doğru döndü.

Bir saniye sonra kapı açıldı.

"Jules?"

Rio. Julian'ın içine bir rahatlama çöktü. Doğrulmaya çalışırken nabzı şakaklarında gümbürdedi.

"*Tanrım,* Jules," dedi sinirli bir ses. Güçlü bir el omzundan iterek onu yatar pozisyonda tuttu. Julian karşı koymaya çalıştı ama çok güçsüzdü.

"Dur," diye emretti ses Julian'ı hafifçe sarsarak, bu da başını döndürdü.

Rio'nun gergin yüzü tepesinde netlik kazandı. Çenesi sıkılmıştı, keskin gözlerinde endişe parlıyordu.

"Rio?" dedi karga gibi bir sesle sersem sersem, güçsüz elleriyle abisinin koluna tutundu.

"Bir sürü boka bağlanmışsın. Mücadele etmeye devam edersen dikişlerini patlatacaksın," dedi Rio ona sertçe. "O yüzden bırak şunu."

Julian'ın başı yana kaydı ve odaklanmaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı.

Arkadaşları yatağının yanında toplanmış duruyordu. Omar'ın gözleri kan çanağına dönmüştü ve kızgın görünüyordu. Rocky'nin rengi solmuştu ve Flaca'nın şiş gözlerinden serbestçe yaşlar akıyordu. Luca'nın ağzı sanki bir hayalete bakıyormuş gibi açık kalmıştı.

"Siz iyi misiniz?" Julian aklına gelen ilk soruyu sordu.

"Bunu bizim *sana* sormamız gerekiyor, salak herif," diye homurdandı Omar.

"Polisler bir tarikat tarafından kaçırıldığınızı söyledi," diye araya girdi Luca.

"Tarikat değildi," diye düzeltti Rocky, sinirlenmiş görünüyordu. "Sadece bir adamdı."

"Seni ve diğer üç kişiyi bir cinayet zindanında buldular," diye devam etti Luca, sanki onu duymamış gibi.

"Dördünüzü de öldürmek üzereydi," dedi Flaca gözyaşları içinde, parmaklarını dudaklarına bastırarak.

"Ama Maritza ve Yadriel sizi buldu," diye ekledi Luca.

Julian keskin bir nefes aldı. "Yadriel mi?" Doğrulmaya çalıştığında göğsünde şiddetli bir ağrı patlak verdi ve bir inilti çıkardı.

"Julian," diye uyardı Rio.

"Yadriel iyi mi?" diye sordu, abisinin kolunu itmeye çalışarak.

"O iyi," dedi Luca ona. "Akrabalarından birine sordum. Bekleme odasında bir sürü akrabası var."

"Nerede o?" Julian kimsenin sözüne inanmayacaktı. Yadriel'in iyi olduğuna inanmasının tek yolu onu kendi gözleriyle görmesiydi. Julian onunla konuşana ve ona dokunana kadar, *kesin olarak* bilene kadar güvende değildi. "Onu görmeliyim..."

Vücudundaki her kas ona durması için bağırsa da Julian tekrar ayağa kalkmaya çalıştı.

Rio onu kolaylıkla geri itti.

Julian ters ters baktı.

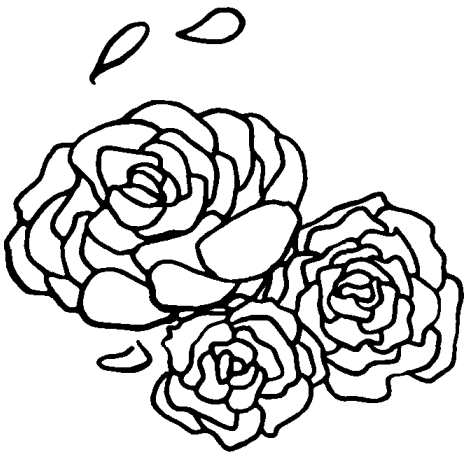
"*Bıçaklandın*, Jules," dedi Rio.

"Yadriel iyi," diye onu rahatlatmaya çalıştı Flaca. "Hâlâ iyileşme sürecinde."

Bu, kendini daha iyi hissettirmedi, özellikle de Rio inatla, "Hiçbir yere gitmiyorsun," diye eklediğinde.

Julian, "Nah gitmiyorum!" diye homurdandı yine ayağa kalkmaya çalışarak.

Luca kendini Julian'ın kucağına attı ve bir itiş kakış başladı, tabii buna gerçekten itiş kakış denebilirse. Çoğunlukla Julian Rio'ya ve arkadaşlarına onu bırakmaları için sövüyor, onlar da kalkmasına izin vermiyorlardı.

YİRMİ BEŞ

Yadriel uyanmaya başladığında kendini gözlerini açmaya zorladı ama gözleri işbirliği yapmadı. Burnunu antiseptik ve çiçek karışımı garip bir koku doldurdu.

"Yadriel?"

Yeniden denedi. Her şey bulanıktı ve çok parlaktı.

"Ben doktor çağırayım," dedi Dieogu'nun sesi. Döşemede gıcırdayan ayakkabı sesleri geldi kulağına. Kapı açılıp kapandı.

"Yadriel? Uyanık mısın?"

Yadriel çabayla döndü ve babasını gördü. Bitkin bir hâldeydi ama rahat bir nefes aldı.

"Ay, Dios mío!" diye feryat etti Lita onun yanında. Elini göğsüne bastırmış, aklına gelen her tanrıya ve azize teşekkür ederek anlamsızca sayıklarken Yadriel irkildi.

"*Tanrım.*"

Yadriel'in gözleri soluna, Maritza'nın tepesinde durduğu yere kaydı.

Doğrulmaya çalıştı.

"Dur, yardım edeyim," diye azarladı Maritza, onu dikkatle oturur pozisyona getirerek.

Bir mide bulantısı dalgası üzerine çöktü. Yadriel boğazında safra yükselirken inledi. Birisi ensesine serin ve nemli bir bez bastırdı. "Bunun faydası olacak," dedi babası ona, sırtını daireler çizerek hafifçe ovarken. Çıplak sırtını. Birisi korsesini çıkarmıştı.

"Neredeyim ben?" diye sordu battaniyeyi göğsünün üzerine çekerek.

"Hastanedesin, pendejo," diye tersledi Maritza, kollarını kavuştururken oflayıp pufluyordu. Çok sinirliydi.

Yadriel zonklayan şakaklarını ovuşturdu. "Ne zamandır buradayım?"

"Yaklaşık yedi saattir," dedi babası. "Saat neredeyse sabah on."

Yadriel etrafına bakındı. Herkes ona bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve... korkmuşlardı?

Eski kiliseyi hatırladı. Tío Catriz. Jaguar. "Tío," diye ağzından kaçırdı Yadriel. "Bahlam'ı çağırmaya çalışıyordu... şey yapacaktı..." Düşünceleri kafasının içinde acı verici şekilde çarpıştı. Yüzünü buruşturdu ve onları bir araya getirip mantıklı bir hâle sokmaya çalıştı.

"Sorun yok. Maritza bize her şeyi anlattı," dedi Enrique yumuşak bir sesle, iri elini Yadriel'in kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirip okşuyordu.

"Çok üzgünüm, baba. Çok üzgünüm." Dudaklarından özürler döküldü.

Enrique şaşkınlıkla ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Başını hafifçe iki yana salladı. "Hayır, Yadriel..."

"Sana her şeyi baştan anlatmış olsaydım, o zaman..."

Yadriel'in babası onu göğsüne çekti. "Yadriel," diye iç geçirdi Enrique onun saçlarına doğru. "Benim cesur, cesur oğlum."

Yadriel babasının omzunda hüngür hüngür ve kontrolsüz bir şekilde ağladı.

"Bu senin hatan değildi," dedi babası ona, sesi yumuşak ama kararlıydı.

Yadriel'in göğsü sanki ortadan ikiye yarılmış gibiydi. "Tek yaptığım her şeyi mahvetmekti. Tío gitti..."

"Bu senin hatan değildi," diye vurguladı babası. "Tío'n güç arzusuyla yozlaştı. Bu onu zehirledi, zihnini çürüttü." Üzüntüyle iç çekti. "Kendi elleriyle öldü, başka kimsenin değil."

Lita istavroz çıkardı ve fısıltıyla dua etti.

"Ve suçun bir kısmı da bizde," diye devam etti babası. "Ona ve *sana* haksızlık ettik, Yadriel. Geri dönüp Catriz'le işleri düzeltmek için artık çok geç ama bir daha böyle bir şey olmaması için her şeyi yapacağıma dair sana söz veriyorum. Onu sen durdurdun, olanları sen durdurdun," diye ısrar etti babası onu nazikçe sıkarak. "Herkes iyi."

Ama herkes iyi değildi. Yadriel bunu biliyordu. Vücudundaki her şey bunu haykırıyordu.

Jaguarın tíosunu Xibalba'ya sürükleyişini izlemişti. Miguel'in taşın üzerine serilmiş cansız bedenini görmüştü.

Ve başka bir şey daha vardı. Göğsünde ısrarlı bir çekiştirme. Erişebileceği yerin hemen ötesinde kalan önemli bir şey vardı.

Bir anı zihninde titreşti. Bir gülümsemenin kıvılcımı. Gamzeli yanaklar. Karanlık, delici gözler ve dudaklarında soğuk bir öpücük.

Her şey hızla zihnine geri geldi.

Julian.

Onun cansız bedeninin anısı Yadriel'in göğsüne bir bıçak gibi saplandı. Gözlerini sıkıca kapadı. Keder içinde kabarmış, onu bütünüyle tüketmekle tehdit ediyordu. Boğazının arkasında safranın yükseldiğini hissetti. *"O öldü."* Yadriel hıçkırıklara boğuldu.

"Ama Yads," diye araya girdi Maritza sinirlenerek. "Tılsım..."

Miguel. Julian. *"Öldüler."*

"Hayır, Yadriel, escúchame." Babası onun omuzlarını sıktı. "Onu kurtardın, Yadriel."

Yadriel'in nefesi boğazına takıldı. Gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Hepsini! Miguel ve diğerlerini de," diye ekledi Maritza.

Bu hiç mantıklı değildi. Yadriel doğruldu. "Bu m-mümkün değil," diye hıçkırdı. Yüzlerine baktı. Kalbinde bir umut çırpındı.

"O tılsımı kullandın ve onları geri getirdin." Babası da en az Yadriel kadar şaşkın görünüyordu.

Gözlerini babasına dikti. Zihni hâlâ bulanıktı. Ayak uydurmaya, tüm bunların ne anlama geldiğini kavramaya çalıştı. "Bu

mümkün değil," dedi Yadriel. "Hayır. Hiçbir brujo ölen birini geri getiremez."

"Hayır, herhangi bir brujo yapamazdı." Babası gülümsedi. Gurur dolup taşan bir gülümsemeydi bu. "Ama sen başardın."

"Ama bunun beni..."

"Seni öldürmesi mi gerekirdi?" diye lafını böldü Maritza. "Neredeyse ölüyordun da, *Ölüm Leydisi* yardım etmedi!" Bakışları acımasızdı. Kollarını kavuşturdu ama Yadriel ellerinin titrediğini görebiliyordu. "Diğerlerini geri getirdiğin anda öylece *yok oldu* ve acınası kıçını ben kurtarmak zorunda kaldım," diye çıkıştı.

Yadriel şaşakaldı. "Beni... beni iyileştirdin mi?"

Maritza gözlerini sildi ve sabırsızlıkla başıyla onayladı.

"Kan kullanman anlamına gelmesine rağmen beni kurtardın yani?" dedi Yadriel arkadaşına şaşkınlıkla bakarak.

"Evet, yani zaten hayvan kanı değildi ve seni orada *ölmeye* terk edecek değildim." Burnunu çekip çenesini kaldırdı. "Sanırım seni yerde bir kan havuzunda yatarken görmek kırılma noktammış."

Yadriel zayıfça güldü. "Harikasın, Maritza."

"Buna alışma," dedi, hâlâ kızgındı. Ama sonra kollarını çocuğun boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Ve avukatımdan bir telefon bekleyebilirsin," dedi ona boğuk bir sesle.

Yadriel de ona sarıldı ve bir an için ikisi de birbirlerine yaslanıp güldüler ve burunlarını çektiler.

Yadriel elini akan burnundan geçirdi. "Peki, diğerleri..." diye cüret etti, her şeye rağmen umut ederek. "Onlar iyi mi? Hepsi?"

"911'i aradık ve onları –seni– hastaneye yetiştirdiler," diye başıyla onayladı babası. "Onlara iyi bakmışsın." Enrique'nin yüzünde eğlenen bir ifade geçti, bıyıklarını bilmiş bir sırıtışla karıştırdı. "Seni hastaneye götüremeyeceğimizi bile düşünmeye başlamıştım. O çocuk, Julian, seni korudu ve güvende tuttu. Sana yaklaşan herkesle dövüşmeye hazırdı..."

Yadriel'in kalbi yerinden fırladı. "Julian mı?" Midesinin çalkalanmasına aldırmadan aniden dimdik oturdu. "Nerede o?" diye sordu. "Burada mı?"

Enrique başıyla onayladı. "Koridorun sonunda ama sen..."

Yadriel battaniyeleri geriye attı ve sendeleyerek ayağa kalktı.

"Yadriel!" diye haykırdı babası.

Bedenine bantlanmış kablolardan kurtulup kapıya doğru fırladığında makineler öttü.

Lita, Maritza ve babası peşinden koştular.

"Yadriel!"

Ama o koridorda koşuyordu, bacakları pelte gibiydi, kısmen duvardan destek alıyordu. Bir odanın önünden geçti, sonra bir diğerinin. Üçüncü odanın dışındaki küçük beyaz tahtada J. DIAZ yazıyordu.

Yadriel kapıyı iterek açtı.

Rio tulumuyla odanın ortasında durmuş, gözlerini kapamış ve burun kemerini sıkıyordu. Flaca, Rocky, Omar ve Luca yatağın etrafını sarmıştı.

"Bu saçmalık!" diye bağırdı bir ses. Omar kımıldadı ve Yadriel onu gördü.

Julian kendini yastıklardan yukarı itmeye çalışıyor, hırlıyor ve abisine ters ters bakıyordu.

Yadriel keskin bir nefes aldı.

Tüm gözler Yadriel'e çevrilmişti ama o sadece karanlık ve delici bakışlarla ilgileniyordu.

Julian gözlerini kırpıştırdı. "Yads?"

Ani bir itiş kakış oldu ve arkadaşları hızla yollarından çekildiler.

"Kahretsin, Jules!" diye çıkıştı Rio ama Julian dinlemiyordu.

Julian ayağa kalkıp odanın diğer ucuna geçmeden önce Yadriel'in bir şey söyleyecek vakti olmadı. Çarpıştılar ve Julian ona çarpıp duvara devrilmelerine neden olurken Yadriel sadece ona sıkıca tutunabildi. Julian'ın kolları onu öyle sıkı sarmıştı ki canı yanıyordu ama Yadriel'in umurunda değildi.

Julian'ın sıcak vücudu ona baskı yapıyordu ve bir anlığına içinde bir rahatsızlık kıvılcımı alevlendi. Yadriel göğüs korsesini takmamıştı ve aniden kendini açıkta ve çıplak hissetti.

Ama sonra Julian güldü. Sesi Yadriel'in kulağını gıdıkladı ve Julian'ın göğsündeki gümbürtüyü hissedebildi. Yadriel kollarını Julian'ın etrafına daha da sıkı sardı, sarılışındaki kıvılcımı alev almadan önce boğdu.

Julian, Yadriel'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni aptal!" diye bağırdı, kaşları çatılmıştı ama gülümsemesi kocaman ve gamzeliydi. "Kendini öldürtebilirdin!"

Yadriel onun katıksız harareti karşısında şaşkına dönmüştü. Julian'ın ruhu gerçek benliğinin donuk bir gölgesinden başka bir şey değildi. Canlı, ateşli, ezici. Bunaltıcıydı ama Yadriel, Julian'ın parlak gülümsemesinin nefesini tekrar tekrar kesmesini memnuniyetle kabul ederdi.

"Çok aptalsın!" diye tekrarladı Julian. "Sen!.."

"Kapa çeneni..." Yadriel kendini Julian'a attı ve kollarını boynuna dolayarak onu tutkuyla öptü.

Dudaklarının altında Julian'ın gülümsemesini hissetti. Kollarının onu sardığını ve tekrar sıkıca kavradığını hissetti.

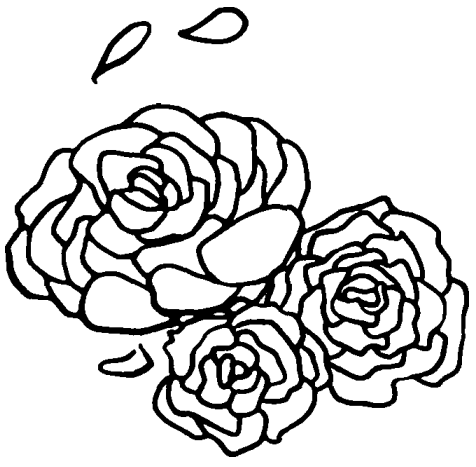
Birisi alçak sesle ıslık çaldı.

"O hastane önlüklerinin içinde ikinizin de kıçını görebildiğimizi biliyorsunuz, değil mi?" diye seslendi Maritza.

Yadriel onu duymazdan geldi. Julian'ın gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. "Eğer beni bir daha böyle korkutursan," dedi nefes nefese, "seni kendim öldürürüm, Julian Diaz."

Julian'ın sırıtışı keskindi. Parlaktı. Kör ediciydi. "Anlaştık," diye mırıldandı onu yeni bir öpücüğe boğmadan önce.

Yadriel memnuniyetle boğuldu.

KAPANIŞ

Yadriel, Julian'ı da peşinden sürükleyerek mezarlığa doğru koştu. Julian'ın eli sıcaktı, tutuşu güçlüydü, avuç içi nasırlıydı. Kiliseye doğru koşarlarken, Julian mezar taşlarının arasından geçerken kolayca ayak uydurdu. Yadriel ona baktı. Julian ona yanaklarını acıtacak kadar kocaman bir gülümsemeyle baktı ve elini sıktı. O da elini sıkarken Yadriel'in dudaklarından kahkahalar döküldü. O buradaydı –gerçekti– ve Yadriel onu tutmak için eline geçen her fırsatı değerlendirecekti.

Aquelarre başlamak üzereydi. Polisin uzun süren sorularını yanıtlamak ve hastaneden taburcu olmak biraz zaman almıştı. Julian, Yadriel'i terk etmeyi reddetmişti. Bunu öyle bir şiddetle ilan etmişti ki, Yadriel'in yüzünü yakıcı bir sıcaklık kaplamıştı.

Ama Rio da onun gitmesine izin vermek istemiyordu, küçük kardeşini en son gözünün önünden ayırdığında olanlar düşünüldüğünde bu gayet mantıklıydı. Rio çok fazla soru sormaya başlayınca ve Julian cevap vermeyi reddedince, tartışmayı ayıran Yadriel'in babası olmuştu. Kilisede önemli bir tören olduğunu ve Julian'ın ağırlamaktan memnuniyet duyacaklarını açıklamıştı. Daha sonra Julian'ı eve kendisinin getireceğine söz vermişti.

Rio şüpheci yaklaşmış –Julian'ın bir kilisede gerçekleşen herhangi bir dini etkinliğe neden bu kadar ilgi duyduğunu anlamıyordu– ama sonunda pes etmişti. Yadriel bunun Luca'nın neredeyse ayakta uyuklamasıyla ve Omar, Flaca ve Rocky'nin

sürekli açlıktan yakınmalarıyla ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Gizliliği anlamamış olsalar bile Julian'ın her durumda destekçisiydiler.

Yadriel ve Julian açık kapıdan geçip çuhaçiçekleriyle kaplı patikadan kiliseye doğru koştu. Yadriel, Julian'ı kapının önünde durdurdu. İçeride sesler ve kahkahalar uğulduyordu.

Julian merdivenin yarısında durarak Yadriel'e döndü.

Yadriel'in kalbi göğsünde çırpınıyordu. Damarlarında dolaşan adrenalin başını döndürüyordu. Gergindi. Heyecanlıydı. Kilisenin kapısından içeri dalmak istiyordu. Kalbi patlamak istiyordu. O kapıların ardında annesi, ataları ve halkı bekliyordu, bu yılın yeni brujx'ini karşılamak için bekliyorlardı.

Ona hoş geldin demek için.

Julian yıkıcı derecede yakışıklı yüzündeki meraklı bir ifadeyle, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye itiraf etti Yadriel, sesi gergindi.

Julian sırıttı. "Yine de yap."

Yadriel'in göğsünden bir kahkaha koptu ve gerginliği hafifletti.

Julian'ın gömleğinin önünü kavradı ve onu öpmek için kendine doğru çekti. Geri çekildiğinde, Julian şaşkın bir gülümsemeyle dudaklarını takip etti.

"Sonra." Yadriel kıkırdadı ve geri kalan basamakları koşarak çıkarken Julian'ın yüzünü itti.

"Ne kadar sonra?" diye sordu Julian peşinden koşarak. "*Daha* sonra mı, yoksa beş-dakika-sonra-beni-kilisenin-arkasına-sürükle mi?" Yadriel kapıları iterek açarken güldü.

"*Vay be*," diye nefesi kesildi Julian'ın.

Kilise brujx ve kör edici ışıkla doluydu. Normal ölü ruhların aksine, Día de Muertos için geri dönen brujx ruhları altın bir aura ile parlıyordu. Ve brujx ruhları yaşayanlar diyarına geri döndüklerinde sevdiklerine dokunabiliyorlardı.

Yadriel insanların arasından geçip ana sunağa doğru ilerlerken, aileler bir araya toplanmış konuşuyor, gülüşüyor ve kucak-

laşıyordu. Gülümsemeler, gözyaşları ve öpücükler vardı. Çocuklarını kaybetmiş ebeveynler, ölümün ayırdığı sevgililer ve uzun zamandır kayıp olan arkadaşlar kutlama için bir araya gelmişti.

Yadriel kalabalığın arasında ilerlerken kimseyi itip kakmamak için elinden geleni yaptı ama başlar ona doğru dönmeye başladı, ardından şaşkın bakışlar ve fısıltılar takip etti.

"Sorun değil," dedi Julian'a, onu yanına çekerek. "Sadece yabancılara alışık değiller."

"Iıı, bana bakmıyorlar, Yads," dedi Julian sırıtarak.

Yadriel kaşlarını çattı. Ne demek istiyordu? Etrafına bakındı. Hayır, Julian'a bakmıyorlardı.

Ona bakıyorlardı. Yadriel bu ani ilgi karşısında geri çekildi, adımları durakladı. Brujx ona işaret ediyor ve daha iyi görebilmek için boyunlarını uzatıyorlardı. "Ama neden?"

Julian gözlerini devirdi ve bıkkın bir of çekti. "Bana milyon yıldır hiçbir brujx'in kimseyi ölümden geri getirmediğini söyleyen sen değil miydin?"

Yadriel gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Bence dört kişiyi ölümden döndürmen seni bir tür tanrı yapar," diye fikir yürüttü Julian omuz silkerek. "Ya da en azından bir kahraman."

Yadriel dondu kaldı. Kahraman mı? Etrafındaki gülümseyen yüzlere baktı.

"Şimdi." Julian, Yadriel'in arkasına geçti ve onu ileri doğru itti. "Hadi gidip bunu resmîleştir," dedi kulağına.

Brujx onaylarcasına başlarını salladı ve yanından geçerken sırtını sıvazladılar. Yadriel'in yüzü kıpkırmızı oldu ama kendini gülümserken buldu. Ayakları ve Julian'ın yol gösteren elleri onu kilisenin derinliklerine götürdü. Kollarının altına annesiyle babasını almış Miguel'in yanından geçti. Miguel ona gülümsedi ve başıyla küçük bir selam verdi.

Kalabalık seyrelmeye başlamıştı. Yadriel, auraları parlak olan büyükanne ve büyükbabasını gördü bir anlığına.

"¡Es mi nieto!"* Lito, çevresindeki herkesi dirsekleyerek ve göğsünü gururla kabartarak duyurdu.

Elma kokusu Yadriel'in burnunu gıdıkladı ve sonra onu gördü.

Annesi uzun kırmızı bir elbise giymişti ve öne doğru adım attığında etekleri yerde hışırdadı. Beline sarı bir kuşak bağlamıştı. Saçlarını her zaman yaptığı gibi açık bırakmıştı. Yumuşak kestane rengi dalgaları çuhaçiçekleriyle süslenmişti. Koyu renk kirpikleri iri kahverengi gözlerini çerçeveliyordu. Teninden yayılan altın rengi ışıkla parlıyordu.

Yadriel nefesini tuttu.

"Mi amor." Kadın gülümsedi.

Yadriel durduğu yerde donakalmış bir hâlde ona baktı. Kadın tamamen aynı görünüyordu, tıpkı onu hatırladığı gibi.

Annesi hafifçe hıçkırdı, parmaklarını göğsüne dayadı. "Yadriel," dedi, sesi bir şarkı gibiydi. Kollarını ona doğru uzattı.

Yadriel öne doğru atılarak onu kucakladı. Annesinden yayılan sıcaklık, Yadriel'in omuzlarındaki gerginliği hafifletirken ona sıkıca sarıldı. Saçları yüzünü gıdıklıyordu. Karanfil ve tarçın gibi kokuyordu, her zamanki gibi.

Parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. "Mijito,"** dedi usulca, başının üstünü öperek ve Yadriel annesine doğru eridi. İçini bir rahatlama ve özlem kapladı. Onu çok ama çok seviyordu ve bunu ona tekrar tekrar söylemek istiyordu ama sesini bir türlü bulamıyordu.

"Bir bakayım sana!" dedi, bir adım geri çekilip onu baştan aşağı süzerek. "Aye, ne kadar da yakışıklı bir çocuk benim oğlum!" diye ilan etti annesi kırmızı dudakları yukarı doğru kıvrılarak.

Gözleri Yadriel'in omzunun arkasına kaydı. "Ve bu da Julian olmalı?" diye sordu, dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılırken.

---

* (İsp.) İşte benim torunum. *–çn*

** (İsp.) Oğluşum. *–çn*

Yadriel kenara çekildi ve Julian'ı kolundan çekti. Julian öne doğru sendeledi. "Merhaba Bayan Velez," dedi, gergin bir enerji ve utangaç bir gülümsemeden ibaretti.

"Camila," diye düzeltti annesi sıcak bir şekilde. Bir kolunu göğsüne götürdü ve düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Senin hakkında çok şey duydum. Yadriel'im sayesinde ölümden dönen hayalet çocuk."

Yadriel'in kolunu sıktı ve Yadriel gururla kabardı.

"Ona çok şey borçluyum," dedi Julian sırıtarak.

"Ve bunu sakın unutma," diye hemfikir oldu Camila gülümseyip göz kırparak. "Şimdi, konuşacak ve tartışacak çok şeyimiz var!" Yadriel'e imalı imalı baktı. "O yüzden birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirelim."

Nazik kaşlarından birini Yadriel'e doğru kaldırdı. "Ve bana her şeyi anlat," diye ekledi Camila abartılı bir fısıltıyla, Julian'a doğru başını sallayarak.

Julian göğsünü kabarttı.

"Anne!" diye tısladı Yadriel.

"Ama önce," diye devam etti annesi sanki onu duymamış gibi, bir adım geri çekilip kilisenin önüne doğru el salladı.

Yadriel'in babası ve Lita, Ölüm Leydisi'nin bulunduğu girintinin hemen altında yükseltilmiş sunağın üzerinde duruyordu. Enrique ve Lita tam takım tören kıyafetleri içindelerdi. Yüzyıllar boyunca brujx liderlerine aktarılmış olan kutsal kraliyet başlıklarını takmışlardı.

Onların önünde, son Día de Muertos'tan bu yana on beş yaşına basmış olan üç brujx duruyordu. Maritza elbisesiyle oradaydı. Omzunun üzerinden geriye baktı ve Yadriel'e çılgınca el salladı. Ağzını oynatarak, *Acele et!* dedi.

Zamanı gelmişti. Yadriel, Julian'a döndü.

Julian, "Hakla onları, brujo," diyerek onu omzuyla dürttü.

Yadriel derin bir nefes alıp karıncalanan parmaklarını salladı. Bir adım öne çıktı ve Maritza'nın yanında sıraya girdi, muhtemelen gereğinden biraz daha yakındı.

Maritza boğazını temizledi ve başıyla onayladı. Pembe kuvars tespihi avuçlarının içinde toplanmıştı. Sıradaki diğer brujx de portajelerini uzattı.

Yadriel hızla hançerine uzandı. Terli parmaklarının arasından kaydı. Neredeyse düşürüyordu ama bu esnada parmağını kaybetmeden hançerini yakalamaya çalıştı. Hançeri öne uzattığı avuçlarının arasına koydu ve Maritza başıyla onayladı.

Babasının kıkırdaması Yadriel'in başını kaldırmasına neden oldu.

Babası bir adım öne çıkıp ellerini havaya kaldırdığında sesler ve kahkahalar sessiz bir uğultuya dönüştü. Kalabalığın Yadriel'in arkasında yaptığı baskı tuhaf ve rahatsız ediciydi. Herkesin dikkatinin kendisinde olduğunu hissedebiliyordu.

Kendine engel olamayan Yadriel omzunun üzerinden arkasına bir bakış attı. Annesi ona cesaretlendirici bir gülümseme yle bakarken, Julian da ağzı kulaklarında sırıtarak iki başparmağını havaya kaldırdı.

"Día de Muertos'un son gününde çocuklarımıza toplumumuzdaki yeni pozisyonlarına hoş geldin derken sizleri burada ağırlamaktan onur duyuyoruz!" dedi babası kalabalığa bakarak. "Bize ve karşınızda duran inanılmaz genç yetişkinlere katıldığınız için teşekkür ederiz." Dimdik duruyordu, sesi kilisenin içinde gümbür gümbür yankılanıyordu.

Yadriel babasını ekoseli gömlekleri içinde, dağınık saçları ve yorgun gözleriyle mezarlıkta çalışırken ya da kanepede uyuklarken görmeye alışkındı. Ama bu gece, kutsal kıyafetlerini giymiş gülümserken ve otoriter bir tavırla konuşurken dimdik duran Enrique, brujx'in gerçek lideri gibi görünüyordu.

Kalabalıkta sessiz bir mırıltı patlak verirken babası, "Bu gece sizleri kutlamak için *hep birlikte* burada olmamıza izin verdiğinden, Ölüm Leydisi'ne teşekkür etmek için bir dakikamızı ayıralım," dedi. "Día de Muertos'ta tekrar bir araya gelene kadar her gün aklımızda olacaksın."

Yadriel başını kaldırıp beyazlara bürünmüş Ölüm Leydisi'nin

girintide durduğu yere baktı. Mağarada karşısında belirdiğinde nasıl göründüğünü düşündü. Hem güzel hem de ürkütücüydü.

"Bu gece evlatlarımız, acı çekenleri iyileştirmek ve kaybolanlara rehberlik etmek için Tanrıçamıza hizmet eden uzun bir brujx soyuna katılıyor," diye devam etti babası dördünü işaret ederek. Yadriel daha uzun durmak için elinden geleni yaptı. "Bu gece, sonsuz yaşamı kutluyoruz. Bu ancak birlikte mümkün olabilir.

"Bu benim için özel bir aquelarre çünkü oğlum..."

Yadriel'in kalbi boğazına fırladı.

"Oğlumuz," diye düzeltti babası, bakışlarını Yadriel'e çevirmeden önce uzun bir an boyunca Camila'ya bakarak, "Yadriel, bana bir brujo olarak katılıyor."

Oğlum.

Bir brujo.

Bu sözleri duymak için ne kadar zamandır bekliyordu? Bu sözlerin bir oda dolusu brujx'e yüksek sesle söylenmesi Yadriel'in bacaklarını zayıflattı. Bir rüya gibiydi ama çok daha iyisiydi.

"Sanırım bu hepimiz için özel bir gün, değil mi?" Kalabalıktan bir onay mırıltısı yükseldi. "Aquelarre *geçişi* kutluyor. Hepiniz gençlik ve yetişkinlik arasındaki uçurumun kenarındasınız," dedi genç brujx sırasına. "Belirsizlik ve özgüven arasında. Geleneklerimiz her nesille birlikte büyümeli ve değişmelidir. Eski yöntemleri takip ediyor olmamız, aynı zamanda büyüyemeyeceğimiz anlamına gelmez. Geçtiğimiz birkaç gün bana bunu gösterdi," dedi Enrique. Kalabalığa, "Oğlum Yadriel'i hem bir baba hem de bir lider olarak hayal kırıklığına uğrattım," dedi.

Yadriel nefesini tuttu, babasının samimiyeti ve içtenliği karşısında olduğu yerde donup kaldı. Arkasındaki kalabalıktan mırıltılar yükseldi ama Enrique devam etti.

"Bana kim olduğunu anlatmaya çalıştı ama ben dinlemedim, anlamadım." İşte o zaman Yadriel'e baktı. "Ama şimdi dinliyorum ve daha iyisini yapmayı öğreneceğim," diye söz verdi.

Yadriel'in gözlerine yaşlar batıyordu ama kendini onları tutmaya zorladı.

"Büyümek, daha önce yaptıklarımızdan bir sapma değil, bu toplumu güçlü kılan herkesi onurlandırmak için doğal bir ilerlemedir."

Kalabalıktan tezahüratlar ve alkışlar yükseldi. Julian'ın coşkulu haykırışı diğer tüm sesleri bastırdı. Yadriel'in göğsü bir kahkahayla titredi. Kalbi o kadar doluydu ki her an patlayabilirdi.

Enrique, Yadriel'e bakarken avucunu göğsüne bastırarak, "Olduğunuzu kanıtladığınız o inanılmaz gençlere dönüşmenizi izlemek hayatımızın en büyük mutluluğu oldu," dedi. Kahverengi gözleri yumuşaktı, gülümsemesi oğluna karşı hayranlıkla doluydu.

Yadriel'in çenesi titredi, gözleri batıyordu ama o kadar büyük gülümsedi ki yanakları acıdı.

"Yadriel, binlerce yıldır hiçbir brujx'te emsali görülmemiş büyük bir cesaret ve güç gösterdin," diye devam etti babası. "Arkadaşlarını, aileni ve en önemlisi, iki yabancının hayatını kurtarmak için kendini feda ettin. Bunu yapmak için cesaret ve güçten daha fazlası gerekiyordu. Tanrıçamız sende benim göremediğim büyüklüğü gördü. Sen büyük bir brujo ve büyük bir adam olacaksın ve biz de yaptığın fedakârlığı onurlandırıyoruz," dedi Enrique ciddiyetle.

Yadriel nasıl cevap vereceğini bilemedi. Şaşkına dönmüş ve kıpkırmızı kesilmişti, bu o kadar fazla gelmişti ki gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Büyüklük mü? Fedakârlık mı? Tüm bunları bilmiyordu. O sadece doğru olanı yapmaya çalışmıştı.

Enrique dikkatini Maritza'ya çevirerek, "Aynı zamanda Maritza'ya da şükranlarımızı borçluyuz," diye devam etti. "Kendi tarzında, muazzam bir güç sergiledi."

Yadriel'in aksine, Maritza övgü almakta son derece rahattı.

Cesur bir özgüvenle başını sallayarak onayladı. Çenesini gururla kaldırması Yadriel'in sinirlerinin bir kısmını yatıştırdı.

"Yadriel'i iyileştirmen de büyük bir sevgi ve metanet göstergesiydi. İçimden bir ses ikinizden de harika şeyler bekleyebile-

ceğimizi söylüyor," dedi babası dördüne birden hitap etmeden önce ve ekledi, "*Hepinizden*."

"*Hiçbir* fikri yok," diye fısıldadı Maritza ona ağzının kenarıyla. Göz kırptı ve Yadriel de sırıtarak karşılık verdi.

Maritza'yı tanıyorsa, ona hayatını nasıl borçlu olduğunu kesinlikle son kez duymamıştı ama Yadriel'in umurunda değildi. O olmasaydı ölmüş olurdu. Ve ölüm bir son olmasa da, henüz yaşamakla işi bitmemişti.

Enrique tekrar konuştuğunda yeni brujx'e tek tek baktı. "Buradasınız çünkü tam olarak olmanız gereken kişi olduğunuzu çoktan kanıtladınız. Topluluğumuzun tam teşekküllü üyeleri hâline geldiğinizde, Ölüm Leydimizin gözleri, kulakları ve elleri olmanız için size rehberlik edeceğiz," diye devam etti Enrique dördüne de sırayla bakarak. "Birbirimizle paylaşabileceğimiz rehberlik ve kabul için minnettarlık duyuyoruz. Her zamankinden daha güçlü bir topluluk olarak birlikte ilerlemeyi kutluyoruz." Büyük ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde önünde uzattı. "Ölüm Leydisi'ne ve topluluğunuza olan inancınızı ortaya koyun ve asla bocalamayalım. Her biriniz buna tanık oldunuz ve bugüne kadarki ilerlemenizle bunu bize gösterdiniz."

Yadriel derin bir nefes aldı, aquelarre'nin bir sonraki adımını bekliyordu.

Enrique geri adım atarak Lita'nın öne çıkması için yer açtı. Lita'nın başına yayılmış sarı, mavi ve kırmızı papağan tüyleri arkaya doğru uzun kuyruk tüylerine dönüşüyordu. Turkuaz bir elbise giymişti ve bileklerini yeşim ve altın takılar süslüyordu. Sinekkuşu tüyünden yapılmış büyük bir kolye boynunu ve omuzlarını kaplıyordu, yanardönerdi ve ışıkta parlıyordu. Topluluklarının ruhani lideri olarak, son geçiş törenini o yönetirdi.

Lita konuştuğunda kelimeleri İspanyolca söylüyordu, Küba aksanı kulaklarda çınlıyordu. "İnanç içinde yaşayalım; ruhumuzun gerçek yolundayız. Ölümden asla korkmayalım ama dünyadaki zamanımızda büyüttüğümüz sevgide yaşadığımızı hatırlayalım. Hayatı koruyalım ve hayata Tanrıçamızın istediği gibi

ölüme doğru rehberlik edelim. Bu hayatta ve bir sonraki hayatta birbirimizi iyileştirelim ve destekleyelim."

Yadriel diğer üçüyle birlikte kalabalığa doğru döndü.

Yadriel'in babası kollarını iki yana açmış, gözlerinin kenarlarını kırıştıran bir gülümsemeyle, "Hoş geldiniz!" diye haykırdı.

Kalabalıkta tezahüratlar patlak verdi. Yadriel'in hançerinin altın renginde bir ışıkla patlamasına neden olan tiz gritolar havayı doldurdu. Maritza onun yanında kahkahalarla gülüyordu, kıvılcımlar havaya yükselip etraflarına yaparken avuçlarında tespihi vardı. Yadriel'in annesi yanaklarındaki yaşları silebilmek için alkışlarını kesmek zorunda kaldı. Yine de, bu yüzler denizinde, gözleri doğrudan Julian'ı buldu ve başka tarafa bakamadı. Keskin sırıtışı. Yakıcı bakışları. Yadriel'in göğsünde bir ateş yaktı. Midesinde için için yanmaya başladı. Onu sıcaklıkla doldurdu. Yadriel, Julian'ın ateşinin kendisini tüketmesine seve seve izin verecekti.

Julian altdudağını parmaklarının arasına aldı ve kalabalığı keskin bir ıslık böldü, ardından yumruğunu havaya kaldırıp yüksek sesle kükredi. Maritza omzuyla Yadriel'e vurdu, kahkahası kulağını gıdıklıyordu.

Güçlendirici bir konuşma her şeyi büyülü bir şekilde düzeltmiyordu ama kapıları açıyor ve köprüler kuruyordu. Yadriel'in öne çıkması ve kendi gibi davranması için bir alan açılmıştı. Hâlâ aşılması gereken engeller ve mücadele edilmesi gereken savaşlar vardı ama Yadriel artık kendini yalnız hissetmeyecekti.

Hayır, bu bir son değildi. Bu daha iyi bir başlangıçtı.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmak yaptığım en iyi ve en zor şeydi ve bunu muhteşem destek sistemim olmadan asla yapamazdım.

Teşekkür etmem gereken ilk kişi editörüm Holly West. *Mezarlık Çocukları* benim yalnızca bir alternatifim olarak çok basit bir konseptle başladı: Yanlışlıkla bir hayalet çağırırsanız ve ondan kurtulamazsanız ne olur? Holly'ye fikirlerimi sunduğumda, *Mezarlık Çocukları* birkaç cümleden, trans bir kahramanı olan belirsiz bir fikirden başka bir şey değildi. Büyürken, kendi cinsiyet kimliğimin hiçbir kitapta yansıtıldığını görmedim ve bunu satmanın imkânsız olacağını düşündüm ancak Yadriel'in hikâyesi Holly'nin en çok heyecanlandığı hikâyeydi, bu da aklımı başımdan aldı. O olmasaydı bu hikâye asla yazılamazdı. Holly beni ve yazdıklarımı anlıyor; onunla çalışmak ikinci ve daha organize bir beyne sahip olmak gibi.

Onun ve BÜTÜN Swoon Squad'ın desteğine sahip olduğum için inanılmaz derecede minnettarım. Swoon Reads ekibine ve Swoon Squad yazar arkadaşlarıma büyük bir teşekkür borçluyum. Yayıncılık korkutucu ve bazen yabancılaştırıcı bir yer olabilir ancak onlar benim ikinci ailem oldular. Mastektomi olacağımı açıklamak için cesaretimi topladığımda bana gönderdikleri inanılmaz bakım paketi asla unutamayacağım bir nezaket.

Emily Settle'a özel bir teşekkür borçluyum. En sevdiğim iki isim olan Yadriel ve Julian'ı alıp kitabımda kullanmamı öneren

oydu (#Yadrian!). Reklamcım Kelsey Marrujo'ya da benimle uğraştığı, milyarlarca sorumu yanıtladığı ve hayallerimi gerçekleştirdiği için çok teşekkür ederim. *Mezarlık Çocukları*'na eli değen ve daha da iyi olmasına yardımcı olan Macmillan'daki herkese teşekkür etmek istiyorum. Gabe Cole Novoa ve Ray Stoeve'e düşünceli geri bildirimleri ve rehberlikleri için *çok büyük* bir teşekkür borçluyum. İnanılmaz arkadaşım Francisco Echavarria, mükemmel kelimeleri bulmak için (*özellikle* Julian için) İspanyolcanın nüanslarını tartışmak üzere, "Uyanık mısın?" mesajlarımla sabırla ilgilenen bir azizdir.

Muhteşem temsilcim Jennifer March Soloway, bu kitabın gerçeğe dönüşmesindeki bir diğer önemli parçaydı. Daha resmî olarak temsilcim olmadan önce Mills College mezunu bir reklamcı meslektaşı olarak ona ulaşmıştım. Ona *Mezarlık Çocukları* için aklımdaki fikri anlatırken beni durdurdu ve "Aiden, kendi kültürün hakkında yazabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi. Bu fikir AKLIMI BAŞIMDAN ALDI. İnsanların trans bir kahramanı olan bir kitabı asla kabul etmeyeceğini düşünüyordum evet ama bunu bir Latin fantazisi hâline getirebileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Jennifer olmasaydı, *Mezarlık Çocukları* inanılmaz derecede farklı olurdu ve benim için şu an olduğu kadar özel ve değerli olmazdı. Ne zaman strese girsem ya da bunalsam, Jennifer dayanak noktam oldu. "Endişelisin ama iyisin" benim yeni mantram hâline geldi.

İşin gerçekten en kötü tarafını yaşayanlar, ben dağılırken beni bir arada tutmak zorunda kalan zavallı arkadaşlarımdı, HEM DE HİÇBİR ÜCRET ALMADAN! Anda Stelle ve Tanya Lisle, çöplük yangını taslağımı ayıklamama yardımcı oldular ve sonra Anda ilk taslağımı okudu ve ben bölüm bölüm taslak hazırlarken bana amigoluk yaptı. Sevgili Maxamaris Hoppe ve Rey Noble bana duygusal destek sağladılar ve kendimden nefret etme sarmalına girdiğimde beni kendime karşı nazik olmaya zorladılar. Bu insanlar benimle ilgilenmeseydi, bundan asla tek parça çıkamazdım.

Harika bruja'ma Paola adını verdiği için Adriana M. Martínez Figueroa'ya ve kıymetli Rio'ya adını verdiği için Angela Wells'e KOCAMAN teşekkür ederim.

İnanılmaz yetenekli kapak sanatçım Mars Lauderbaugh'a *bütün* hayatımı borçluyum! Çocuklarımı aldı ve onları o kadar güzel hayata geçirdi ki, sanki onları kalbimden çekip çıkarmış gibi hissettim. Yadriel'in benzerliği benim için özellikle değerli. Mars'ın karakterlerime kattığı bütün emek, sevgi ve özen için inanılmaz derecede şanslı ve müteşekkirim. Başka hiç kimse onları bu kadar mükemmel bir şekilde hayata geçiremezdi.

Aileme sevgileri ve sarsılmaz destekleri için teşekkür etmek istiyorum. Annem (De Anna), kız kardeşim (Christine Sanchez) ve kayınbiraderim (Chris Sanchez) *Mezarlık Çocukları*'nın orijinal konusunu bulmamda bana yardımcı oldular ve ben yerde yatıp cep telefonuma notlar alırken mezcal içip taco yedik.

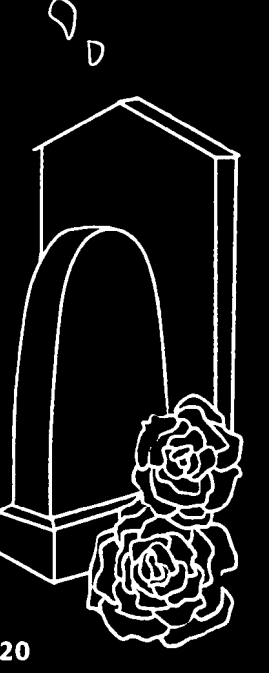
Bu kitabı yazma sürecinde benim için son derece değerli ve önemli bir insanı kaybettim. Kuzenim Alan Claveran verici, nazik ve komik bir adamdı. Onsuz dünya pek de aydınlık değil. Bir parçam her zaman onu kaybetmenin yasını tutacak ama onun aptalca şakalarını, acımasız alaylarını ve tatlı kahkahalarını her zaman hatırlayacağım. Diğer tarafta görüşürüz, kardeşim.

© Elizabeth Stelle

AIDEN THOMAS

Mills College'dan güzel sanatlar yüksek lisans derecesiyle mezun olmuş bir *New York Times* çoksatan yazarıdır. Aslen Oaklandlı olan Thomas şu an Portland'da yaşamaktadır. Kuir, trans ve Latin bir yazar olarak, her çeşit yayın organında tüm bireylerin kapsamlı bir temsilinin yer alması gerektiğini şiddetle savunur.

KAPAK İLLÜSTRASYONU © MARS LAUDERBAUGH, 2020
KAPAK TASARIMI: LIZ DRESNER

BİR RUH ÇAĞIRDIM VE ONDAN KURTULAMIYORUM.

Geleneklerine sıkı sıkıya bağlı bir cadı ailesinden gelen Yadriel, herkese kendini kabul ettirip güçlerine kavuşmak için yanıp tutuşuyordu. Kimsenin yanında olmayacağını fark edince, en yakın arkadaşının yardımıyla cadılığa geçiş törenini tek başına tamamlamaya karar verdi.

Bu esnada kuzeni öldürülmüş ve ruhu ortadan kaybolmuştu. Kuzeninin ruhunu bulup serbest bırakmak, köklü kurallar üzerine inşa edilmiş topluluklarında yerini almak için önemli bir fırsattı.

Ancak çağırdığı ruh kuzeni değil, okulun asi çocuğu Julian Diaz'dı ve öbür tarafa öyle hemen gitmeye niyeti yoktu. Böylece bir anlaşma yaptılar: Yadriel, Julian'ın başına ne geldiğini öğrenecek ve Julian da zamanı geldiğinde Yadriel'in onu göndermesine müsaade edecekti. Ama zamanları gitgide azalırken kalplerindeki gerçekle yüzleşmek zorunda kalacaklardı.

Çeviren: Alp Payaslıoğlu
www.yabancıyayinlari.com
YABANCI
9 786258 387889
/yabancıyayınları
www.ithakiyayingrubu.com

